

Phù thủy tình yêu

Contents

Phù thủy tình yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	20
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	43
23. Chương 23	45
24. Chương 24	47
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	52
28. Chương 28	54
29. Chương 29	56
30. Chương 30	58
31. Chương 31	60
32. Chương 32	61
33. Chương 33	62
34. Chương 34	65
35. Chương 35	66
36. Chương 36	69
37. Chương 37	70
38. Chương 38	72
39. Chương 39	74
40. Chương 40	76
41. Chương 41	78

42. Chương 42	79
43. Chương 43	81
44. Chương 44	82
45. Chương 45	83
46. Chương 46	85
47. Chương 47	86
48. Chương 48	88
49. Chương 49	90
50. Chương 50	92
51. Chương 51	95
52. Chương 52	97
53. Chương 53	99
54. Chương 54	101
55. Chương 55	103
56. Chương 56	105
57. Chương 57	107
58. Chương 58	108
59. Chương 59	110
60. Chương 60	112

Phù thủy tình yêu

Giới thiệu

Có ai nghe qua câu chuyện CINDERELLA chưa? Đó chính là tên nguyên gốc của câu chuyện “Cô bé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-thuy-tinh-yeu>

1. Chương 1

MÀN 1 YÊU CHỜ ĐỢI

Chương 1

Nàng Lọ Lem đợi chờ Hoàng tử

“Cinrella! Cinrella!” Một giọng nói quen thuộc đang từ một góc réo gọi tôi vang vọng khắp sân trường. Phút chốc cả thế giới như trở nên mất màu...

Mái tóc màu hạt dẻ mềm mại ép sát vào hai bên tai, nhiều lúc có mấy cọng tóc nghịch ngợm lật phất đậu vào sống mũi thẳng tắp, dưới vầng trán lúc ẩn lúc hiện ra tròng mắt đen láy ngênh đón ánh nắng mặt trời phát xạ ra ánh sáng trong suốt rực rỡ, nụ cười ấm áp khiến người ta phải xao xuyến cõi lòng, hàm răng trắng tinh dưới sự ôm ấp của ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng chói lọi... “Chân Hy...”

Bởi giọng nói hôm nay của cậu ấy có chút gì đó khác lạ, nên khiến cho tôi hơi rụt rè. Bên cạnh dáng trang nhã đó còn có ánh mắt sắc nhọn của những cô nữ sinh khác. Ánh mắt đó hàm chứa nhiều vẻ khinh bỉ, đồ kị, đe dọa... “Thật là mặt dày! Trông cô ta cứ như cái thùng phuy, mà dám ở cạnh Chân Hy của chúng ta nữa chứ!” Gì chứ? Thùng phuy? Thật... Thật là quá đáng! Chẳng qua là tôi sau khi lên đại học có tham gia Câu lạc bộ bóng rổ nên mới phát tướng mập mạp tí thôi mà... Hơn nữa, với chiều cao 1m66, cân nặng 55 kg cũng đâu thể gọi là mập chứ? Làm gì mà nặng lời với tôi thế không biết?

Hây! Thôi kệ, trước giờ vẫn thế, mỗi lần đi cạnh Chân Hy, tôi lại bị bầu không khí “áp thấp nhiệt đới” này bao vây, chịu đựng bao lâu nay riết rồi cũng quen.

“hôm nay thời tiết trở gió, giọng nói của cậu nghe có vẻ khàn khàn. Cảm lạnh rồi phải không?” Chân Hy dịu dàng sờ vào trán tôi, rồi tháo khăn quàng cổ màu trắng của mình ra quàng cổ tôi. “Cám ơn cậu!” Chiếc khăn quàng cổ vẫn còn vương vấn hơi ấm của Chân Hy lập tức lan tỏa khắp cổ tôi. Ôi, ấm áp quá đi. Tôi không thể kìm nén, hắt hơi một cái rất hạnh phúc.

Cử chỉ phong độ này chính là chính là triết học làm người của hoàng tử Chân Hy, song những cô em mới nhập học lại cảm thấy ngạc nhiên và ngưỡng mộ vô cùng, nên bầu không khí xung quanh tôi lại càng có vẻ “áp thấp nhiệt đới” hơn...

“Chân Hy! Không phải chúng ta đã hẹn trước với nhau đi ăn bánh ngọt sao? Bây giờ đi ngay nhé!” Kinh nghiệm nhiều năm nói cho tôi biết rằng, an toàn là trên hết, bây giờ biến ngay khỏi chỗ này là tốt nhất. Chân Hy lại nở nụ cười “hiệu” của mình đá trả lại tôi: “Vậy thì đến quán Super Hall mới mở ở đường Thương mại nghen.” “Được! Được!...” nhắc bước đi không chút thực nữ tí nào, tôi lập tức kéo Chân Hy rời khỏi nơi này. Đương nhiên suốt trên suốt đường đi chúng tôi đều không ngừng bị người khác dõi nhìn theo. Ai bảo người đi bên cạnh tôi là cậu ấy làm chi? Tôi thường hay nói đùa với Chân Hy rằng: “Cùng cậu đi một vòng, tối về đến nhà cởi áo khoác ra tôi có thể vấy ra một đống cặp mắt tò mò đấy.”

Nhắc đến Hàn Chân Hy, cứ y như rằng là bảo vật của trường Hán Dương chúng tôi. Cậu ấy không biết đã khiến cho bao nhiêu nữ sinh tìm đến đây... Sau 16 năm ở đây, Chân Hy nghiễm nhiên đã trở thành hoàng tử của mọi người. Với khuôn mặt tinh tế, thân hình cao ráo, cậu ấy còn là học sinh gương mẫu và chơi thể thao giỏi toàn diện. Về mặt Chân Hy ôn hòa lúc nào cũng vương vấn một nụ cười quyến rũ, giọng nói trầm ấm tràn ngập khí chất cao quý. Dùng tất cả từ ngữ hoa lệ trên thế gian này hình dung cậu ấy, tôi vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Hàn Chân Hy sao lại là một con người hoàn hảo thế không biết? Cho nên bên cạnh cậu ấy lúc nào cũng không thiếu bóng dáng của những cô gái xinh đẹp. Nói một cách không khách khí, giả như tập hợp được các cô gái muốn làm quen với Chân Hy lại, số người đó có thể tổ chức đại hội thể thao đấy! Nhưng những cô gái đó chỉ có thể thoáng xuất hiện qua tâm trí của Chân Hy mà thôi... Bởi vì sẽ có một ngày, cậu ấy sẽ phát hiện ở bên cạnh mình, thật ra trước giờ vẫn tồn tại một người vô cùng thích hợp với mình. Ha ha! Có thể mãi ở bên Chân Hy thế này, thật là hạnh phúc!

Khúc nhạc “Winter In July” do danh cầm Richard Clayderman nghe thật du dương đã kéo suy nghĩ miên man của tôi về lại thực tại. Thì ra là nhạc chuông điện thoại của Chân Hy. Thật tình, ngay cả chọn nhạc chuông cũng khéo thế này thật không hổ danh là Chân Hy! Ha ha! Không hiểu tại sao, tôi có chút đắc ý.

“Alô? Mẫn Nghi hả?” Mẫn Nghi? Một cái tên nghe rất lạ. “Ô! Đi ăn món Pháp với cậu hả?” Thái độ của Chân Hy rõ ràng là rất không bằng lòng, khẩu vị của cậu ấy không hề giống với ngoại hình quốc tế hóa của mình, cậu ấy là một người điển hình thích ăn các món ăn của quê hương. Xem ra lại là một cô em trồng cây si đeo bám Chân Hy nữa rồi. Hi hi, tiếc thay Chân Hy đã hẹn với tôi trước rồi, cô ta nên tránh sang một bên thì hơn. Tôi dùng ánh mắt mong đợi nhìn chằm chằm vào Chân Hy... “Nhưng hôm nay mình có hẹn rồi!” Ha ha! Nói hay lắm chứ! Cứ thế mà từ chối cô ta đi, tôi cũng có chút vui trên sự đau khổ của người khác!

“Thế à?... Thôi được rồi, mình cùng đi vậy. Nhưng không có ngoại lệ lần thứ hai nhé!” Ý! Cậu ấy đồng ý rồi sao? Có lờn không vậy? Sao thay đổi mau thế? Dễ ghét thật, sao lại như thế chứ? Phút chốc tôi như từ thiên đàng rơi xuống địa ngục! Cô Mẫn Nghi kia, cô giỏi lắm. Không biết cô đã dùng thủ đoạn gì mà dụ dỗ được Chân Hy của tôi nữa... Ôi! Tội nghiệp cho mình quá!

“Cinrella! Xin lỗi cậu nhé. Hôm nay tôi không thể đi với cậu được rồi!” Chân Hy nắm lấy tay tôi, khuôn

mặt tuần tú càng lúc càng áp sát lại gần, đôi mắt cậu ấy ánh lên lời tạ lỗi chân thành, “Cậu yên tâm, lần sau tôi nhất định sẽ bù đắp gấp đôi lại cho cậu! Chịu không?” Khoảng cách lại được kéo gần hơn chỉ còn hơn 1 cm. đến nỗi tôi có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của cậu ấy... “Được không?” Lại gần thêm nữa! Không được rồi! Thêm 1 giây nữa, chắc tôi sẽ chảy máu mũi chết mất. Nhìn ngấm khuôn mặt này với khoảng cách gần như thế đúng là một hình phạt của thế gian! “Hu hu! Cậu cứ đi đi!... Bánh ngọt, bánh ngọt! Thật ra thì... Tôi cũng chưa muốn ăn bánh ngọt gì cả!” Tôi vừa tìm bậc thang đi xuống cho mình vừa vội vàng tránh né khuôn mặt của cậu ấy, sợ rằng lâu một chút nữa sẽ chảy máu mũi chết thật mất.

“Vậy tôi đi nhé, cậu nhớ đừng về nhà trễ quá đó! Đi đường cẩn thận!” Chân Hy hươ tay chào tạm biệt tôi. Tôi nhìn thẳng Chân Hy miễn cưỡng cười ngơ ngẩn nói: “Ủ! Bái bai!...” Dõi theo bóng dáng bỏ đi của cậu ấy, trái tim tôi bất giác trở nên trống rỗng... Cậu ấy sẽ quay đầu lại nhìn tôi lần cuối chứ? Một giây, 2 giây, 3 giây, 4 giây... Tôi âm thầm đếm trong lòng... Cho đến 30 giây sau trôi qua, khi bóng dáng phong nhã của Chân Hy hoàn toàn biến mất trên con đường, cậu ấy vẫn không hề quay đầu lại... Hic hic!... Xém tí là mình quên. Tôi chẳng qua chỉ là Cinderella, là Cô bé Lọ lem vĩnh viễn không thể trở thành công chúa, chứ không phải là Cinderella thật sự. Còn Chân Hy thì lại là chàng hoàng tử thật sự...

Rõ ràng là ở ngay bên cạnh, mà khoảng cách giữa bọn tôi lại càng lúc càng cách xa?...

2. Chương 2

Chương 2

Gặp gỡ cậu thanh niên “vô lại”

Cửa tiệm mới khai trương Super Hall trang trí quả nhiên vô cùng tinh tế. Màu xanh nhạt và cam vàng làm màu chủ đạo, trông vui mắt và không đơn điệu. ánh nắng mặt trời xuyên qua khe lá cây cổ thụ tràn ngập, khắp tiệm toát ra mùi cỏ thơm thoang thoảng trong không khí.

Tìm được một chỗ ngồi gần cửa sổ, gọi một chai rượu sâm banh, và một phần bánh vòng bọc đường kèm thêm một miếng bánh kem bơ sữa trái cây, tôi quyết định hóa phần nợ thành thực dụng, an ủi bản thân thật tốt. Ui cha! Thức ăn và rượu sâm banh đều ngon tuyệt. Nghe nói rượu sâm banh uống không say, vậy thì hội thêm một chai nữa an ủi mình vậy, hiện nay rượu sâm banh cũng có nhiều loại để mình lựa chọn. Sau khi chai sâm banh thứ hai đã được nốc cạn, tôi nghĩ đến lúc phải về nhà rồi, bèn kéo ghế ra đứng dậy. Có sao cơ thể mình loạng choạng thế này? Còn đầu óc thì choáng váng?...

Ý! Chân tôi dường như vương phải thứ gì đó! Sao lại có cánh cửa ở đây? Cơ thể tôi cũng bắt đầu chao đảo, mặc dù đã cố hết sức khoa chân múa tay giữ thăng bằng, nhưng tôi vẫn không thể chống lại lực hút của trái đất vĩ đại. Men rượu trong người tôi chợt bay đi hẳn một nửa, xem ra, tôi sắp phải trao nọ hôn cho mặt sàn bên dưới rồi đây... Trời ơi! Cứu con, con không muốn bẽ mặt ở chốn đông người thế này đâu! Xung quanh mọi người bắt đầu la hét hải hùng. Mất mặt quá đi, đành nhắm mắt, trở thành nữ diễn viên chính trong vở bi kịch vậy...

Nhưng trước khi tôi sắp té nhào xuống mặt sàn, đã vào một vòng tay ấm áp... Khoan! Vòng tay? Không đùa chứ? Như thế có lẽ sẽ càng mất mặt hơn đây! Tôi cẩn thận hé mắt ra nhìn... Một khuôn mặt to lớn hiển hiện ra trước mắt... Khi tôi định thần nhìn rõ chủ nhân của vòng tay này thì bất giác như muốn nín thở, còn ánh mắt thì như bị hút hồn. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt nào xinh đẹp như thế này, nhất là người sở hữu nó là một người con trai! Góc cạnh rõ ràng, làn da trắng trẻo, sống mũi cao thẳng, ánh mắt thuần khiết hút hồn trong sáng như viên lam ngọc. Làn môi tuyệt mỹ nhẹ nhàng nhếch lên... nhưng toát ra chút tà khí.

Nguy hiểm! Nguy hiểm! Toàn thân người con trai này đang phát ra tín hiệu nguy hiểm! Đầu óc tôi lập tức vang lên tiếng còi cảnh báo, “Nguy hiểm xin dừng đến gần! Nguy hiểm xin dừng đến gần!” Tôi liền đẩy hẳn ra theo phản xạ, nhưng lại bị cánh tay lực lưỡng đó kéo lại về vòng tay của hắn. Chuyện gì thế này? Chủ nhân của vòng tay đó chợt phát ra một giọng nói mũi mẫn rằng: “Cô ấy chính là bạn gái của tôi!” Sau đó

xoay qua nhìn tôi, nháy mắt. Chính là cử chỉ đó. Không chỉ riêng tôi, tin rằng tất cả các cô gái trong quán đều bị hấp dẫn hút hồn hết. “Oe!” Suýt chút tôi đã nôn hết tất cả sâm banh ra ngoài. Tại sao lại có một người con trai lạ mặt tự xưng là bạn trai mình thế này? Ý mình đẹp trai thì có thể ăn nói lung tung hay sao?

Thuận theo hướng ánh mắt của hắn nhìn qua, tôi nhìn thấy một cô gái ăn mặc sành điệu, tóc tai thời thượng, đang mím chặt môi, cắn chặt răng, toàn thân run rẩy, trên mặt đầy vẻ hờn dỗi. Cô ta quét ánh mắt phần nộ qua: “Đồ vô lương tâm, làm trò cười gì thế này? Nếu anh vì con nhỏ mập mạp như con mèo mun này mà bỏ rơi tôi, tôi không thể nào chấp nhận được đâu!” Tiếng rên rỉ của cô ta cứ như xé nát cõi lòng, tôi cảm thấy lớp phấn trang điểm dày cộm trên mặt cô ta như sắp vỡ nứt!

Nhưng. Mắc mớ gì đến mình chứ? Sao cô ta lại gọi tôi là con nhỏ mập mạp như con mèo mun? Tôi sờ mặt mình rồi tự hỏi theo phản xạ. Có nghiêm trọng đến thế không? Oan ức quá! Tôi là một người vô tội bị hàm oan! Ôi! Lòng tự trọng mỏng manh...

Người con trai đó vẫn cứ lặng thinh. Chợt một cái túi xách màu đỏ được quăng qua. Tôi chăm chú ngắm nhìn lại cái đầu của kẻ đang quăng lấy mình lúc này, phát hiện hắn có mái tóc dài nhuộm màu vàng nhạt, có mấy sợi dây kì quái đeo lủng lẳng trên quần áo. Trên quần áo của hắn có một số nút gài bằng kim loại, trên chiếc quần jean bụi bặm còn khoét rất nhiều lỗ hổng, ống quần có in kí hiệu hình đầu lâu và một số vết sơn. Trên cổ và cổ tay anh ta có đeo dây chuyền hình đầu lâu, bông tai hình chữ thập lấp lánh, tai trái càng trở nên nổi bật hơn dưới sự phối hợp của các phụ kiện hình đầu lâu.

Trông cách ăn mặc đầy cá tính cộng thêm khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, chợt tôi nảy ra một biệt danh đặt cho hắn: “Đầu lâu mỹ nam!”

“Trông họ kìa, giữa chốn công cộng mà họ làm gì kì cục thế này?” Mọi người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán. Lần này nam nữ nhân vật chính trong chuyện này chỉ còn biết nhìn nhau như trong phim tình cảm Hàn Quốc mà thôi...

Một giây tiếp theo trôi qua, nguyên một cái vỏ chai bay đến! Vỏ chai? Lời nói có thể ăn nói lung tung, nhưng vỏ chai thì không được ném bậy bạ đâu đấy, có biết không?! Cái vỏ chai quay 360o trên không trung, sau đó nhắm thẳng hướng tôi bay qua! Điên rồi! Con nhỏ đó chắc hẳn bị điên mất rồi! Cha mẹ ơi! Cứu con! Bị người khác chế nhạo tôi đã nhin. lẽ nào còn muốn hủy hoại dung nhan của tôi, để tôi trở thành mục tiêu xấu xí nữa hay sao? Nhất định là mình mắc phải lời nguyền gì rồi!

Xoảng! Cái vỏ chai cứng ngắc trúng ngay vào cánh tay xinh đẹp ở trước mặt tôi. Không, phải nói là chủ nhân của cánh tay đó đã thay tôi đỡ lấy hung khí bay qua phía tôi một cách đẹp mắt. Tôi thở phào một hơi, lau chùi mồ hôi do quá sợ hãi mà phát tiết ra. Ấy da... Tổ tiên hiển linh!

“Anh... Bảo vệ cô ta? Thích cô ta sao?” Máu tươi thuận theo cánh tay xinh đẹp của “Đầu lâu mỹ nam” nhỏ giọt chảy dài xuống mảnh vỡ vỏ chai ở bên dưới. Người con gái đó sợ sệt cúi thấp đầu như bị tổn thương nặng nề, rồi cúi người nhặt lấy một mảnh vỡ sắc bén. Cô ta muốn làm gì thế? Không lẽ... Dây thần kinh của tôi chợt như báo một tình huống vô cùng xấu! Quả nhiên, cô ta chìa góc sắc nhọn vào cổ tay của mình. Hừm! Phim tình cảm ba xu.

“Đừng...” Tôi chưa dứt lời, thì “Đầu lâu mỹ nam” đã lao qua đó dùng môi hôn vào cô gái. Chuyện gì thế này? 10 giây sau trôi qua, người con gái đó nhắm nghiền đôi mắt... 20 giây sau, mảnh vỡ vỏ chai từ trên tay cô ta rơi xuống... 30 giây sau, toàn thân cô ta như mềm nhũn ngồi bệt xuống đất... Đồ ghê tởm! Kẻ làm xấu nữ giới! Tôi lầu bầu trong lòng.

Cho đến khi 40 giây sau trôi qua, khi đầu óc của tôi vẫn còn đang hỗn loạn, chưa minh mẫn, thì đã bị tên “Đầu lâu mỹ nam” ép đưa vào taxi, còn người con gái đó thì tê dại ngồi trên sàn đất, không hề nhúc nhích. “Anh làm gì thế?” Tôi hất cánh tay hắn ra, nhìn thẳng vào hắn và la hét. Hắn trợn mắt lườm tôi một cái, rồi ép sát mặt hắn về phía tôi, (lẽ nào hắn cũng là người thích lấy mặt mình làm vũ khí hay sao?) “Làm... Làm gì vậy?” Khí thế của tôi dường như hạ xuống không ít, xem ra loại vũ khí này của hắn hữu hiệu thật!

Hắn nhếch mép mỉm cười hỏi: “Bà thím! Cho tôi mượn tiền nhé!” “Bà... Bà thím?!” Tôi ngạc nhiên mở to đôi mắt đến nỗi tròn hơn lồng đèn. Mới lúc nãy hắn còn nói mình là bạn gái của hắn, sao chớp mắt đã trở thành bà thím rồi thế?

Hắn nói: “Tôi không có tiền đi taxi!” “Gì chứ?” Tôi hoàn toàn không hiểu tình trạng... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này? Bàn cánh tay xinh đẹp chìa qua. Ôi! Ngón tay trông dài quá, muốn bắt tay với mình à? Đầu óc tôi bắt đầu choáng váng, quả nhiên là không nên uống rượu sâm banh lắm thế này. “...Tiền!” Âm lượng của hắn đã được đề cao hơn. “Ừ...” Như bị trúng tà từ cặp mắt của hắn, tôi ngoan ngoãn lấy ví tiền ra... Sau đó... Sau đó thì tôi bị tổng cổ xuống xe. Cho đến khi chiếc taxi rời khỏi tầm mắt của tôi, tiếng ong ong trong lỗ tai mới dần dần tan biến mất. Đầu óc tôi chợt như bừng tỉnh... Cướp! Tôi gặp phải cướp rồi! Cái đồ xấu xa, vô lại! Bại hoại biến thái! Đáng chết thật.

3. Chương 3

Chương 3

Cuộc nói chuyện qua điện thoại không rõ ràng

Lạy Trời! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Từ lúc tôi chuẩn bị rời khỏi quán Super Hall đến bây giờ, chỉ mới 10 phút ngắn ngủi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Oa! Để tôi ngẫm nghĩ lại xem, Chân Hy vì người con gái khác cho mình leo cây, cho nên mình mới một mình đi uống rượu sâm banh. Sau đó... A, nhớ ra rồi... Sau đó tôi đã bị “Đầu lâu mỹ nam” cướp! Một người đẹp trai “xuyên thế kỷ” như hắn mà phẩm cách lại bại hoại như thế! Tiêu tử! Dám đem con gái ra làm trò đùa à?

Cinrella! Đầu óc cậu bằng đá hả? Sao lại cam tâm tình nguyện giao ví tiền cho hắn chứ? Cậu đúng là đồ háo sắc! Mới nãy tôi gọi điện vốn tính tìm một người để mình giải bày tâm sự, ngờ đâu Chân Tâm trước giờ vốn tính tình dịu dàng mà cũng cộc cằn chỉ trích tôi một hơi. Từ Chân Tâm là cô bạn “siêu” thân thiết của tôi, là “thiên sứ” trong lòng của mọi người. Nhất cử nhất động, nhất nói nhất cười của cô ấy, đều là hình mẫu của một cô gái ở thế kỷ mới, nhưng khi ở trước mặt tôi thì... Cô ấy đã không tự chủ được mình không biết bao nhiêu lần. Hô hô! Ai bảo tôi lúc nào cũng không nên thân, thường xuyên bị thiệt thòi làm chi, nên vì thế cô ấy không thể không tức giận chẳng?

Tôi nằm thẳng cẳng trên giường, đầu óc quay cuồng, cố sức muốn đem tất cả những chuyện không vui này vứt đi hết. Nhưng cơn choáng váng sau khi uống rượu, lại từng cơn một xông thẳng lên não, khiến tôi không thể chống đối lại sự phản kháng của dạ dày nữa, đem tất cả sơn hào hải vị hôm nay đã ăn nôn hết ra ngoài mặt sàn bóng loáng. Men rượu trong người tôi lập tức tỉnh hẳn một nửa. Gì thế này? Những thứ mình nôn ra trên sàn, lại bốc mùi vị nồng chua của rượu trên bầu không khí. Ý! Gớm chết đi được! Ôi! Lâu đài phalê của tôi ơi! Tôi lại làm một việc quá đáng thế này với cậu, xấu hổ chết đi được!

Không hiểu sao hôm nay tôi toàn gặp phải những chuyện không vừa lòng. Chân Hy ơi Chân Hy! Sao cậu lại bỏ rơi tôi đi theo người con gái khác chứ? Tôi biết cậu chỉ thích những cô gái xinh đẹp, nhưng trở thành cô gái thô lỗ như con trao thế này đâu phải là lỗi của tôi đâu. Ý! Ai đang mở bài hát của nhóm “Siêu khoái cảm” thế? Giai điệu trầm lắng của bản nhạc và tâm trạng hiện giờ của tôi vô cùng ăn khớp. Hừm! Ai mà hiểu ý mình thế này?

Khoan, đợi chút, hình như đó là tiếng chuông điện thoại! Á, tiếng chuông điện thoại của mình mà cũng không nhớ. Tôi dụi dụi cặp mắt đỏ hoe, 5 giây trước khi bắt máy tôi cố điều chỉnh lại giọng nói của mình thật tốt: “Xin chào, tôi là Cinrella đây!” Tôi chọn giọng điệu cao hơn một bát độ giọng điệu thường ngày của mình để che dấu giọng nói nghệt mũi sắp khóc. “Bé Cinrella ơi!” Đầu dây bên kia truyền qua giọng nói nhiệt tình thật thường của Chân Hy. Trực giác siêu nhạy cảm của tôi mách bảo: Ông anh Chân Hy chắc hẳn có chuyện gì muốn nhờ vả mình đây mà.

Mặc dù trong lòng tôi cảm thấy rất sung sướng vì được giúp đỡ Chân Hy, nhưng vì sự nhẫn nại một cô gái cần phải giữ gìn, tôi đành không lộ âm tích mà hạ giọng xuống một bát độ, dùng giọng điệu đùa giỡn thường ngày nói: “Xí! Hãy nói đi, lại cần tổng bộ SOS này đi giải cứu cô công chúa hoạn nạn nào nữa đây?” Tôi nghĩ chắc lại có cô gái nào đó trồng cây si với chàng Chân Hy hào hoa phong nhã nữa chứ gì? Mỗi lần muốn cắt đuôi, Chân Hy đều không chút khách khí mà giao cho tôi xử lý dùm.

Hồi trời đất chứng giám, tôi thật sự không phải là một người lảm chuyện, thích đem các cô em trồng cây si ra làm trò đùa. Chỉ là... Chỉ là, ai bảo đó là nhiệm vụ Chân Hy giao cho tôi chi? Ai đã xui khiến các cô gái đó theo đuổi Chân Hy của tôi chi? Tôi đành âm thầm đem tất cả “tiểu địa lôi” bên cạnh Chân Hy này, từng cái một dọn dẹp sạch sẽ hết.

“Ha ha! Bé Cinrella của tôi đúng là thông minh hơn người!” Gì chứ? Bé Cinrella của tôi? Mình có nghe nhầm không nhỉ? Xem ra, việc lần này Chân Hy nhờ mình chắc hẳn là không nhỏ rồi. Thật tình, cậu ấy cũng đáng để thật, trong thời khắc quan trọng này lại nhờ vào việc bán đứng sắc đẹp của mình để đổi lấy sự đồng ý giúp đỡ của tôi. Rốt cuộc là chuyện gì thế? Trời! lẽ nào cậu ấy kết ai rồi nhờ tôi làm người do thám chẳng? Hừ! Hàn Chân Hy, nếu cậu dám đề xuất yêu cầu quá đáng này với tôi, tôi nhất định sẽ cắt đứt quan hệ với cậu vô thời hạn, và duy trì khoảng cách với cậu khoảng thời gian dài.

“Nhưng Cinrella, cậu chỉ đoán trúng có một nửa thôi. Tôi đích thật có việc phải nhờ vả cậu, song lần này không phải để cậu đỡ đạn đào hoa cho tôi...” Chân Hy nói. Tôi nhẹ nhõm thở phào một hơi, trong lòng như nở hoa vui sướng. Ha ha, Chân Hy ơi Chân HY, cậu hãy nói đi, chuyện gì tôi cũng giúp cậu cả!

“Cậu cứ nói đi!” Trong khẩu khí của tôi có vẻ như rất khí thế. Chân Hy nói: “Thật ra, thật ra thì... Tôi có một món đồ muốn để nhờ nhà cậu.”

“Vậy mà tôi cứ tưởng chuyện gì to lớn. Tồn cả nửa ngày trời, té ra chỉ vì chuyện cón con này thôi à?” “Cậu... Cậu không phải là rất quý trọng Lâu đài pha lê của mình lắm sao? Bất cứ ai cũng không cho vào.” “Hãy! Không cho người khác vào không có nghĩa là không cho cậu vào. Không sao đâu, cậu cứ mang món đồ đó đến đây, Chân Hy ngốc ạ, dù cho tôi có quý trọng căn nhà của mình đến đâu cũng không nỡ cự tuyệt, để cậu đứng ngoài cửa đâu. Tôi còn lo sợ cậu không dám đến nữa chứ.” Tôi nói.

“Vậy à? Cậu nói đó nghe, vậy ngày mai tôi sẽ liên lạc với cậu sau.” Chân Hy cười cười rồi cúp máy. Đúng là giọng cười đáng nghi ngờ, tôi không thể kìm nén được mà rùng mình ớn lạnh. Thôi kệ, chắc tại hôm nay nhà mình hơi lạnh chẳng. Nói gì thì nói, đối với việc Chân Hy đến nhà mình, tôi vẫn không ngừng tràn ngập phấn khởi. Mặc kệ cậu ấy đến đây muốn gửi món đồ gì! Tôi bắt đầu bắt tay dọn dẹp nhà cửa. Sau khi dọn dẹp hết đồng rác bừa bộn, tôi có thể thoải mái mà đi vào “giác ngủ công chúa” của mình rồi đây.

Hôm sau, tôi phá lệ. Đồng hồ báo thức chưa kịp reo thì tôi đã hôn từ biệt chăn giường ấm áp, bắt đầu tiến hành “công cuộc” trang điểm toàn diện. Mỗi lần gặp Chân Hy, tôi đều cẩn thận “sửa sang” mình, mặc dù không có kết quả rõ rệt, nhưng tôi vẫn cảm thấy vui vẻ mà không hề cảm thấy mệt mỏi. Dù sao, khi người con gái được gặp mình yêu thích, đều mong muốn mình ở trạng thái tốt nhất.

Hậu quả của việc dậy sớm cuối cùng đã xảy ra: vừa nghe những lời giảng đều đều của thầy dạy môn văn, tôi vừa ngủ bù đợi Chân Hy đến... Đến rồi, đến rồi kìa. Tôi nhìn thấy Chân Hy đang ôm một bó hoa hồng xuất hiện ở trước cửa lớp, ánh mặt trời dịu dịu chiếu vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Chân Hy, vô cùng nổi bật, vô cùng cuốn hút. Cậu ấy chậm rãi đi về phía tôi, nhìn thẳng vào tôi, mỉm cười dịu dàng. Bất giác cả lớp xôn xao cả lên, tôi kiêu hãnh đón nhận ánh mắt ghen tị của các cô bạn cùng lớp, chưa bao giờ tôi cảm thấy tự tin và say đắm như thế. “Chân Hy...” Tôi e thẹn cúi thấp đầu...

“Cinrella! Em ngồi dậy ngay cho tôi!” Chân Hy đột nhiên trở nên hung hãn, hằm hằm đụng vào tôi... “Ầy da!” Tôi đau điếng thét lên. Ý! Tại sao cả lớp đều cười ngạo mình thế nhỉ? Còn Chân Hy biến đâu mất rồi? tôi đảo mắt khắp 4 phía tìm kiếm. Tiếng cười càng rộn rã hơn.

Thì ra... Tôi đang nằm mơ. “Cinrella, thầy gọi cậu kìa!” Cậu bạn cùng lớp Thiên Du có biệt hiệu là “Cầu thủ bóng rổ” vỗ vào cánh tay của tôi nhắc nhở. Bực thật, cùng cậu ấy ở chung một hội nhóm bóng rổ bấy lâu nay, mà vẫn chưa biết cách thương hoa tiếc ngọc, dám thô bạo vỗ vào tay tôi như thế này đây!

“Em ngồi dậy cho tôi!” Thầy dạy quốc văn bắt đầu lườm bàu, nhìn tôi trừng trừng như thể muốn quăng tôi ra biển Thái Bình Dương vậy. Tròng mắt to cỡ hạt gạo của thầy mở to hết cỡ, như hai quả cầu lửa đường như muốn vồ lên nhồi nát tôi thành trăm mảnh. Tôi hoàn toàn như tỉnh ngủ hẳn, lập tức từ chỗ ngồi phất dậy. “Chép phạt 100 lần câu Trong lớp không được ngủ gật cho tôi! Ngồi xuống!” Tâm trạng tốt đẹp trong lúc chờ Chân Hy gọi đến của tôi chẳng mấy chốc đã bị ông thầy làm cho điên đảo. Tôi vô vị táy máy vào cái điện thoại di động, Chân Hy ơi Chân Hy, đến bao giờ cậu mới chịu xuất hiện đây?!

4. Chương 4

Chương 4

Món đồ gửi nhờ của Chân Hy

Sau khi đến giờ ra chơi, tôi liền tiến thẳng đến lớp học của Chân Hy. Im phăng phắc! Lớp học của cậu ấy không có ai cả. “Chính là cô ta, chính là cô ta đó, bạn gái của Chân Hy!” Lớp học ở bên cạnh ló ra rất nhiều cái đầu, những ánh mắt phát ra từ đó khiến cho toàn thân tôi toát cả mồ hôi. Nhưng... “Cô bạn gái của Chân Hy?” Cách gọi này nghe có vẻ hay hay. Tôi lén cười thầm trong lòng, cứ như là mới nhận được món hời nào đó.

“Hừ, sao lại là cô ta được chứ?” Những cái đầu đó bắt đầu xuất hiện dấu hiệu ganh ghét... “Đúng đó, đúng đó, không thể nào là thế được! Trông cô ta lực lưỡng thế kia, thích hợp làm bảo tiêu cho Chân Hy của chúng ta hơn!” “Hào Chân, cậu có bị quáng gà không đấy? Đây mà là cô bạn gái xinh đẹp mà cậu đã nói sao?” “Không phải đâu, cô gái đi bên Chân Hy lần trước tôi thấy không phải cô ta. Người đó thật sự xinh đẹp lắm!”

Tôi liền bỏ đi như bay, rời khỏi nơi thị phi bao quanh những lời đánh đá này. Ánh mắt khinh miệt và lời nói chanh chua của họ, giống như những mũi dao đâm nhon đâm thẳng vào trái tim tôi. Còn ở đó thêm chút nữa, tôi sợ rằng tính mạng của mình có thể không được đảm bảo. Tôi lau mồ hôi chảy nhễ nhại ra do cảm đầu chạy, thở phào một hơi nhẹ nhõm! Sắc trời từng chút một tối đi, âm âm u u, khiến người ta cảm thấy chán biết nhường nào.

Cho đến khi tôi về đến nhà ăn xong cơm tối, điện thoại của Chân Hy vẫn còn ở trong trạng thái tạm khóa. Có lẽ cậu ấy đang làm việc chẳng? Tôi tự nhủ an ủi mình. Chân Hy rất thích nhiếp ảnh, thời gian còn lại sau giờ học, cậu ấy dường như cống hiến hết thời gian vào niềm đam mê nhiếp ảnh của mình. Đúng rồi, khi cậu ấy làm việc, thường không thích bị ai quấy rầy cả.

Cuối cùng, cho đến khi tôi chuẩn bị đi tắm thì Chân Hy gọi đến: “Cinrella... Bọn tôi đến rồi này!” Tâm trạng tôi chẳng mấy chốc lại cao trào sung sướng. Nhưng... Sao lại là “bọn tôi” nhỉ? Có lẽ là đồng nghiệp đi nhờ xe cậu ấy chẳng? Tôi không tiếp tục suy diễn nữa, bởi vì không lâu nữa tôi sẽ nghe thấy tiếng kèn xe không thể quen thuộc hơn của Chân Hy. Một hơi tôi chạy xuống lầu, ra vườn ngay, vốn chuẩn bị làm một cái ôm chầm kiểu Pháp với Chân Hy, để bày tỏ sự hoan nghênh cậu ấy ghé thăm, ngờ đâu tay mới giơ cao được nửa, chợt bị khựng lại.

Không đúng, phải nói là bất chợt tôi đã rơi vào một không gian khác, nếu không... Nếu không tại sao người mà tôi nhìn thấy không phải là Chân Hy mà là tên “Đầu lâu mỹ nam” hôm trước đã cướp tiền tôi chứ? Không biết lúc đó cơ thịt trên mặt tôi có co rút đến mức độ nhăn nhó hay không, khi tôi nhìn thấy cái tên “Đầu lâu mỹ nam” từng bước một đến gần tôi, bất giác đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng, cứ tê dại mà giữ nguyên như thế. Trời ơi! Tiền mình hần đã cướp rồi, hần đến đây còn muốn làm gì nữa? Không lẽ... Không lẽ... Hần đã ngấm trúng Lâu đài pha lê của mình sao? Cái đồ xấu xa, đừng có mà mơ mộng hão huyền, dù cho tôi có hy sinh tính mạng, tôi cũng không để ông cướp mất bảo bối của tôi đâu.

Hừ! Không biết luồng dũng khí đến từ đâu, khiến tôi mạnh dạn nhìn thẳng cái tên “Đầu lâu mỹ nam” thét lên một câu: “Ông muốn gì đây?!”

“Đầu lâu mỹ nam” hiển nhiên bị tiếng thét của tôi làm cho giật mình, song chỉ trôi qua mấy giây hần lại khôi phục bản tính ngang ngược vốn có, đáp trả tôi: “Lại là cô à! Ha ha... Cô là người con gái giống con trai nhất mà tôi từng gặp. Tôi có thể làm gì cô chứ? Tránh ra!”

Đúng là sự sỉ nhục to lớn. Đáng ghét thật! Cinrella ta đây sẽ thí mạng với người! Ý, ý... Chân Hy! “Cinrella!” Chân Hy cười tươi như hoa đột nhiên từ sau lưng “Đầu lâu mỹ nam” đáng ghét lúi ra. Tôi ngẩn ngơ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Chân Hy. Các cậu?... Các cậu?...” Đầu óc tôi bất giác trở nên hỗn loạn. Hần liền nhân cơ hội này ngang nhiên chạy vào nhà tôi ngay. “Cinrella, trông cậu kia, ăn mặc mỏng manh thế kia? Mau vào nhà ngay.” Chân Hy vẫn lịch thiệp như ngày nào, suýt chút nữa cả người tôi mềm nhũn tan ra mất. Bước vào phòng khách, bất giác tôi như có cảm giác lộn nhà, thật không dám tin ở trên thế gian này lại có tên vô lại đến

cùng cực như thế. Tên “Đầu lâu mỹ nam” đáng chết, dám nằm dài ra trên chiếc ghế lót nệm hình hoạt họa mà tôi yêu quý, thanh thoi xem tivi. Đợi chút?... Miệng hần đường như còn nhóp nhép đang ăn cái gì đó! “Trời!” Tôi kinh hãi thét lên: “Bánh kem của tôi!”

Chợt như có một luồng khí lạnh bất giác từ lòng bàn chân tôi xông thẳng lên não. Hần dám ăn bánh kem bơ mà tôi chuẩn bị cho Chân Hy. Đáng ghét! Xấu xa! Thối tha!

“Sao thế, Cinrella?” Chắc là Chân Hy bị bộ mặt nhăn nhó uốn khúc đến nỗi biến dạng của tôi làm cho sợ hãi rồi chăng? “Xin lỗi Cinrella. Tôi quên chưa giới thiệu với cậu. Nó là em trai tôi, tên Hàn Tuyết Hàm. Cậu có thể gọi nó là Tiểu Tuyết.”

“Cái gì?” Bông tuyết thuần khiết mà là như thế sao? Tôi thật không dám tin tưởng vào tai mình nữa. Ôn hòa, nhã nhặn và cực kỳ phong độ như Hàn Chân Hy mà lại có đứa em trai tồi tệ như thế sao? Ô! Tôi nhớ ra rồi. Lúc trước Chân Hy từng kể cho tôi nghe việc ba cậu ấy, Hàn thúc, vào nhiều năm trước từng có một đứa con trai riêng, mẹ của Chân Hy cũng bởi việc này mà ly dị với Hàn thúc. Không lẽ đứa bé đó chính là hần?...

“Tiểu Tuyết. Đây là cô bạn yêu quý của anh tên là Cinrella. Em ngại gọi cậu ấy là chị, thì gọi bằng anh cũng được!” Chân Hy vô tâm mở lời nói đùa. Đột nhiên, hần phá lên cười: “Đúng đó! Làm gì có chị nào thô l64 như thế chứ! Ha ha...” Hần ôm bụng cười lăn lộn, suýt chút nữa đã bị nghẹn bánh kem. Trời ơi! Giả như sự hung hãn của ánh mắt có thể giết người, tôi tin rằng ánh mắt hiện giờ của tôi khẳng định có thể giết chết cái tên “Đầu lâu mỹ nam” đó mấy trăm ngàn lần. Đồ xương cốt! Xấu xa! Mi cứ việc mà ăn bánh kem của ta đi. Ăn ăn ăn, ăn chết đi! Nếu mi không phải là em trai của Chân Hy, nhất định ta sẽ đem nguyên bánh kem nhét vào mồm mi ngay!

“Ông chê cái bánh kem còn quá nhỏ chưa nhét đủ đầy miệng ông phải không, nên mới ăn nói lung tung như vậy?!” Hừ! Nể mặt Chân Hy, việc bây giờ mình nên làm, chính là nhịn nhục...

“Bé Cinrella, cậu đừng tính toán với nó làm gì, Tiểu Tuyết thật ra không phải là người xấu đâu, chỉ là hành vi của nó hơi khoa trương thôi, quen rồi sẽ ổn thôi!” Chân Hy mỉm cười khuyên giải. Ô, ô! Chỉ hơi khoa trương một chút? Chân Hy ơi, giả như cậu biết được việc hôm trước hần đã làm với tôi, sẽ không còn nói được những lời này nữa đâu! Tôi chỉ có thể nói rằng cậu quá từ bi thôi. Xí! Có ma mới thèm quen với loại người bại hoại như hần. Tốt nhất là sau khi hần rời khỏi nhà tôi thì đừng bao giờ để tôi gặp lại hần nữa! Nhưng những lời này tôi chỉ dám nghĩ thầm trong lòng thôi.

“Ừ ừ!” Tôi trả lời Chân Hy qua loa. Đột nhiên Chân Hy kéo tôi chạy thẳng lên sân thượng, hình như có gì đó muốn nói, vẻ mặt rất nghiêm túc. “Cinrella, thật ra Tiểu Tuyết mới từ nước ngoài về, nói chính xác là, nó bị trường học ở bên đó đuổi.” “O! Vậy à?” Ông Trời quả thật có mắt, với tính khí của hần không bị đuổi học mới lạ. Đáng đời!

“căn nhà trông cũng được, chỉ là có độ trong suốt quá cao thôi! Sao lại xây nhà toàn là kính không nhỉ?” Hàn Tuyết Hàm không chút động tĩnh nhảy vọt ra. Cái tên này, lúc nào cũng thoát ần thoát hiện như hồn ma. “Này, lẽ nào cô không có chút sự riêng tư à? Mà cũng đúng thôi, bà thím thì ai đời có hứng thú tò mò chứ?” Tuyết Hàm nhai kẹo cao su cười to, tiếp tục đi “tra xét” các căn phòng khác. Đồ Tuyết Hàm ôn dịch, mi mà còn dám nói xấu nữa lời Lâu đài pha lê của ta nữa, thì đừng trách sao ta sẽ cho mi chết không toàn thây! Những lời nói của tên điên khùng đó có chút va chạm vào vết thương lòng của tôi.

“Cậu đừng để tâm, Tiểu Tuyết nó vậy đấy. Bề ngoài có vẻ như dễ dãi bất cần, thật ra thì cái gì nó cũng hiểu rõ cả, chỉ là không muốn nói ra thôi. Lần này bị nhà trường đuổi học, thật ra đối với nó là một sự tổn thương to lớn.” Chân Hy cẩn thận biện hộ cho em trai mình. Trời ơi! Loại người xấu xa như hần sao lại có người anh hoàn mỹ như thế? Mà người đó còn là Chân Hy nữa chứ. Chỉ cần nghe giọng nói của cậu ấy thôi, thì tôi đã tan ra mềm nhũn cả người rồi, làm gì mà còn tức tối được gì nữa.

Trông tôi ngớ mặt ra, Chân Hy hình như đã đoán được gì đó, cẩn thận hỏi: “Cậu... Còn chờ đợi bà ấy phải không?” Trong lòng tôi chợt chợt dạ hoang mang. Mặc dù việc này đã trôi qua lâu lắm rồi, song đột nhiên bị người khác nhắc lại, tôi không thể nào mà bình thản đáp lại.

“Dù có nói gì đi chăng nữa, bà ấy cũng là mẹ cậu mà. Cậu...” Chân Hy nói. Nhưng tôi vặc lại: “Bà ấy không phải mẹ tôi, tôi không có người mẹ như thế, cậu đừng nói nữa. Tôi lưu lại ở đây không phải vì bà ấy, chẳng

qua tôi chỉ muốn thay ba mình bảo vệ Lâu đài pha lê mà ông ấy yêu quý thôi...” Tôi làm đứt đoạn lời nói của Chân Hy, nếu không tiếp tục nói nữa, tôi sợ mình sẽ suy sụp mất. Tôi đã tốn không biết bao nhiêu năm thời gian mới quên được cơn ác mộng này, tôi từng nghĩ rằng có thể thản nhiên đối mặt, ai ngờ bây giờ?... Chân Hy ơi là Chân Hy, tự nhiên cậu lại nhắc đến chuyện này làm gì không biết! Tôi cố nín nhịn nước mắt sắp trào ra khóe mi! trái tim tôi đau quá! Thật sự rất đau!

“Được rồi, được rồi. Ngoan! Không nói nữa được chưa.” Chân Hy dịu dàng vuốt mặt tôi, ánh mắt ngập tràn yêu thương. Tâm trạng bi thương như khiến tôi suy sụp, nước mắt cứ thế mà dâng trào ra. Tay chân Chân Hy lỏng ngóng ôm chầm tôi vào lòng, vuốt ve tóc tôi, không ngừng nói xin lỗi. Tôi càng không nín lại được, thậm hại đáng thương như muốn đem tất cả chuyện buồn rầu phát tiết ra ngoài hết! Lẽ nào khi con gái ở trước người mình yêu thích, nước mắt cứ mặc nhiên dâng ra như điều kiện phản xạ?

“Đúng rồi... Cinrella, việc Tiểu Tuyết bị nhà trường đuổi học cậu đừng nói lại cho ba tôi biết nghe!” Chân Hy đang ôm chầm tôi đột nhiên nói ra một câu thế đó. Bờ vai của tôi lúc này còn lay động kịch liệt phút chốc đạ tê cứng. Dễ ghét thật! Đúng là lãng phí tình cảm! Cái cậu này, tuy rằng đang ôm chầm tôi, song đầu óc lại nghĩ về việc của em trai mình. Tâm trạng buồn bã của tôi phút chốc đã bị bầu không khí bức xúc nhét trở vào lại. “Ừ! Đúng đó, Hàn thúc mới vì vấn đề tìm mạch xuất viện, không thể để bị kích động nữa!” Tôi cũng rất phối hợp mà kịp thời thu hồi tâm trạng, dù còn nước mắt nhưng vẫn tích cực hưởng ứng. Ở bên Chân Hy bao lâu nay, tôi đã quá quen cho việc tự kiểm bậc thang đi xuống cho mình rồi. Có còn cách gì nữa đâu, ai bảo mình yêu đơn phương chàng hoàng tử được mọi người yêu mến làm chi?

“Cinrella, cậu cũng nghĩ thế à?” Ánh mắt của Chân Hy chợt lóe ra một tia sáng, như quả cầu lửa đang tỏa nhiệt khiến toàn thân tôi cảm thấy không được thoải mái. Tôi không biết nó nên không mà gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. “Cho nên... Tiểu Tuyết tôi giao cho cậu chăm sóc giùm nhé?” Chân Hy nhẽ nhồm thở phào một hơi cứ như mới tuyên bố một quyết định trọng đại vậy.

“Gì chứ? Tôi dường như muốn nhảy cẫng, lùi cả về sau mấy bước, chợt như tỉnh ngộ ra. Thì ra này giờ Chân Hy từng chút một nhặn nặn kể về Hàn Tuyết Hàm cho tôi nghe là có mục đích cả!”

“Nhưng... Nhưng...” Nhất thời tôi không biết nên đáp trả thế nào nữa. “Làm ơn đi mà, Cinrella” Tôi nghĩ hết cách nên mới nhờ cậu thôi. Để Tiểu Tuyết ở nhà cậu tôi mới thấy yên tâm. Không lâu lắm đâu, tôi đảm bảo!” “Hàn Chân Hy! Món đồ mà cậu nói muốn gửi nhờ ở nhà tôi là em trai cậu đấy à?” Chân Hy nâng mặt tôi lên suýt như muốn hôn vào, nói: “Cinrella cậu thông minh quá, cậu nói đúng rồi đó!”

Dễ ghét thật! Biết rõ tôi không thể địch nổi chiêu này mà. Nhưng, mới nghĩ đến khuôn mặt ngang ngược khoa trương của cái tên đó thôi, tôi thật sự không có lý do chính đáng nào để thuyết phục mình cho cái tên đó ở nhờ. Hơn nữa, Lâu đài pha lê là một thánh địa thanh khiết, làm sao có thể để một đôi nam nữ quan hệ bất minh ở chung chứ? Chân Hy ơi là Chân Hy, cậu đã mang lại cho tôi một vấn đề lớn rồi đấy!

“Cinrella! Cinrella!” Chân Hy dùng tay hươ hươ trước mặt tôi hỏi: “Cậu đang nghĩ ngợi gì thế? Nếu không... Cứ cho nó ở nhờ một đêm thử xem?” Chân Hy thận trọng thám thính. “Tôi... Tôi...” Tôi nhất thời cứng họng. Phải biết rằng, đối với những yêu cầu của Chân Hy tôi chưa bao giờ biết từ chối là thế nào: “Tôi thấy... Việc này không tiện cho lắm!”

“yên tâm đi Cinrella. Đối với con gái Tiểu Tuyết không hề có cảm xúc gì cả! Quyết định vậy nhé, Cinrella. Tôi biết cậu tốt lắm mà...” Hứ! Cái cậu Chân Hy này, không biết đã học được cách nài nỉ dai dẳng này từ bao giờ nữa? Cinrella tội nghiệp ơi, vì Chân Hy của mày... Cố... Cố... Gắng lên vậy!

5. Chương 5

Chương 5

Cuộc chiến trong phòng tắm

Tôi hầu như tuyệt vọng dõi theo bóng dáng đang rời khỏi của Chân Hy. Tôi xin thề, sự tuyệt vọng lần này không giống như lúc trước khi trông thấy Chân Hy có bạn gái mới, cũng không phải là sự tức giận khi dõi nhìn cậu ấy bỏ đi không thèm quay đầu lại nhìn tôi một cái. Chẳng qua là tôi thật sự không biết, sau khi

Chân Hy rời khỏi đây mình phải đối phó với cái tên ma vương thường “phản khách thành chủ” thế nào đây?...

“Bà thím! Tôi muốn tắm, pha nước nóng cho tôi đi!” Giọng nói sai bảo lạnh băng của hắn cất lên. Ngay sau khi tiễn Chân Hy về quay đầu lại bị hắn “phang” một câu như thế, xung quanh tôi bất giác như bị luồng khí mạnh bao quanh. Đúng là tên xấu xa, dám bắt nạt tôi mau thế này cơ à? Cũng may là tôi chỉ hứa với Chân Hy cho hắn ở nhờ một đêm thôi. Hừ! Nể mặt Chân Hy, mình không thêm tính toán với hắn. Nay thằng nhóc, sau đêm nay mi hãy rút khỏi nhà ta và đừng cho ta bắt lại được, nếu không thì... Tôi cảm phần nghiêng chặt rằng nguyên rả hắn trong lòng, đương nhiên bề ngoài tôi vẫn ngoan hiền mà giúp hắn pha nước.

Khi trông thấy vẻ đương đương tự đắc đi vào phòng tắm của hắn, tôi thật muốn tạt nguyên ca axit vào khuôn mặt tuần tú đến cùng cực của hắn cho bõ ghét. Tôi thật sự không thể chấp nhận được bộ mặt tuyệt đẹp đó bên trong lại ẩn chứa một linh hồn khốn đốn như thế. Tôi ra phòng khách dọn dẹp, chủ yếu là muốn đem tất cả những thứ có giá trị cất dấu hết vào nơi an toàn, có trời mới biết hắn có làm bậy không? Mỗi khi nghĩ đến hành vi ngang ngược hôm trước của hắn, tôi lại thấy tức tối.

Trên mặt bàn nằm lăn lóc đủ các thứ chiến lợi phẩm được moi ra từ tủ lạnh, và có cả... Quần áo trước khi đi tắm hắn đã cởi ra, vứt đầy từ trên ghế nệm kéo dài xuống sàn. Sự bừa bộn trong nhà tôi hiện nay giống như một bộ mặt nhe nanh gườm gườm đầy sự áp bức của hắn. “Đáng ghét! Xấu xa! Hãy rút khỏi nhà tôi ngay!”

Tôi đem những thức ăn vặt còn thừa lại của hắn gom vào một bao, dùng hết sức lực quăng vào thùng rác để ở ngoài cửa. Nhân cơ hội này phát tiết luôn sự ức chế và bất mãn của mình luôn. Sau đó, như một bà mẹ chăm sóc con mà thay hắn thu dọn lại quần áo nằm lăn lóc khắp bốn phía. Hả? Sao chỉ còn một chiếc vớ thế này? Không được rồi! Mình phải mau tìm ra chiếc còn lại quăng vào máy giặt mới được, nếu không sẽ nghiêm trọng ảnh hưởng chỉ số không khí sạch trong nhà tôi mất.

“Á!... Hàn Tuyết Hàm bước ra đây cho tôi mau!” Tôi bắt đầu phẫn nộ thét lên, bởi nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp: con búp bê âm nhạc mà tôi yêu quý, trên miệng không còn ngâm bình sữa nữa, thay vào đó là chiếc vớ còn lại của hắn. Điên tiết! Tôi không thể nào nín nhịn được nữa, xông thẳng đến trước cửa phòng tắm mắng: “Hàn Tuyết Hàm, cái đồ xấu xa, ông hãy lắng nghe cho rõ đây, ông hãy lắng nghe cho rõ đây, tôi không hoan nghênh loại người bại hoại như ông! Sau khi tắm xong, ông hãy rút ra khỏi nhà tôi ngay, tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại ông nữa!”

“Cô ồn ào quá đi!” Cánh cửa phòng tắm đột nhiên mở toang, trên người Tuyết Hàm chỉ quần độc nhất một cái khăn tắm ở dưới nửa thân người bước ra. “Á!” Tôi la lên, xoay mặt đi chỗ khác, mặt mũi đỏ bừng như quả cà chua. Hắn lạnh lùng liếc tôi một cái, nói ra một câu: “Bộ cô chưa thấy cơ bắp của người đẹp trai bao giờ hả? Đồ ngốc!” Đúng là nực cười, ở đời sao lại có người không biết xấu hổ thế này?

“Thì ra ông không chỉ là tên biến thái mà còn là một tên thích khoe cơ thể!” Tôi phản bác lại hắn. Nếu tôi còn nhẫn nhịn hắn nữa, hắn sẽ ngược mặt lên trời tự kiêu cho mà xem. Thật không ngờ hắn lại điềm tĩnh mỉm cười, nụ cười đó nếu như xuất hiện trước mặt người con gái khác, sẽ khiến họ say mê như điên đảo. Nhưng tôi xem ra, nụ cười của hắn lại là vô cùng tàn ác và ngang ngược. Tôi chẳng thêm để ý đến cái tên mặt dày này nữa, và cũng không còn sức lực tiếp tục giằng co với hắn, đành cố nhịn luôn đêm nay vậy! Cảm phần liếc xéo hắn một cái, tôi xoay người đi vào phòng tắm.

Mới nghĩ đến cái bồn tắm sạch bóng của mình mới bị hắn sử dụng, tôi kinh tởm đến nỗi đổ nguyên chai nước khử trùng vào đó, “Ít nhất phải ngâm nước khử trùng cả đêm mới được!” Tôi tức giận nghĩ thế. Đáng ghét thật! Đành phải tắm vòi sen vậy! Tôi thận trọng, trên dưới, trái phải kéo hết tất cả màn che của phòng tắm lại một cách kín mít, bởi Lâu đài pha lê chất liệu xây lên đều là kính, và đó cũng chính là niềm tự hào của tôi. Nhưng trong lúc này, lần đầu tiên tôi cảm thấy đây là một ý tưởng phiền phức, đặc biệt là khi phải ở cùng với loại người bại hoại như Hàn Tuyết Hàm...

Bất giác tôi cảm thấy ớn lạnh, vì mình đã lỡ cho sói vào nhà. Được rồi! Tôi xác định cả nhà tắm đều kín mít hết cả rồi, đến nỗi một con kiến cũng chui không lọt! Ha ha! Bắt đầu cởi đồ ra tắm thôi! Hôm nay quả thật là một ngày xui xẻo, phải dội nước từ đầu xuống chân tẩy rửa hết xui mới được! Đồ Hàn Tuyết Hàm xấu xa, sáng ngày mai ta có thể vĩnh biệt được mi rồi!

Hơi nước nóng hổi bắt đầu lan khắp phòng tắm, mờ lung mờ ảo như tiên cảnh trong truyện cổ tích, tôi cảm thấy cứ y như mình giống như một nàng công chúa bị nhốt trong rừng, không có cách nào thoát khỏi lời nguyền mà pháp ác độc, đang chờ mong sự giải cứu của chàng hoàng tử... Hoàng tử... Ui ui! Tôi cố gắng mở to đôi mắt đang bị nước thấm vào, trong làn hơi nước mờ ảo, tôi thật sự trông thấy bóng dáng của hoàng tử, chàng đang dần dần bước lại gần tôi?... Hoàng tử? Khuôn mặt chàng dần dần hiện ra... Hàn Tuyết Hàm?

Cái gì? Hàn Tuyết Hàm? Là hấn sao?! Đợi... Đợi chút... Hàn... Tuyết... Hàm? Khi xác định mình đã trở về thực tại, và thực sự khẳng định lúc này Hàn Tuyết Hàm đang đứng sững sờ ở trước mặt, tôi liền thét lên tiếng thét kinh khiếp nhất lịch sử: “Hàn Tuyết Hàm! Cái đồ xấu xa, ông muốn làm gì tôi thế? Nếu ông dám làm vậy... Thì tôi sẽ la lớn kêu cứu đấy!”

Tôi thật sự cảm thấy kinh hãi, bởi trước khi đi vào phòng tắm, đã làm hết tất cả các biện pháp phòng ngừa để bảo vệ mình rồi, và đã loại bỏ hết tất cả sơ hở. Nhưng tôi lại quên mất một việc vô cùng quan trọng: đã quên búng việc khóa cửa phòng tắm lại! Cái tên xấu xa đó kèm theo bộ mặt đếu giả từng bước một đi về phía tôi...

“Hãy rút ra mau, đồ biến thái!” Tôi cảm thấy mình như đang giấy dựa chờ chết. “Cô đang làm gì thế? Luyện yoga hả?” Nhìn mặt hấn đầy vẻ trêu chọc. Lúc này tôi mới phát hiện, bởi do quá sợ hãi, mình đã làm phản ứng xấu hổ theo bản năng lấy tay chân che chắn uốn khúc thành một đồng tròn rất kỳ quặc. Tiếp sau đó hấn nhón tay qua... “Á! Cút đi!” Tôi nhắm chặt mắt, tuyệt vọng tiến hành phản kháng cuối cùng. Cánh tay của hấn luồn qua cơ thể tôi... Dừng lại ở cái kệ để ở một góc... Lấy cái máy cạo râu để trong đó, rồi xoay người đi ra phòng tắm ngay. “Yên tâm đi, tôi không có hứng thú với cô đâu!”

Trong khoảnh khắc cánh cửa phòng tắm sắp đóng lại, hấn quay mặt lại nhìn bộ mặt kinh hãi của tôi lần cuối, rồi vu vơ nói lại một câu: “Trông cô nam tính thật!” Đáng ghét! Hấn cứ diềm tính mà tiến hành mọi hành động theo ý mình, mọi việc dưới sự diễn xuất của hấn đều rất thuận lý thành chương, còn tôi thì ngược lại, đã trở thành một con ngốc thiếu hiểu biết, chỉ biết la hét om sòm. Gì thế này? Đầu óc tôi bất giác như đứt đoạn, dường như hoàn toàn không còn ở trong tình trạng. Thời gian ngừng đọng 5 phút, tôi mới như nàng công chúa mới phá vỡ ma chú, hoàn toàn vỡ lẽ ra tất cả những gì xảy ra trước đó... “Hàn Tuyết Hàm!” Tiếng thét thảm thiết của tôi phút chốc như đã xé tan bầu không khí tĩnh lặng!

6. Chương 6

Chương 6

Khách sạn? Đoàn ông? Đồng tính luyện ái?

“Cái gì?” Chân Tâm không còn kìm nén được mình nữa, hét lên trong giờ học. Tuy nhiên, tình cảnh của cô ấy lại tốt hơn tôi nhiều, ít ra thì ông thầy dạy văn đáng ghét đã không gọi cô ấy đứng dậy, cũng không bắt cô ấy chép phạt những câu đại loại như: “Lên lớp không được nói chuyện”, mà chỉ nhẹ nhàng hỏi han: “Trò Từ Chân Tâm, em không được khỏe hả?” Bực thật! Người đẹp quả đúng là người đẹp, sự ngộ đải cũng khác. “Không sao, xin lỗi thầy. Chỉ là lúc nãy em nhìn thấy một con gián bò dưới chân mình thôi!” “Ừ! Vậy thì tốt, nếu em thật sự cảm thấy không khỏe, cứ tự nhiên nằm nghỉ một chút cũng được!”

Hứ, gì chứ?! Đúng là “cùng người không cùng mạng”. Con gián? Thầy ơi, thầy có kiến thức không vậy? Bây giờ đang là mùa đông, làm gì có gián được chứ? Đúng là bực mình, lòng tự trọng của tôi trời sinh chỉ để người khác chà đạp thôi sao? Nhưng cũng may là Chân Tâm không sao. Tôi tin rằng khi đem câu chuyện đã xảy ra hôm qua kể cho bất cứ người nào nghe họ cũng sẽ có phản ứng như thế. Chân Tâm phản ứng mạnh cũng là lẽ thường tình. Thì ra chuyện xảy ra hôm qua không phải do tôi thích xé chuyện bé ra to, và lời lẽ của hấn từng khiến cho tôi cảm thấy mình là một con người quá bảo thủ. Bây giờ xem ra, ngay cả người có tố chất tâm lý cực tốt như Chân Tâm mà cũng phản ứng mãnh liệt như thế, tôi mới tỉnh ngộ ra, chuyện xảy ra hôm qua tôi tệ đến dường nào.

Sau khi tan học, Chân Tâm vẫn còn bị ám ảnh bởi câu chuyện của tôi, tiếp tục truy hỏi: “Lẽ nào hần... Không có chút phản ứng nào sao? Ngay cả mặt không đỏ ửng một cái à?” Chân Tâm ơi là Chân Tâm, cậu đừng nhắc đến chuyện đó nữa được không vậy? Tôi vẫn còn cảm thấy ê mặt lắm đây này! Thấy tôi rầu rĩ im lặng không nói gì, Chân Tâm biết điều không tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ cảm thấy không cam tâm mà tự lẩm bẩm một mình, “Kì thật, không lẽ... Hần... Là người đồng tính?: Bất giác tôi rùng mình ớn lạnh...” “Yên tâm đi Cinrella, Tiểu Tuyết đối với con gái không hề có cảm giác!” Cái hôm Chân Hy nài nỉ tôi cho Hàn Tuyết Hàm ở nhờ, cậu ta đã sơ ý nói ra một câu như thế, lúc đó tôi đang nghĩ cách từ chối khéo nên không để tâm. Còn hôm qua khi hần xông vào phòng tắm, hình như có nói một câu nói... Một câu gì nhỉ...? Hình như ý của hần đại loại là không có hứng thú với tôi, và từ đầu đến cuối ở trong tình cảnh đó, hần vẫn giữ được vẻ bình tĩnh dường như có chút không hợp tình hợp lý.

Tôi cứ vẫn vợ suy nghĩ rằng, thật là hoang đường, từ ngày Hàn Tuyết Hàm xuất hiện, cuộc sống của tôi bị hần làm đảo lộn hết. Đáng ghét thật! Mới nghĩ đến những hành vi kì quặc và thái độ ngang ngược của hần, tôi lại tức điên cả người. Nói chung hần là một tên cực kì khó đối phó.

“Cinrella!... Cinrella!” Chân Tâm dùng tay hươu hươu trước mắt tôi, hỏi: “Đang nghĩ đến hoàng tử của cậu hả? Sao cứ như người mất hồn vậy? Nghe điện thoại kìa!” “Ừ!” Bây giờ tôi mới phát hiện nhạc chuông điện thoại của mình đã kêu vang lên rất lâu. Chưa kịp xem hiển thị số gọi đến tôi liền bắt máy ngay: “Ai vậy?” Khẩu khí của tôi vẫn còn vương vấn chút bức tức, thật không biết ai xui xẻo dữ vậy gọi cho tôi đúng ngay lúc tâm trạng tôi không được tốt này!

“Chân Hy đấy à, có chuyện gì vậy?” đầu dây bên kia truyền qua giọng nói khàn khàn cực kì quyến rũ của Chân Hy, cứ như nước bạc hà mát lạnh đổ từ đầu xuống chân, phút chốc đã khiến tôi vui sướng bay bổng lên chín tầng mây. “Cinrella, tất cả vẫn ổn chứ?” Tất cả... Vẫn ổn... Chứ? Hỏi như thế mình biết phải trả lời thế nào đây? Không lẽ đem chuyện xảy ra hôm qua kể cho Chân Hy biết? Làm sao tôi dám mở miệng được chứ? “Vẫn ổn... Không không... Không ổn!” Tôi không biết mình đang nói gì nữa. “Tiểu Tuyết ước hiệp cậu à?” Chân Hy hỏi.

Chân Hy thật là dịu dàng, giá như em trai của cậu ấy có một nửa ưu điểm đó thôi tất cả đều dễ giải quyết hơn rồi. Ưc hiệp? Biết nói thế nào nhỉ? Tuy rằng hôm qua xảy ra chuyện không được vui cho lắm, song... Bình tâm mà nói, hần đích thật chưa hề làm gì tôi cả, chỉ là thích sai bảo người khác, và tính tình có chút quái đản thôi. Đúng là đáng ghét, tên đó vẫn chưa có hành động chí mạng nào đáng để tôi có lý do chính đáng để kể tội hần cả. “Không... Không có ước hiệp tôi, tôi...” Tôi cứ lí nhí nói không lên lời. “Ừ! Vậy thì tốt, nhờ cậu chăm sóc Tiểu Tuyết dùm tôi nhé. Thôi bây giờ tôi có việc bận, phải cúp máy đây, bai bai!”

Thật bức mình không hiểu sao khi đối mặt với Chân Hy, hình như lúc nào tôi cũng bị chướng ngại về ngôn ngữ, đúng là vô dụng thật!

“Gì thế, thật sự là hoàng tử của cậu mới gọi đến hở?” Chân Tâm mỉm cười trêu ghẹo: “Sao cậu vẫn còn ngốc thế, được gặp người mình thích mà còn cà lăm như thế? À đúng rồi, cậu đã ngỏ lời với chàng chưa?”

“Hi hi!” Tôi lúng túng gãi đầu gãi tai, tỏ vẻ vẫn chưa ngỏ lời. Hoàng tử luôn thích công chúa yêu kiều xinh đẹp, còn tôi thì... Giá như trên đời này có sự tồn tại của “Ma pháp sư” thì tốt quá, như thế họ có thể dùng cây trượng ma pháp vạn năng của mình phù phép tôi thành mẫu người con gái mà hoàng tử yêu thích.

“Ý, Cinrella! Cậu nhìn kìa, hai người đàn ông đó...” Nhìn hướng chỉ của Chân Tâm, tôi thấy trước cửa khách sạn Thiên Nhĩ, có hai người đàn ông đang lôi kéo nhau, dường như là đang tranh chấp gì đó. Người đàn ông lớn tuổi hơn hình như đang cố nài nỉ bạn ông ta ở lại, còn người đàn ông trẻ tuổi kia hình như đang tức tối muốn rời khỏi ông ấy ngay. Trông hình dáng họ cũng không đến nỗi nào, không biết họ đang làm gì thế không biết? Giữa hai người đàn ông này có chuyện gì vậy? Tôi kéo Chân Tâm chuẩn bị bỏ đi thì, ai ngờ người đàn ông lớn tuổi hơn đột nhiên quì xuống đất, nắm lấy góc áo của đối phương nơi gì đó. Xung quanh dần dần tụ không ít người đi đường đứng lại tò mò, che mắt tầm nhìn của bọn tôi. Lòng háo kì bất chợt thúc giục chúng tôi phải chạy lên phía trước xem xét đã xảy ra chuyện gì cho bằng được. Khó khăn lắm bọn tôi mới từ trong đám người lẩn lên phía trước.

Người đàn ông lớn tuổi nói: “Rất yêu em, hãy theo anh về nhà nhé?!” Trời ạ! Hai người đàn ông dám ở thanh thiên bạch nhật thế này lại... lại dám cả gan tỏ tình với nhau. Hừm, đúng là kinh dị. “Thấy chưa, tôi đã bảo con trai đẹp không đáng tin cậy mà...” Chân Tâm nhỏ tiếng thì thầm bên tai tôi. Đây chính là quan

niệm trước giờ của Chân Tâm. Tôi dùng hết sức lực từ trong đám người đưa đầu ra nhìn. Hô hô, Chân Tâm không thích người đẹp trai, nhưng tôi lại rất thích: Khuôn mặt góc cạnh phân minh, làn da trắng mịn, sống mũi cao thẳng, đôi mắt sâu thẳm như viên lam ngọc, thuần khiết phẳng phất như không bị thứ gì nhiễm bẩn cả.

Trong khoảnh khắc anh chàng đẹp trai quay đầu qua phía tôi, những nhận xét như trên đột nhiên nảy nhót trong đầu tôi... Nhưng sao trông quen thuộc thế này?... Làn môi tuyệt đẹp cười nhếch mép tỏ ra chút tà khí... Hàn Tuyết Hàm! Đúng là hắn đây sao? Người đàn ông lớn tuổi kia đang quì gối nắn nỉ tì tê hắn quay về là thế nào? “Tiểu Tuyết tuyệt đối không có cảm xúc với con gái.” “Tôi không có hứng thú với cô...” “Rất yêu em, hãy theo anh về nhé!...” Những cảnh xảy ra trước đó cứ lần lượt hiện ra trong đầu tôi. Không lẽ hắn thật sự là...? Tôi hoàn toàn ngăn ngor cả người.

7. Chương 7

MÀN 2 “YÊU”

Chương 7

Tên cướp đầu heo khiến người ta điên tiết

“Này! Bà thím!” Tôi giật nảy mình bừng tỉnh, đám người đi đường ở xung quanh không biết đã giãn ra từ khi nào không hay. Hàn Tuyết Hàm đang ôm vẻ mặt hung dữ đứng ngay trước mặt tôi. “Điên rồi hả? Cô ngốc!” Vẫn là giọng điệu đó. Tôi định thần lại, nhìn qua cô bạn đang đứng kế bên mình, cô ấy hiển nhiên rất phản cảm với hành vi ngang ngược của hắn. Nhưng bởi lý do giữ lễ phép và hình tượng thực nữ đã xây đắp lên rất lâu của mình, Chân Tâm chỉ đành nhẹ nhàng hỏi tôi: “Các cậu quen biết nhau à?”

Chết mất! Chết mất! Đối với loại người như Hàn Tuyết Hàm, khi hắn đã biết được tôi đã nhìn thấy hết những chuyện riêng tư của mình, không biết sẽ có hậu quả nghiêm trọng gì sẽ đến với tôi nữa?

“không quen!” Tôi cúi thấp đầu vội kéo Chân Tâm bỏ đi cho yên thân. “Này! Cô ngốc kia, sao mau quên tôi rồi vậy? Hôm qua chúng ta còn...” Đáng ghét! Cái chân của tôi đành ngoan ngoãn quay lùi lại, cái tên này dám rêu rao chuyện đó ở giữa đường thế này, nói không chừng hắn còn đem chuyện xấu hổ đã xảy ra hôm qua nói ra hết mất. Trời ơi, mình sợ hắn quá đi!

“Ông... Muốn gì? Nói mau?!” Mặc dù bị hắn nắm được điểm yếu, nhưng tôi vẫn nói ra được những lời nói trong lòng mình. Hắn liền giơ toẹt bàn tay ra hỏi tôi: “Có tiền không?” Tổng tiền? Lại xài chiêu này nữa cơ à? Quá xưa rồi! Tôi ôm chặt lấy cái cặp đeo trên lưng mình. Vì tôi mới đến ngân hàng rút tiền chuẩn bị đóng tiền điện tháng này, nếu như bị hắn cướp mất, thì chết chắc. Tôi phẫn nộ, từng từ một rõ ràng nói: “...Không...Có!”

“Đừng nhiều lời nữa, tôi đang cần tiền gấp, đừng lòi thôi nữa. Đưa đây mau!” Cái tên xấu xa này, mỗi lần làm việc xấu mà mặt không đỏ, ngay cả trái tim cũng không thêm đập mạnh. Thật tình tôi chưa gặp qua người nào mặt dày như thế. Làm sao đây? Biết phải làm sao đây? Cánh tay ma quỷ đó càng đưa càng gần, giống y như một cái miệng tham ăn sắp nuốt chửng lấy tôi vậy.

“Nhìn gì mà nhìn, bộ chưa thấy ai đẹp trai bao giờ à? Tôi không phải Chân Hy, đâu phải là cô không biết, tôi đối với cô chẳng có chút hứng thú gì cả!” Đúng là một tên khốn kiếp! Tôi giận run, giống như bị người khác điểm trúng huyệt mềm nhũn cả người. Đáng chết thật, làm gì mà lấy Chân Hy ra đả kích tôi chứ, đồ đáng ghét, đồ xấu xa! Tôi đành móc tiền ra.

“Cinrella! Mặc kệ hắn đi!” Chân Tâm bất bình ngăn tay tôi lại. Tôi bất lực lắc lắc đầu, từ từ nặn ra một câu: “Cần bao nhiêu?” Hắn đắc ý nói: “Làm vậy là đúng rồi. Từ đây đón xe đến nhà cô 20 ngàn đồng có đủ không? Thật không biết hắn làm trò cười gì thế, chẳng lẽ hắn chỉ muốn tổng tiền xe thôi sao? Tôi không dám tin hắn lại nhân từ như thế.” “Ừ! Có lẽ là đủ.” “Vây tốt, cho cô này!”

Hắn giật cái bóp của tôi, nhanh lẹ rút ra tôi 20 ngàn đồng nhét vào tay tôi, sau đó với tốc độ sấm chớp hắn nhảy vào một chiếc taxi. Tôi chẳng kịp có bất cứ phản ứng nào, chỉ thần thờ nhìn hắn rời đi. Trong khoảnh khắc chiếc taxi quẹo qua đường khác chạy mất, cuối cùng tôi không thể kìm nén được mình nữa mà nhảy cẫng lên la hét: “Hàn Tuyết Hàm! Cướp tiền là sở trường của mi đấy hả? Đồ ngốc!”

8. Chương 8

Chương 8

Sự kiện căn nhà bị cúp điện

Đồ thói tha, đồ lưu manh, cường đạo! Đem tiền trả lại cho ta mau! Mẹ mi dạy mi cướp bóc thế hả?! Thích tổng tiền như thế này, sao không đi gia nhập vào băng nhóm tội phạm đi? Đồ đáng ghét! Sao ta lại xui xẻo như thế này, gặp phải khốn tinh như mi? Ta sẽ mang hết hành lý của mi mang ra ngoài hết, xem có còn ở lại nhà ta được nữa không?!

Tôi chống nạnh đâm đá túi bụi vào đồng hành lý của Hàn Tuyết Hàm. Bị hắn phô trương thanh thế chà đạp, mà hắn vẫn không cảm thấy tội lỗi, nên tôi đành dùng những hành động không bình thường này mà phát tiết cơn phẫn nộ trong nội tâm của mình. Từ khoảng thời gian gặp phải Hàn Tuyết Hàm đến khi về đến nhà, cứ y như Chân Tâm đã nói, tôi giống như một trái bong bóng căng đầy hơi, ai chạm vào một cái sẽ nổ tung ngay. Cái tên Hàn Tuyết Hàm trời đánh, không lẽ kiếp trước tôi có thù oán gì với ông sao?

Tôi đem tất cả đồ đạc của Hàn Tuyết Hàm nhét vào cái túi du lịch của hắn, nhân lúc hắn chưa về, đem toàn bộ quăng hết ra ngoài sân, sau đó đóng cửa lại kín mít, để cho hắn nếm mùi đau khổ không có lối vào. Tôi thật không hiểu sao cái tên xấu xa như hắn lúc nào cũng mang theo một thùng thuốc nhỏ bên mình, lẽ nào hắn đã mắc phải bệnh gì? Hừ! Nhất định là chứng bệnh bất trị, đây đích thị là báo ứng do hắn làm việc xấu quá nhiều.

Á! Xảy ra chuyện gì thế này? Xung quanh tôi đột nhiên tối thui. Lẽ nào do không nộp tiền điện nên bị cắt điện rồi chăng? Không phải chứ, mình như thế chưa đủ thảm hại hay sao mà ông Trời vẫn còn muốn đuổi tôi đến đường cùng chứ? Hơi ấm vương vấn trong phòng dần dần tan biến đi hết, cả căn phòng càng lúc càng lạnh lẽo, sắc trời bên ngoài càng lúc càng tối dần. Điều thảm hại nhất là tôi tìm không ra cây đèn cầy, đành mượn ánh sáng heo hắt của chiếc điện thoại di động, từng bước từng bước một di chuyển. Hàn Tuyết Hàm đáng ghét, tất cả đều do mi hại ta cả! Tôi uất ức nằm dài trên ghế nệm khóc âm ỉ.

Căn phòng to lớn này chưa bao giờ lại lạnh lẽo đến như thế. Màu đen đã hoàn toàn đem cả Lâu đài pha lê này nhuộm thành màu sắc bi thương, có một chút gì tỉnh mịch, buồn bã, âm u không thể nói thành lời, khiến người ta sợ hãi. Qua tấm kính cửa sổ to lớn, tôi nhìn ra thế giới ở bên ngoài, thấy cũng tỉnh mịch giống như thế. Những tầng mây dày cộm nặng nề che mất đi đôi mắt sáng lấp lánh của các vì sao. Chúng như tham lam mà đem tất cả ánh sáng lấp lánh đó cất dấu cho riêng mình.

Ngay cả ngôi sao trên trời, cũng có nơi trú mưa gió cho mình, còn tôi bị dày vò trong căn phòng tối tăm vô biên này. Lạnh quá... “Ba ơi! Con nhớ ba quá!” Nước mắt tôi âm thầm trào ra. Nhớ lại mùa đông năm đó ba ra đi, cũng tỉnh mịch và lạnh lẽo như thế này... Tôi không ngừng lẩm bẩm, cảm thấy đầu óc mình càng lúc càng nặng, toàn thân như bị một luồng hơi ấm bao quanh, có chút mê mẩn. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê đó, tôi phảng phất như nhìn thấy một bóng dáng đang từ từ đi về phía tôi, sờ vào trán tôi, sau đó bế tôi lên...

“Ba!... Ba!...” Tôi phấn khởi la to mở mắt lên, và phát hiện trước mắt vẫn là một màn đêm u tối. Thì ra là mình đang nằm mơ, những giấc mơ giống như thế này, không biết mình đã mơ thấy bao nhiêu lần. Tôi bèn đưa tay vươn vai lên co giãn gân cốt, thì... Chạm vào một thứ gì đó mềm mềm, nói đích xác hơn là, là một cơ thể... Của con người. “Á!” Tôi la lên thất thanh: “Ai vậy?” Tôi bắt đầu run rẩy kịch liệt. Gì mà ghê thế, bất giác tôi nổi da gà, như có một luồng hơi lạnh từ sống lưng xông thẳng lên trên.

Người đó đột nhiên ngồi dậy hỏi: “Cô làm gì mà ồn ào thế?” “Người... Người là người hay là...” Toàn thân tôi vã cả mồ hôi hột. “Bà thím, làm nhảm gì vậy!” Giọng nói đó có một chút bực dọc. Bà thím? Sao nghe quen tai thế nhỉ? Tư duy của tôi sau khi ngừng đọng mất 10 giây, lập tức phản xạ! Tôi từ trên giường nhảy cẫng lên.

“Là ông à? Hàn Tuyết Hàm? Sao ông lại nằm trên giường tôi thế?” Đúng rồi, sao mình lại nằm trên giường? Mình nhớ là vẫn đang nằm trên ghế nệm ngắm sao cơ mà? Không lẽ... Mình mộng du? Tôi khó hiểu, cổ sức hồi ức lại, bộ não như sắp bị xé nát mà tôi chưa hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì với mình? Đúng rồi! Nhất định là hần đã bày trò.

“Mộng du cái đầu cô đó? Cô nặng muốn chết, bế vào đây muốn gãy tay luôn.” Miệng hần không ngừng lầu bầu rồi lại nằm lăn ra giường.

“Này! Ông muốn gì mà bế tôi vào đây rồi còn ở lì trong này? Tôi không phải là người đồng tính, nên tôi vẫn cảm thấy ngại đấy!” Tôi chợt nhớ lại chuyện giữa thanh thiên bạch nhật hần giằng co với một người đàn ông lớn tuổi, nên cũng thấy yên tâm hơn đôi chút.

“Đồng tính?” Hần kinh ngạc lặp lại. Trong màn đêm âm Mỹ, tôi không nhìn rõ khuôn mặt của hần, nghĩ rằng trong lúc này mặt của hần đang ngại ngùng đến cực độ chăng? Bị người khác biết được bí mật của mình, hần có vẻ như không được bình thản cho lắm. Tôi vui thầm trong lòng. Hừ! Không ngờ bản cô nương ta đây cũng tinh ranh đấy chứ! Hần cũng có ngày bị tôi nắm được điểm yếu.

“Ha ha, đúng đó! Thế cô có dám ngủ chung với tôi không? Trong tình cảnh này mà hần còn dám mở miệng tươi cười nữa, đúng là một tên cực kỳ mặt dày. Muốn dùng chiêu khích tướng chọc giận tôi hả? Bản cô nương ta đây chẳng thêm đôi co với mi làm chi cho mệt, hơn nữa, không có hơi ấm ngủ một mình thật lạnh lẽo. Ai sợ ai chứ? Tôi liền tung chăn ra chui vào trong ngay.”

Xoảng! Vang lên tiếng ly thủy tinh vỡ. Kì lạ, trên đầu giường của mình sao lại có cái ly thủy tinh chứ? Tôi thận trọng mò mẫm trên đầu giường, “Ý? Đây là cái gì vậy?” Tôi mò được một cái hộp hình vuông, hình như... Hình như là... Hộp thuốc. Lúc này trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi cảm thấy hình như có người bế mình lên, sau đó... Hình như tôi được uống nước. Lẽ nào?... Tất cả những việc đó đều không phải nằm mơ, giả như người bế tôi là hần, như thế... người đút tôi uống nước cũng là hần, Hàn Tuyết Hàm sao?

“Khi này toàn thân cô nóng hổi như con gà cúm, làm phiền đến tôi phải đút thuốc cho cô uống. Cô đúng là kém cỏi!” Thật sự là hần sao? Mình mới sốt à? Hèn chi cảm thấy toàn thân nóng hổi. “Cô làm gì mà đem đồ đạc của tôi để hết ngoài sân vậy? Xém chút là tôi tìm không ra thùng thuốc rồi đây. Không nể mặt cô cho tôi mượn tiền, tôi chẳng thêm quan tâm đến người ngốc như cô!” Không nhắc thì tốt, nhắc đến lại khiến cho tôi phát bực lên đi được.

“Tất cả đều tại ông cả, số tiền đó tôi dùng để đóng tiền điện, ông không biết sao? Bây giờ ông thấy đó, việc gì cũng làm không thành. Tôi mắc bệnh đều do ông hại cả! Dem tiền trả lại cho tôi mau!” Tay chân tôi đều cùng lúc phát động tấn công hần, dùng hết sức lực phát tiết cơn giận nộ nín nhịn đã lâu của mình. “Này này, này đủ rồi đấy nhé, cô nhỏ ngốc! Điên khùng đủ chưa?” Hần ôm lấy đầu, không làm ra bất cứ hành động phản kháng nào cả. Hừ! Kì lạ thay! Sao bây giờ mình lại khỏe như hổ thế? Một chút vết tích bệnh cũng không còn.

“Giải bày” đủ rồi tôi liền chui vào tấm chăn có hơi ấm hần làm cho ấm áp, và nghi hoặc hỏi: “Ông đã cho tôi uống thuốc gì vậy? Đúng rồi, tại sao ông lúc nào cũng mang theo thùng thuốc bên người vậy?” Hần bực dọc xoay người qua phía khác đáp: “Có phải thuốc độc đầu mà lo!” Tôi tiếp tục truy hỏi: “Vậy tại sao ông cứ kè kè mang theo thùng thuốc bên người vậy?” Hần không lên tiếng, hồi lâu sau mới đáp lại một câu: “Bởi vì lúc trước tôi từng học ngành y.”

Tôi thật sự vô cùng ngạc nhiên, trong trí tưởng tượng của tôi, các bác sĩ đều trông rất lịch sự nho nhã cả, nào có giống hần, vừa thô bạo vừa ngang bướng, bệnh nhân không bị hần hù dọa bỏ chạy hết mới là chuyện lạ. Xí! Mặc kệ. Hơn nữa tôi cũng đâu thêm nhờ hần xem bệnh cho mình đâu mà sợ? Tôi lười nhác xoay người qua một góc, ý thức dần dần mơ hồ chìm vào giấc ngủ...

“Bà thím, bà thím!” Đang ngủ ngon giấc, tôi bị tiếng reo gọi truy hồn đoạt mệnh của hần làm thức giấc. “Gi thế? Cho tôi ngủ nướng thêm chút nữa đi... Hôm nay là ngày nghỉ mà?...” tôi có sở thích thích ngủ nướng,

một khi đã ôm lấy cái gối dù bất cứ giá nào cũng không chịu thức dậy.

“Đồ lười biếng, như thế có ma mới thèm lấy ma làm vợ, mặt trời rọi đến đầu rồi kìa. Mau ngồi dậy làm bữa sáng cho tôi ăn!” Hấn la.

“Tôi không muốn ăn sáng, tôi muốn ngủ thêm chút nữa!” Tôi trườn tấm mền lên đầu, lẩm bẩm. Hấn đúng là kẻ lảm chuyện! “Tôi muốn ăn, cô đi làm cho tôi ăn mau!” Hấn vẫn không ngừng đẩy tôi ra tấm chăn. Đúng là đáng ghét thật! Mình làm gì biết nấu nướng chứ? Có bao giờ mình lặn vào nước đâu? Không biết kiếp trước mình có nợ nần hấn không nữa. Ông Trời ơi?! Có phải ông phái Hàn Tuyết Hàm xuống đòi nợ con không vậy? Tôi ngược đầu lên trời than thở, rồi nhanh gọn từ trong tủ dự trữ thức ăn lấy ra một thùng mì gói quảng cho cái tên phiền phức đó. Mặc hấn muốn làm gì thì làm, tôi tiếp tục leo lên giường ngủ li bì.

9. Chương 9

Chương 9

Người con gái ở cạnh Hoàng tử

Vào buổi trưa, tôi bị tiếng chuông báo có tin nhắn đánh thức: Tiền lương tháng này đã nhập vào tài khoản. Xin kiểm thu! Tuần san BEN.

Đúng là một ngày tốt lành. Tòa soạn phá lệ cho tôi nghỉ phép không nói làm gì, còn thánh toán tiền lương sớm cho tôi nữa.

Thật tuyệt vời! Tôi cực kì thoải mái vươn vai một cách lười nhác. Thường ngày vào giờ này, tôi đang phải cầm lấy xấp tài liệu phỏng vấn dày cộm, làm chức trách của một phóng viên tập sự.

Ý! Sao trong nhà lại yên ắng thế này? Cái tên Hàn Tuyết Hàm biến đi đâu mất rồi? Ha ha! Hấn không có ở đây thì càng tốt chứ sao! Tâm trạng tốt đẹp của mình đỡ bị hấn phá vỡ tan tành. Hôm nay mình có thể tha hồ đi siêu thị. Tôi hoan hỉ. Nhưng trước tiên phải khao dạ dày của mình một chầu no nê mới được.

Đến Super Hall! Tôi quyết định ngay. Ôi! Mình nhớ món bánh vòng bọc đường và bánh kem bơ sữa trái cây cực ngon ở đó quá đi! Mới nghĩ đến thôi mà tôi đã thèm đến chảy cả nước miếng ra rồi.

Tôi liền đi với tốc độ như tên bắn đến Super Hall ngay, sau đó “thanh toán” hết những thức ăn bày trên bàn nhanh như một cơn gió lốc. Giữa chốn tranh nhả thế này, đương nhiên là tôi biết nên ăn uống nhỏ nhẹ. Nhưng... Nhưng bánh kem ngon quá đi mất! Còn bụng tôi thì thật sự đang đói cồn cào, nên mới không ngó ngang đến ánh mắt của mọi người xung quanh. Ha ha, xem ra trời sinh tôi ra thật sự không có phong thái của một nàng công chúa rồi!

“Oa! Trông họ xứng đôi quá!” Bàn bên cạnh, ở vị trí gần cửa sổ, có một cô nữ sinh đang réo lên tiếng la hét hâm mộ ghen tị của mình. Tất cả khách khứa trong quán Super Hall không có một ai ngoại lệ, đều xoay đầu ra hướng cửa sổ nhìn. Đương nhiên, cà tín đồ say mê cái đẹp là tôi càng không bỏ qua cơ hội diễm phúc này.

Ánh mắt của tôi sau khi nhìn xuyên qua nhiều lớp người, cuối cùng không chút do dự mà dừng lại ở một cặp tình nhân. Đó quả thật là một cặp hoàn mỹ nhất mà tôi từng thấy. Tuy cách nhau hơi xa tôi không thể nhìn rõ họ, song ở họ vẫn toát ra sức hút khiến cho ánh mắt của người khác chỉ tập trung nhìn chằm chằm vào. Đây mới đúng là phong thái tuyệt mỹ thật sự của chàng hoàng tử và công chúa chứ! Tôi thật muốn nhìn rõ chân dung của họ ghê...

Gần rồi... Gần rồi... Ánh mắt của tất cả mọi người trong Super Hall đều dõi nhìn theo bước đi của họ. Khi họ trang nhã đi qua cánh cửa ở trước mặt tôi thì lập tức có tia sáng điện xẹt suýt chút làm tôi ngã lộn xuống đất.

Chàng hoàng tử là... là... Hàn Chân Hy!

Còn cô công chúa có diện mạo nghiêng nước nghiêng thành, quốc sắc thiên hương, thân hình gợi cảm... là Thân Ân Thế. Chính là cô nàng con gái nhà giàu, lúc trước từng được mai mối cho Chân Hy, nhưng đã bị cậu ta từ chối. Bây giờ tại sao cô ta lại đi cùng Chân Hy vậy? Đáng ghét thật! Không lẽ cô ta vẫn chưa cam tâm vì bị Chân Hy từ chối sao? Hừ! Ý ba mình giàu có là muốn làm gì thì làm à? Không bao giờ! Hoàng tử là của tôi! Mặc dù tôi không có diện mạo quốc sắc thiên hương, thân hình gợi cảm, nhưng tôi tuyệt đối không để cho con ma nữ này cướp mất chàng hoàng tử của mình đâu!

Tôi chạy bắn ra ngoài Super Hall theo bản năng ngay. Nhưng... như thế có tác dụng gì chứ? Bởi tôi không thể lớn tiếng chất vấn Chân Hy: “Như thế là thế nào?” Càng không thể không nói lý lẽ mà xông lên cho con nhỏ đó một bạt tai. Mặc dù... Mặc dù... Đó đều là tình cảm thật sự từ ruột gan của tôi. Nhưng... Việc bây giờ tôi có thể làm chỉ là lảng lạng đi theo sau họ, nhìn họ thân mật tay nắm tay nhau, đi dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Rõ ràng biết rằng đi theo họ chỉ sẽ làm tổn thương mình hơn, song tôi lại không thể cản lại bước chân của mình, cứ lẻo đẻo đi theo sau họ đến công viên Giai Tâm. Có lẽ do mệt, họ dừng bước ở hồ phun nước trong công viên, dựa vào lan can trò chuyện vui vẻ với nhau.

Đúng là dở hơi! Tôi núp ở một góc không ngừng bực dọc ở trong lòng. Không biết họ đang làm gì thế? Trời lạnh thế này mà chạy đến đây trò chuyện. Không lẽ họ đang chơi khăm mình chăng? Tôi vò tay, không ngừng phả hơi ấm vào lòng bàn tay mình.

Nhớ lại mùa đông năm đó cha mẹ của Chân Hy li hôn, tôi và Chân Hy còn là những nhóc con. Kì lạ thay, trước tình cảnh đó, cậu ta từ đầu đến cuối không hề rơi một giọt nước mắt, chỉ đứng thẳng trên con đường lạnh lẽo, cố chấp đòi đợi mẹ về. Bất cứ ai cũng không khuyên can được cậu ấy. thật sự lúc đó tôi cũng không dám trò chuyện với Chân Hy, chỉ chạy lên trước không ngừng vò tay, thổi hơi vào lòng bàn tay giữ ấm cho cậu ta. Không ngờ đến lúc đó Chân Hy òa lên một tiếng, khóc nức nở. Tiếng khóc ai oán xé như xé nát cõi lòng khiến cho mọi người không ai không động lòng...

Còn lúc này, bên hồ phun nước, Chân Hy đang dịu dàng thổi hơi ấm vò tay cho cô gái đó. Ôi! Cử chỉ này trông quen thuộc quá... Trái tim tôi như thắt chặt, cảm giác hụt hẫng như màn đêm bao trùm lấy tôi. Khi quay người tính rời khỏi chốn thương đau này ngay thì tôi nghe thấy...

“Cậu thật quyến rũ, ngoài Cinderella ra, cậu chính là người con gái duy nhất khiến tôi vui vẻ.” Chân Hy nói.

“Cinderella là ai vậy?” Thần sắc ghen tuông bắt đầu lan ra khắp khuôn mặt xinh đẹp của Thân Ân Thế.

“Cô ấy chính là người đầu tiên khiến tôi cười. Là một cô gái tuyệt vời. Cách giữ ấm này là do cô ấy dạy tôi đấy. Lần sau tôi sẽ chính thức giới thiệu cho các cậu làm quen.”

Giọng nói của Chân Hy, đang nhắc đến tôi sao? Cậu ấy nói tôi là người đầu tiên khiến cho cậu ấy cười? Còn nói tôi rất... Tuyệt? Thật không Chân Hy? Đối với cậu, tôi thật sự quan trọng thế sao? Tôi phần khởi quay đầu lại nhìn cậu ấy.

Nhưng cảnh tượng hiện ra trước mắt tôi khiến cho niềm hy vọng nhỏ nhoi trong tôi đều bị kích vỡ tan tành: Chân Hy đang... Hôn cô gái đó!

Thời gian bất giác như bị ngưng đọng, trái tim tôi như bị muôn ngàn móng vuốt sắc nhọn cào xé, đau nhói đến nỗi không ngừng co rút. Tất cả nhiệt tình trong lòng ngay trong khoảnh khắc này đều bị hạ xuống đến điểm âm lạnh lẽo. Tôi liền ngược đầu lên ngay, bởi nghe người ta nói: ngược đầu lên có thể chỉ làm cho nước mắt chỉ chảy ngược vào tim. Nhưng trong lúc này, dù tôi có ngược đầu lên cao đến mấy, vẫn không thể nào kìm nén được nước mắt dâng trào ra như nước lũ của mình.

Tại sao? Tại sao? Hân Chân Hy! Rốt cuộc cậu xem tôi là gì chứ? Tại sao cậu lại tàn nhẫn như vậy? Nếu cậu đã nói tôi quan trọng như thế, tại sao lại còn thân mật với người con gái khác chứ? Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì thế?

Tôi cầm đầu chạy. Trong tình cảnh như lúc này, không có gì bằng việc cầm đầu chạy, xóa bỏ cơn tuyệt vọng đang dần dần lớn lên trong lòng. Tôi sợ rằng còn ở đó thêm một giây phút nào nữa thì tâm trạng của mình sẽ như núi rung đất lở, không thể cứu vãn mà phát tiết ra mất!

Lẽ nào... Bên cạnh hoàng tử nhất định phải là con gái xinh đẹp sao?

10. Chương 10

Chương 10

Không phải nụ hôn đầu đời mà là hôn thứ hai

“Này! Khóa cửa ở lì trên sân thượng làm gì thế? Xuống đây mở cửa mau!” Cái tên Hàn Tuyết Hàm chết tiệt lại la lối om sòm! Bộ không thấy người ta đang vì chuyện thất tình mà đau khổ hay sao? Mà khoan, cuộc tình này có bắt đầu bao giờ đâu, sao lại gọi là thất tình được chứ? Tôi tự cười ngạo bản thân.

“Này! Bà thím, sao không chui rúc ở trong phòng ngủ đông mà lên đây hít gió đông bắc vậy?” Không biết tự khi nào Hàn Tuyết Hàm xuất hiện ở sau lưng tôi. Hắn cứ như hồn mà bóng quế vậy, lúc nào cũng âm thầm xuất hiện. Tôi nâng ly giả vờ như cụng ly với ông Trời! “Điên hả? Cái ly cô cầm trên tay là nước trái cây mà?” Hắn bị tôi trêu ghẹo, nhún người một cái nhảy lên lan can sân thượng ngồi, hai chân đưa qua đưa lại trên không trung.

Thất tình, khi hắn không chọc giận tôi, trông hắn cũng dễ thương lắm chứ! “Tiền điện tôi đã đóng rồi.” Về mặt của hắn nhẹ nhõm hẳn, cứ như mới hoàn thành một sứ mệnh to lớn vậy. Bây giờ tôi mới để ý, trong nhà không còn tối tăm nữa. Nhóc này xem ra vẫn còn chút lương tâm. Nhưng... Hắn lấy tiền từ đâu ra thế? Lẽ nào lại?...

Hắn hình như suy đoán được nghi vấn của tôi liền nói: “Tôi mới ứng trước tiền lương ở quán bar.” Cái gì? Ông làm việc ở quán bar sao?” Tôi vô cùng ngạc nhiên. “Ừ.” Rồi hắn cúi gục đầu, không nói năng gì nữa. Tôi cũng không còn hứng thú mà tiếp tục truy hỏi hắn nữa. Việc của mình còn lo chưa xong, thì làm sao mà lo việc của người khác.

Im lặng hồi lâu, bầu không khí trở nên ngại ngùng. Tôi quyết định phá vỡ bầu không khí này: “Khi hôn có cảm giác gì nhỉ? Khi trao nụ hôn cho đối phương, có phải đồng nghĩa với việc họ yêu lẫn nhau không?” Tôi lườm bầu một mình, cứ như một bà cô không chồng chất đầy oán hận vậy. Hắn không chút ngỡ ngàng, trợn mắt lên nhìn tôi, cứ như một con cá nói: “Cô muốn biết thật sao?” “Ồ!” Tôi lưỡng lự gật đầu, cảnh tượng Chân Hy hôn Thân Ân Thế say đắm không ngừng hiện ra trước mắt tôi. Trái tim tôi không thể kìm nén được mà co rút từng cơn một.

Không nói không rằng, chưa kịp đợi tôi có bất cứ phản ứng gì, Hàn Tuyết Hàm đã đem làn môi vô cùng dịu mềm của mình mà áp vào môi tôi... Trống rỗng! Trống rỗng! Đầu óc của tôi hoàn toàn trở thành một màu trống rỗng. Ngượng ngùng, tức giận, điên tiết? Hay cho hắn một bạt tai?... Tôi thật không biết phải làm thế nào mới hóa giải được sự ngại ngùng trong lúc này nữa. Rất nhiều hành động vụt hiện ra trong đầu tôi.

Cuối cùng tôi chọn hành động: Mất mở to, há hốc miệng nhìn hắn mà kết thúc cuộc thể nghiệm vượt thời đại đầu tiên này. Khi nhịp đập trái tim, động mạch, và cả những ngũ quan uốn khúc, nhát nhát đều trở lại bình thường, tôi chợt cảm thấy như có một luồng khí lưu từ dưới chân dần dần bốc lên. Tôi dùng hết sức lực bình sinh mà đá một cái vào chân Hàn Tuyết Hàm. Nhìn về mặt đau đớn của hắn, tôi thật có cảm giác sung sướng.

Khi khí lưu thăng hoa đến lồng ngực, cuối cùng tôi đã phát ra một cơn kêu gào kinh khủng trước giờ chưa từng có: “Đồ lưu manh! Cút!” Sau đó tôi sụp sụp ngồi bệt xuống đất. Ông Trời ơi có phải ông đang đùa giỡn với con không? Người mình thích thì không thích mình, còn bị cái tên Hàn Tuyết Hàm ăn hiếp suốt ngày. Vậy là hết! Nụ hôn đầu đời của Cinrella ta đây cố giữ gìn suốt 20 năm trời lại bị cái tên ngang ngược cướp mất! Hic hic...

Tôi đã từng thề thốt rằng, nụ hôn đầu đời nhất định phải dành cho người mình yêu. Ít ra thì người đó phải là... Phải là Chân Hy chứ? Sao lại là cái tên mới nhìn mặt thôi mà đã thấy ghét này? Nước mắt đau lòng uất ức không nghe lệnh tôi cứ tuôn trào ra, tôi ngồi bệt dưới đất hai tay giao nhau ôm bờ vai, khóc lóc khổ sở: “Sao ông lại có thể... Có thể... Tùy tiện hôn... Hôn người khác chứ?...” Tôi cứ thút thút lắm bầm: “Tôi... Tôi đã giữ gìn suốt 20 năm. Muốn để dành... Cho người... Mà mình yêu. Sao ông lại có thể... Có thể?...”

Có lẽ sự việc không nghiêm trọng như những gì tôi đã biểu hiện ra ngoài, chỉ là hành động thô bạo của Hàn Tuyết Hàm đã va chạm đến vết thương lòng chưa kịp chữa trị trong lòng tôi. Chẳng qua tôi lấy đó làm cái cớ để mình có thể dàng hoàng phát tiết tâm trạng của mình. “Ông! Ừm...” Tôi sắp mở miệng tiếp tục trách mắng thì đã bị hắt lạnh lùng triển khai tấn công mãnh liệt. Hắt lại trước tôi dùng môi mìn làm vũ khí một lần nữa tấn công trong khi tôi chưa kịp có chút chuẩn bị gì cả.

“Ồn chết đi được, bà thím! Đây đâu còn là nụ hôn đầu đời nữa? Không sao đâu...” Hắt tươi cười giấu cợt: “Thật là nực cười. Trên thế gian này vẫn còn người 20 năm trời chưa hôn lần nào sao?” Chưa kịp đợi tôi có phản ứng gì, hắt lại thần bí đưa mặt qua, dùng loại giọng điệu giấu cợt đủ khiến tôi xé hắt thành trăm mảnh nói rằng: “Muốn được hôn lần thứ ba thì hãy tìm tôi. Đừng nhớ tôi quá đấy. Nếu không cả đêm ngủ không được, trên mặt sẽ dễ dàng có nếp nhăn đấy.” Gì chứ? Hắt là một tên điên khoái hôn hay sao? Ánh mắt tôi bắt đầu tóe lên hình viên đạn! Giả như ánh mắt có thể giết người, thì cái tên Hàn Tuyết Hàm đã bị tôi băm thành thịt tương lâu rồi.

11. Chương 11

Chương 11

Trái tim xao động

Tôi bắt đầu mang tâm trạng buồn phiền của mình mà phân tán ra khắp các mặt khác trong cuộc sống. Như ở tiết học mỹ thuật, tôi đang tập trung tinh thần liên tưởng về một bức tranh mùa thu lãng mạn: Com đường miền quê mùa thu của nước Pháp có hai hàng cây phong thẳng tắp đứng hai bên vệ đường, gió thu thoáng nhẹ lướt qua, làm rụng rơi những chiếc lá phong lạnh lẽo xuống đất. Phong cảnh ngập tràn sự ai thương.

“Vậy cậu hãy gọi nó là Bản tình ca bị thương đi.” Chân Tâm ngồi bên cạnh mỉm cười tinh ranh đưa đầu qua chọc tôi. Tôi không có tinh thần, lườm cô ấy một cái: “Nhiều chuyện!”

“Reng!” Chợt tiếng nhạc chuông reo lên không đúng lúc, làm đứt đoạn linh cảm sáng tác giàu màu sắc bi kịch của tôi. Là “Chân Hy?” Cái tên này không ngừng hiện ra trong đầu, cánh tay tôi mất tự chủ mà run lẩy bẩy, trái tim bắt đầu nhảy loạn xạ. Lần này... Không biết cậu ấy sẽ mang đến tin tức gì cho mình nữa đây? Không biết có sẽ lại bị như lần trước bị cậu ấy vô thức một lần nữa quăng xuống địa ngục, hay... Đúng là oái ăm! Tôi suy nghĩ lung tung, tâm trạng bất an mà bất mảy, cứ như rằng đang tiến hành một nghi thức cực kì nghiêm túc, giống như đang cẩn thận bảo vệ một sinh mệnh mong manh vậy.

Chưa đợi tôi kịp lên tiếng, đầu dây bên kia đã truyền qua giọng nói của Chân Hy: “Cinrella, cậu vẫn ổn chứ?” Nghe thấy giọng nói có vẻ phấn khởi của cậu ấy, tôi không vui lắm, dùng giọng điệu ngay cả bản thân nghe thấy còn tê buốt cả răng mà đáp lại sự hỏi thăm của Chân Hy: “Tâm trạng tốt thế, xem ra Chân HY nhà ta đã bị tình yêu bồi dưỡng khá tốt nhỉ?” “Ha ha! Cinrella, cuối tuần này cậu có rảnh không?”

Gì chứ? Cậu ấy muốn hẹn mình đi chơi sao? Dường như phút chốc tôi đã đánh mất năng lực nhận biết lời nói, hoặc có thể nói tôi như nhìn thấy một ánh hào quang khi nghe thấy cậu đề nghị. Sau khi đắm vào đôi mắt của mình nhiều lần, và cũng không phải đang ở trong trạng thái mộng du, tôi liền lập tức điều chỉnh tâm trạng của mình, (để tránh bọ dạn như mọi khi mới nghe giọng nói của Chân Hy thôi thì đã sướng run).

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Tôi hít một hơi thật sâu tự nhủ: Các nàng công chúa đều có phong thái rất nho nhã, dịu dàng, mềm mỏng cả... Cinrella, cố lên! Tôi tự cổ vũ mình. Làm ra vẻ bất cần, tôi nói: “Cuối tuần này hả? Chưa biết nữa! Để tôi xem tòa soạn có gọi điện cho tôi hẹn tôi thu thập thông tin phỏng vấn không đã?”

Lúc trước, chỉ cần là Chân Hy hẹn, tôi đều bất chấp tất cả đem toàn bộ công việc trên tay vội vàng hoàn tất sớm hoặc để dồn vào hôm sau, chưa bao giờ nói một tiếng từ chối với Chân Hy! Cứ nghĩ rằng những hành động đó sẽ cảm hóa được cậu ấy, đến khi hoàng tử mệt rồi thì sẽ lại quay về với tôi. Từ nhỏ đến lớn cùng cậu ấy trải qua biết bao nhiêu buồn vui biến cố. Sự quan tâm lẫn nhau giữa tôi và cậu ấy, đã trở thành một

thói quen vô tình, mặc dù cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, nhưng bất tri bất giác đã bị phớt lờ mất.

“Công việc bên tòa soạn cậu hãy nghĩ cách giải quyết đi, cậu không muốn gặp tôi đến thế sao? Đúng là kẻ vô lương tâm. Thôi không nói nữa, trưa thứ Bảy tôi sẽ đến nhà đón cậu. Cứ quyết định vậy nhé. Bai bai!” Hử! Gì thế này, chắc hẳn cái cậu này đã bị tôi nuông chiều hư mất rồi. Lần nào cũng thế cả, thật tức chết đi được. Còn dám nói ngược lại tôi là kẻ vô lương tâm? Làm như tất cả đều do tôi một tay gây ra vậy... Đúng là đáng ghét! Uổng công tôi đã phải giả bộ hồi lâu. Cậu ấy chẳng thèm đoái hoài đến sự phản kháng của tôi gì cả!

Nhưng... Dù sao cậu ấy cũng đã hẹn chắc mình rồi, thế là mình có thể cùng cậu ấy trôi qua ngày cuối tuần vui vẻ? Ha ha! Tôi đã nói mà, Chân Hy sao có thể bị một người con gái nào ràng buộc được chứ? Mặc dù cô ta có hay ho đến đâu, cuối cùng cậu ấy vẫn sẽ quay lại với tôi thôi!

Phút chốc tâm trạng của tôi trở nên cực kỳ tốt, những sự buồn phiền trước đó lập tức như trốn biến đi đâu mất. Tôi bắt đầu vì “kiệt tác” của mình mà thêm vào sắc màu thu vàng. Rừng cây phong vàng ươm cùng với bóng cây rợp mát cả con đường tương phản với nhau vô cùng thú vị. Đúng là một bức tranh đầy sắc thu!

Chân Tâm đưa cái đầu “Mỹ nhân” của mình qua nói. “Này cái cô mắc chứng si mê hoàng tử thời kì cuối kia! Hoàng tử của cô lại quay về phải không? Thật chán chết đi được. Lần nào cũng diễn biến thế cả!” Chân Tâm đã quá quen với tâm trạng “lâm ly bi đát” của tôi, chỉ có một người có thể khiến tôi “Mưa nắng thất thường”, đó chính là Chân Hy.

Tôi bắt đầu tích cực chuẩn bị cho cuộc hẹn cuối tuần này, thật ra không cần Chân Hy nhắc nhở, tôi cũng sẽ đem nhiệm vụ tòa soạn giao cho mình hoàn tất sớm. Ok! Mọi việc xong xuôi, chỉ còn đợi cuộc hẹn cuối tuần này đến thôi!

Trong lúc rời thời gian cuộc hẹn còn đúng hai ngày, tôi đã tự bấm ngón tay đếm ngược từng giây từng phút. Rồi cuối cùng, vào sáng thứ Bảy, lúc tỉnh mơ, tôi bị tiếng hót líu lo và hương hoa làm tỉnh giấc. Tôi rời chăn bông ấm áp, không lờn thừng như mọi ngày nữa. Vừa đánh răng vừa nhìn vào bóng hình mình phản chiếu trong gương, tôi chợt phát hiện: Tuy rằng mình ngủ không đủ giấc, song không hiểu sao trên mặt vẫn hiện ra vẻ hồng hào đầy ắp, ngay cả những bọt bong bóng bám quanh miệng cũng rất đáng yêu. Đúng là một buổi sáng tuyệt đẹp... Thần kinh của tôi đang trong trạng thái hưng phấn.

“Ha ha! Chuyện lạ có thật? Hôm nay cô mắc đi xem mắt hả? Lúc đi học đâu thấy cô dậy sớm như thế!” Không cần nói, thoáng nghe là tôi biết ngay những lời đó đều phát ra từ miệng của cái tên Hàn Tuyết Hàm đáng chết đây mà. Ủa! Sao hẳn lại mặc quần áo thể thao? Rồi... lúc này đang là mùa đông lạnh giá... Sao hẳn dám mặc quần ngắn áo ngắn vậy?

“Này! Còn ông ăn mặc như thế muốn ra đường khoe chất béo của mình hả?” Tôi đứng đưng hoi ngược lại hẳn. Về mặt hẳn tỏ ra bất mãn và hẳn trả đũa ngay: “Cô tưởng tôi giống cô hả? Suốt ngày nằm dài trên giường tích tụ chất béo? Tôi mới đi tập thể thao sáng về đây ạ, đồ ngốc!”

Lẽ nào?... Lẽ nào cái tên này sáng nào cũng dậy sớm đi rèn luyện thể dục sao? Ha ha! Hẳn đến đây ở đã lâu mà sao mình lại không phát hiện ra vậy? Xem ra hẳn không phải là kẻ không còn thuốc chữa. Tôi trợn mắt lườm hẳn một cái, rồi không thèm để ý nữa. Thật ra thì tôi không còn thời gian rảnh rỗi tranh luận với hẳn, vì có một cuộc hẹn trưa nay: Tiến hành một công trình quy mô lớn, sửa sang khuôn mặt. Hơn nữa, hôm nay bản cô nương ta đây có tâm trạng cực tốt, nên không thèm tính toán với người làm gì cho mệt!... Bây giờ hình bóng hiện ra trong đầu tôi ngoài Chân Hy ra vẫn là... Chân Hy!

“Cô làm gì thế? Đi hát bội hả? Sao tô trét mặt mình đỏ như...?” Hàn Tuyết Hàm hỏi. Đồ đáng ghét! Hẳn muốn kiếm chuyện với mình sao? Lòng dạ tôi bắt đầu lâm vào tình trạng căng thẳng. Nén nhịn! Nén nhịn! Mình không được để tên tiểu tử này phá hoại tâm trạng hẹn hò hôm nay của mình. Tôi cố gắng thở mạnh một hơi dài tự chủ.

Hẳn vẫn chưa thôi khiêu khích, tiếp tục dựa vào cánh cửa thao thao bất tuyệt: “Ha ha! Biết mình xấu xí rồi hả, xem như cô còn chút tự hiểu mình.” Đồ đồng tính đáng chết, ông tưởng tôi giống như ông à? Đem tôi

ra so với Chân Hy, không biết có sự phân biệt giới tính sao? Đồ ngốc! Tôi oán hận hằn trong lòng, nhưng về ngoài thì cố ý tỏ ra bình thản... Đừng nổi giận, đừng để tên tiểu tử này đắc ý.

“Thật là khâm phục cô, làm bóng đèn cản đường mà lại vui sướng như thế?” Hắc vẫn chưa thôi chọc tức. Tôi cười thầm trong lòng tự nhủ: Thôi đi! Bản cô nương ta đây rộng lượng không thêm đôi co với người nữa! Ủa?! Khoan... Bóng đèn cản đường? Ý gì nhỉ? Tôi nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Hàn Tuyết Hàm, trái tim đập rộn lên.

“Đừng nhìn tôi như thế chứ, nếu không phải Chân Hy nói sợ cô buồn nhất định đòi tôi đi theo cho bằng được, tôi cũng chẳng thêm đi mấy cuộc hẹn hò vớ vẩn này đâu!”

“Cái gì? Ông.. Ông cũng tham dự... Cuộc hẹn hò này à?” Tôi bắt đầu có dự cảm không tốt.

“Hẹn hò? Nói chính xác hơn, là đi theo xem họ hẹn hò thôi!” Hắc tỉnh bơ. Nghe hắc nói thế, tôi chợt cảm thấy như tiếng sét đánh ngang tai và hỏi hắc: “Ý ông có nghĩa là... Hôm nay... Thân Ân Thể cũng có đi nữa à?”

“Đúng vậy, đồ ngốc ạ! Chứ cô nghĩ Chân Hy còn tâm tình để đơn độc tiếp cô sao?”

Gì chứ? Tiếp tôi? Giữa tôi và Chân Hy mà cũng phải dùng đến từ “Tiếp” để “hành dung” sao?

“Hàn Tuyết Hàm, ông im ngay!” Cuối cùng, không thể nín nhịn được nữa, tôi hất phấn son trang điểm xuống sàn trong cơn tức giận, rồi thần thờ ngồi trên ghế nệm, đầu óc cứ ong ong tiếng. Tại sao? Tại sao? Phải, Chân Hy! Tại sao như thế chứ? Tại sao mỗi lần mới cho tôi chút hy vọng, lại lập tức làm cho tôi thất vọng gấp đôi?! Tại sao mỗi lần tôi mới cảm nhận được hơi thở của thiên đường, lại lập tức bị đánh rơi xuống 18 tầng địa ngục? Sự thân mật giữa chúng ta, chỉ do mình tôi mơ mộng ra thôi sao? Còn cậu thì... Vĩnh viễn chỉ ở ngoài cái ranh giới tình cảm bạn bè, chưa từng tiến bước tiếp cận tình yêu bao giờ?...

Tôi ngồi dậy chạy thẳng vào phòng tắm, điên cuồng dùng cả nước lạnh tạt vào mặt cho tỉnh. Tôi oán hận khuôn mặt đang phản chiếu trên gương lúc này vẫn còn vui sướng hồng hào, tôi oán hận hình bóng cô gái trong vô cùng tế nhị và hơi mập đang phản chiếu trên gương. Bây giờ tôi thậm chí không dám ngược đầu lên nhìn, bởi vì tôi oán hận cả khuôn mặt thần thờ của mình trong lúc này.

“Này! Cô ngủ đông ở trong đó luôn rồi hả?” Hàn Tuyết Hàm gõ cửa phòng tắm rầm rầm. “Họ đã đến rồi kìa, đang chờ chúng ta đấy!”

Cái gì? Họ đến rồi sao? Trời! Phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Tôi nhìn vào khuôn mặt còn lem luốc hơn mặt mèo đang phản chiếu trên gương, lóng ngóng tay chân... Mới nghĩ đến bên cạnh Chân Hy có một người con gái còn mê hoặc hơn hồ ly tinh, sự dũng cảm trong tôi chẳng mấy chốc tan biến hết. Tôi sợ sệt nói: “Tôi... Tôi không đi đâu. Ông... Hãy đi với họ đi...” Giọng nói của tôi thoáng nghe hơi run rẩy.

“Cô có bị hâm hâm không hả, bà thím? Mới sáng tinh mơ đã thức dậy lật đật sửa soạn, bây giờ lại nói không đi?! Cô tự ra nói với họ đi!” Nghe giọng nói của hắc có vẻ như đang rất bức mình. Xí! Đúng là một tên chẳng biết gì cả.

Không còn cách nào khác, tôi đành rửa mặt sạch sẽ bước ra “nghênh tiếp” với một vẻ khiêu chiến. “Cinrella!” Vừa mới bước ra cửa, chợt Chân Hy liền quay vòng 180 độ lao đến ôm chầm lấy tôi: “Ôi Cinrella bé nhỏ của tôi. Lâu quá không gặp, nhớ cậu quá đi!”

Tôi ớn lạnh trước hành động của Chân Hy. Gì chứ? Chân Hy trở nên nhiệt tình như thế từ lúc nào vậy? Lẽ nào... Lẽ nào con hồ ly bé nhỏ của cậu ấy không có theo đến đây sao? Tôi rùng mình vui sướng. Đã nói rồi mà... Chân Hy sao lại không thể đơn độc tiếp tôi chứ? Không! Không phải gọi là “tiếp”, mà là hẹn hò mới đúng. Đồ Hàn Tuyết Hàm đáng chết, ông làm gì có thể lý giải được tình cảm giữa tôi và Chân Hy chứ? Ông hãy nhìn cho kỹ đây này, đồ...

Phút chốc tôi liền cười tươi như hoa, si mê nhìn lấy chàng hoàng tử ở bên cạnh mình... Ôi hoàng tử của tôi, ánh mắt sâu thẳm của chàng sao mà dịu dàng đến thế! Với khoảng cách gần như thế, với ánh mắt nhìn tôi thân thiết, cặp mắt như hai viên socola nóng nần của Chân Hy chẳng mấy chốc khiến tôi như hòa tan trong sự ngọt ngào. Tôi e thẹn mà tránh né ánh mắt hùng hực nhiệt tình của cậu ấy, đầu cúi xuống càng lúc càng thấp, niềm hạnh phúc tràn đầy.

Khuôn mặt tuấn tú đầy thu hút của cậu ấy dần dần sát vào tôi, càng lúc càng gần, tôi cảm nhận được hơi thở nóng hổi của cậu ấy, và cả mùi hương nhẹ nhàng rất riêng của Chân Hy... Tôi say đắm mà nhắm nghiền đôi mắt, chờ đợi nụ hôn hứa hẹn của hoàng tử...

“Này!” Vai tôi chợt bị người khác vỗ vào một cái thật mạnh. “Sao hả? Cô ngẩn ngơ gì thế? Lên xe mau!” Lại là cái tên Hàn Tuyết Hàm. “Mắc mớ gì đến ông chứ?!” Tôi ý thức được sự thần thờ của mình, liền vội vàng bước đến trước cửa xe của Chân Hy. Ngay trong khoảnh khắc đó, qua tấm kính của xe sạch bóng, tôi nhìn thấy rõ ràng một khuôn mặt bản thân mình không muốn nhìn: Thân Ân Thế. Cô ta đang thẳng lưng ngồi ở ghế trước, cạnh vị trí chỗ lái, tư thế cứ tỏ ra vẻ là nữ chủ nhân vậy. Tôi không nói năng gì, trầm lặng bước lên sau xe ngồi.

... “Cô nghĩ Chân Hy còn tâm tình đơn độc tiếp cô sao?” Trong đầu tôi cứ phảng phất hiện ra lời nói của Hàn Tuyết Hàm. Mình thật sự bị hấn nói trúng rồi sao? Không lẽ ngoài mình ra, toàn bộ mọi người cũng cho là như thế, cả... Chân Hy?

“Cinrella..” Chân Hy từ chỗ lái quay đầu qua hỏi: “Sao thế? Không khỏe à?” Đúng vậy làm sao tôi có thể khỏe được, khi chỗ ngồi cạnh Chân Hy đã bị người con gái khác “quang minh chính đại” chiếm chỗ ngồi trên đó? Làm sao có thể khỏe được, khi cuộc hẹn hò trông ngóng suốt cả tuần lễ không ngờ lại trở thành “bóng đèn cản trở” họ? Làm sao có thể khỏe được khi người mình yêu đột nhiên trở nên nhiệt tình bất thường, chỉ vì muốn biểu đạt sự vui sướng tuyệt luân “đã bước vào yêu đương” với người khác? Như thế thì làm sao tôi có thể khỏe được?!

Nhưng, tôi lại không muốn làm khó Chân Hy, cũng không muốn để lòng tự trọng của mình tổn thương lần nữa. Do đó nên tôi nhìn thẳng vào Chân Hy và nở một nụ cười thật tươi. Chân Hy lịch thiệp dặn dò: “Phải chú ý sức khỏe nhé, gần đây khí hậu có chút khác thường, dễ bị cảm lạnh lắm.” Mũi tôi hắt một cái, nước mắt suýt chút trào ra, tôi liền vội vàng giả vờ đưa tay lên dụi mắt, cố gắng hít một hơi thật sâu.

“Ân Thế, đây chính là Cinrella mà tôi thường nhắc đến với cậu!” Chân Hy tươi cười giới thiệu tôi cho Thân Ân Thế biết. Tôi cũng mỉm cười đáp lại cho có lệ, rồi cướp mất lời giới thiệu sắp nói ra của Chân Hy nói: “Tôi biết, vị này chính là Thân Ân Thế phải không? Lúc trước khi ba của Chân Hy sắp xếp cho các cậu gặp mặt, tôi từng xem qua tấm hình của cô.” Có lẽ sự giả vờ diễm dạm này sẽ khiến tôi trông đáng thương hơn chăng, tôi thật sự không thể chấp nhận được khi phải nghe Chân Hy giới thiệu các cậu đại loại như, “Đây là Thân Ân Thế, cô ấy chính là bạn gái của tôi.” Không biết có phải trời sinh con gái đều rất miễn cảm hay không, hoặc chỉ là cảm giác nhột nhột giữa tình địch với nhau, tôi cứ cảm thấy ánh mắt của cái cô Thân Ân Thế kia... có chút kì lạ. Thậm chí hơi dữ dằn?!

12. Chương 12

Chương 12

Con thuyền hải tặc bị thương

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Chân Hy với vẻ mặt sẵn sàng thẳng tiến hỏi bọn tôi. “Siêu thị Cách Lâm Lâm”, “Công Viên Thế Giới Hoàn Đảo!” Thân Ân Thế và tôi cùng lúc mở lời đề nghị.

“Chán chết” Hàn Tuyết Hàm đáng ghét xoay người ra sau lau bầu: “Chẳng thà đi ngủ còn sướng hơn!” Chân Hy mỉm cười nhìn vào từng người trong xe rồi nói: “Như thế là các cậu làm khó tôi rồi đấy! Các cậu không thể chung một ý kiến sao?” Tôi trốn tránh ánh mắt của Chân Hy, và biết điều mà im lặng, bởi không muốn Chân Hy phải khó xử, càng không muốn để mình đau khổ hơn. “Vậy thì đi công viên Thế Giới Hoàn Đảo cũng được!” Thân Ân Thế lại chủ động chấp nhận nhượng bộ.

“Ừm... Quyết định vậy nhé. Tôi biết từ nhỏ Cinrella đã thích đến đó rồi!” Chân Hy thở một hơi dài như trút được một gánh nặng. Thân Ân Thế mỉm cười ngọt ngào trước mặt Chân Hy, nói: “Thế chúng ta cùng Cinrella thẳng tiến đến đó chơi nhé!” Bất chợt tôi có cảm giác có lỗi bởi cái tính ngang bướng của mình. Hèn gì Chân Hy lại chung tình với cô ấy như thế? Thì ra cô ấy là một cô gái rất biết điều. Người con trai nào mà không thích như thế! Vứt tình cảm của mình dành cho Chân Hy qua một bên, tôi bắt đầu có cảm giác tốt về người con gái có tên Thân Ân Thế này.

Khi xe chạy đến đích là công viên thể giới hoàn hảo, tâm trạng của tôi dần dần lành lặn hẳn. Nhớ lúc trước, mỗi khi cảm thấy không vui tôi đều chạy đến đây, ngắm những ngọn núi trùng điệp cao thấp, và cảm nhận bầu không khí của nơi này. Tôi cảm thấy những ngọn núi có độ dung hòa rất lớn, nó có thể dung nạp và hấp thụ tất cả chuyện buồn phiền. Núi quả thật là có linh hồn, giống như là một linh tinh ưu nhã, chứa lành mỗi tâm hồn bị tổn thương. Còn công viên trò chơi thì được xây ở lưng núi, mỗi khi trong lòng có uất ức, tôi lại leo lên chiếc thuyền hải tặc được treo lơ lửng trên khoảng không 4 m, nghe những âm thanh như gào thét trong không khí và cảm nhận sự khoái cảm một cơ thể mất trọng lực. Khi con thuyền bắt đầu đứng đưa, tôi sẽ dùng hết sức lực mà mình có la hét thật to. Một lần, rồi lại một lần nữa... Cho đến khi khan tiếng, sự bị thương sẽ bị thay thế bởi sự mệt mỏi.

Chân Hy mỉm cười hỏi: “Cinrella. Đây chính là địa bàn của cậu đó. Muốn chơi trò gì nào?” Tôi nghĩ Chân Hy sẽ không quên tất cả những ký ức của cả hai chúng tôi ở nơi này đâu. Mỗi lần đến đây đều có cậu ấy ở bên cạnh. Nhớ có nhiều lần, quần áo của cậu ấy bị thấm ướt bởi những giọt nước mắt của tôi. Còn cánh tay của cậu ấy chẳng chịt những vết sẹo do tôi quá căng thẳng cào xước cậu ấy mà ra...

Đột nhiên, tôi cảm thấy hôm nay đến đây quả là một quyết định ngu xuẩn. Nào là những trò chơi nguy hiểm, nào là những hồi ức không thể tiếp nhận... Lẽ nào hôm nay đều để một mình tôi gánh chịu hết sao? Không! Tôi không muốn như thế đâu! Tôi bắt đầu muốn trốn tránh... Lúc trước tôi có thể dùng cảm chấp nhận hết đều bởi do có Chân Hy ở bên cạnh, nhưng hôm nay thì...

Ân Thế quàng lấy tay Chân Hy một cách thân mật, không hề nói: “Hy, chúng ta đi chơi trò thuyền hải tặc nhé?” Ánh mắt tôi vội nhìn đi chỗ khác, trong lòng đau nhói. Chân Hy xoay đầu qua hỏi ý kiến tôi: “Cinrella, cậu đi không? Không phải cậu rất thích trò chơi này lắm hay sao?” “Không... Không, tôi không đi!” Tôi lắc đầu lia lịa.

Hàn Tuyết Hàm ở bên cạnh không còn chịu đựng được nữa bực dọc hét lên: “Đồ con gái ngu ngốc! Rốt cuộc là cô muốn gì hả?! Cô đòi đến đây mà?! Bây giờ lắc đầu không đi chơi là sao?!” Mặc cho tôi giãy dụa kịch liệt, tiểu tử Hàn Tuyết Hàm vẫn cứ ép tôi lên con thuyền hải tặc chơi cho bằng được. Đúng là một tên đáng ghét, làm cho tôi mất mặt dễ sợ, nhất là còn ở trước mặt Thân Ân Thế nữa chứ. Tôi bị ép ngồi vào chỗ giữa ngồi, Hàn Tuyết Hàm ngồi bên trái của tôi, còn Chân Hy thì... Giữa chúng tôi bị ngăn cách bởi Thân Ân Thế!

Nhớ lúc trước chúng tôi thân thiết biết bao nhiêu? Còn bây giờ ngay cả tư cách ngồi chung cũng không được? Trong lòng tôi vì thế mà có chút cảm giác bị ai, khó nói lên lời.

Con thuyền hải tặc cuối cùng đã khởi động. Trong khoảnh khắc đó, tôi sợ đến nỗi hét lên thành tiếng. Nắm chặt lấy cái thanh chắn bảo vệ, mím chặt môi để vơi bớt cơn sợ hãi, bất chợt tôi trông thấy ánh mắt ám áp tỏ vẻ lo lắng của Chân Hy. Nhưng tôi lại không còn dũng khí để nói lại với cậu ấy. Khi thân con thuyền ngày một cao hơn, khi tốc độ con thuyền lao xuống nhanh hơn, toàn thân tôi không còn chịu đựng được nữa, run bần bật vì sợ. Tiếng la hét ở xung quanh cứ dần dần tăng lên... Tôi sợ đến nỗi hét lên như mê sảng: “Má ơi! Ngừng!... Ngừng lại ngay!... Ngừng lại mau!”

Thấy vậy Hàn Tuyết Hàm bực mình: “Làm ơn đi bà thím. Đừng la hét như người điên nữa được không? Mất mặt chết đi được!” Tiếng gió vùn vút lướt qua bên tai, ở bên dưới trông giống như một cái miệng to sắp nuốt chửng tôi vào bụng vậy. Sự lao xuống gấp gáp của con thuyền dường như đã đem con tim đang run sợ của tôi ra ngoài vũ trụ. Đôi tay tôi chỉ còn biết quàng tìm kiếm một sự giúp đỡ nào đó ngoài không trung. Tôi không dám mở mắt, nhắm tịt lại, giống như một người rơi xuống giếng đang lúng túng tìm kiếm sợi dây cứu mạng.

Sợ hãi đến nỗi đông cứng cả người, bỗng tôi nắm đại một thứ gì đó có vẻ như rất mềm, nhưng sờ vào lại rất rắn chắc? Mặc kệ, tôi chỉ biết nắm lấy món đồ đó, đồng thời tôi cảm thấy cảm giác sợ hãi đã được giảm bớt rất nhiều... Thân thuyền dần dần giảm bớt tốc độ từng chút một, và... Khôi phục lại sự bình lặng như trước. Khi mở to đôi mắt sợ hãi, tôi mới kinh ngạc phát hiện “Món đồ” mà mình nắm lấy từ nãy đến giờ là... Là một cánh tay của người khác! Nói chính xác hơn, đó chính là một cánh tay bị tôi cào cào đầy thương tích. Tôi nhìn lên, suýt chút nữa là thất kinh hét lên, bởi chủ nhân của cánh tay đó chính là... Chân Hy.

Cánh tay của cậu ấy đã đưa từ vị trí của Thân Ân Thế qua trước mặt tôi. Cơ thể của cậu ấy cũng đã hoàn toàn đổ qua phía bên tôi, và phớt lờ về mặt xanh xao do kinh hãi của Thân Ân Thế. Tôi liền buông tay

cậu ấy ra theo phản xạ, và không biết mình phải làm sao?... Tâm trạng tôi lúc này trong lòng cảm thấy bàng hoàng bất an, nhưng lại cũng có cảm giác ngọt ngào. Nhìn Chân Hy mồ hôi nhễ nhại cùng vẻ mặt chịu đựng sự đau đớn, không hiểu sao tôi lại có cảm giác nhói đau trong lòng.

“Cô đang ngăn ngại gì thế! Xuống thuyền mau!” Hàn Tuyết Hàm hươ hươ cánh tay trước mặt tôi hối thúc. Bỗng tỉnh lại, tôi mới phát hiện trên thuyền chỉ còn tôi với hân chưa xuống thuyền mà thôi, liền tỉnh mộng nhảy xuống thuyền. Thân Ân Thế và Chân Hy đã khôi phục vẻ thân mật như trước. Cả hai thân nhiên cười cười nói nói đi như không có chuyện gì xảy ra. Chân Hy đột nhiên quay đầu lại, vẫn với giọng nói dịu dàng hỏi tôi: “Cinrella. Cậu vẫn ổn chứ?” Thân Ân Thế cũng xoay người qua phụ họa thêm: “Cinrella. Lúc trước tôi có nghe Chân Hy nói, mỗi lần cậu và cậu ấy chơi trò này đều bị cậu làm cho thảm hại tả tơi thế này! Hôm nay cuối cùng tôi cũng đã có thể cảm nhận được rồi.”

Tôi vẫn còn cảm thấy hoảng loạn, tất cả mọi chuyện vừa xảy ra lúc nãy, rốt cuộc là do tôi ảo giác hay là... Do tôi suy nghĩ quá nhiều đây. Hàn Tuyết Hàm vuốt vuốt đôi tai, trách móc tôi: “Đồ... Bà làm gì mà la hét om sòm đến nỗi tôi phải lùng bùng lỗ tai như muốn sắp nổ đây này?!”

“Ông ở đó lâu lâu bà gì thế hả? Không phải do ông cố ép kéo tôi lên đó chơi hay sao? Ông tưởng tôi tự nguyện hả? Tôi thề là không thềm chơi cái trò chơi chết tiệt này nữa đâu!” Tôi từng từ một to tiếng rõ ràng đáp trả Hàn Tuyết Hàm, thật ra tôi đang có ý muốn nói cho Chân Hy nghe.

“Trời! Thím Hai. Là do ai cố đòi đến đây cho bằng được hả? Bà nhìn Thân Ân Thế kìa. Cô ấy lúc nào cũng thông tình đạt lý, chứ đâu có bướng bỉnh như cô? Cui chừng ế chồng bây giờ.” Hàn Tuyết Hàm tuy nói một cách vô tâm những lời như thế, nhưng thật tình câu nào câu nấy của hân đều đụng vào vết thương lòng của tôi. Thân Ân Thế thấy vậy liền giải vây cho tôi: “Thật ra thì không thể trách Cinrella được, trò chơi con thuyền hải tặc đích thật rất kinh hãi, ngay cả tôi còn cảm thấy sợ muốn chết đây này!”

Lời giải vây của Thân Ân Thế ngược lại càng khiến cho tình cảnh của tôi ngượng ngùng hơn. Bất chợt tôi như đã đánh mất dũng khí phản bác, không còn sức lực để tranh biện nữa. Có lẽ cứ tiếp tục tranh cãi thế này, ngay cả Chân Hy cũng sẽ cho rằng tôi là người bướng bỉnh mất. Tâm trạng của tôi bây giờ giống như cô bé Lọ Lem đột nhiên đánh mất đôi giày thủy tinh, chỉ còn biết ở một góc khuất, dõi nhìn theo hoàng tử, nhìn những cô gái xinh đẹp ở cạnh hoàng tử được nhận những lời khen ngợi chúc phúc tốt đẹp, mà lòng mình càng cảm thấy buồn tủi hơn.

13. Chương 13

Màn 3 TIẾNG GỌI TRÁI TIM YÊU

Chương 13

Lời bày tỏ trên cuộc hội nghị

Từ lúc gặp Chân Hy vào hôm thứ Bảy, không hiểu sao, suốt cả tuần nay đầu óc của tôi đều ngập tràn hình bóng của Chân Hy: Ánh mắt lo lắng của cậu ấy, cánh tay đưa qua bên tôi khi tôi đang sợ hãi, vẻ mặt chịu đựng sự đau đớn, và cả những vết thương bị tôi cào cấu mà ra... Lẽ nào... Lẽ nào tất cả những điều đó chỉ có thể nói rằng đó là sự quan tâm xuất phát từ quan hệ bạn bè thôi sao? Lẽ nào... Lẽ nào cậu ấy không có một chút cảm giác nào với tôi hay sao? Lẽ nào... Lẽ nào...

Tôi cứ hoang mang mà trôi qua một ngày cuối tuần như vậy. Nhưng... Mỗi lần nghĩ đến đến trường là có thể gặp được Chân Hy, tôi lại không thể kìm mém được cơn phấn khởi vì sự mong đợi. Vào buổi học sáng thứ Hai, tôi không ngừng liếc mắt nhìn qua lớp học của Chân Hy. Ấy! Quái lạ, hôm nay Chân Hy không đi học hay sao? Thường ngày dù cậu ấy đứng ở đâu, không cần tìm kiếm mà vẫn thấy cậu ấy ngay, còn hôm nay?... Tôi tìm kiếm cả buổi trời mà vẫn không thấy Chân Hy. Không lẽ cậu ấy bị bệnh rồi? Hứ! Nhất định là cậu ấy đang bị cô gái hồ ly tinh kia bám theo rồi.

“A!... Em yêu anh, Chân Hy!” “Làm ơn chỉ dùm con hoàng tử Chân Hy đang ở đâu đi?!...” Cái gì? Chân Hy? Tôi xoay người 180 độ, đưa mắt đảo dác tìm kiếm khắp nơi, rồi thuận theo ánh mắt hàm chứa sự mẩn mộ của hàng trăm cô gái xinh đẹp đang nhìn, cuối cùng tôi đã nhìn chăm chăm lên sân khấu. Quả nhiên là Chân Hy của tôi đây rồi! Nhìn thấy cậu ấy, suýt chút nữa là tôi bị ngừng thở bởi quá vui mừng. Chân Hy đang đại biểu cho những học sinh ưu tú phát ngôn trên cuộc hội nghị này.

Hứ! Quả thật là... Đáng chết... Đã ngắm cậu ấy suốt mười mấy năm trời, mà bây giờ vẫn bị bộ dạng của cậu ấy “lạnh lùng” đốn ngã? Tôi tham lam nhìn chăm chăm vào khuôn mặt khô ngô tuấn tú của Chân Hy, càng ngắm càng mê mẩn...

“...Và sau đây, tôi xin trân trọng cảm ơn một bạn có tên là Cinrella, lúc nào cũng ở bên cạnh tôi, ủng hộ tôi, cô...” Hứ? Cái gì? Tôi đột ngột từ trạng thái mơ mộng bừng tỉnh lại, Chân Hy đang nhắc đến tôi đây à? Cậu ấy trên hội nghị này nhắc đến tôi sao? Tôi bắt đầu rùng mình sung sướng. Cô bạn học chung lớp Thiên Du đang ngồi cạnh lạnh lùng vỗ vào vai tôi một cái đau điếng: “Nói cậu đó. Đang nói cậu đó!”

“Thật là đáng ghét. Cái cậu này lúc nào cũng kích động như thế, làm cho tôi đau chết đi được!” Chưa kịp xoa dịu cơn đau trên vai, đột nhiên tôi như ngửi thấy mùi thuốc nổ nồng nặc. Không ổn rồi! Giác quan thứ 6 báo của tôi cho biết. Tôi lập tức sợ sệt như một tên cướp đã làm việc xấu, lén lút cất dấu đi nụ cười sung sướng khỏi khóe miệng. Dùng ánh mắt lảo liên thám thính tình hình xung quanh: Những tia nhìn đang tập trung nhìn lên khán đài, bất chợt đã xôn xao mà chuyển qua chăm chăm vào tôi, giống như một mũi dao, giống như những mũi dao, khiến cho tôi trở nên mất tự nhiên.

“Xí! Tưởng ai chứ! Thì ra lại là cái cô bánh bao phình to đó hả!”

“Chân Hy sao lại để ý cô ta chứ, cô ta đâu có xinh đẹp gì đâu!”

“Đồ đáng chết, không biết cô ta đã bỏ bùa mê thuốc lú gì mà khiến cho Chân Hy say mê như điều đó chứ?!”

Tôi đã biết trước sẽ có hậu quả như thế này mà. Mỗi lần chỉ cần đem tôi và Chân Hy ra thảo luận, sẽ lại dẫn đến những làn sóng phản đối thế này. Lòng đố kị của con gái quả thật là vô cùng đáng sợ, cũng may ở bên cạnh Chân Hy bao lâu nay, tôi dần dần thích ứng rồi. Ai bảo Chân Hy là hoàng tử được các cô gái mến mộ làm chi?

Về đến lớp học Chân Tâm không thể chờ đợi thêm được nữa liền lao ngay sang hỏi tôi: “Hi! Cinrella, cậu nói thử xem có phải Chân Hy tỏ tình với cậu không?” Bỗng chột tôi cảm thấy khó thở, tim đập liên hồi, trong lòng ít nhiều cảm thấy phấn khởi và kích động. Tôi cố gắng bình thản kìm chế nội tâm lên xuống thất thường của mình mà trả lời Chân Tâm: “Đừng nói bây nữa, Chân Hy đã có bạn gái rồi.”

Trên thực tế thì bản thân tôi cũng đang đau đầu muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa đây. Trong khoảnh khắc Chân Hy nhắc đến mình đó, bất chợt như lóe ra ánh hào quang của thiên đường! Tôi có cảm giác, lời phát ngôn của Chân Hy hôm nay, sẽ khiến cho tôi trở thành chủ đề bàn tán của cả trường. Bởi vì tôi phát hiện rằng mặc cho tôi chạy đến nơi nào đó trong trường, tôi cũng trở thành nhân vật tiêu điểm có tỉ lệ 2% người xoay đầu nhìn lại tôi xoi mói. Theo dự tính sau khi về đến nhà, hất hết những ánh mắt xoi mói trên người đó xuống đất, tôi đã không còn là quyền lợi riêng của Chân Hy nữa.

“Này! Bà thím!” Hừ... Theo phản xạ tôi ngược đầu lên lảo liên nhìn tứ tung, tìm kiếm cái người nhắc đến 2 từ “Bà thím”. Có sao trong lớp học mình lại có người thích gọi người khác là “Bà thím” như Hàn Tuyết Hàm vậy này? Đáng ghét thật! Nhất định là do hành vi gọi bậy gọi bạ của Hàn Tuyết Hàm, mới khiến cho tôi đối với 2 từ “Bà thím” sản sinh “phản ứng miễn cảm” chẳng?

“Bà thím Cinrella!” Lại có một tràng âm thanh khó lọt tai phát ra từ đâu đó. Các bạn đang tự học ở xung quanh, cô chủ nhiệm đang sửa giáo án ở phía trên như cùng một lúc đưa ánh mắt “sát thương” nhìn chăm chăm vào tôi... Bầu không khí ảm đạm chẳng mấy chốc đã bao vây. Trong lòng tôi vừa cầu Trời lạy Phật phò hộ xin đừng có phải là hấn đang gọi mình, vừa từ từ xoay đầu qua nơi vừa phát ra tiếng ra tiếng vào gọi.

Hàn... Tuyết... Hàm...? 3 từ này như sợi roi da, quất vào lòng tôi 3 cái đau điếng, và tôi có cảm giác kinh hãi như ngày tận thế đã đến.

“Bà thím... À không, Cinre...la” Đột nhiên Hàn Tuyết Hàm từ cửa sổ sau lớp học đưa đầu ra, kèm theo nụ cười nham hiểm thường ngày của hân.

“Oa! Đẹp trai quá!” “Trên thế giới này sao lại có người con trai đẹp trai dữ vậy này?!” “Thật là đáng ghét! Sao anh chàng đẹp trai đó lại đến tìm Cinrella cơ chứ?” Cả lớp học chẳng mấy chốc như ong vỡ tổ, trở nên ồn ào, lời khen ngợi và tiếng la hét của các nữ sinh càng lúc càng ồn ào hơn. Thật là một hám người ham trai đẹp?! Giá như các cô mà biết được bộ mặt thật của hân, mà vẫn còn thốt ra những lời khen ngợi như thế, Cinrella này xin thề sẽ uống cạn một chén nước mắt!

Cô chủ nhiệm đeo mắt kiếng gọng đen siêu lớn tay cầm xấp giáo án dày cộm, ngược mắt nhìn về phía tôi, sau cặp kính tỏa ra một ánh mắt sắc nhọn đủ để ép bức người đối diện. “Cinrella! Em quả thật là một cô gái không đơn giản nhỉ?!” “Em?!” Mặt tôi đỏ bừng xấu hổ, nhưng lại không tài nào tìm ra một lý do chính đáng nào đó để biện hộ. Cũng tại gã Hàn Tuyết Hàm đáng chết cả, chính bởi vì hân nên tôi mới rơi vào tình thế khó xử như thế này.. Tôi nắm chặt nắm đấm đến nỗi chảy cả nước.

Cô chủ nhiệm vẫn hỏi: “Cinrella. Nghe nói ở cuộc hội nghị hồi sáng, Chân Hy nói muốn cảm tạ một người... Người đó là em phải không? Quả thật là con người không thể nhìn bề ngoài... Bây giờ được rồi đấy. Xem em làm sao dọn dẹp đồng hỗn loạn này đây?!” Hầu như toàn bộ ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi ở xung quanh lúc này có vẻ không được thân thiện cho lắm. Mặc mớ gì đến tôi chứ? Từ sáng đến giờ, tôi có làm gì đụng chạm đến ai đâu? Tại sao tất cả mọi người đều tẩy chay tôi thế? Trời ơi! Thật là oan ức quá đi! Tôi giận run cả người, từ miệng phát ra 3 từ “Hàn Tuyết Hàm!”

“Có chuyện gì? Nhớ tôi hả?”

“Á!” Tôi thật sự bị hân làm cho giật cả mình. Thật sự tôi không biết hân đứng ở sau lưng tôi từ khi nào nữa, và bầu không khí của cả lớp học càng trở nên hừng hực... Cô chủ nhiệm tức giận đến nỗi mặt đỏ tía tai, những vết chân chim giống như bùa chú đang trù ếm ai hiện rõ trên mặt.

“Em Cinrella, vắn đề cá nhân liên quan đến em, tôi hy vọng em có thể ra ngoài giải quyết, không nên ở đây làm gương xấu cho mấy bạn khác!” Tôi có thể thấy cô chủ nhiệm đang cố kìm nén cơn tức giận trong lòng. Thế là hết. Quả thật là không nên đụng vào những bà cô không chồng đang ở thời kỳ trung niên. Tôi đành tuyệt vọng nhắm nghiền đôi mắt lại, chịu trận.

14. Chương 14

Chương 14

Chính giữa của vòng xoáy

“Aaa!...” Một tràng hò hét kinh thiên động địa rất thảm thiết vang lên khiến tôi hoảng hồn, mở mắt nhìn xem chuyện gì đã xảy ra, và lập tức “gia nhập” vào đội ngũ đang la hét đó.

Hàn Tuyết Hàm!... Hân... Hân dám... chạy đến bên cô chủ nhiệm, nhìn thẳng vào mắt cô ấy như phóng điện, nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, còn... còn cộng thêm đôi môi gợi cảm của hân... Càng lúc càng gần?! Tôi có một dự cảm không được tốt lành! Với tính cách thường ngày của hân, hân luôn có thể làm ra những chuyện bại hoại gia phong. Theo việc đôi môi càng lúc càng áp sát của hân, tiếng hò hét cũng càng lúc càng “cuồng nhiệt” hơn.

Có một số người trái tim không được khỏe, nhút nhát, và một số người lâu nay không có kinh nghiệm yêu đương thì hình thức mà họ bày tỏ sự cuồng nhiệt đã được nâng cấp: Đập bàn diên loạn, tự đâm vào chân mình! Có một số không muốn tin vào những gì mình đã thấy, trực tiếp đụng đầu tường. Tất cả những phản ứng khi con người nhìn thấy hiện tượng dị thường đều mặc sức biểu lộ ra hết trong lớp học của tôi. Cũng may là đối với những hành vi bạo hoại của hân tôi đã có kháng thể chống đỡ đầy đủ. Tôi vỗ vỗ lồng ngực thở phào nhẹ nhõm. Chỉ tội nghiệp cho cô chủ nhiệm.

Cô chủ nhiệm chắc chắn chưa bao giờ bị khuôn mặt hoàn mỹ tuyệt đẹp nào nhìn “trùng trùng” lâu như thế. Khuôn mặt của cô không biết là bởi do quá kích động, quá kinh hãi hay quá hồi hộp, phần nộ hoặc có lẽ quá xấu hổ, phần khởi... (nói chung là đã tập trung hết tất cả hình thức thể hiện tâm trạng vào một thể) đã trở nên méo mó, co rút đến nỗi không thể chịu đựng được. Trước vẻ mặt như thế tôi đã sung sướng cười thầm như đã trả được thù vậy.

Khuôn mặt của Hàn Tuyết Hàm càng lúc càng áp gần, đôi môi của hân hình như không có ý định dừng lại. “Ha ha!” Tôi lấy tay che miệng mình lại ngay, nếu không tôi sẽ cười ra mặt gây sự chú ý của mọi người mất. Mọi người bắt đầu có phản ứng không tốt, thậm chí có người muốn xỉu.

Xuất phát từ lòng nghĩa hiệp, trong thời khắc quan trọng nhất, tôi đột nhiên dũng cảm đứng ra chỉ trích Hàn Tuyết Hàm: “Hàn Tuyết Hàm! Ông đang làm gì kì thế? Sao ông mất lễ phép với cô chủ nhiệm của tôi thế hả?” Khi khuôn mặt của hân và cô chủ nhiệm chỉ cách nhau một ly, cuối cùng hân mới chịu dừng lại. Hic hic? Tại sao... Tại sao tôi lại cảm thấy có luồng khí ớn lạnh bao quanh toàn thân? Không lẽ hành vi nghĩa hiệp của tôi là sai lầm sao?

Cô bạn cùng lớp với kiểu tóc thắt bím, bôi son màu thẫm và là “lão đại” của nhóm siêu quậy “Hắc cuồng phong” Kim Chí Thiện phần nộ hét lên: “Cái cô như quả mìn nặng kia! Muốn gì hả?! Trong thời khắc quan trọng thế này kêu la cái gì thế?” Cùng là thành viên của nhóm Hắc cuồng phong, Thôi Trí Mỹ phụ họa thêm: “Đúng đó, cô ta nhất định là có quan hệ bất chính với anh chàng đẹp trai đó rồi!” Ôi! Tội nghiệp cho hoàng tử Chân Hy, mới hồi sáng vẫn còn ngọt ngào tỏ tình với cô ta. Vậy mà?... Quả thật là thứ con gái hư hỏng.

“Đúng vậy, đúng vậy! Con trai đẹp vốn đã không có nhiều, vậy mà cô ta dám bắt cá hai tay với hai anh chàng đẹp trai cùng một lúc. Đáng ghét thật!” Như thế mắc mớ gì đến tôi chứ? Tôi cũng không biết phải giải thích thế nào nữa, ai bảo mình đừng phải nhóm siêu quậy Hắc cuồng phong làm chi? Thường ngày họ đã khoa trương tự đại quen rồi, ngay cả thầy cô giáo thấy họ cũng phải trốn, huống chi tôi là một cô gái tay không tác sát? Bây giờ tôi ở trong tình thế đụng chạm với họ không được mà trốn tránh cũng không xong, phải làm sao bây giờ?

Còn cô chủ nhiệm được tôi giải vây, đáng lẽ phải cảm ơn tôi mới phải, đằng này cô ấy lại liếm đôi môi chưa kịp được Hàn Tuyết Hàm hôn của mình và hét lên: “Cinrella! Em ra khỏi lớp cho tôi!” Ông Trời có mắt không vậy? Tôi cảm thấy uất ức, liền thu dọn đồ đạc rồi thẳng ra ngoài cửa lớp, cầm đầu chạy. Trong lớp toàn là người gì đầu ấy? Quả thật là một lũ không có tính người!

Hàn Tuyết Hàm đều xoay người qua kêu lớn: “Bà thím! Đứng lại!” Tôi cũng phần nộ la: “Rốt cuộc ông muốn gì hả? Đồ ngốc! Như thế còn khiến tôi mất mặt chưa đủ hả!” Hân vẫn với vẻ mặt tỉnh bơ nói: “Tôi quên đem theo chìa khóa nhà rồi. Đợi tôi về chung với cô luôn.” Cả lớp bỗng dưng trở nên im lặng mấy phút, rồi tất cả mọi người như chưa bao giờ có sự đồng nhất như thế mà hét lên: “Không phải chứ?! Lẽ nào họ lại sống chung với nhau?! Với bộ dạng thùng phuy của cô ta à? Thật không thể tin được!!!” “Trời ơi! Mấy anh chàng đẹp trai đều bị mù lòa hết rồi hay sao? Cuộc sống hết hy vọng rồi!” Có một số người thì sốc đến nỗi muốn xỉu ngay tại chỗ!

Không. Không phải... Tôi phẩy tay phủ nhận. “Đồ Hàn Tuyết Hàm đáng chết! Ông muốn gì ở tôi hả? Tôi sợ ông lắm rồi đó!” Đứng ở một chỗ, mồ hôi của tôi tuôn như mưa, sắc mặt từ trắng chuyển sang đỏ rồi bây giờ thì sắp chuyển sang màu xanh.

“Cinrella! Em còn gì để chối cãi nữa không? Nhân chứng vật chứng đều ở đây. Em...” Cô chủ nhiệm chỉ trích tôi đến đây đột nhiên im bặt, ngón tay của cô đang chỉ vào mặt tôi dần dần thả xuống, vẻ mặt nghiêm khắc chẳng mấy chốc nhẹ nhàng chuyển sang vẻ mặt e thẹn như của “người đang yêu”. Hử? Đã xảy ra chuyện gì thế? Tôi liền ngược mắt lên nhìn... Á! Cảnh tượng mà tôi nhìn thấy chính là tên Hàn Tuyết Hàm đang nhẹ nhàng đưa ngón tay vào mép môi, nhìn thẳng vào mắt cô chủ nhiệm mà nở nụ cười khiêu khích.

Trời đất bỗng chốc trở nên tối tăm! Tất cả mọi người đều bị hân mê hoặc, ngay cả kêu lên cũng không ra tiếng. Còn cô chủ nhiệm cũng như bị trúng bùa mê của Hàn Tuyết Hàm, mặt của cô chuyển sang màu đỏ e thẹn. Hử! Tất cả mọi người trong lớp đều bị trúng tà hết rồi, tôi cũng không còn gì để nói nữa! Hàn Tuyết Hàm biến thái, mi tưởng mi là ai chứ? “Tình thánh” à? Đẹp trai thì có gì to tát? Sao mi cứ tự ý muốn làm gì thì làm vậy hả? Chỉ biết sử dụng khuôn mặt của mình làm vũ khí, đúng là một tên biến thái chỉ biết

“bán đứng” sắc đẹp của mình!

Quá sức chịu đựng, tôi thật sự không biết làm gì nữa, liền cúi đầu chào cô chủ nhiệm: “Thưa cô, em đi về trước!” Về mặt chưa hề được thả lỏng của cô chủ nhiệm bất chợt xuất hiện một nụ cười dịu dàng, nói với tôi: “Ừ... Tốt! Trò Cinrella, ra về đi chậm chậm nhé!” Bỗng nhiên trí não của tôi như bị đứt đoạn, Hàn Tuyết Hàm cũng kính cẩn: “Cô chủ nhiệm xinh đẹp. Em cũng cáo từ!” Hắn còn ong bướm giễu cợt nói: “Đừng nhớ đến em quá nhiều! Nếu nhớ em cô có thể tìm đến Cinrella.” Đồ thói tha! Bại hoại! Còn chê chưa đủ lộn xộn nữa hả?

“Được thôi, được thôi. Cinrella...” Kêu tôi à? Giọng nói dịu dàng du dương lại phát ra từ miệng của cô chủ nhiệm làm cho tôi cảm thấy không quen, đành miễn cưỡng đáp: “Dạ. Có gì không cô chủ nhiệm?”

“Sau này có chuyện gì... À không... Khi không có thời gian... Không đúng, không đúng... Sau này có rảnh rồi, em hãy dẫn anh chàng đẹp trai này đến trường mình chơi nha, và hãy ghé thăm phòng cô, để hưởng thụ sự tiếp đãi như một khách Vip nhé!” Nói xong, trên mặt của cô chủ nhiệm vẫn vương vấn sắc mặt của người đang yêu. Bất giác cả lớp vỗ tay rần rần. Nhóm “Hắc cuồng phong” vỗ lớn tiếng nhất, làm như Hàn Tuyết Hàm đã trở thành con mồi mới béo bở của họ vậy. Hứ! Xem ra họ cũng xứng rất xứng đôi lắm chứ, sói lang phối hợp với hổ báo. Nhưng... Hô hô! Mình nhớ là Hàn Tuyết Hàm không có hứng thú với con gái thì phải?...

Thật tình tôi cũng không biết mình hôm nay gặp phải xui xẻo gì nữa? Trong một ngày trở thành chủ đề bàn tán của cả trường hai lần, đồng thời trở thành tiêu điểm quan tâm của trăm ngàn người. Mặc dù không phải do tôi cam tâm tình nguyện, nhưng bây giờ thì còn nói gì được nữa. Tôi đã trở thành trung tâm của vòng xoáy, từ nay đừng hòng mà có cuộc sống yên ổn! Tôi nghĩ như vậy.

15. Chương 15

Chương 15

Hắn bị sao thế?

“Này! Bà thím chạy nhanh thế? Đang vội vã đi đâu vậy?” Sau lưng tôi vang vọng tới cái giọng nói cực lì đáng ghét của hắn. Quả là... Tôi nắm đấm tay đưa lên thủ thế rồi hét: “Hàn Đầu Heo!” Hắn vừa tung hứng một vật lấp lánh trên tay vừa giễu cợt nói: “Hàn đầu ngốc? Ha ha! Câu nói này bà ít nhất tổn thương hai người đấy!” Bất giác hắn đã lôi kéo Chân Hy thân yêu của mình vào cuộc. Chắc tôi bị gã Hàn Tuyết Hàm này làm cho phát điên lên mất!

Hắn vẫn tiếp tục tung hứng một vật gì đó lấp lánh lên cao: “Đau lòng vì anh tôi rồi chứ gì? Bà thím?” Ý, vật mà hắn đang tung hứng chính là chiếc chìa khóa của nhà mình đây mà? Tôi tức giận quát hỏi: “Ông có mang theo chìa khóa?” Hắn bỏ ngoài tai tiếng quát giận dữ của tôi, nhếch mép cười một cách bí hiểm: “Sao hả? Trúng tim đen rồi phải không? Nên cô mới không dám thẳng thắn trả lời câu hỏi của tôi?” hắn đang nói về mình và Chân Hy? Mà sao hắn lại biết mình yêu thầm Chân Hy nhỉ?

“Ha ha! Nhìn mặt cô kia, đỏ hết rồi kia. Xem ra đó là sự thật rồi chứ gì?” Hắn là cơn tức giận cực lớn đã khiến cho tôi quên mất phòng bị, nên mới sơ ý làm lộ nhược điểm của mình. Tôi liền đánh trống lảng sang chuyện khác: “Mắc mớ gì đến tôi chứ? Tôi đang hỏi ông đó. Rõ ràng là có mang theo chìa khóa, sao còn cố ý đến tìm tôi? Ông có ý định làm cho tôi mất mặt trước người khác ngay từ đầu phải không?”

Hàn Tuyết Hàm bắt chước lại lời nói của Chân Hy trên cuộc hội nghị: “Tôi muốn cảm ơn cô bạn Cinrella lúc nào cũng ở bên cạnh ủng hộ tôi...” Tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Ông... Nghe những lời đó ở đâu vậy?”

Hàn Tuyết Hàm trả lời: “Tôi đến đây tìm anh tôi, kết quả là tính cờ bắt gặp được chuyện hay ho thế này. Cô biết không, bây giờ đã trở thành địch của tất cả phụ nữ trong trường học này rồi đấy!”

Tôi nói: “Cho nên... Cho nên ông mới nhân cơ hội này, giả vờ đến lớp học mượn chìa khóa của tôi chơi thêm một vỏ khiến tôi càng thêm thảm hại phải không?” Hấn đắc ý khoe khoang thành quả mà hôm nay hấn đạt được rằng: “Đừng nói khó nghe như thế! Cô cũng thấy đó, đến lớp trên ghẹo cô cũng vui lắm chứ bộ. Đặc biệt là cô chủ nhiệm ngốc nghếch của cô đó, quả đúng là một bà cô đang ở trong cơn khát muốn có bạn trai.”

“Ừ! Ông cứ lấy nỗi khổ của người khác làm niềm vui đi. Ông cho rằng làm như thế là hay lắm hả? Hoàn toàn sai lầm. Thật ra ông mới là người ngu ngốc nhất trên thế gian đó. Đồ xấu xa! Ông có biết bộ mặt ông kinh tởm đến mức nào không hả? Đồng tính! Thích đàn ông sao lại còn đi chọc phá phụ nữ nữa chứ? Bại hoại!” Sau cơn quát mắng, cuối cùng tôi cũng đã thoát khỏi cơn phẫn nộ. Lâu lắm rồi tôi mới được quát mắng một người một cách thông thả như thế này. Không, phải nói là hấn không phải là người, nếu là người hấn sẽ không làm ra những việc đáng khinh bỉ như thế này.

“Giận rồi hả? Đồ ngu ngốc! Nếu không nhờ tôi sao cô có thể nghỉ học về sớm được chứ?” Hừm! Hấn không hề có một chút ý sảm hối, thật là một người có da mặt dày.

“Đứng lại! Cướp! Cướp!...” “Ui da!” Tôi chưa kịp phản ứng, thì có ngay một bóng người chạy ngang qua, bộp một cái đập vào đôi giày vải trắng tinh của tôi. Má ơi! Không biết hôm nay là ngày gì nữa? Không hiểu sao tất cả mọi chuyện xui xẻo đều đồng loạt đổ ập lên đầu tôi? Á! Đó không phải là?... Trong khoảnh khắc người đó chạy ngang qua, tôi mơ hồ nhận thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

“Đứng lại mau!... Bớ người ta! Cướp! Cướp!...” Lại thêm một bóng người phì nộm vừa hô hoán vừa đuổi theo chạy ngang qua tôi. Khi tôi chưa kịp có bất cứ nào, Hàn Tuyết Hàm đang ở cạnh đột nhiên lập tức chạy đuổi theo hướng hai bóng người vừa chạy ngang qua. Đã xảy ra chuyện gì thế này? Tôi như mất tự chủ, nhấc bước chạy đuổi theo bọn họ.

“Tên cướp” là một người con gái trẻ tuổi, còn đuổi theo cô ta là một người đàn ông trung niên. Hàn Tuyết Hàm, không hiểu hấn muốn làm gì nữa? Lẽ nào hấn lại muốn làm “hiệp sĩ trừ gian diệt bạo” chạy theo bắt cướp? Không! Không thể nào như thế được? Tôi không tin hấn lại là người nghĩa hiệp như thế! Có lẽ hấn đã phải lòng nữ tướng cướp trẻ tuổi đó hoặc là người trung niên kia? Ha ha! Đâu phải hấn không có “tiền án” về việc đó, còn nhớ lúc trước ở trước cửa khách sạn Thiên Nhĩ, đã xảy ra một chuyện “kinh thiên động địa” sao? Người đàn ông quỳ xuống năn nỉ hấn tha thiết không phải cũng là một người đàn ông trung niên? Không biết chút nữa sẽ lại xảy ra chuyện kinh hoàng gì nữa đây?

Bất chợt tôi có cảm giác tội lỗi vì đã cười trên sự đau khổ của người khác. Hứ! Ai bảo đó là chuyện xấu hổ của Hàn Tuyết Hàm chứ? Loại người xấu xa như hấn?...

Á! Cái gì mà chói mắt thế này? Đôi môi của tôi bỗng nhiên bị một luồng ánh sáng kì lạ làm đau rát cả mắt. Tôi nhìn thẳng về phía trước, nơi rẽ ngoặt ở đầu đường, thì thấy có một bóng người cao ráo đang dựa vào tường. Chiếc áo khoác trắng mà người đó đang mặc dưới sự phản chiếu của ánh nắng mặt trời toát ra một vòng vòng hào quang lấp lánh như thiên sứ, đôi tay săn chắc của anh ta đang khoanh trước ngực, một chân đạp trên tường trông thật phong trần. Khiến tôi như say xắm mặt mày, ngẩn ngơ cả người.

Ngoài Chân Hy ra, đây là người con trai thứ hai trong đời mà tôi khen ngợi có dính đến hai từ “thiên sứ”. Chàng trai “thiên sứ” nhẹ nhàng cúi đầu xuống, những sợi tóc dài được thả tự do tung tăng bay lất phất trước sóng mũi của anh ta, pho ra vẻ mặt suy tư đẹp như một pho tượng Hy Lạp. Trên cánh tay của cậu ấy có quấn theo một cái áo khoác ngoài màu xám ka ki.

Áo ka ki màu xám? Lẽ nào?... Lẽ nào anh ta là?... Tôi không thể chịu đựng được sự tò mò của mình nữa, chạy lên phía trước xem rõ thực hư. Khi khuôn mặt ấy càng lúc càng rõ rệt, nét mặt càng lúc càng phân minh... Chiếc bông tai hình chữ thập màu bạc tỏa sáng dưới ánh mặt trời... Đâu óc tôi bắt đầu càng lúc càng choáng váng... Lạy trời! Quả là một sự trả giá quá đắt. Anh chàng siêu đẹp trai khiến tôi phải tò mò, không ngờ lại là... Hàn Tuyết Hàm!

Bất giác tôi như ngất đi. Mới lúc này hấn vẫn còn đẹp như một bức tượng Hy Lạp, nhưng khi nhìn thấy tôi hấn liền hiện nguyên hình quái: “Nhìn gì mà ghê thế, bộ chưa thấy ai đẹp trai bao giờ hả? Đồ ngốc!”

“Xí! Ai thèm nhìn ông chứ. Vô duyên vô cớ đứng ở đầu hẻm ọ qua ọ lại làm dáng làm chi vậy. Thật là...” Tôi không có cách nào thoát khỏi sự thật phũ phàng này, không ngừng cảm thấy hối tiếc với việc mình nhìn

lầm hấn ra một anh chàng đẹp như thiên sứ.

Hắn bỗng nhiên giọng nghiêm túc lạ thường nói với tôi: “Này! Cô không thể dịu dàng một chút được sao? Xem như vì anh trai tôi giả vờ dịu dàng nữ tính một chút cũng đâu có mất mát gì đâu? Yêu thầm Chân Hy lại không dám mở miệng ngỏ lời, mà còn đứng ở một chỗ mở to mắt nhìn anh ấy thân mật với người con gái khác. Sao cô ngốc thế?”

Trời! Tôi hít ngược một hơi lạnh vào lòng, tự nhủ: Sao hắn lại biết mình yêu thầm Chân Hy nhỉ? Như bị con dao sắc nhọn đâm vào điểm yếu, tôi trở nên bàng hoàng bất an, giận đến nổi đỏ cả mặt mà vẫn không thể nặn ra một câu để phản bác lại hắn. Tôi ngại ngùng lí nhí với một giọng còn nhỏ hơn tiếng muỗi bay: “Nhưng... Nhưng người ta sinh ra đã nhút nhát như thế rồi! Vả lại Chân Hy chỉ thích con gái xinh đẹp, ngọt ngào, dịu dàng nữ tính, tôi có giả vờ đến mấy vẫn không thể so sánh với Thân Ân Thế được...”

Đáng chết, tôi có cảm giác mình không đánh mà khai. Thật không hiểu sao mọi khi đề cập đến vấn đề nào dính đến Chân Hy, đầu óc tôi lại trở nên thiếu thiếu năng như thế. “Ha ha! Xinh đẹp?...” Hắn không một chút nể mặt tôi, phá lên cười như nắc nẻ.

“Ông...” Tôi cảm thấy trong lòng mình như bị ai đó chà đạp, đau nhói không ngừng. Tôi như không còn nhìn được nữa liền quát lên: “Ông câm miệng lại!” Trong giây phút đó, trong mắt tôi không chỉ có nước mắt do tức giận, mà còn có sự tổn thương không gì có thể so sánh được và sự tuyệt vọng.

“Ha ha!... Ngọt ngào?...” Hắn càng cười điên cuồng hơn, ho sặc sụa một hồi như bị nghẹt thở. Ngừng lại một hồi, rồi hắn lại tiếp tục một trận cười nghiêng ngả. Cánh tay đang vỗ trước ngực hắn nhè nhẹ run rẩy. Tôi vẫn nghĩ rằng hắn đang cười ngạo tôi, nhưng rõ ràng Hàn Tuyết Hàm còn kèm theo một sự bi thương và buồn bã, trong đôi mắt trắng phau lấp lánh những giọt nước mắt trong suốt. Rõ ràng... Rõ ràng đó là nước mắt?... Tôi cảm thấy hơi kinh ngạc. Rốt cuộc... Đã xảy ra chuyện gì với hắn?

Bất chợt Hàn Tuyết Hàm ý thức được sự không ổn của mình, liền giả vờ dụi dụi vào khóe mắt, và vẫn còn hung hăng quát mắng tôi: “Đồ con gái ngốc! Tôi bị cô làm cho cười muốn đau bụng.” Nói xong hắn vứt một vật giống như là khăn giấy xuống đất và bỏ đi với một dáng dứt khoát. Hừ! Mất vệ sinh quảng rác tùm lum, mà còn tỏ ra ta đây rất phong độ? Tôi nhặt lấy vật quảng xuống đất chuẩn bị quảng vào thùng rác... Khi mắt tiếp xúc vào vật đó, bất chợt toàn thân tôi rùng mình ớn lạnh.

HỌ TÊN: THÂN ÂN THẾ. GIỚI TÍNH: NỮ. NGÀY SINH: NGÀY 26 THÁNG 2 NĂM 1987. TRƯỜNG: HỌC VIỆN QUÝ TỘC THÀNH QUYÊN. Đây không phải là phù hiệu trường đây sao? Mà còn là phù hiệu của Thân Ân Thế nữa chứ. Sao nó lại nằm trong tay của Hàn Tuyết Hàm? Á! Tôi hiểu rồi, cô nữ tướng cướp lúc nãy chạy ngang qua đạp vào đôi giày của tôi chính là... Thân Ân Thế? Không! Chắc là có sự nhầm lẫn rồi, làm sao có thể như thế được?

Tuy rằng cô ta là tình địch của tôi, nhưng thật lòng tôi phải công nhận rằng, cô ấy đích thật là một người vô cùng hoàn mỹ. Từ khuôn mặt xinh xắn, thân hình gợi cảm, giọng nói, cử chỉ,... Không có thứ gì của cô ta không tỏ ra quý phái và trang nhã. Huống chi cô ta còn sinh ra ở một gia đình quyền quý, cha là cổ đông lớn của một công ty hợp tác đầu tư nổi tiếng trong thành phố này. Bởi thế, cô ta sao lại có thể là một tên cướp chứ? Nhất định là mình hoa mắt nhìn lầm rồi.

Nhưng... Cái phù hiệu trường học mình đang cầm trên tay thì phải giải thích thế nào đây? Để thỏa mãn trí tò mò của mình, tôi liền dáo dác tìm kiếm bóng dáng của Hàn Tuyết Hàm, để chặn hắn lại hỏi cho ra lẽ. Thật khó hiểu, sao hắn lại biến đi đâu nhanh thế không biết? Lẽ nào hắn lại là “hồn ma bóng quế”?

16. Chương 16

Chương 16

Cô ta là công chúa giả

Thất là hết biết! Lừa người ta ra khỏi lớp học xong rồi lại biến đi đâu mất, hần quả là một tên xấu xa kì quặc! Nhưng như thế cũng tốt thôi, bởi vì mỗi lần chạm trán với hần thì hai chúng tôi lại giống như sao chổi đụng địa cầu.

Lâu lắm rồi mới được thanh tịnh như thế này. Mình phải nhân cơ hội này ghé tòa soạn một chuyến, sẵn tiện xem xem có việc gì để làm thêm, kiếm chút tiền xài mới được. Nghĩ là làm, tôi đưa tay ngoắc một chiếc taxi đang chạy đến. Bỗng có một người chạy nhanh qua mặt tôi, mở chiếc taxi thoát một cái ngồi vào trong ngay. Cơn lửa nóng giận của tôi lập tức đã tăng lên mạnh mẽ, rõ ràng chiếc taxi đó do mình đón trước, sao lại có người ngang ngược giành giật như vậy chứ?! Xem ra cộp không ra oai họ tưởng mình là mèo chết rồi!

Tôi sẵn tay áo nhanh nhẹn như con chuột chui vào xe, thì bắt gặp ngay ánh mắt của một người đàn ông trung niên có vẻ mặt hung dữ liếc nhìn tôi: “Cô làm gì thế?” Tôi không một chút do dự, phản kích lại ngay: “Ha! Này chú. Chú không nói đùa chứ? Câu này tôi hỏi chú mới đúng!”

Ông chú đó có việc gì đó đang vội bắt đầu đổ mồ hôi nói: “Được rồi được rồi. Cô nhóc, cứ coi như là cô đón xe trước vậy, nhưng tôi đang có việc gấp! Tôi phải đi bắt cướp ngay!”

“Vậy hả? Còn tôi thì phải đi chữa cháy. Việc đó có liên quan đến tính mạng con người đấy!” Bất chợt tôi phát giác rằng, từ ngày tiếp xúc với Hàn Tuyết Hàm đến nay, mình đã rèn luyện được một cái miệng lanh lợi, dù cho ở bất cứ trường hợp nào cũng có thể đem ra sử dụng được, khiến cho tôi có chút cảm giác sùng bái bản thân.

“Hết biết! Hừ! Cái cô nhóc này, sao lại đùa dai thế?” “Này chú! Sao chú biết tôi nói đùa? Chú nói chú phải đi bắt cướp? Thế thì chúng ta đi chữa cháy trước đi! Chú nói đùa hay như thế, hậu bối chúng cháu cũng phải theo sát chứ!” Tôi nói lại. Hừ! Đối đãi với người ỷ già ăn hiếp trẻ như chú này thật không nên khách sáo làm gì.

“Bác tài! Chạy về phía trước đuổi theo chiếc xe có biển số 5768 mau lên! Tên cướp đang ở trong đó!” Ông chú không thêm đếm xỉa gì đến tôi, bắt đầu xuống tay. Kỹ năng diễn xuất kém thế thì gạt được ai chứ? Tôi cũng không một chút tỏ ra yếu thế, lần đầu tiên lợi dụng ưu thế giới tính của mình, nháy mắt với bác tài xế: “Bác tài xế ơi, bác làm ơn chạy thẳng đến siêu thị Mùa Xuân.”

Không ngờ bác tài xế đạp ga một cái thật mạnh, chiếc xe liền giống mũi tên chạy thẳng về phía trước! “Dừng lại! Dừng lại! Con đường nhỏ thế này... Làm ơn chạy chậm lại đi!” Tôi la lớn. Bác tài vẫn đứng đưng chạy như điên cuồng, không thêm ngó ngang gì đến lời tôi, tiếp tục tăng ga đến số 5. Chỉ tội nghiệp cho ông chú đang sống dở chết dở ở phía sau.

Còn tôi? Thật bực mình, lúc này cứ lo tranh luận với ông chú “ngang ngược” quên mất dây an toàn, nên bây giờ mới giống như trái bóng rổ, nhào lên trước té ra sau, có thể bị ném đi bất cứ lúc nào. “Xoẹt!” Tấm phù hiệu trường đang nằm trên tay tôi sau vụ va chạm đã bị xé làm đôi, rơi ngay vào cái bụng bìa của ông chú “ngang ngược”. Tôi liền chồm lên đưa tay lấy lại. Ai ngờ ông chú đáng chết đó lại giành được trước, nhặt lấy rồi đưa lên cao xem xét một cách khó khăn.

“Chú làm gì thế?! Trả lại cho tôi ngay! Đó là đồ của bạn tôi mà!” Trong lúc gấp gáp muốn lấy lại tấm phù hiệu, tôi lại nói Thân Ân Thế là bạn của mình sao? Hừ! Tình địch sao có thể làm bạn bè được nhỉ? Cinrella ơi chắc là mày bị điên mất rồi!

Đột nhiên ông chú này mở to đôi mắt, giận dữ hỏi tôi: “Cái gì? Cô nói cô có quan hệ gì với người trong tấm phù hiệu này?” “Bạn bè... À không... Là...” Tôi nói không nên lời. Thật sự tôi cũng không biết mình có mối quan hệ gì với cô ta nữa. “Không còn gì để chối cãi nữa phải không? Hình cô gái trong tấm phù hiệu này chính là người đã cướp tiền của tôi. Chắc chắn các cô là đồng bọn! Tôi biết mà! Hèn gì này giờ cô cố ý đôi co với tôi. Chắc cô muốn lôi kéo thời gian, để cô kia trốn thoát chứ gì?! Bây giờ cô xuống xe đến cảnh sát với tôi mau!”

Vậy là người con gái chạy trốn kia thật sự đúng là Thân Ân Thế rồi... “Oan ức quá! Chú ơi... Cô ta không phải là bạn của tôi, mà là bạn gái của bạn trai tôi. Không, không phải. Cô ta là bạn gái của người tôi yêu thầm...” Tôi thật sự không hiểu mình đang nói gì nữa, xem ra sự việc càng ngày càng trở nên rắc rối. Ông chú kia vẫn không một chút động lòng, mặt mày hung hãn, môi trên bặm chặt môi dưới:

“Tôi mặc cô gì mà bạn trai bạn gái, mặc cô có bao nhiêu đồng bọn, đến cảnh sát rồi tất cả đều sẽ sáng tỏ!” Thật tình không biết mình có xúc phạm đến vị thần tiên nào không nữa, mà sao cứ bị đùa thế này?

Két! Chiếc xe đột nhiên phanh gấp xoay lại 180 độ. “Aaa!” Tôi hét lên thán thiết vì sợ, đầu bị đập vào cửa sổ sau. Cái này không nói đến làm gì, cái đáng để nói là ông chú “ngang ngược” với thân hình nặng nề như voi ngồi không vững cả người té nhào đè vào tôi. Bất giác tất cả lực ngũ phủ tạng của bọn tôi như bị chèn ép thành một đồng. “Ục!” Mùi vị chua lét bất chợt từ dạ dày của tôi dâng trào lên, nôn hết vào mặt ông chú. Thứ dịch thể hỗn độn đó giống như sự oán hận tích tụ đã lâu của tôi trút hết lên mặt của “đại thúc” này.

Mặc dù bụng cảm thấy rất khó chịu, nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng khoái chí, giống như đã trả được thù vậy. Ông chú “ngang ngược” từ từ ngược cái đầu lấm lem đủ thứ vô danh kèm theo ánh mắt như muốn xé tôi thành trăm mảnh nhìn trừng trừng vào tôi. “Ha ha ha!” Tôi tức cười lộn cả ruột khi nhìn vẻ mặt của ông chú đó.

“Thả tôi ra! Thả tôi ra mau! Lũ điên khùng kia!” Cửa xe đột nhiên mở toang, một cô gái tay chân không ngừng giãy dụa, luôn miệng la hét bị nhét vào xe một cách không thương tiếc. Rất không may cô ấy lại bị đẩy té vào người ông chú vẫn còn nòng nặc mùi hôi thối. Cô ta vẫn còn phản kháng: “Kinh tởm chết đi được! Các người là đồ con lừa ngu ngốc! Hãy thả tôi ra mau!”

Ông chú bỗng nhiên nhón người ngồi thẳng lưng lên, xoay qua nắm lấy cổ áo của cô gái đó chửi rủa: “Đồ thối tha! Dám ăn cướp tiền của ông hả? Đồ tiện tì!” “Bốp!” Tiếng bạt tai ở trong thân xe không được rộng lớn cho lắm này ròn rã vang vọng trong không khí. Tôi bất ngờ đến nỗi giật cả người. Cô gái đó cũng vậy. Trong khoảnh khắc khuôn mặt xinh đẹp của cô gái đó từ từ hiện rõ ra sau những lọn tóc lòa xòa trước mặt, hai tôi đều thấy bất ngờ...

“Là cô?!...” Chúng tôi không hẹn mà cùng một lúc kinh hãi thét lên. Là Thân Ân Thể?! Đúng là cô ta đây rồi! Bộ dạng của cô ta bây giờ như đã hoàn toàn trở thành một con người khác: Quần áo trên người thì bị xé thành những mảnh vụn, đầu tóc lòa xòa như tổ quạ, một chiếc giày cao gót đã không còn tăm tích... Điều đáng sợ nhất chính là ánh mắt của cô ta lại tỏ ra ánh nhìn lạnh lùng và phẫn nộ, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ thấy qua ánh mắt lạnh lùng và vô hồn như thế ở cô ấy.

Tiếp đó lại có thêm một người thân hình mập mạp chớp nhoáng bị nhét vào xe. Hình như người đó... Là người đàn ông trung niên đuổi theo cô nữ tướng cướp mình gặp trên đường đây sao? Ông ta vẫn còn thở dốc vì mệt mà cùng bị nhét vào chiếc xe này.

“Cuối cùng... cũng bắt được cô rồi! Đồ hư hỏng! Làm gì không làm lại đi làm ăn cướp?!” Ông chú “ngang ngược” vừa lấy áo lau những thứ vô dạng mà tôi nôn ra trên đầu, vừa tích cực quàng vai ông chú “Mập mạp” hỏi: “Con nhỏ này ăn cướp tiền của anh hả? Nó cũng ăn cướp tiền của tôi nữa đó!” Ông chú “Mập mạp” dữ dằn nhìn thẳng vào mặt Thân Ân Thể nói: “Thật là chó chết! Hôm nay quả thật là một ngày xui xẻo.” Còn ông chú “ngang ngược” thì vừa quàng tay xiết chặt cổ tôi, khiến cho tôi không dám nhúc nhích, vừa nói: “Còn con nhỏ này nữa. Tội nó là đồng bọn với nhau đấy!”

“Tôi không phải!... Tôi...” Tôi không ngừng biện hộ. “Thế thứ này là cái gì?” Ông chú “ngang ngược” hươ hươ tấm phù hiệu trường đang cầm trên tay trước mặt tôi: “Thứ này không phải rút ra từ trên người cô sao? Đồ hư hỏng, còn chối cãi gì nữa!” Tôi liền hướng ánh mắt cầu cứu nhìn sang Thân Ân Thể: “Làm ơn... Giúp tôi giải thích cho họ biết chúng mình không phải đồng bọn của nhau đi!” Nhưng cô ta không thêm mở miệng nói nửa lời, chỉ cúi đầu với vẻ mặt thảm hại. Sự kiêu ngạo và sáng sủa của ngày trước đã biến đâu mất rồi?

Bác tài xế biến đi đâu từ nãy đến giờ lạnh lùng bước vào chỗ lái nói: “Các anh xác định là tội phạm đều ở trên này hết phải không?” Ông chú “Mập mạp” giờ tay tỏ ý cho xe chạy đi: “Đúng rồi, chính là tội nó, cho xe chạy đi!”

Thật là đáng ghét! Rốt cuộc ai giống băng nhóm ăn cướp chứ! Tôi hoài nghi mình đã lên nhầm xe của một băng cướp.

Ông chú “ngang ngược” đột nhiên hỏi: “Các anh làm bằng cách nào bắt được tên cướp này thế?” Ông chú “Mập mạp” liền đưa ngón tay cái lên tỏ ý khen ngợi nói: “Đều là công lao của anh tài xế này hết!” Thật

là kinh tởm, nhìn bộ mặt đắc ý của ông chú “Mập mập”, tôi muốn phá hủy khuôn mặt đầy mỡ nầy, sau đó băm thành tương.

“Hô hô! Có gì đâu, chuyện nhỏ thôi mà! Lúc trước tôi từng là cảnh sát. Lúc nãy nghe ông anh này nói là bị cướp mất tiền, kêu tôi đuổi theo chiếc xe đang chạy phía trước, tôi liền đuổi theo ngay, sau đó chạy vượt lên cản đó lại. Hừ! Thật không ngờ, người cầm tay lái lại là vị tiểu thư này, tôi còn tưởng là đuổi nhầm xe nữa chứ!” Ông chú “ngang ngược” đẩy Thân Ân Thế một cái thật mạnh vừa nói: “Đáng chết thật, bản thân mình đã có chiếc xe đắt tiền như thế mà còn đi làm ăn cướp.”

Ông chú “Mập mập” cũng nói: “Tôi nghi là chiếc xe đó cũng là chiếc xe ăn cắp quá, hay là tôi đem chiếc xe đó đi bán, sau đó chia đều cho ba chúng ta, các anh nghĩ sao?” Ông chú “ngang ngược” mở to đôi mắt tham lam: “Ừ! Ý tưởng này quả thật không tồi.” Bác tài xế cựu cảnh sát cũng sắc mặt không thay đổi tiếp lời: “Đã thế, tôi cũng không khách sáo!”

Hừ! Thế này là thế nào? Tôi thấy những người có ý nghĩ như thế còn đê tiện hơn bọn cướp. Nhưng... Tại sao Thân Ân Thế lại có thể lái đi ăn cắp tiền nhỉ? Sao lại đi lấy tiền của mấy ông chú thối tha này chứ?

17. Chương 17

Chương 17

Lần đầu tiên trong đời bị bắt vào đồn cảnh sát

Một viên cảnh sát với cái mũi vừa nhọn vừa dài, mõ cũng nhọn và quai hàm chỉ nhìn chăm chăm vào tôi, rồi ngước mũi lên trời. Đôi chân tong teo gác vào ngay cái bàn trước mặt tôi, ông ta dùng cái giọng điệu vũ trụ hỏi tôi: “Nói đi. Bắt đầu từ khi nào các cô làm chuyện phi pháp như thế này? Hà?!” Đáng ghét thật, có gì mà đáng để ra oai chứ.

“Chú cảnh sát ơi, hãy thả cháu đi đi. Cháu không có làm chuyện phi pháp gì với cô ta cả. Chú muốn cháu khai cái gì chứ?” Tôi nói. “Cái gì? Cô gọi tôi là chú à? Tôi mà già như thế sao?” Nói xong chú cảnh sát này rút đôi chân tong teo của mình xuống, rồi lấy từ ngăn kéo bàn ra một tấm gương có hình mèo Kitty mà ngấm mình say đắm, miệng lẩm bẩm: “Má trái! lại nổi mụn nữa rồi kìa, hãy dùng thứ sản phẩm xóa mụn. Mặt phải: vẫn tuyệt vời như ngày nào, thơm một cái nào! Trán: sao lại có thêm 12 nếp nhăn nữa rồi? Bôi chút thuốc trừ nếp nhăn mới được.”

Chú cảnh sát như đang thể hiện ma pháp, từ mỗi một góc trên người mình lấy ra từng món từng món mỹ phẩm trị khuyết điểm cho mình. Kiến thức về mỹ phẩm của chú ấy còn sâu rộng hơn tôi! Nhìn cử chỉ của chú ấy, tôi nổi cả da gà tự lâu bầu trong lòng, “Trời ơi! Chú làm ơn đừng *** gương nữa!” Tôi nghĩ giả như tôi là tôi phạm mang trọng tội, trông thấy bộ dạng này của chú ấy, nhất định sẽ đưa tay lên đầu hàng vô điều kiện.

Tôi sợ sệt gọi: “Anh... Cảnh sát...” Tôi xin thề, cách xưng hô này tuyệt đối là lời nói dối to lớn nhất trong đời tôi. Sau tấm gương, một khuôn mặt phấn khởi đến nỗi như nắm thành một cục ló ra hỏi: “Cô đang gọi tôi đây hả? Ha ha, công nhận mỹ phẩm của mình cũng công hiệu thật? Mình yêu khuôn mặt của mình quá đi!” Chú cảnh sát phấn khởi bắt đầu liên tục hôn vào hình ảnh phản chiếu trong gương của mình liên tục.

Tôi ớn lạnh cả người trước hành vi kì dị của chú ấy! Mẹ ơi! Sao hôm nay con toàn gặp những người không bình thường vậy? Chú cảnh sát quăng cái gương vào một bên liền, chẳng mấy chốc đã trở về nguyên trạng hung hãn, hỏi tôi: “Hãy khai mau! Rốt cục cô có quan hệ gì với cô ta? Các cô là đồng bọn phải không? Đồng bọn của cô đã khai hết mọi việc rồi, tốt nhất là cô nên thành thật khai báo đi!” Tôi tức đến nỗi nghẹn ngào cả người.

Bỗng một chú cảnh sát có vẻ đứng tuổi đẩy cửa bước vào nói: “Hãy thả cô ta đi, có người đến bảo lãnh cô ta rồi.” Bảo lãnh tôi?

Rập! Ngay lập tức, đôi chân tong teo liền từ ghế bắn vọt lên, chú cảnh sát này xoay người đứng nghiêm, đưa tay lên kính lễ nói: “Vâng! Thưa sếp!” Người cảnh sát được gọi là sếp kia thân thiện đưa tay chào tạm biệt tôi: “Cô có thể đi rồi đây.” Có lẽ người cảnh sát này là bình thường nhất mà hôm nay tôi gặp.

Tôi cảm kích đến rơi lệ với người có lòng tốt bảo lãnh tôi. Nhưng không biết là ai nhỉ? Hừm! Nhất định là Chân Hy rồi. Mọi khi gặp phải chuyện gì, cậu ấy đều đến giúp tôi giải quyết ngay, lần này chắc hẳn cũng sẽ là cậu ấy. Nhưng... Lẽ nào cậu ấy đến bảo lãnh Thân Ân Thế, sẵn tiện bảo lãnh tôi luôn sao? Nếu thế thì nhất định cậu ấy đã thấy được bộ mặt thật của cô ta rồi. Ha ha ha! Thế thì tốt quá! Xem ra những ngày tháng đau khổ của mình sắp được tan biến rồi!

Tôi bỗng sực nhớ ra và hỏi: “Chú cảnh sát ơi. Cho cháu hỏi, còn cô gái ấy thì?...” Người cảnh sát tốt nói: “Cháu không cần lo lắng. Cô ta đâu phải lần đầu tiên đến đây. Mỗi lần như thế ba cô ấy đều đến bảo lãnh.

Cái gì? Không phải lần đầu? Nghe giọng điệu của chú cảnh sát, có vẻ cô ấy như thường hay đến đây lắm nhỉ. Tại sao lại như thế chứ? Thôi mặc kệ, nơi này không nên ở lâu, ra khỏi đây trước rồi tính. Tôi chuẩn bị bước ra ngoài thì người cảnh sát gọi lại hỏi: “Cháu là bạn cô ta hả?” Tôi miễn cưỡng trả lời: “Có thể nói như vậy... Có chuyện gì không ạ?”

Sếp cảnh sát nói: “Cô ta làm tiếp viên uống rượu với khách ở quán bar bao lâu rồi?” Tôi như bị sốc liền hỏi lại ngay: “Uống rượu với khách? Ý chú là cô gái hồi nãy bị đưa vào đây cùng với cháu làm tiếp viên uống rượu với khách à?” “Cháu không biết chuyện đó à? Vậy thôi được rồi cháu về đi.”

Thật không ngờ Thân Ân Thế lại là người con gái hư hỏng như thế? Ở trước mặt Chân Hy, cô ta lúc nào cũng giả vờ là một thiên sứ hoàn hảo. Nhưng khi không ai biết thì cô ta liền lộ ngay bộ mặt ác ma của mình ra! Thì ra người con gái phá hoại giấc mơ đẹp như cổ tích của tôi không phải là một nàng công chúa thật sự, mà là một mụ phù thủy đội lốt công chúa! Trời ơi! Tôi phải nói sao cho Chân Hy biết sự thật này đây?

Tôi cứ đầu nặng chân nhẹ lằng lằng như thế mà bước ra đồn cảnh sát. Thật không ngờ Cinderella tôi đây sống tốt suốt 20 năm trời, bây giờ lại bị bắt vào đồn cảnh sát một cách oan ức!

Bước chân ra khỏi đồn, bắt giác tôi cảm thấy bầu không khí ở bên ngoài sao lại tươi mới thế này, và lần đầu tiên tôi thấy sự tự do là một điều vô cùng tuyệt vời! Tôi hít một hơi thật sâu, tự nói với mình: “Cố lên, Cinderella! Bắt đầu từ bây giờ, có thể tiếp tục theo đuổi giấc mơ đẹp như cổ tích của mày nữa rồi đấy! Hoàng tử trước sau gì cũng thuộc về mày!”

“Này! Cô ngốc!” Tôi quay đầu qua nơi phát ra tiếng rồi, bắt giác tôi hoài nghi bản thân mình có phải bị ảo giác hay không nữa? Người đứng đợi ở bên ngoài lại là... Hàn Tuyết Hàm? Lẽ nào hần là người bảo lãnh tôi sao? Sao hần biết mình ở đây? Hàn Tuyết Hàm hai tay thọc vào túi quần, mỉm cười nói với tôi: “Bà thím thật là quá quái nha! Tôi mới biến mất có một chút, cô lại cả gan làm ra chuyện kinh thiên động địa như thế sao?”

Nghe xong lời trêu chọc của hần tôi nổi điên lên, tay chân tấn công hần tới tấp, miệng không ngừng chửi rủa: “Đồ xấu xa! Ông từ trường học kéo tôi ra cho đã, rồi sau đó lại biến đi đâu mất. Khiến cho tôi nhếch nhác như thế này, ông vừa lòng chưa?”

“Đủ rồi!... Ày da!... Nhẹ nhẹ một chút! Đám vào bên này nữa này!... Ừ, thật thoải mái! Xem như cô vẫn còn lương tâm, không uống phí tôi đã bỏ sức từ xa đến đây làm anh hùng... cứu bà thím!” Hần đang bị tôi đâm đá tới tấp mà vẫn còn buông lời trêu ghẹo được, thật là bực cả mình. A! Hình như ngược lại, sự đâm đá của tôi lại còn trở thành tài nguyên hưởng thụ của hần nữa chứ? Quả thật là một tên vô lại!

Cái gì? Suốt đường tôi bị đưa đến đây, hần đi theo suốt sao? Đột nhiên tôi hiểu ra hành vi kì quặc của hần lúc này của hần. Thì ra là do phát hiện người con gái chạy trốn kia hình như là Thân Ân Thế, cho nên hần mới chạy đuổi theo sau. Còn tấm phù hiệu trường bị đánh rơi ở dưới đất chắc là do Thân Ân Thế không cẩn thận làm rơi. Hần thấy tấm phù hiệu đó nên càng khẳng định sự phán đoán của mình hơn, mới nói một đồng câu khó hiểu với tôi rồi chạy theo sau họ.

Nhưng, sao hần lại biết được tình ý của mình đối với Chân Hy nhỉ? Hần có thật hy vọng tôi sẽ trở thành bạn gái của Chân Hy không?

Két!... Bỗng đâu một chiếc xe hơi hiệu BMW Z4 phanh gấp lướt qua người tôi! Màu sơn đen của nó tỏa sáng một cách lấp lánh một cách xa hoa. Chạy xe kiểu gì thế này?

Bỗng kính cửa sau xe mở ra, hiện ra là một khuôn mặt không một chút biểu cảm, trắng bệch, tiều tụy, và có chút cứng nhắc do sợ hãi. Chủ nhân của khuôn mặt đó chính là... Thân Ân Thế! Bất giác tim tôi rùng mình ớn lạnh. Cô ta lên tiếng nói với tôi: “Cinrella, xin cậu đừng nói lại những gì đã xảy ra hôm nay cho Chân Hy biết nhé! Tôi xin cậu đấy!...”

Phút chốc giấc mộng công chúa của tôi như theo chiếc BMW đó tan biến mất!

18. Chương 18

Chương 18

Vũ điệu hóa bướm

Ngay từ giây đầu tiên biết được sự cố mà tôi đã gặp phải hôm qua, Chân Tâm tỏ vẻ bó tay nói với tôi rằng: “Cinrella! Cậu là người có bộ não gì hả? Cậu để ý đến cô ta làm gì chứ? Cô ta nhờ cậu đừng nói cho Chân Hy biết chuyện này?... Cậu lại thật tình muốn giúp cô ta làm thế hả? Tỉnh người lại đi Cinrella ơi, cậu nên nói cô ta là tình địch của cậu đó! Là tình địch đó! Có hiểu không hả?! Bây giờ không nhân cơ hội này giành Chân Hy lại từ tay cô ta, cậu còn muốn đợi đến khi nào nữa hả?! Đồ ngốc!”

Thầy hiệu trưởng đứng trên bục giảng nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào cả lớp hỏi: “Ừm... Ai mới nói ngốc ghê thế?” Phút chốc như có hàng ngàn cặp mắt đổ dồn về phía chúng tôi.

“Cinrella! Em đứng lên!” Tại sao lại gọi một mình tôi chứ? Thầy hiệu trưởng đưa ta nhắc cặp kính lên, kèm theo vẻ mặt nghi ngờ hỏi tôi: “Em là Cinrella hả?” “Dạ đúng vậy, thưa thầy hiệu trưởng! Em chính là Cinrella!” Suýt chút nữa là tôi bật ngửa ngã người ra, lảo đảo té xỉu. Không hiểu sao thầy hiệu trưởng lại hỏi một câu vớ vẩn như thế nhỉ?

“Ồ!” Thầy hiệu trưởng có vẻ thất vọng chỉ vào Chân Tâm: “Tôi cứ tưởng Cinrella là em này chứ?” Rồi thầy nói tiếp: “Nếu em là Cinrella thì... Chân Hy sao lại có thể?...” Thầy bắt đầu lau bàu một mình. Thái độ kì cục của thầy hiệu trưởng khiến tôi vô cùng tức giận.

...Tôi vì lòng tự trọng của mình mà phản bác lại: “Em đúng là Cinrella đấy! Đúng như thầy đã thấy, em không có khuôn mặt xinh xắn. Không có dáng đẹp như người mẫu, không có gia thế... Nói chung cái gì em cũng không có. Nhưng em có một trái tim kiên cường và ý chí bất khuất, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về em!”...

Chân Tâm nhỏ tiếng nhắc nhở tôi: “Cinrella, Cinrella, cậu đang nghĩ ngợi gì thế, ngồi xuống đi!” Nghe tiếng của Chân Tâm tôi mới giật mình tỉnh dậy bước ra từ thế giới giả tưởng của mình... Ha ha! Tuy rằng tôi chưa dám danh chính ngôn thuận đem tiếng lòng của mình báo cáo cho thiên hạ biết, nhưng đã kiên định được lòng quyết tâm phấn đấu của tôi. Hân Chân Hy! Hãy đợi tiếp chiêu của tôi nhé!

Tối, ở trong quán Super Hall, Chân Hy đến trễ, còn tôi thì dùng tư thế mà mình cho là trang nhã nhất để nghênh đón Chân Hy. Vừa trông thấy tôi ánh mắt của Chân Hy sáng lên, tỏ vẻ kinh ngạc hỏi: “Oa! Hôm nay là ngày gì thế? Cinrella nhà ta lại ăn mặc xinh xắn như một nàng công chúa bé nhỏ? Sao thế Cinrella? Hẹn tôi ra gặp gấp thế này có phải đã xảy ra chuyện gì phải không?” Hi hi, Chân Hy khen mình xinh xắn như một nàng công chúa kia! Đây quả là một dấu hiệu tốt lành.

Nhưng, cách ăn mặc hôm nay của tôi thật tình là đã hao tổn rất nhiều tinh thần. Đương nhiên là cả dừng khí và nghị lực. Nhớ lại hồi trưa tôi dốc hết dũng khí gọi điện hẹn Chân Hy ra quán Super Hall gặp mặt xong, tôi liền một mạch chạy thẳng về nhà để sửa soạn. Xui xẻo thay, tôi đang vội chạy vào nhà thì bắt gặp gã Hàn Tuyết Hàm đáng ghét đó. “Làm gì mà vội thế, bộ đang vội đi gặp ông bà hả?”

Tôi phớt lờ không thèm để ý đến hắn, chạy thẳng lên phòng, lôi ra một đồng quần áo, bày la liệt trên giường, lựa tới lựa lui. Thật bực mình, trong lúc dầu sôi lửa bỏng như bây giờ mà không có bộ quần áo nào thể hiện được cá tính “rạng ngời mà không chói lóa” của mình cả! Như tất cả thời gian của tôi đều bị tiêu hao hết vào đồng quần áo này. Sau khi thử hết không biết bao nhiêu bộ, tôi đành tuyệt vọng mặc lại cái áo khoác tay lửng hôm nay mình đang mặc. Thật bực mình, mình quả là có mắt như mù nên mới mua cái đồng hồ lớn này về nhà, trong giây phút quan trọng này, lại không mang ra sử dụng được.

Đành vậy. Huống chi mình đã quá quen thuộc với Chân Hy, thử hỏi mình còn bộ dạng nào mà cậu ấy chưa thấy qua chứ? Thôi mặc kệ, tới đâu thì tới. Cứ thế, vấn đề về quần áo đã được tôi quăng vào một bên. Tôi bắt đầu tiến hành cải tạo khuôn mặt, nào là phấn lót, đánh má hồng, thoa son, bóng mắt, mascara... Ok! Ok! Tất cả đã ổn thỏa. Tôi ôm lấy đồng hồ báo thức hình chú gấu Misha bắt đầu đếm ngược từng phút từng phút một đến giờ của cuộc hẹn...

Bỗng có một giọng nói tôi cực kỳ ghét cay ghét đắng văng vẳng qua: “Cô tính đóng phim ma đi hù dọa người khác hả?” Không cần nghĩ nhiều, tôi biết ngay chủ nhân của giọng nói đó chính là tên Hàn Tuyết Hàm đáng ghét. Tôi liền trợn mắt lên nhìn hắn nói: “Hôm nay tôi có hẹn với Chân Hy!”

“Ha ha! Bộ cô muốn anh tôi nằm mơ thấy ác mộng hả? Làm ơn nhìn lại mình đi bà thím. Cô không thể chú ý vẻ ngoài của mình một chút sao?” Hắn nói. Tôi hít ngược tất cả vào trong lòng, bởi tôi không muốn bị hắn làm xấu đi tâm trạng tốt đẹp của mình, chậm rãi nói với hắn: “Tôi trang điểm xong rồi, nhưng không có bộ quần áo thích hợp nào để mặc cả.”

“Ha ha! Trông cô như thế này mà bảo là trang điểm rồi à? Ha ha!...Chẳng thà son8 tường còn đẹp hơn!” Hắn cười như người mắc phong, (cầu cho miệng của hắn bị rách toét đi cho rồi). Mặc dù tôi đã cố sức kìm nén cơn nóng giận của mình, nhưng vài lời trêu chọc quá đáng của hắn tôi thật sự không thể chịu đựng nổi nữa, liền như nước biển dâng vào bờ mà thét lên: “Hàn Tuyết Hàm!...”

“Tại hạ ở đây! Sùng bái tôi cũng đâu cần phải thét lớn tiếng như thế chứ?” Nói xong hắn liền kẹp tôi đi vào phòng.

“Ông làm gì tôi thế, buông ra mau! Đồ Hàn Tuyết Hàm điên khùng!” Tôi trông giống như một con gà con đang vùng vẫy trong tay đao phủ nhưng lại không có sức lực để phản kháng. Hắn đẩy tôi vào đồng quần áo nói: “Mau chọn một bộ cho mình đi!”

Bây giờ tôi mới hiểu dụng ý của hắn không còn nóng nảy nữa, đáp lại hắn: “Đã nói là không có bộ nào thích hợp rồi mà! Tôi đã lục tung đồng quần áo này rồi!” “Sao lại có thể như vậy được?...” Hắn lăm bắm rồi đích thân đến bên đồng quần áo lục tung lên: “Ồ đây không phải là có rất nhiều bộ đẹp lắm sao? Cô ngốc chết đi được!”

Tôi nói với hắn: “Làm ơn cho tôi yên đi! Quần áo ông đang cầm là quần áo của mùa xuân mà! Còn bây giờ là mùa đông, mặc mấy cái áo mỏng tanh như thế kia ra ngoài đường tôi không biến thành thịt đông lạnh mới sợ.”

Hắn cầm vài món lên: “Mặc cái này, rồi phối hợp thêm cái áo yếm màu vàng này nữa!” Trời! Hắn thật tình muốn tôi mặc những thứ đó vào người hay sao? “Này! Bây giờ là mùa đông, bộ ông muốn tôi chết cóng hả?” “Vậy cô muốn ăn mặc phình to như cái bánh bao mới lên men như thế kia hả? Phối hợp với cái váy ngắn này nữa trông tương đối hoàn mỹ rồi đấy!” “Trời lạnh như thế này mà ông còn bắt tôi mặc váy?” Tôi bực mình họ lại.

Hắn híp mắt với vẻ mặt chê bai nói: “Hãy nghĩ đến anh trai tôi đi, đồ ngốc. Nói thật lòng thì với điều kiện của cô bây giờ không bỏ ra chút vốn liếng làm sao có thể gây được ấn tượng tốt cho anh tôi được?” Hắn quả thật vô cùng đáng ghét, lúc nào cũng nói trúng tim đen của tôi cả! Thôi mặc kệ. Không nghĩ ngợi thêm nữa. Thành bại đều trông chờ vào lần này cả, chịu lạnh một chút cũng không sao đâu. Không chừng với bộ dạng chịu lạnh đến tội nghiệp như thế này có thể đả động được trái tim của chàng hoàng tử mình yêu thâm bấy lâu nay thì sao?

Khi tôi từng bước một làm theo ý của Hàn Tuyết Hàm, mặc bộ đồ không hợp thời tiết do hắn chọn lên người, rồi từng chút một xóa mờ đi khuôn mặt tôi đã cất công trang điểm hết cả tiếng đồng hồ, mà hắn còn

bảo là trang điểm còn xấu hơn sơn tường, bắt giác tôi như cảm thấy tinh thần căng thẳng của hắn cũng thả lỏng... Thả lỏng theo tôi từng chút một.

Khi tôi hớn hở chuẩn bị ra ngoài, thì bị hắn gọi lại nói: “Cô tưởng cô là thần tiên hả? Mặc cái áo khoác này vào, khi nào đến nơi có máy điều hòa thì cởi ra.” Nói xong hắn liền cởi cái áo khoác có chất liệu bằng bông ấm áp của mình ra mặc vào người tôi. Hì, vừa mặc vào, toàn thân tôi như ấm áp. Cái áo khoác đó dài đến nỗi che luôn đầu gối, cái cảm giác rộng thùng thình đó ngược lại còn khiến tôi trở nên tinh nghịch và khả ái hơn! Thật không ngờ hắn lại biết quan tâm đến người khác đến như vậy. Lẽ nào hắn chính là ma pháp sư trong truyện “Cô bé Lọ Lem”? Tôi thật sự muốn mở lời cảm ơn hắn một câu nhưng lại ngại ngùng, nên chỉ nhìn hắn và nở một nụ cười thật triu mến. Bình thường gặp nhau lúc nào cũng cãi nhau, bây giờ đột nhiên kêu tôi mở miệng nói những lời cảm tính thật là có chút không quen.

“Bà thím. Đừng có đứng cười ngớ ngẩn như thế được không? Suýt chút là lộ nguyên hình rồi đấy.” Giống như bị cây trượng của ma pháp sư điểm trúng, cô bé Lọ Lem bắt đầu nhợt nhạt hé lộ ánh sáng chói lọi của mình!

19. Chương 19

Màn 4 YÊU CÔ ĐÓN

Chương 19

Muốn làm bánh kem chứ

...Không muốn làm mì lạnh...

“Cinrella! Cinrella! Đang nghĩ ngợi gì thế?” Chân Hy ngỡ ngàng nhìn tôi đang ngẩn người ra cười một mình. “Ồ... Không có gì. Không có gì.” “Tôi liền vội vã vỗ vỗ vào mặt bắt nhả của mình lúc này.”

“Thưa, anh chị dùng gì ạ?” Cô phục vụ niềm nở nhìn chúng tôi. Đương nhiên, ánh mắt của cô ấy sau khi nhìn lướt qua khuôn mặt tôi, liền bị thu hút bởi khuôn mặt cực kỳ đẹp trai của Chân Hy, cô ta cứ thế mà nhìn chằm chằm vào cậu ấy như người mất hồn. “Một bánh pateso và một chai Men Tình Nồng Say!” Chân Hy sau khi thành thực gọi những món mình thích rồi nở nụ cười “hàng hiệu” của mình với cô phục vụ. “Vâng, xin cảm ơn quý khách. Anh hãy đợi chút nha... Sẽ có ngay.”

Cô phục vụ này chắc hẳn là bị hút hồn rồi, nếu không sao cô ta không hỏi tôi dùng gì mà đã chạy thẳng vào nhà bếp chứ? Không lẽ cô ta muốn tự tay làm bánh pateso hình trái tim cho Chân Hy ăn sao? Thật không thể nào chấp nhận được. Mấy phút sau cô phục vụ lại quay lại, trên tay còn cầm theo một chiếc khăn mùi soa, đôi mắt đỏ hoe quay sang hỏi tôi: “Thật xin lỗi quý khách, tôi quên hỏi cô gái xinh đẹp này dùng gì. Chị muốn dùng gì ạ?” Tôi gom hết tất cả câu hỏi lớn nhỏ trong đầu, nghi hoặc nhìn thẳng vào cô phục vụ có hành vi kì quặc này hỏi: “Cô không sao chứ?” “A... Không sao không sao đâu. Chẳng là tôi mắc phải chứng dị ứng với những anh chàng đẹp trai. Khi tiếp xúc với những anh chàng đẹp trai nước mắt của tôi lại tuôn ra như mưa.”

Quả nhiên, cô ấy nói chưa hết lời nước mắt lại bắt đầu tuôn ra! “Ha?... Thật là khó tin. Trên đời này lại có người mắc phải chứng bệnh kì cục như thế này? Lúc trước ở bên Chân Hy, người gì mà tôi chưa từng gặp qua? Nào là người vì cậu ấy quỵ xuống, nào là người vì cậu ấy mà lập Tuần San Chân Hy, nào là người ngày ngày dán cáo thị bày tỏ tình yêu của cậu ấy khắp trường, thậm chí có người còn tuyên bố có thể chết vì Chân Hy... Người gì cũng có, khiến cho Chân Hy khóc cười không xong.”

Mới nghĩ đến hoàng tử Chân Hy của mình có nhiều người hâm mộ cuồng nhiệt như thế, tôi liền cho ra một quyết định táo bạo: Chắc hẳn là thời cơ bày tỏ tình cảm của mình đã chín mùi, đến lúc Cinrella tôi đây phải xuất kích rồi! Nhưng... Nhưng tôi phải mở miệng thế nào đây?

Chân Hy quan sát tôi rất lâu, cuối cùng không ngồi im được nữa liền hỏi: “Cinrella, hôm nay cậu có chuyện gì phải không? Sao tôi thấy cậu cứ bồn chồn bất an hoài vậy?” Chân Hy đúng là Chân Hy, quả là không có gì qua mắt nổi cậu ấy, nhưng tôi phải mở miệng bày tỏ tình cảm của mình với cậu ấy thế nào đây? Thật là khó xử, lỡ bị từ chối, chắc hẳn ngay cả việc làm bạn bình thường với cậu ấy cũng sẽ trở nên khó khăn? Chưa mở miệng mà tôi đã nghĩ ngợi lung tung rồi, tôi quả thật là một tên ngốc vô dụng.

Tôi đành nói: “Không có chuyện gì đặc biệt đâu. Bộ không có chuyện gì, gọi cậu ra ăn bánh kem chung không được sao? Không phải cậu thích ăn bánh kem lắm sao?” “Ừ, nhưng chẳng phải là ngày đặc biệt gì cả đi ăn bánh kem có vẻ kì cục.” Chân Hy đáp lại. Tôi bất mãn tự lau bầu một mình. “Biết trước như thế thì tôi dẫn cậu ấy đến tiệm mì mà ngày nào cậu cũng ăn, ăn hoài không chán...” Chân Hy mỉm cười: “Cô nhóc này... Lại phật lòng nữa rồi, mì lạnh là món ăn chính, cho nên ngày nào ăn cũng được. Còn bánh kem chỉ dành cho những ngày đặc biệt mới ăn thôi, ngày nào cũng ăn chắc sẽ mắc chứng béo phì mất. Hiểu chưa?”

Nhưng, đối với tôi hôm nay quả thật là một ngày vô cùng đặc biệt! Chân Hy, cậu có biết không? Có lẽ trong mắt Chân Hy, tôi và mì lạnh đều có số phận giống nhau: Mì lạnh là món ăn quá bình thường ngày nào cũng có thể ăn được cả nên người ta không hay chú ý đến nó...

Cô phục vụ đem bánh pateso và bánh kem socola ra đặt trên bàn, chúc mừng chúng tôi ngon miệng. Mùi hương của bánh pateso như hòa quyện vào mùi hương của bánh socola vào một, rồi tỏa ra một mùi hương hút hồn khiến bụng tôi như sôi lên. Tôi như quên hết tất cả phiền muộn và tình cảm chìm đắm vào mùi hương tuyệt diệu đó... Khoan... Chờ chút... Hãy bình tĩnh lại đi Cinrella, hôm nay mày đến đây có nhiệm vụ phải thực hiện mà? Đúng là con ma tham ăn, suýt chút nữa là quên hết việc chính rồi.

Sau khi đã tự nhủ trong lòng mình đủ một ngàn lẻ một câu “Cố lên!”, cuối cùng cổ họng tôi cũng đã chịu phát ra một câu nói mang tính “đột phá tiến triển” tình cảm: “Chân Hy... Tôi... Tôi có chuyện muốn nói với cậu...” Đáng ghét, sao mình lại hồi hộp đến nỗi đổ nhiều mồ hôi hột thế này? Tự nhiên sao lại tạo ra bầu không khí nghiêm trang như thế làm gì không biết? Chân Hy đâu có ăn tươi nuốt sống mày đâu mà lo? Mình đúng là đồ ngốc!

Chân Hy bỏ muỗng xuống bàn, với vẻ mặt sẵn sàng lắng nghe tôi nói, “Ừ! Nói đi Cinrella.”

“Chuyện là... Thế này... Tôi...” Tôi cứ lí nhí trong miệng mà không biết mình đang nói gì, còn khuôn mặt thì trở nên nóng hổi và đỏ rực lên. Thật là đáng ghét! Sự tinh ranh lạnh lợi trong lúc nói chuyện thường ngày của mày biến đâu mất rồi? Tại sao chưa lên chiến trường mà đã bắt đầu muốn chạy trốn thế? Không! Không thể nào như thế được, vì hoàng tử Chân Hy của mày, mày phải đem hết tất cả dũng khí ra mới được. Tôi liền hít một hơi thật sâu, và xoa bóp trái tim không ngủ yên của mình, nhúc nhích tay chân... Tôi thử hết tất cả những biện pháp có thể giảm nhẹ tâm trạng căng thẳng của mình, nhưng vẫn không thể nào nặn ra được nửa lời.

Thấy vậy Chân Hy liền ân cần giải vây cho tôi: “Khó nói lắm phải không?” Rồi bắt đầu một sự phán đoán táo bạo của cậu ấy: “Tôi nghĩ mình biết cậu muốn nói gì rồi?” Biết rồi! Cậu biết tôi nói gì?! Tôi giật mình xem từ trên ghế té xuống. Chân Hy nắm lấy tay tôi, nhìn bằng một ánh mắt tràn ngập yêu thương, nói tiếp: “Cinrella. Cậu nghe tôi nói đây. Chúng ta quen nhau đến giờ đâu phải một, hai ngày...” Trời! Đường như cậu ấy thật sự biết mình muốn nói gì rồi, và lại cử chỉ của cậu ấy lại nồng nàn thế kia, không lẽ... Không lẽ cậu ấy cũng mến mình sao...? Trái tim tôi bắt đầu nhảy loạn xạ, còn những mạch máu như muốn nổ tung vì sung sướng.

Chân Hy cúi đầu buồn bã ngập ngừng: “Trước giờ tôi cứ giả vờ không biết, thật lòng xin lỗi cậu!”

“Không sao!... Tôi không trách cậu đâu, chỉ cần cậu hứa với tôi...” Tôi chưa dứt lời, Chân Hy đã gấp gáp trả lời ngay: “Vâng...Tôi hứa!” Đây có phải là sự thật không? Ông Trời ơi! Hoàng tử của tôi... Có phải là đã thật sự thuộc về tôi rồi phải không? Mong ước tôi đã chờ đợi suốt mười mấy năm trời, trong giây phút này đã ứng nghiệm rồi sao? Tôi phải làm gì để bày tỏ sự sung sướng của mình đây? Cuối cùng... Tôi không còn là cô bé Lọ Lem nữa đêm ở bên ngoài lâu dài trông ngóng hoàng tử nữa...

Tôi sung sướng như điên cả người. Giá như bên ngoài không lạnh như cắt và tôi không mặc đồ mỏng tanh thế này, chắc hẳn tôi sẽ ra ngoài cửa tiệm chạy như điên! Còn phương thức phát tiết niềm vui sướng mãnh liệt nào tốt hơn việc chạy như điên không?

“Cinrella, hãy tin tôi. Tôi sẽ tìm cơ hội nói với ba!” Về mặt dịu dàng khi cậu ấy nói câu đó suýt chút nữa làm trái tim tôi tan chảy. “Trời! Nói chuyện với ba? Nhanh thế sao?” Tôi e thẹn, hai mắt nhìn xuống đất. Nghĩ đến việc không bao lâu nữa sẽ trở thành một thành viên trong gia đình cậu ấy, ngày nào cũng được gặp Chân Hy, cảm giác hạnh phúc lại bắt đầu lan truyền khắp người tôi. Chân Hy với vẻ mặt rất thiếu náo nói: “Nhanh à? Chỉ là tính khí của ba và Tiểu Tuyết đều rất ngang bướng, có lẽ tạm thời vẫn sẽ thiệt thòi cho cậu!” Có hề chi đâu? Chỉ cần có thể ở bên cạnh Chân Hy, cực khổ thế nào tôi cũng chịu được, thiệt thòi gì mình cũng chấp nhận hết. Thường ngày, chú Hàn đối xử với mình rất tốt, còn Hàn Tuyết Hàm thì tôi cũng đã tiếp xúc được một quãng thời gian, tuy rằng hắn có tí chút phiền phức, nhưng chưa đến nỗi gọi là thiệt thòi.

Ý! Mà khoan, ý của Chân Hy là?... Bất giác đầu óc tôi như không thể xoay được... Chân Hy vẫn bình thản nói: “Tính của Tiểu Tuyết hơi kì cục, để nó ở nhờ nhà cậu, đích thật là thiệt thòi cho cậu rồi. Nhưng yên tâm đi Cinrella, tôi nhất định sẽ thuyết phục bà để nó dọn về nhà tôi ở ngay.”

Thiên đàng và địa ngục quả thật là chỉ ngăn cách bởi một bức tường! Giá như có loại thuốc uống vào sẽ biến người ta bốc hơi biến mất không còn tăm tích, không thể trở lại nhân gian được nữa, tôi sẵn sàng uống thuốc ngay đó! Hoàng tử của tôi... Thật ra chưa bao giờ có tình cảm đặc biệt gì với tôi cả!

20. Chương 20

Chương 20

Cái bóng của cậu ấy

Bước ra từ cửa tiệm Super Hall, đưa đầu đón gió đông khiến tôi không thể nào nín được, liên tục hắt hơi 3 cái và run rẩy mình ớn lạnh. Thấy vậy Chân Hy liền trách móc: “Cinrella, trời lạnh như cắt thế này mà cậu lại ăn mặc mỏng manh như thế? Thật không biết lo lắng sức khỏe cho mình gì cả.”

Đối với lời trách móc lo lắng của Chân Hy, tôi không biết nên nói gì nữa. Không lẽ lại đi nói cho cậu ấy biết rằng, vì cậu ấy nên tôi mới chấp nhận chịu đựng cực hình như thế sao? Thật là thất bại. Mọi việc chuẩn bị ổn thỏa đã lâu, chờ đợi thời cơ đến đã lâu, nội tâm sắp xếp cũng đã lâu... Vẫn không thể thực hiện được! Vẫn thất bại!

“Đến đây. Mặc áo khoác của tôi vào mau!” Chưa kịp đợi tôi có một hành vi từ chối nào, Chân Hy đã cởi chiếc áo khoác trên người cậu ấy ra mặc vào cho người tôi. Cử chỉ này sao lại quen thuộc thế nhỉ? “Hàn Tuyết Hàm!... Áo khoác của Hàn Tuyết Hàm!... SUPER HALL!...” Bất chợt tôi hoảng hồn nói lung tung. Chân Hy hiển nhiên bị tôi làm giật mình, hỏi: “Cậu bị sao thế? Cinrella!” Trời! Nhất định là khi này tôi bị sốc quá nặng, nên tinh thần hỗn loạn mà bước ra cửa tiệm Super Hall, quên cả việc đến quầy phục vụ lấy lại áo khoác! Bây giờ quay lại đó lấy chiếc áo khoác của cậu ấy cũng đã đóng cửa rồi, biết phải làm sao đây?

Chân Hy với vẻ mặt ngỡ ngàng hỏi: “Tiểu Tuyết? Áo khoác?” Tôi ổn định lại tâm trạng hoảng loạn của mình, dăm chiêu nhìn Chân Hy nói: “Khi đến đây, tớ có mượn áo khoác của Tuyết Hàm mặc, để quên ở quầy phục vụ rồi.” Chân Hy thở phào nhẹ nhõm: “Tôi cứ tưởng là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ. Thì ra là như thế. Không sao đâu, ngày mai đến lấy cũng được mà, Tiểu Tuyết không giận đâu mà sợ!”

Tôi cúi thấp đầu im lặng không nói gì nữa. Thật ra tôi đang nghĩ, nếu để cho Hàn Tuyết Hàm biết được chuyện hôm nay đã xảy ra với mình, e rằng sẽ lại có một cơn phong ba nổi lên nữa. Bởi mình đã làm uống phí hết kì vọng và tâm huyết của hắn, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình đâu.

Chân Hy vẫn như thường ngày, vẫn cứ cố chấp đòi đưa tôi về tận nhà mới yên tâm. Chúng tôi người trước người sau cùng đi. Những trụ đèn đường cô độc đứng ở một góc đường, *** ánh đèn xuống đường kéo dài hai bóng của chúng tôi... Nhìn thấy hai cái bóng áp sát nhau ở dưới đất, bất chợt tôi có ý nghĩ kì quặc, tôi quyết định đùa với cái bóng của Chân Hy... Tôi bắt đầu không ngừng làm những động tác khác nhau trước cái bóng của Chân Hy: Luyện tập đánh quyền Anh, cú đấm nào cũng đánh vào chỗ chí mạng của Chân Hy cả... Chân Hy vẫn không thèm ngoảnh đầu nhìn tôi, một mình tiếp tục đi về phía trước. Tôi phần nộ mà

nghĩ rằng, cậu ấy quả thật là một khúc gỗ vô chi. Tôi tiếp tục mở rộng đôi tay quàng vào cổ chiếc bóng của Chân Hy, hai con người trong chiếc bóng trông thật gần gũi, ngọt ngào. Tôi có cảm giác vui sướng lâng lâng. Còn Chân Hy thì... Vẫn không phát hiện gì cả.

Trong bầu không khí lạnh lẽo như thế, hai cái bóng lại có thể phối hợp với nhau ăn ý như thế, khiến cho tôi cảm thấy vui. Nhưng tôi lại như thần thờ. Trong quãng thời gian mấy năm vừa qua, lúc nào cũng có Chân Hy ở bên cạnh, nên cuộc sống của tôi dường như thể nào thiếu sự tồn tại của Chân Hy, đâu đâu cũng có hồi ức về cậu ấy, nơi nào cũng có hình bóng của cậu ấy. Nhưng còn Chân Hy?... Lúc nào cũng khô khan như khúc gỗ, xem mọi hồi ức của tôi và cậu ấy đều chỉ là chuyện bình thường, chưa bao giờ phát hiện rằng: Khi tôi đứng trước mặt cậu ấy đều lúng túng tay chân, vì nhớ nhung cậu ấy mà tâm trạng của tôi trở nên mưa nắng thất thường... Cũng giống như bây giờ, mặc cho tôi bày đủ thứ trò nghịch ngợm trước mặt cậu ấy, lại không thể đổi lại được một hành động nhỏ nhất là quay đầu lại mỉm cười với tôi một cái.

“Chân Hy!” Tôi chạy nhanh vài bước vượt lên trước mặt, cản cậu ấy lại. Tôi cho rằng, nguyên do cậu ấy phớt lờ tôi hoàn toàn là có người thứ ba ngăn cách giữa tôi và cậu ấy, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn Chân Hy chìm đắm vào màn đêm “tội lỗi” đó mãi. Mặc dù không chỉ vì sự ích kỉ của mình, tôi cũng quyết đem Chân Hy giải thoát ra từ bàn tay “ma quỷ” của cô ta. Tôi đã đắn đo rất lâu, cuối cùng tôi quyết định kể hết mọi việc về Thân Ân Thế cho Chân Hy biết. Sẽ tốt hơn nếu Chân Hy thấy rõ bộ mặt thật của cô ta.

Chân Hy như mới tỉnh dậy trả lời tôi: “Sao hả Cinrella?” Tôi giả vờ giận hờn lâu bầu: “Cậu đang suy nghĩ gì thế? Có phải là đã quên mất sự tồn tại của tôi phải không?” “Tôi... Đang nghĩ đến một vài việc, cho nên...” Trên mặt Chân Hy thoáng vẻ ưu phiền. Đây không phải là tác phong của hoàng tử Chân Hy, trái tim tôi như bị thắt chặt.

“Không có gì đâu, chỉ là Thân Ân Thế...” Chân Hy nói đến đây thì ngừng lại, còn tôi thì cảm thấy vô cùng giận dữ, sắc mặt lập tức trở nên ảm đạm không vui. Suốt đường về cậu ấy cứ buồn bã không vui, lơ đãng như người mất hồn suốt, chỉ vì người con gái đó thôi sao? Tôi đã biết trước câu trả lời mà vẫn cố tình hỏi: “Cô ấy bị sao thế? Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?” Chân Hy gật đầu với vẻ mặt đầy thương tiếc: “Cô ấy bị ba mình đánh một trận, và bị cấm túc ở nhà rồi.” “Cái gì?” Tôi chợt nhớ ra trong chiếc xe hơi sang trọng, có một người đàn ông ngồi cạnh Thân Ân Thế, có lẽ người đó là ba của cô ấy, trông ông ấy có vẻ nho nhã, trí thức, sao lại có thể? Nhưng, con gái của mình lại làm ra những hành vi phạm pháp thế này, mình lại là nhân vật danh tiếng, chắc hẳn là vô cùng mất mặt!

Tôi liền truy hỏi Chân Hy: “Cậu có biết nguyên nhân không?” “Ba cô ấy thường xuyên đánh đập cậu ấy, còn mẹ kể thì cũng đối xử không tốt với cô ấy. Cô ấy quả thật là cô gái đáng thương.” Ánh mắt đau lòng của Chân Hy, làm cho tôi cảm thấy ghen tuông như phát điên lên. Chân Hy ngu dốt ư, cậu tin những gì cô ta nói thật sao? Mặc dù quả thật ba cô ta đối xử không tốt với cô ta, nhưng cậu có biết tại sao không? Cậu có biết Thân Ân Thế là một cô gái phức tạp đến dường nào không? Hãy tỉnh lại đi Chân Hy, hãy rời bỏ người con gái có nhiều khuôn mặt giả tạo đó đi... Tôi cứ than vãn như thế ở tận đáy lòng mình, tôi rất muốn thẳng thắn nhất nhất nói ra tất cả mọi chuyện cho Chân Hy biết. Nhưng... trông bộ dạng buồn bã, đau khổ của cậu ấy, tôi làm sao mà nhẫn tâm nói ra hết gia tăng buồn phiền cho cậu ấy được?...

Ưu tư suốt chặng đường về hai chúng tôi không nói một lời nào nữa, cho đến khi “Lâu đài thủy tinh” xuất hiện trước mắt...

“Nghỉ ngơi sớm nhé. Thay tôi hỏi thăm Tiểu Tuyết. Tôi về đây!” Nhìn cậu ấy quay người dứt khoát bỏ đi, tôi như bị tổn thương, liền gọi cậu ấy rồi: “Chân Hy!...”

“...Rời bỏ Thân Ân Thế đi. Cô ta không đáng để cậu buồn bã như thế đâu...” Tôi vốn muốn nói ra những lời như thế, nhưng lời nói chạy ra đến môi lại biến thành thế này: “Mặc cái áo này vào đi. Coi chừng bị cảm lạnh đó.” Chân Hy dịu dàng nở nụ cười với tôi nói: “Biết rồi! Ngủ ngon!” Nhưng tôi cảm thấy nụ cười đó rất miễn cưỡng. Trông bóng dáng bỏ đi vội vã của Chân Hy, tôi vô cùng buồn bã thét lên: “Chân Hy! Tuy rằng tôi mới ở bên cậu, nhưng tôi lại bắt đầu nhớ đến cậu rồi, không lẽ chúng ta chỉ có thể làm bạn bè tốt thôi sao? Mặc dù hai chúng ta bị lạc vào một hoang đảo không người vẫn chỉ giữ mức quan hệ bạn bè, không thể xảy ra chuyện gì phải không?” Thượng Đế ơi! Xin người hãy ban cho con chiếc giày thủy tinh còn lại, để con có thể vào 12 giờ đêm cùng hoàng tử nhảy múa, mặc cho cuộc vui đó có thể chỉ kéo dài như ngôi sao băng rồi lại phụt tắt ngay, cũng để con vui trọn cuộc vui này nhé!

21. Chương 21

Chương 21

Mặt trời mọc từ hướng tây?

“Này! Này! Bà thím, bà thím!” Um! Tại sao ở trong mơ mà vẫn còn nghe thấy giọng nói đáng ghét của Hàn Tuyết Hàm vậy? Tôi bực bội đập chăn quay người lại, hần quả là âm hồn bất tan. “Dậy mau! Dậy mau! Cháy nhà rồi!...”

Bất giác tôi từ giấc mơ nhảy ra, vung chăn ngồi dậy hỏi và chuẩn bị tư thế chạy ra cửa, “Đâu? Cháy ở đâu?” Này! Cô chạy đi đâu thế?” Tôi miễn cưỡng mở to đôi mắt còn ngái ngủ của mình lên, nhìn thấy nhóc Hàn Tuyết Hàm đang ôm bụng cười lăn lộn trên giường tôi. Đáng ghét thật! Lại bị hần chơi khăm nữa rồi. “Đúng là đồ con gái tham sống sợ chết!” Hần vẫn cười, cái miệng của hần quả là xấu xa hết chỗ nói, nhưng nể mặt hôm qua hần đã giúp đỡ tôi, tôi đành kìm nén lại cơn giận. “Ông cứ tiếp tục nói chuyện một mình đi, còn tôi thì tiếp tục giấc ngủ mỹ nhân của tôi đây.” Tôi liền hấp tấp chui ngay vào cái chăn vẫn còn hơi ấm của mình.

“Này! Chị đâu!” Hần quả thật là con người lì lợm! Nhưng... Nếu như mình không nghe nhầm, hần gọi mình là... Chị... Dâu? Chết! Chắc hần hần sẽ hỏi mình tiền độ phát triển của cuộc hẹn hôm qua. Chết rồi, tôi phải nói sao đây? Tôi cố tình mặc kệ không thèm trả lời hần, rút người vào chăn giả vờ ngủ như chết!

“Ha! Cô còn xấu hổ gì nữa, giả nai hoài! Nói đi. Cuộc hẹn đó tiến triển sao rồi?” Tôi nhẹ nhàng lộ nửa mặt ra xem gã Hàn Tuyết Hàm rút cuộc muốn gì? Ý! Đó không phải là... chiếc áo khoác mình để quên ở Super Hall sao? Sao nó lại ở đây? Ồ! Tôi chợt dạ, định là hôm nay lên đến đó đem áo về trả hần, không ngờ... Tôi lại rút vào chăn, vì như thế cho tôi cảm giác an toàn hơn, nói: “Tôi... Tôi không cố ý để quên cái áo ở đó!”

Hần nghi ngờ nói: “Hồi sáng tập thể dục về, tôi thấy Chân Hy vội vã từ trong nhà chạy ra, còn quăng lại một câu: Cái áo đó để trên ghế sofa đó.” Nghe xong, tôi lộ cả đầu ra khỏi tấm chăn, cơn buồn ngủ như biến mất không còn tăm tích, hỏi ngay: “Cái gì? Chân Hy có ghé qua nhà mình sao?” Hần có vẻ thất vọng như đã bỏ lỡ một câu chuyện hay ho nào đó nói: “Cô không biết thật à? Biết vậy tối hôm qua đi làm về, ghé qua phòng cô coi là biết thực hư thế nào rồi, tiếc thật!” Cái gì? Cái gì? Cái gì? Thuốc có thể uống bậy, còn lời nói không thể uống bậy. Cinderella tôi đây cả đời anh minh, thật không muốn bị gã này hủy hoại thanh danh một tí nào!

Tôi liền gõ vào đầu hần một cái thật mạnh nói: “Nhìn cái đầu nát bét của ông, là tôi biết ngay chứa toàn những thứ gì đâu! Chúng tôi đều rất trong sáng không có làm gì bậy bạ cả!” “Ừa? Nãy giờ tôi có nói gì đâu? Toàn là cô không đánh mà tự khai không à!” Nhìn vẻ mặt đắc thắng tràn ngập tự tin của hần, tôi thật muốn cho hần hai bạt tai thật mạnh. Xem ra đấu khẩu với hần là một cách làm vô nghĩa, nên tôi quyết định dĩ hoà vi quý nói với hần: “Được rồi, nếu ông đã nhiều chuyện như thế, thì tôi sẽ kể hết cho ông nghe, nhưng với một điều kiện, bây giờ ông hãy xuống bếp làm một bữa điểm tâm sáng vừa ý tôi. Phen này cho hần chữa cái tật nhiều chuyện, một công tử bột như hần, biết đánh trứng hay không cũng là một vấn đề lớn rồi. Tôi muốn hần biết khó mà tự rút lui, không còn làm phiền đến tôi nữa.”

Hàn Tuyết Hàm có vẻ như không vừa ý nhủ mảy khó chịu: “Tôi chúa ghét cái trò trao đổi này. Thật là ngu ngốc chết đi được. Nhưng vì muốn bà thím thuận lợi lấy được chồng, tôi đành hy sinh hình tượng đẹp trai của mình vậy!” Nói xong hần liền vén tay áo lên một cách khí thế, oai vệ đi vào bếp. Hừ! Chắc là mượn cớ bỏ trốn chứ gì, đúng là con người kì quặc. Ít khi mới có dịp im ắng như thế này, nên tôi quyết định hành trình ngủ bù của mình.

Mùi hương gì thế? Thơm quá! Trong giấc mơ của tôi bỗng nhiên xuất hiện một mùi hương kì lạ, tôi không ngừng nuốt nước miếng tìm kiếm khắp nơi. Theo hướng phát ra mùi hương đó tôi như phiêu du quá hải, lên trời xuống đất... cuối cùng đã tìm ra được mùi hương được phát ra từ một cái thùng cực lớn. Tôi liền phấn khởi chạy ra đó mở nắp thùng ra... Xém chút nữa là tôi ói hết những gì đã ăn vào tối hôm qua... Bởi trong cái thùng chất đầy... xác chết đầy máu me của những con chuột cống!

“A!...” Tiếng thét thất thanh sợ hãi xuyên qua giấc mơ của tôi ra ngoài đời thực. Hàn Tuyết Hàm vỗ vỗ lồng ngực kèm theo vẻ mặt khó hiểu nói: “Gì thế? Mổ heo hả? Làm tôi hết cả hồn!” Ủa? Mùi hương gì thế? Tại sao mùi hương này... Lại giống như mùi hương trong giấc mơ của mình vậy?

“Bữa sáng đây! Điều kiện trao đổi đây!” Thật không ngờ hẳn lại làm được một món ăn sáng! Nhưng... Không biết hẳn có bỏ thêm gì bậy bạ vào trong đó nữa không? Nghĩ lại cảnh trong giấc mơ, tôi lại rùng mình sợ hãi.

Trên bàn ăn bày biện đầy dụng cụ ăn một cách cầu kì, trong cái khay thì đựng một miếng bít tết heo rất hấp dẫn, đang còn xèo xèo tỏa ra hơi nóng, thơm lừng đến nỗi khiến người ta muốn ăn ngay. Bên cạnh còn có nước sốt cà-ri, salad, rau quả và món tráng miệng trông rất đẹp mắt... Tôi liền đưa tay qua gấp lấy một miếng dưa hấu bỏ vào miệng nhóp nhép nói: “Trời ơi! Chắc hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây quá, Hàn Nhị công tử của nhà ta đích thân làm bữa ăn sáng cho một người vô danh tiểu tốt như tôi ăn?”

Nhìn cách ăn của tôi, Hàn Tuyết Hàm tỏ vẻ chán ngán lâu bầu trong miệng: “Đúng là giang san dễ đổi, bản tính khó lường. Bà thím đúng là bà thím mãi mãi không thể đóng vai trò công chúa được!” Nói xong trên mặt hẳn rõ ràng còn hiện lên một nụ cười đầy ngạo mạn thỏa mãn. Tôi thẳng tay cắn đôi miếng bít tết, và không một chút yếu điệu thực nữ vừa đưa vào miệng nhóp nhép vừa lẩm bẩm tên hẳn: “Này!... Thì Hàn Tuyết Hàm này!...” Thấy vậy hẳn liền không một chút nề mặt mà trêu chọc tôi: “Thật là gớm ghiếc. Lần đầu tiên tôi thấy một người ăn đồng loại của mình mà lại vui vẻ thế này!”

Đáng ghét! Chỉ sơ sẩy một chút thôi là tôi bị hẳn trêu chọc ngay, cũng may tiểu thư ta đây có tố chất tâm lý cứng rắn, nên không bị mi làm cho nổi đóa được. Ăn xong, tôi vừa lau chùi vết mỡ trên miệng vừa nói: “Vì muốn bày tỏ lòng cảm tạ với ông và bữa ăn sáng tạm tạm này, tôi quyết định nói cho ông biết một tin lớn kinh thiên động địa! Tin độc quyền đó nhe! Muốn nghe không?... Đó là kế hoạch tỏ tình hôm trước, tôi tuyên bố phá sản!”

Hàn Tuyết Hàm cười khẩy: “Cái gì?... Nghĩ cũng đúng thôi! Anh tôi có bao giờ thích người xấu xí đâu! Ha ha!...” “Thật là đáng ghét! Ông không ác khẩu như thế sẽ chết sao?” Cãi không lại hẳn, nên tôi quyết xài thủ đoạn. Nhìn hẳn đang chậm rãi nhai nhả cắt từng miếng bít tết ăn, tôi tự cười nham hiểm một mình... Mở tốc độ nhanh nhất thanh toán hết đồng thức ăn trên bàn, sau đó tôi trang nhã mà lau chùi cái miệng bé xinh, nhìn thẳng vào mặt hẳn nở một nụ cười chết người nói: “Chén đĩa phải rửa thật sạch nhé! Tất cả nhờ vào ông đấy!” Nói xong tôi vừa cười vừa chạy mất. Hàn Tuyết Hàm liền giận dữ thét lên: “Này! Đồ... Cô tưởng tôi là osin của tôi hả?!”

Nghे tiếng thét của hẳn khiến cho tôi cảm thấy mát lòng mát dạ. Mọi ưu phiền như đã tan biến đi đâu hết.

22. Chương 22

Chương 22

Hình thức công chúa dự bị

Cô chủ nhiệm thường ngày lúc nào cũng đi kèm theo khuôn mặt căng thẳng khó chịu, hôm nay lại chứa đầy nụ cười một cách đáng ngờ bước vào lớp chào mọi người: “Chào các em học trò thân mến!...” Sự dịu dàng bất thường của cô ấy khiến tôi nổi cả da gà...

“Mọi người nghe rõ đây, ngày mai là ngày trường trung học Hán Dương kỷ niệm 50 năm thành lập...” “Ồ...” Tiếng hưởng ứng của cả lớp đều rất thưa thớt. Xem ra mọi người đều giống như tôi đều không nhiệt tình lắm với mấy ngày như thế. Nhưng cô chủ nhiệm vẫn không hề bị lay động, tiếp tục như đọc tấu một mình: “Các em phải mặc đồng phục chỉnh tề. Ngày mai đài truyền hình sẽ đến trường chúng ta quay trực tiếp.”

Các nữ sinh bắt đầu nhón nháo lên phản đối: “Không phải chứ, cô chủ nhiệm? Thời tiết lạnh như thế còn bắt chúng em mặc đồng phục vậy ngán sao?”

“Đúng! Sau đó chúng ta sẽ ở bãi cỏ sau trường tiến hành một party đêm hội pháo hoa quy mô lớn và hoành tráng có một không hai...” Nói xong cô chủ nhiệm đưa tay nhích kính lên, vẻ mặt tỏ vẻ mong mỗi ngày mai

mau đến, điệu bộ đó không thể không khiến cho mọi người hoài nghi: Ý tưởng về đêm hội pháo hoa có một không hai đó chắc hẳn là do cô ấy để xướng?

“Oa! Lãng mạn quá đi!” “Mong mỗi quá đi, ngày mai phải mặc váy quả là một quyết định sáng suốt!” Các nữ sinh bắt đầu giống như cô chủ nhiệm, ánh lên vẻ mặt đầy mong mỏi, và mạnh ai nấy đều tự suy diễn đêm hội pháo hoa đó sẽ tuyệt vời đến dường nào. Cô chủ nhiệm tiếp tục tuyên bố: “Và ngay trong đêm hội, đại biểu của những học sinh ưu tú, Hàn Chân Hy đảm nhiệm vai trò đại sứ thân thiện thay mặt toàn thể mọi người đốt cây pháo hoa đầu tiên.” Chân Hy? Tôi rừng mình phản xạ theo điều kiện.

“Thượng Đế ơi! Là hoàng tử Chân Hy sao?!” “Tuyệt quá! Tôi nhất định sẽ lên sân khấu tặng hoa cho cậu ấy, và nhân cơ hội này mi vào đôi môi gợi cảm của cậu ấy!” Cô chủ nhiệm quả thật biết cách chọn thời cơ tuyên bố tin này, cô ấy đã thành công khiến cho bầu không khí của cả lớp trở nên xôn xao, rộn rã. Còn các nữ sinh thì xao động con tim, hồn siêu phách lạc. Đáng ghét! Ngốc như các cô không xứng đáng gọi tên Chân Hy thân mật như thế?

“Ngoài ra...” Cô chủ nhiệm đưa cao cánh tay lên thị ý cho mọi người hãy im lặng lắng nghe rồi tiếp tục nói: “...Ngoài ra, nhà trường sẽ chọn ra một nữ sinh cũng đốt pháo hoa với Chân Hy.” Nhà trường đang làm gì kì cục thế này, rõ ràng là mượn danh Chân Hy để quảng cáo đây mà!

“Trời ơi! Đây không phải là sự thật chứ?” “Cô chủ nhiệm, cô chủ nhiệm ơi! Em muốn đăng kí!” “Xí! Với bộ dạng xấu xí của cô mà đòi tiếp cận Chân Hy của chúng ta à? Đừng có mơ!” “Cô nghĩ cô là công chúa à? Hãy đi *** gương đi!”

Tôi thật chịu hết nổi đám người điên khùng này rồi! Chỉ vì tranh giành một vị trí đứng gần Chân Hy có cần thiết phải ghen bóng ghen gió, chà đạp lẫn nhau như thế không? Nhà trường cũng kì cục. Lúc nào cũng thích xài thủ đoạn như thế này hấp dẫn đám nữ sinh đang ở trong thời kì nông nổi mơ mộng này! Tôi cảm thấy rất bất bình! Chỉ mới nghĩ đến Chân Hy sẽ cùng người con gái khác khởi động nghi thức khai mạc đốt pháo hoa với nhau, sau đó được mọi người ở dưới sân khấu tôn xưng là “Kim đồng ngọc nữ”, thì trái tim tôi lại cảm thấy bị ai khó tả.

Sau khi trường dán cáo thị tuyên bố lệnh tuyển mộ nữ sinh cùng Chân Hy đốt pháo hoa, bầu không khí của cả trường bắt đầu bị một sự kì quặc bao vây. Hình cảnh của Chân Hy được dán ở khắp ngõ ngách trong trường. Lâu lâu lại có nữ sinh nhìn vào tấm áp phích có hình ảnh Chân Hy la lên, thậm chí còn hôn vào đó?... Nơi này như không còn là một trường học nữa, dường như đã trở thành câu lạc bộ yêu thích Chân Hy mất rồi! Khắp nơi tràn ngập đủ thứ âm thanh khó nghe, nào là tiếng cãi vã, tiếng ẩu đả, tiếng hô cổ lên, và cả tiếng chê bai... Lâu lâu có nữ sinh bị rút cuộc tuyển mộ vừa khóc vừa thét chạy vào nhà vệ sinh. Lâu lâu lại có những cặp tình nhân đứng trước tấm áp phích Chân Hy nói vung vít cái gì đó.

Không lẽ ngôi trường này bị nhiễm virus mất rồi? Tại sao... Tại sao virus lại là... Chân Hy chứ?

“Trò Cinrella. Em ra đây một chút!” Trong giờ tự học, bỗng nhiên tôi bị cô chủ nhiệm gọi ra khỏi lớp. Tôi ngỡ ngàng mà bước ra với hàng ngàn đôi mắt đang dõi theo. Chân Tâm nhìn tôi lo lắng nhỏ nhẹ hỏi han: “Cinrella. Cậu lại mắc lỗi gì nữa rồi phải không?” Còn các nữ sinh thì to nhỏ bàn tán về tôi rằng: “Chắc con nhỏ xấu xí này lại quyến rũ thằng con trai nào nữa rồi...” Làn sóng chê bai không ngừng trôi dạt ở sau lưng, khiến cho trái tim tôi như bị thắt chặt rồi bời. Trước giờ tôi chịu đựng oan ức đã nhiều rồi, nên không rõ lần này mình có làm sai gì không nữa?...

Tôi vừa suy diễn lung tung vừa đi đến văn phòng của cô chủ nhiệm, chờ đợi một sự trừng phạt nào đó sắp đến với mình. Cô chủ nhiệm nhìn thẳng vào mặt tôi trực tiếp đi vào vấn đề hỏi: “Cinrella. Có phải em đã nói với Chân Hy phải không?” Ngoài tên tôi và Chân Hy ra, tôi thật sự nghe không hiểu ý của cô chủ nhiệm nói gì? Thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của tôi cô chủ nhiệm nói tiếp: “Cinrella. Cô không rõ em đã giở thủ đoạn gì với Chân Hy? Nhưng dù sao em cũng là người được Chân Hy chọn làm đối tác cùng đốt pháo hoa trong đêm hội?!”

“Cái gì?... Chân Hy chọn em?” Xém tí nữa là tôi té nhào xuống đất. Tôi liền hỏi lại ngay: “Cô nói là... em?...” Cô chủ nhiệm không thèm nhìn tôi, nghiêm nghị và lạnh lùng trả lời: “Đúng, sắp tới em sẽ cùng Chân Hy đảm nhiệm vai trò đại sứ thân thiện, thay mặt toàn thể mọi người đốt cây pháo hoa đầu tiên.” Có lẽ là... Do việc tôi được chọn đã ngoài dự đoán của cô, nên khiến cho cô chủ nhiệm cảm thấy không vui chăng?

Tôi nắm chặt góc áo bày tỏ ý nghĩ của mình: “Nhưng... em không muốn làm... Đại sứ thân thiện gì cả...” Tôi thật sự không muốn bị đẩy lên chỗ cao nhất của sóng gió, chịu đựng sự tấn công ồ ạt, tuy rằng có sự mê hoặc to lớn là Chân Hy. Nhưng sóng gió lại phát sinh từ cậu ấy, hôm đó bước lên sân khấu chắc chắn sẽ có hàng ngàn cặp mắt nhìn chăm chăm vào tôi một cách ghê tởm và chắc hẳn sẽ chê bai đủ điều, nên tôi thật không dám dễ dàng mà bán đứng mình, đợi chờ sự hành hạ về nhục thể và tinh thần.

Nghe xong câu trả lời ngoài dự đoán của tôi, cô chủ nhiệm bất ngờ đến nỗi há hốc miệng. Chỉnh lại cái mắt kính dày cộm của mình, dùng ánh xét nét nhìn thẳng vào tôi, rất không dễ dàng... từ trong miệng cô ấy mới nấn ra được mấy từ: “Em... Nói... Thật... Chứ?...” Tôi không một chút do dự gật đầu, kèm theo vẻ mặt đầy cương quyết. Thấy vậy, thái độ của cô chủ nhiệm đột nhiên trở nên vui vẻ khác thường, mỉm cười dịu dàng nói với tôi: “Ừm! Cinrella bé nhỏ của cô, vạn sự còn có thể thương lượng mà! Cinrella, em ngồi xuống đây với cô. Nào, uống nước đi em!”

Sự ân cần của cô chủ nhiệm khiến cho tôi cảm thấy ớn lạnh, muốn mở miệng nói lời từ chối mà không được. Cô chủ nhiệm nắm chặt tay tôi, vui vẻ tươi cười đến nỗi chỉ còn thấy hàm răng, nói tiếp:

“Em biết không, bé ngoan. Vai trò đại sứ thân thiện thật sự là một sự đo ni đóng giày cho riêng em đó, không ai có thể thích hợp hơn em đâu. Tôi thật sự không hiểu?... Tại sao sự việc có sự chuyển biến to lớn thế này? Hơn nữa, hi hi! Trò Hàn Tuyết Hàm không vừa lòng với việc nhà trường đem hình ảnh cậu ta dán khắp trường, và cả chuyện nữ sinh đốt pháo hoa cùng cậu ấy. Nên cậu ấy từ chối lời mời tham dự của chúng tôi.”

Ồ, thật là tuyệt vời. Quả không hổ danh là Chân Hy. Tôi lớn tiếng khen ngợi cậu ấy trong lòng. Hừ! Với cái thủ đoạn này của nhà trường tôi đã ngửa mặt lẩm rồi. Đó là một việc bán đứng sắc đẹp, hoàng tử Chân Hy của chúng tôi sao lại có thể dung tục như thế được?

Cô chủ nhiệm nắm tay tôi càng lúc càng chặt nói: “Nhưng cậu ấy lại nói: Vứt hình ảnh khắp nơi có thể không tính toán, nhưng phải lập tức ngừng ngay vụ tuyển mộ nữ sinh vô tích sự đó ngay. Cậu ấy nói đã có một người thích hợp muốn đề cử rồi!” Bất giác tôi như ý thức được mọi chuyện, liền truy hỏi cô chủ nhiệm: “Ý cô là người thích hợp mà Chân Hy nói... là em hả?” Cô chủ nhiệm gật đầu lia lịa nói tiếp: “Cho nên, Cinrella. Vì sự thành công của đêm hội em nhất định phải đồng ý, nếu không Chân Hy sẽ không tham dự, mà Chân Hy không đến các cô nữ sinh kia sẽ san bằng đêm hội mất! Chúa ơi! Đó sẽ là một tai họa cực kì to lớn, em có hiểu không Cinrella?”

Tôi bắt đầu có cảm giác bay bổng, và có chút phấn khởi, nở mày nở mặt và sự vui sướng khó tả. Lần đầu tiên tôi mới cảm thấy tôi quan trọng như thế! Tiếc rằng... Tôi vẫn còn cảm thấy chưa thỏa mãn mà đứng ở một góc tiếc nuối... Giá như... Giá như đây là cuộc tuyển mộ vợ hiền, mà Chân Hy vẫn thản nhiên cương quyết nói, “Thôi trò tuyển mộ đi, tôi đã có người thích hợp trong tim rồi!” Thế thì tốt biết bao nhỉ?

23. Chương 23

Chương 23

Cám ơn cậu! Đồ ngốc!

“Cái gì? Cậu làm... Đại sứ thân thiện?”

Trên đường về nhà tôi đã đem hết tất cả mọi chuyện cô chủ nhiệm nhờ tôi làm đại sứ thân thiện kể cho Chân Tâm nghe, cậu ấy kinh ngạc đến nỗi nhìn chăm chăm vào tôi rất lâu, khiến tôi sờn cả tóc gáy... Thật khó mà tưởng tượng ngay cả Chân Tâm lại có phản ứng như thế, ngày mai khi tôi bước lên sân khấu lộ diện trước đám nữ sinh yêu thích Chân Hy sẽ còn xảy ra chuyện tồi tệ gì nữa đây?

Tôi hơi lo âu khi đưa bộ trang phục dạ hội trước khi ra về cô chủ nhiệm đã giao cho tôi cho Chân Tâm xem, “Nhìn này! Còn có cả lễ phục và giày cao gót nữa.” Thật là khổ tâm, tôi chưa bao giờ mặc bộ váy nào vừa dài, vừa hở nhiều chỗ như thế này. Bởi vì tôi biết mình không có thân hình đẹp để mặc những bộ đồ như thế... Chân Tâm vừa ngắm bộ trang phục lã lướt tuyệt đẹp đó, vừa khen ngợi Chân Hy: “Cinrella, cậu may mắn thật, có người bạn thanh mai trúc mã tuyệt vời như Chân Hy!” Trước giờ cô ấy đều có thành kiến xấu với những anh chàng đẹp mã, bây giờ lại phá lệ khen ngợi Chân Hy, xem ra con gái khi đối mặt trước quần

áo đẹp, và sân khấu hoành tráng lộng lẫy tâm trạng cũng sẽ thay đổi theo. Còn tôi, nhờ có Chân Hy, ngày mai tôi mới có thể ăn mặc thật lộng lẫy, xuất hiện trên sân khấu đêm hội pháo hoa, dưới sự chứng kiến của hàng trăm vạn người.

Về đến nhà tôi chạy thẳng lên phòng đem bộ trang phục tuyệt đẹp đó ra ướm lên người thử ngay.

“Chúa ơi! Bộ cô tính đóng giả vai mụ phù thủy già nua xấu xí đấy hả?” Mới nghe tiếng thôi là tôi đã biết ngay chủ nhân của giọng nói đó chính là Hàn Tuyết Hàm. Người xưa có câu, “Lời nói không mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau”, không biết hẳn có hiểu ý nghĩa của câu nói đó không nữa, sao lúc nào cũng mở miệng nói những lời khiến người ta phải muốn điên đầu không à! Tôi chẳng thèm để ý đến hẳn, tiếp tục nhìn vào chiếc gương to ở trong phòng ướm thử chiếc váy dạ hội đẹp mê ly. Hẳn hẳn nhớ mặt mày nhắc nhở: “Chân váy dài thông kéo dài xuống đất rồi kìa! Trông bộ dạng của cô bây giờ, y như củ khoai lang di động!”

Thật ra hẳn nói cũng đúng. Không hiểu cô chủ nhiệm có đưa nhằm hay không nữa? Sao cái váy lại có số đo lớn hơn số đo của tôi một số nhỉ? Trông hình dáng nặng nề, rộng thùng thình khi mặc cái váy vào phần chiếu trong gương, ngay cả bản thân tôi nhìn là muốn té xỉu ngay. Lẽ nào, người có thân hình như mình không thích hợp mặc những lễ phục sang trọng chẳng? Tôi ngồi bệt xuống sàn, như trái banh bị xì hơi, kèm theo vẻ mặt đưa tang lăm nhăm một mình: “Tôi phải làm sao đây, chẳng lẽ mặc như thế đi ra đường. Thật không dám tưởng tượng tới mai ở trên sân khấu bên cạnh hoàng tử Chân Hy rạng rỡ tuần tú, lại là một con nhỏ không có thân hình đẹp, không có khuôn mặt xinh xắn, không có khí chất trang nhã mà con mập thủ lù xấu như heo, không biết sẽ xảy ra tình trạng tồi tệ gì nữa đây!”

Thời khắc bi thương đó cuối cùng cũng đã giáng xuống... Khi tôi cùng Chân Hy bước lên sân khấu với cái váy trông y như áo ngủ, mọi người ngồi dưới sân khấu ngay lập tức phản đối kịch liệt, suýt chút nữa thì đã kéo tôi rơi xuống sân khấu. “Con nhỏ xấu xí, dám cả gan giành giật hoàng tử Chân Hy của chúng tôi hả!” Bốp! Có thứ gì đó nện ngay vào đầu tôi, và có một chất nhớt hôi thối từ trên đầu tôi chảy xuống. Tôi hoang mang đưa tay lau chùi ngay: thì ra đó là một quả trứng thối! Tiếng gào thét phản nộ càng lúc càng dâng trào như sóng vỗ, “Hãy rút đi! Rút đi! Trả hoàng tử Chân Hy lại cho chúng tôi ngay!” “Nào các em, chúng ta hãy con nhỏ này vút vào hồ cá nào!” Trời! Người đề nghị làm thế chính là... cô chủ nhiệm. Cô ấy đang đứng trên cao nhìn tôi cười hả hê và độc ác, vẻ mặt cô ấy còn như rất hài lòng với tình hình này nữa chứ?! Tôi run rẩy chỉ vào cô chủ nhiệm nói: “Cô... Cô... Thật độc ác!” “Được đấy được đấy, hay là chúng ta đẩy cô ta lên sân thượng. Đẩy cô ta xuống đi!” Tiếng hưởng ứng càng lúc càng vang vọng, dòng người cuộn cuộn càng lúc càng áp sát đến gần tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi không ngừng lùi về phía sau thét: “Đừng... Đừng qua đây!... Cầu xin các người đừng qua đây!” Còn Chân Hy?! Chân Hy biến đi đâu mất rồi?! Tôi đưa mắt tìm kiếm khắp nơi. Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy cậu ấy đang đứng trong dòng người lạnh lùng nhìn tôi. Tôi vui sướng chìa cánh tay ra cầu cứu cậu ấy: “Chân Hy! Kéo tôi ra mau! Hãy dẫn tôi chạy trốn đi!” Nhưng... Cậu ấy không màng chú ý đến tôi, mà chỉ lạnh lùng khoanh tay đứng nhìn mọi việc đang xảy ra. Khi tôi đã cố gắng hết sức sắp chạm được ngón tay của Chân Hy, thì bị cậu ấy giận dữ quát nạt: “Hãy rút đi! Rút đi! Đồ xấu xí!!!” “Chân Hy!... Cứu tôi!... Aaa!...” Từ trên sân khấu tôi bị ngã ngay xuống đất!

Bỗng tôi nghe thấy tiếng réo gọi của Hàn Tuyết Hàm... “Tỉnh dậy mau! Đồ ngốc! Cô cào tay tôi đau muốn chết!” Mở mắt tỉnh dậy, tôi bắt gặp ngay khuôn mặt của Hàn Tuyết Hàm, bắt giắc như nhẹ nhõm hẳn cả người. Mới trải qua một cơn ác mộng, tôi đưa tay lau chùi hết mồ hôi trên trán, thở một hơi dài lẩm bẩm, “Cũng may... Cũng may... Chỉ là... Một cơn ác mộng thôi...” Hàn Tuyết Hàm liền làm vẻ mặt kì quái trên choker tôi: “Thật là kì cục. Cứ không ngừng réo gọi: Chân Hy! Chân Hy suốt.”

Tôi then đờ mắt, chụp ngay cái gối ở bên cạnh nện vào người hẳn thật mạnh, “Ai cho ông vào đây hả? Cái đồ xấu xa... Ai cho phép ông tự tiện đi vào phòng của con gái hả? Ông có ý đồ gì đen tối phải không?” Hẳn đáp: “Trời ơi! Quả là người xưa có câu: Cứu vật vật trả ơn, cứu người người trả oán! Không biết hôm qua ai giống như cái đồng rác, ngủ mê mết nằm lăn ngủ dưới sàn nữa? Chẳng qua tôi đi ngang sẵn tiện dọn dẹp cái đồng rác rưởi đó thôi, chứ chẳng có ý đồ gì cả. Cô ngủ xấu như heo, ai đời lại có hứng thú với người xấu xí như vậy chứ!”

Tôi ngại ngần chụp lấy ngay cái đồng hồ hình con gấu lên xem. “Trời! Sắp trễ giờ rồi! Hàn Tuyết Hàm, ông rút ra ngoài mau! Tôi phải thay đồ!” Nói xong tôi vội vã nhảy xuống. Hẳn vươn vai tỏ vẻ mệt mỏi, chậm rãi bước ra ngoài nói: “Tôi không thèm quan tâm đến cô nữa! Tôi đi ngủ đây!” Tôi nhìn thẳng vào

mặt hần lè lưỡi trêu ghẹo: “Ông suốt đêm không ngủ hả?” Bây giờ tôi mới để ý hần không phải đang mặc đồ ngủ, “Chắc là suốt đêm đi rong chơi chứ gì? Thiếu ngủ là phải rồi, đáng đời!”

Hần không thèm quay đầu lại, trả đũa tôi ngay: “Mặc kệ tôi, nhiều chuyện!” Xí! Ai thèm quản thúc ông! Ở đó mà mơ mộng hão huyền. Ý! Đây không phải là lễ phục của mình đây sao? Ai đã xếp lại ngay ngắn để trên đầu giường tôi nhỉ? Ha ha! Không lẽ là... hần? Xem ra hần cũng tốt quá nhỉ, cái váy xếp còn ngay ngắn hơn cả tôi xếp. Nhưng nhìn cái váy tôi lại cảm thấy buồn. Cái váy rộng như thế sao mặc lên người bước lên sân khấu được?

Không còn cách nào khác tôi đành thử vận may của mình, quơ ra xem lại lần cuối. Khi cái váy đó nhẹ nhàng xòe ra, rũ xuống một cách trang nhã, không dài không ngắn. Kì lạ? Hình như... nó có vẻ khang khác? Tôi nhớ ở vòng eo vốn không có cái nơ bướm, và độ dài dường như đã có thay đổi. Sao thế nhỉ? Không lẽ hôm qua mình bị ảo giác? Cái váy hôm qua rõ ràng không phải như thế mà? Tôi liền mặc lên người xem có khác với hôm qua không.

Cổ áo chữ V ôm lấy hai bờ vai rất ăn ý, vừa khít, không còn rộng thùng thình nữa, còn vòng eo vốn không được thon thả đã được cái nơ bướm màu vàng tụy làm bằng chất liệu thô nhưng rất xinh xắn che mất khuyết điểm này đi. Chân váy vốn dài lết thết kéo dài xuống đất đã được thiết kế thành những sợi tua không đồng đều trông rất mốt. Khi tôi mang đôi giày cao gót vào thì...

Trong gương phản chiếu ra một hình bóng vô cùng trang nhã quý phái. Đó có thật là... Mình không? Bất giác tôi cảm thấy vui đến nỗi rưng rưng nước mắt... Hàn Tuyết Hàm... Cái đồ dễ ghét. Tôi quyết định đích thân đi gặp hần nói lời cảm ơn. Nhưng tôi gõ cửa phòng hần rất lâu mà không thấy trả lời. Tôi nghĩ chắc là hần ngủ mất rồi, hoặc có lẽ là hần cố ý không trả lời. Cũng đúng thôi, khóc suốt mướt không phải là tác phong của hần. Ở trong lòng, tôi không ngừng lặp đi lặp lại, “Cảm ơn cậu! Đồ ngốc ạ!” Đôi mắt lại... bắt đầu... Rưng rưng nước mắt!

24. Chương 24

MÀN 5

Chương 24

Lời bày tỏ trong đêm hội pháo hoa

Đem buồng xuống sâu thăm thẳm, lấp lánh muôn vàn vì sao hoa lệ. Trong học viện Hán Dương lại rộn rã náo nhiệt, không giống như thường ngày. Nhưng bầu không khí vui vẻ như thế không biết sau khi tôi bước lên sân khấu vẫn sẽ còn tồn tại không nữa? Tôi thật không tưởng tượng cục diện tôi tị tị nào sẽ đến với tôi nữa đây? Mới nghĩ đến với tôi nữa đây? Mới nghĩ đến ánh mắt ghen tuông, lời nói chua ngoa của các nữ sinh yêu thích Chân Hy thôi tôi lại rùng mình ớn lạnh cả người. Lạy Trời! Xin người hãy ban phép lành cho con để vượt qua tất cả?

À! Đúng rồi. Sao Chân Hy cứ nhất quyết đòi tôi làm đại sứ thân thiện với cậu ấy nhỉ? Không lẽ?... Tôi lại bắt đầu mơ mộng hão huyền. Chân Hy vừa nhìn vào gương vừa chỉnh sửa lại quần áo mình lần cuối, vừa nhìn bóng dáng âu sầu ngẩn ngơ của tôi phản chiếu trong gương, hỏi: “Cinrella, cậu đang nghĩ ngợi gì thế?” Tôi như lập tức giật mình tỉnh dậy, mỉm cười che dấu sự phiền muộn ở trong lòng của mình trả lời: “Không... Không nghĩ ngợi gì cả!” Nghe xong Chân Hy liền xoay đầu qua thì thầm bên tai tôi: “Hôm nay trông cậu xinh quá. Lúc này vào đây suýt chút nữa là tôi không nhận ra cậu rồi.”

Lời khen của Chân Hy quả là liều thuốc vô cùng hữu hiệu đối với tôi. Nghe xong lời khen của Chân Hy, mọi phiền muộn ở trong lòng tôi như không cánh mà bay đi hết! Thế là tôi có thể yên tâm cùng cậu ấy bước lên sân khấu rồi!

Cô chủ nhiệm vội vã chạy vào phòng hóa trang nói: “Các em chuẩn bị xong chưa, sắp tới giờ lên sân khấu rồi đây!” Trông thấy chúng tôi đã chuẩn bị ổn thỏa, cô chủ nhiệm gật đầu tỏ vẻ vừa ý, và còn vỗ vào vai tôi

khích lệ: “Hôm nay em đẹp lắm! Còn nữa, cái váy rẻ tiền cô đưa cho em, em sửa lại mặc trông tuyệt lắm! Cái gì? Đồ rẻ tiền? Đáng ghét thật!...” Không hiểu sao, bỗng nhiên trong đầu tôi hiện lên bóng dáng một mối và đôi mắt thâm quầng của Hàn Tuyết Hàm...

Trước giờ lên sân khấu, tôi cởi áo khoác dày cộm đang mặc trên người ra thì ở đầu bay qua một cơn gió lạnh khiến tôi không nhịn được, liên tục hắt xì hơi mấy cái. Lạnh quá, tôi liền xòe đôi tay ra thổi một luồng hơi ấm vào tay, miệng suýt xoa. Trong giây phút đó tôi vô tình ngược đầu lên, bất gặp ngay ánh mắt của Chân Hy đang nhìn tôi say đắm. Cả hai chúng tôi đều xấu hổ xoay mặt nhìn vào chỗ khác ngay! Mặc dù có chút ngại ngùng, nhưng trong lòng tôi cảm thấy vô cùng vui sướng. Ha ha! Đây đúng là loại hiệu quả mà tôi mong muốn đạt được đã lâu.

“Tiếp sau đây... Chúng tôi xin mời hai vị đại sứ thân thiện cùng bước lên sân khấu, thay mặt chúng ta đốt pháo bông đầu tiên nhân ngày thành lập trường!” Thầy hiệu trưởng căng thẳng đến nỗi nói chuyện đều cùng một âm điệu. Nhân điểm gây cười này, tôi liền chỉnh lại khuôn mặt cứng ngắc vì hồi hộp của mình, và không ngừng nhắc nhở mình trong lòng khi bước lên sân khấu, phải thật điềm tĩnh, thật tự nhiên...

Trông thấy tôi đang hồi hộp, Chân Hy liền ga lăng đưa cánh tay qua nói: “Tiểu thư Cinderella... Xin mời!” Tôi liền đánh vào tay cậu ấy một cái thật mạnh: “Xí! Chúng ta quen mặt nhau lâu rồi. Đừng làm những hành động sến như vậy nữa!” Sau đó hai chúng tôi cười một trận thật đã đời.

“Tiếp sau đây... Chúng tôi xin mời... hai vị đại sứ thân thiện!” Thầy hiệu trưởng lau mồ hôi lặp lại một lần nữa, và không ngừng nhìn vào cánh gà trông ngóng chúng tôi... Tôi nghĩ nếu chúng tôi còn chưa chịu bước ra sân khấu nữa chắc thầy hiệu trưởng sẽ té xỉu vì căng thẳng mất. Dưới sân khấu bắt đầu rộn rã tiếng vỗ tay và la hét, “Chân Hy! Bọn tôi ủng hộ cậu!” “Không biết cô gái làm đại sứ thân thiện cùng Chân Hy là thần thánh phương nào nữa? Cứ úp úp mở mở không chịu lộ mặt hoài!”

Chưa kịp đợi tôi chuẩn bị tâm lý Chân Hy đã kéo tôi bước ra sân khấu hồi nào không hay. Dưới ánh đèn màu ngũ sắc, và bố cục trong suốt trên sân khấu khiến tôi cứ ngỡ rằng mình đã mang đôi giày thủy tinh, đang cùng hoàng tử Chân Hy thả bộ dưới ánh trăng lung linh. Các nam sinh im lặng nín thở chờ đợi này giờ bỗng nhiên ồ lên bàn tán xôn xao về tôi: “Trời! Cô gái ấy xinh quá, bạn học chung trường với tụi mình à? Sao bọn mình chưa gặp cô gái đó bao giờ nhỉ?” Còn các nữ sinh thì há hốc mồm kinh ngạc: “Hình như... Cô gái đó là Cinderella?” “Không... Tôi không tin cô gái đó là con nhỏ mập đó đâu?” “Nhưng trông họ cũng xứng đôi quá nhỉ!”

Trong giây phút đó, tôi thật sự cảm thấy mình giống như một nàng công chúa kiều diễm, vừa xinh đẹp, trang nhã và quý phái được mọi người yêu mến. Còn hoàng tử Chân Hy thì vừa tuấn tú đẹp trai, dũng mãnh và đầy kiêu hãnh. Chúng tôi dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người tiếp nhận lời chúc phúc tốt đẹp của họ. Và kết cục của câu chuyện sẽ là:... Từ đó công chúa cao quý và hoàng tử phong nhã sẽ cùng trải qua những ngày tháng êm đềm... Và tràn đầy hạnh phúc...

Đột nhiên Chân Hy thét lên: “Cinderella! Cẩn thận!” Nhưng đã quá trễ, vì sơ ý tôi đã sẩy chân lọt vào chỗ lõm ở giữa sân khấu, chẳng mấy chốc người tôi mất trọng tâm, hai tay quờ quạng hươu giữa không trung chờ đợi một cái kết cục thảm hại. Thế là hết, chấm dứt giấc mộng công chúa tuyệt đẹp! Từ tuyệt vọng, tôi quờ quạng, đau khổ và nhắm nghiền đôi mắt, chờ đợi khoảnh khắc bị kịch sắp giáng xuống đầu mình... Á á á! Bên dưới sân khấu mọi người đều hét lên, chờ đợi chứng kiến một màn hay ho. Thượng Đế ơi, hãy để con té một cách nhanh gọn, tốt nhất là ngã xỉu thì càng tốt.

Khi tôi chỉ còn cách mặt sàn sân khấu chỉ khoảng 2 tấc thì... Ý?! Chuyện gì đã xảy ra nhỉ? Tôi đang nằm mơ phải không? Tại sao cả người tôi đều nhẹ nhõm, chân không đụng đất, giống như đang bay bổng giữa không trung vậy? Tôi còn cảm nhận được một cánh tay vô cùng mạnh mẽ, vừa dịu dàng, vừa cẩn thận giống như đang bế một món đồ quý giá mà bế lấy tôi?... Tôi liền lén hé mở một mắt ra xem thì... bất gặp ngay khuôn mặt tuyệt mỹ của Chân Hy, thậm chí còn cảm nhận được hơi thở nóng hổi và cả trái tim đang đập thình thịch rất mạnh của cậu ấy... Có ai cứu lấy tôi không? Nếu không tôi sẽ bị chết chìm bởi đôi mắt sáng trong như nước, và ánh mắt dịu dàng của Chân Hy mất.

Bỗng bên dưới sân khấu ai nấy đều gào lên: “Hôn cô ấy đi!... Hôn cô ấy đi!...” Trong giây phút tuyệt vời này, dường như tôi chỉ cảm nhận được sự tồn tại của hai chúng tôi, chỉ nghe thấy nhịp tim đập mạnh của cả hai, và cảm nhận được hơi thở hấp tấp vì xấu hổ của cả hai... Tất cả... như đều rất ngọt ngào...

Chân Hy cẩn thận đỡ thân hình sắp ngã xuống sàn của tôi, để tôi tiếp tục đứng trên sân khấu và hỏi: “Cậu không sao chứ?” Rồi cậu ấy tiếp tục nắm lấy tay tôi bước lên đài bắn pháo hoa. Còn tôi thì giống như một bé gái mới bị hù dọa, sợ sệt chạy theo. Chẳng mấy chốc bầu không khí cả hội trường đều trở lại như phút ban đầu, thế là tan vỡ hết mộng tưởng mà tôi cố ý tưởng tượng ra. Chân Hy cầm lấy cây đuốc, và nắm lấy tay tôi nói: “Chúng ta cùng đốt pháo bông nhé!” Sau đó chúng tôi cùng đếm: “1...2...3...!” Rồi mỗi lửa vào cây pháo bông cực lớn dành cho lễ khai mạc.

“Bùm! Chúi!...” Cây pháo bông bay thẳng lên, rồi ngừng lại giữa trời, xẹt ra như muôn vàn hoa lửa như từng bó hoa hồng phát tán ra khắp bầu trời... Đẹp quá! Lãng mạn quá! Phút chốc tôi bị bầu không khí ấm áp này làm cho kích động. Không còn kìm nén nổi sự kích động trong nội tâm, tôi liền nhìn thẳng vào Chân Hy gào lên: “Tôi thích cậu! Tôi rất thích...” “...Bùm!” Tiếng nổ cực lớn của pháo hoa đã vô tình mà át đi 3 từ “...Hàn Chân Hy!” mà tôi vừa nói ra. Chân Hy cứ tưởng rằng tôi nói rất thích pháo hoa, nên cậu ấy hươ hươ cây đuốc pháo hoa trả lời: “Cinrella! Tôi cũng rất thích! Pháo hoa đẹp tuyệt!”

Tôi có chút hụt hẫng. Cậu ấy là chàng hoàng tử Chân Hy dịu dàng đa tình. Là chàng Chân Hy khiến cho cô bé Lọ Lem mang đôi giày thủy tinh vào chân. Nếu như nói mỗi một giấc mơ là một đóa hoa tươi, trong tiếng nổ rộ của đóa hoa đều hàm chứa nụ cười thân thiết của cậu ấy, sự chân thành của cậu ấy, khiến cậu ấy giống như một cây xương rồng vừa mềm dịu vừa kiên nghị, mặc dù ở gần bên cạnh, nhưng không có cách nào chạm vào. MÀN 5

25. Chương 25

MÀN 6 YÊU CÔ ĐƠN

Chương 25

Phong ba ở tòa soạn

Phải khó khăn lắm tôi mới có một ngày nghỉ cuối tuần an lành, nhưng lại nhận được cuộc gọi khẩn cấp của tòa soạn, giao nhiệm vụ phỏng vấn cho tôi. Thật bức cả mình! Tôi đành chào tạm biệt chiếc giường lớn mềm mại ấm áp của mình, sắp xếp đồ đạc phỏng vấn đã quàng vào một góc đã lâu.

Vừa bước vào tòa soạn, tôi liền tuyên bố cho mọi người sự tồn tại của mình: “Xin chào mọi người!” Căn phòng làm việc to lớn bởi sự xuất hiện của tôi bỗng nhiên trở nên im lặng. “Sao kì thế? Sao họ không có phản ứng gì cả? Sao họ cứ chia ánh nhìn như gặp phải quái vật nhìn thẳng vào mặt tôi vậy? Không lẽ mặt mình dính lọ nghệ?” Tôi liền mà sờ vào mặt mình, đâu có gì bất ổn? Ngay cả cái mụn trứng cá thường hay nổi lên trên mặt cũng biến mất lâu rồi mà.

Cuối cùng Tiểu Lâm chịu làm người đầu tiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này. Cậu ấy nhìn tôi xét nét một hồi rồi mới gọi tôi: “Cinrella...” Xảy ra chuyện gì nhỉ? Sao hôm nay họ lại nhìn mình như nhìn quái vật vậy nhỉ? Tôi cảm thấy có chút e ngại, giống như người bị bệnh, không được tự nhiên lắm, lặng lẽ đi vào phòng làm việc của tổng biên tập. Vừa bước vào phòng tôi liền hô to: “Anh Tổng biên tập. Em đến rồi này!”

Nếu tôi không dùng giọng nói cực to gào lên cho anh tổng biên tập biết sự tồn tại của mình, chắc hẳn anh ấy sẽ không bao giờ phát hiện ở trong phòng làm việc của mình có sự tồn tại của người thứ hai, vì tinh thần của anh ấy lúc nào cũng tập trung vào công việc, thậm chí quên ăn quên ngủ.

Anh tổng biên tập từ đồng tài liệu cao ló đầu ra, chỉnh lại cái mắt kính to đến nỗi như đã bao trùm cả khuôn mặt, nhìn vào mặt tôi sầm *** cẩn thận như tìm kiếm dấu hiệu gì đó, rồi nói: “Đến rồi hả?” Trời đất! Tôi nhớ là trên mặt mình đâu có chữ nghĩa khó nào đáng để ngại đại nhân tổng biên tập sầm *** kì như vậy đâu? Tôi liền lập tức cắt đứt ánh mắt sầm *** không biết lạnh hay dữ của anh tổng biên tập ngay: “Thưa ngài tổng biên tập. Ngài tìm tôi có việc gì ạ?”

“Phỏng vấn!” Anh tổng biên tập lúc nào cũng ăn nói cụt ngủn, không thích dài dòng. Tôi cũng lười biếng không nói nhiều, liền hỏi ngay: “Phỏng vấn ai?” Bộp! Một xấp tài liệu phỏng vấn được quăng ngay vào trên cái bàn để trước mặt tôi, tiếp sau tiếng anh tổng biên tập “nện” qua ngay: “Tài liệu đây...” Quả là không hổ danh biệt hiệu “Ông 3 Từ”. Lời nói của anh ta thường không bao giờ vượt quá 3 từ.

Tôi cầm sấp tài liệu lên xem sơ lược qua. Thì ra là giáo sư danh tiếng nước Mỹ của Học Viện Y Học Hán Thâm John Berenn vào cuối tuần sau sẽ đến thành phố chúng tôi tiến hành mở một cuộc hội đàm về y học, và trước đó sẽ mở một cuộc họp báo chiêu đãi cho các phóng viên phỏng vấn. “Ý ngài là?... Để tôi tham gia cuộc phỏng vấn đó à? Nhưng... Cuộc phỏng vấn quan trọng thế này sao lại giao cho tôi?” Tôi ngạc nhiên, và trong lòng cũng có chút lo lắng. Anh tổng biên tập không thèm ngước mặt lên trả lời: “Cô rần chắc!”

Trời ơi! Lẽ nào đây cũng gọi là lý do sao? Bây giờ tôi mới vỡ lẽ, hèn chi mỗi lần có cuộc phỏng vấn cần dùng đến thể lực, họ đều giao cho tôi làm cả. Lần này nhân vật danh tiếng lẫy lừng như thế mở họp báo, chắc hẳn các phóng viên ở khắp nơi đều hay tin, sẽ xảy ra một cuộc tranh giành phỏng vấn kịch liệt. Có bị xây sát là điều không thể tránh khỏi. Hic! Ai bảo các phóng viên khác ở trong tòa soạn của mình đều là dân trời gà không chặt làm chi! Tôi thấy chắc kham không nổi liền đánh bài lùi: “Thưa ngài tổng biên tập. Nếu không có chuyện gì nữa, tôi xin re về trước!”

“Cinrella!” Anh tổng biên tập gọi tôi lại, và dưới cái đầu trọc lóc bóng loáng của anh ấy là khuôn mặt khó đoán lại như treo lủng lẳng một nụ cười để ý kỹ mới thấy. Tôi không hiểu gì cả, nhìn anh ấy rồi đáp: “Vâng? Còn dặn dò gì nữa ạ?...” Nụ cười của anh ấy càng hiện rõ hơn khi hỏi: “Yêu rồi à?” Tôi cảm thấy nghi hoặc, rốt cục anh ta muốn gì đây? Từ trong miệng cảm thấy khó xử của tôi nặn ra mấy từ: “Không hẳn vậy!” Anh tổng biên tập lắc lắc cái đầu bóng loáng của mình kèm theo nụ cười nghi kị nói: “Ừ! Được rồi!” Thật không ngờ anh ấy cũng nhiều chuyện ghê! Tôi cảm thấy như bị nói trúng tim đen nên đổi đề tài ngay: “OK! Vậy tôi xin cáo từ, chào ngài!”

Tôi không phải vì bị anh ấy nói trúng tim đen mà sợ sệt. Chẳng qua là... Ngay cả tôi cũng khó mà chấp nhận được sự thật tỏ tình với cậu ấy không biết bao nhiêu lần đầu thất bại.

Vừa mới mở cửa, tôi bắt gặp ngay mọi người đang tụ lại, râm ran bàn tán về tôi, “Tôi nói mà! Cô gái đó nhất định là Cinrella!” “Á a a!” Một làn sóng thét gào vang vọng bay qua chỗ tôi, kèm theo một khuôn mặt nhăn nhó: “Tháng này phá sản rồi, tháng này chắc ăn gió tây nam quá!” Tôi nhìn thẳng vào đám đồng nghiệp từ sáng đến giờ đều nhìn tôi bằng ánh mắt quái dị và có cử chỉ kho hiểu này, hỏi ngay: “Mọi người đang làm cái trò gì thế?”

“Cinrella. Họ đang cá độ với nhau là người mới vào phòng tổng biên tập có phải là cậu không đó mà! Tiền cá độ là một ngàn!” Cái gì? Đúng là một lũ người dở hơi. Hừ! Lẽ nào Cinrella tôi đây chỉ đáng có một ngàn thôi sao? Quả là có mắt không biết Thái Sơn. “Á!” Lại có một tràng gào thét bay qua, “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào như thế! Lẽ nào đây chính là cái cô Cinrella ngày trước có kiểu tóc như con trai, mặt bự như cái mâm, bắp tay rần chắc như lực sĩ, có đôi chân mạnh mẽ như con báo đấy sao?”

“Bình!” Chưa kịp đợi người đó nói xong, tôi xấu hổ đến nỗi chuyển sang nóng giận, liền dùng cơ bắp xử lý người đó ngay. Mặc dù người đó gián tiếp vì tôi mà thua mất cả tháng tiền lương, nhưng... Nhưng thật ra thì chẳng liên quan gì đến tôi cả. “Oa!” Mọi người đều đồng thanh la lên, “Không sai! Đúng là Cinrella đây rồi!” Hừ! Thật một lũ người quái dị. Tôi liền thu cánh tay mới cho người đó một quả đấm lại, quay người bỏ đi. “Thật đó... Cô ấy trở nên xinh đẹp hẳn lên rồi?” “Ừ! Thon thả đi rất nhiều! Không biết có bí quyết gì không nhỉ? Chúng ta phải thỉnh giáo cô ta mới được!”

Thật không nhỉ? Tôi cảm thấy vô cùng sung sướng, cười lén trong lòng không biết bao nhiêu lần mà vẫn thần nhiên giả vờ không thèm để ý tới, bước đi theo kiểu dáng đi của một nàng công chúa say đắm mà ra khỏi cánh cửa lớn của tòa soạn, dưới ánh mắt dõi nhìn theo của mọi người. Thật ra, tôi có trở nên xinh đẹp lên không thì tôi cũng không biết nữa, nhưng thật tình thì tôi cảm thấy mình tự tin lên rất nhiều, không còn là nàng công chúa âu sầu tự nhốt mình ở trong Lâu đài thủy tinh nữa.

Reng!... Cũng may tiếng chuông điện thoại rung lên thật đúng lúc, nếu không cũng không biết mình cứ giữ bộ dạng giả vờ này đến bao lâu nữa. Thì ra là Hàn Tuyết Hàm? Quả thật tôi thấy bất ngờ, hẳn rất ít khi gọi cho tôi. Chưa kịp đợi tôi lên tiếng, giọng nói đáng ghét của hân chui ra từ ống nghe, “Này! Bà thím, cô đi lạc ở đâu mà còn chưa chịu về nhà thế?” “Tôi... Tôi đang ở...” Bây giờ tôi mới phát hiện không biết mình

lang thang đến đâu nữa. “Đồ ngốc. Sẽ có một ngày cô đánh rơi mình mất. Đã thế thì kí giao hẹn với tôi trước đi, khi cô mất tích hoặc xảy ra tai nạn, quyền sở hữu căn nhà sẽ chuyển giao lại cho tôi. Đồng ý chứ?”

Nghe hắn nói vậy, tôi lập tức giận dữ hét vào điện thoại ngay, “Hàn Tuyết Hàm!” Tiếng hét thất thanh của tôi khiến cho những người bộ hành trên đường đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía tôi. “Đừng kích động như thế chứ. Ha ha!” Hắn vẫn bốn cọt. Tôi nắm chặt cái điện thoại nghiến răng hỏi hắn: “Đồ thối tha... Rốt cục ông muốn gì?” “Nếu cô xác định mình không bị đi lạc vào xứ sở nào đó, thì hãy mau về nhà ngay, hôm nay là sinh nhật của Chân Hy, anh ấy hứa sẽ ở lại nhà cậu qua đêm.” “VẬY Ạ?...” Đáng chết thật, tôi còn chưa nói xong, thì bị hắn không nể tình mà cúp máy mất rồi. Thật tuyệt vời, lại có thể gặp được Chân Hy rồi. Nhưng... chuyện ngày sinh nhật của Chân Hy quan trọng đến thế này sao tôi lại quên mất nhỉ? Bây giờ biết?... Vẫn chưa hề quá trễ, tôi phải chuẩn bị một món quà siêu đẳng cho Chân Hy mới được.

26. Chương 26

Chương 26

Sự ngại ngùng về cái máy MP4

Món quà sinh nhật tôi dành tặng cho Chân Hy là một cái máy MP4 có số lượng sản xuất giới hạn. Đây là món quà xa xỉ mà tôi phải chạy lòng sục khắp thành phố, và tốn gần nửa năm tiền lương mới mua được nó. Nhưng chỉ cần Chân Hy thích nó, là tôi cam lòng ăn cơm rau với nước tương suốt nửa năm trời. Nhớ ngày trước cậu ấy rất thích nghe nhạc, lúc đó chỉ thỉnh thoảng sử dụng máy nghe đĩa CD cầm tay thôi. Hầu như lúc nào cậu ấy cũng kè kè cầm theo bên người, có khi, cậu ấy còn gọi tôi nghe chung nữa. Mặc dù tiếng nhạc rock ồn ào phát ra từ tai nghe suýt làm tôi điếc cả lỗ tai, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi được cùng chia sẻ với Chân Hy một cái gì đó.

Tiếc rằng những giây phút ngọt ngào như thế lại kéo dài không lâu. Có một lần tôi lỡ tay làm hư cái máy CD mà cả hai đều trân trọng, từ đó những giây phút lãng mạn đó đều tan biến theo cái xác hỏng vô hồn của cái máy. Cho nên, tôi mong rằng có thể khôi phục lại những hồi ức ngọt ngào đó... Và cả những bài hát nhạc rock đó tôi đều muốn khôi phục lại, nên tôi đều đem tất cả chép vào chiếc máy MP4 tuyệt đẹp không sót một bài.

Sau khi tôi về đến nhà, đường phố đều đã lên đèn. Tôi mới bước vào nhà, thì bị một mùi hương làm cho ngây ngất. Tôi đang tỉnh hay mơ đây? Trên cái bàn lớn kiểu Châu Âu ở phòng khách, chất đầy đủ các món sơn hào hải vị rất hấp dẫn: đùi gà sốt cà ri, bánh pizza kiểu Italia, bánh kem bơ sữa chết socola, salad, trái cây... Mới nhìn thôi thì tôi đã phải nuốt nước miếng thèm thuồng rồi!

Chân Hy vén tay áo từ nhà bếp đi ra nói: “Hoan nghênh người khách quý của chúng ta đã về!” Khách quý? Tôi liền quay đầu lại nhìn có người nào khác không? Sau khi xác định không có người thứ hai nào theo, tôi mới dám chỉ vào mũi mình hỏi Chân Hy: “Cậu đang nói chuyện với tôi đấy à?” Chân Hy mỉm cười dịu dàng trả lời: “Chứ còn ai nữa?” Tôi ép mình cười theo Chân Hy: “Ghét ghê. Mới không có ở nhà có một ngày, Lâu đài thủy tinh đã bị các cậu xâm chiếm rồi! Quả là hai ông tướng ngang ngược!”

Khi tôi bước lại gần Chân Hy một chút, lập tức không kìm nén nổi, phá lên cười một trận, “Ha ha ha!...” Trông Chân Hy thật đáng yêu. Thật không ngờ trên cái mũi cao thẳng như thần mặt trời của Chân Hy lại dính một miếng da ớt đỏ tươi. Thấy bộ dạng ôm bụng cười của tôi, Chân Hy liền lúng túng sờ mặt mình tìm kiếm hỏi: “Đâu? Ở đâu? Lấy ra dùm tôi đi!” “Ồ đây này!” Tôi nhào tới, hùng hổ lấy miếng da ớt đó xuống ngay. Ngay lập tức hai chúng tôi đều phá lên cười ròn rã... Và bốn mắt nhìn nhau... Ngưng đọng trong 5 giây...

Thấy bầu không khí trở nên ngại ngùng Chân Hy liền vội vã trốn tránh: “À, tôi phải đi nhắc Tiểu Tuyết có thể bắt đầu nướng bít tết rồi!” Tại sao? Lần nào đối mặt với ánh mắt cháy bỏng của tôi, sao cậu ấy lúc nào cũng chọn cách trốn tránh chứ? Rốt cục cậu ấy muốn trốn tránh gì chứ? Tôi cũng lóc chóc theo cậu ấy đi vào bếp. Không để cậu ấy có cơ hội từ chối, tôi liền nói: “Chân Hy! Sinh nhật vui vẻ!...” và đưa hộp

quà đựng cái máy MP4 nhét vào tay cậu ấy. Chân Hy cầm lấy hộp quà xinh xắn: “Cảm ơn cậu! Có cái gì bên trong thế?” Tôi liền kéo Chân Hy ra phòng khách, nói: “Sao cậu không mở ra xem thử có thích không đi.” Đương nhiên là tôi không quên làm thêm một cái mặt nhăn nhó trên choker Hàn Tuyết Hàm đang bận bù đầu bù cổ bên trong.

Khi đã mở hộp quà ra, Chân Hy liền kinh ngạc kêu lên: “Là máy MP4 sản xuất giới hạn à? Tôi thích lắm, cảm ơn cậu Cinrella!” Nhìn vẻ mặt tươi cười ngây thơ như trẻ con của Chân Hy, tôi cảm thấy rất an ủi, liền hỏi thúc: “Mở lên nghe thử xem.” Chân Hy có vẻ ngạc nhiên hỏi: “Có nhạc à?” Tôi mỉm cười gật đầu không nói lời nào, bởi vì có rất nhiều chuyện nên để người khác khám phá thì hay hơn... Chân Hy la lớn: “Là bài Savage Garden à? Cinrella thì ra cậu còn nhớ những thứ này!” Tôi liền nhỏ nhẹ trả lời: “Đương nhiên, đương nhiên là tôi phải nhớ rồi!”

Nhưng tiếc rằng tiếng nhạc ồn ào của nhạc rock đã át đi câu trả lời của tôi, còn Chân Hy thì nhắm nghiền đôi mắt say đắm mà hòa mình chìm đắm trong âm nhạc... Nhìn những cảnh như đã từng quen biết ở trước mắt, tôi bắt đầu rưng rưng nước mắt...

“Chân Hy, cậu còn nhớ không? Những ngày tháng ấm áp tôi với cậu xem máy CD là bạn thân... Cho đến bây giờ tôi vẫn còn cảm thấy hối hận bởi sự bất cẩn của mình, nếu không, có lẽ những hồi ức tốt đẹp của chúng ta sẽ có nhiều hơn, hoặc có lẽ sẽ kéo dài hơn. Tôi vẫn cứ chờ đợi, chờ đợi có một ngày cậu sẽ quay lại ở bên cạnh tôi, cậu có biết tình cảm của tôi đối với cậu mãnh liệt đến dường nào không? Nhưng cậu lại không cảm nhận được gì cả. Đúng, tôi đích thật không xinh như Thần Ân Thế, cũng không có một gia đình hiển hách như cô ta, nhưng... tôi xin thề, tôi yêu cậu hơn cô ta gấp trăm ngàn lần. Cô ta không thích hợp với cậu đâu, và cô ta cũng không xứng đáng để cậu si tình như thế... Chân Hy, tôi biết, tôi thật sự biết mình không có cách nào để ngăn chặn tình cảm của cậu, tôi chỉ có thể nghĩ đủ mọi cách để cậu không bị tổn thương... Nhưng... niềm tâm tư này có bị chen lấn bởi một chút tư niệm riêng của tôi không? Tôi thật không dám đảm bảo...”

“Tôi đi vệ sinh một chút!” Chân Hy tháo tai nghe ra, xoay người bỏ đi. Tôi nhàn rỗi liền qua bên đó ngồi, táy máy vào cái máy MP4 tinh xảo. Ý! Kì lạ thật. Sao nó không có phản ứng gì nhỉ? Tôi cẩn thận xem xét hồi lâu, bất giác có một cảm giác đáng sợ ở trong đầu: Bất chợt tôi nhớ ra, khi mua cái máy MP4 này, cô nhân viên bán hàng chỉ nạp điện đủ nghe khoảng 50 giây, lúc đó tôi đã nghe thử mất hết khoảng 30 giây. Nếu thế... Lúc này... Sau 20 giây nghe thử... Tất cả những lời bày tỏ của tôi... Chân Hy đều nghe hết không sót một từ! Thật xấu hổ quá đi mất! Tôi sắp phát điên lên đi mất. Tất cả những lời bày tỏ tôi cố tình nói nhưng không có lần nào có thể truyền đạt chính xác được, còn lần này thì tôi chỉ vô tình phát ngôn theo cảm tính, lại nói hết tất cả ra. Điều đáng sợ nhất chính là... tất cả đều bị Chân Hy nghe thấy hết... Có lẽ... Có lẽ là do mất điện chăng? Cũng có lẽ Chân Hy đi nhà vệ sinh cũng chỉ là một sự tình cờ, chưa thể nói lên là cậu ấy đã nghe hết tất cả, bởi trông vẻ mặt của Chân Hy rất thản nhiên. Có lẽ là mình tự hù dọa mình thôi?... Tôi cố kiểm soát thuyết phục bản thân.

27. Chương 27

Chương 27

Nước mắt rượu vang trắng

“Thịt bò chín rồi đây!” Tuyết Hàm hớn hờ gấp miếng thịt đang còn bốc hơi “xèo xèo” trên khay nướng vào đĩa, va nhanh lẹ úp một mặt nửa sống nửa chín của quả trứng gà vào đĩa, kèm theo vẻ mặt muốn ăn đòn, hần ta nói: “Bà thím! Bò bít tết 3 phần chín của bà xong rồi này!” Tôi liền trả đũa ngay: “Ông đi chết đi, đó là phần của ông mà, đồ chuyên ăn sống đồng loại!” Tuyết Hàm giống như biết sử dụng ảo thuật, hóa phép lấy từ đâu đó ra một chai rượu vang trắng: “Với bầu không khí như bây giờ làm sao có thể thiếu rượu!” Chân Hy mỉm cười dịu dàng nói: “Cái thằng này... Vẫn còn thích uống rượu vang trắng à?”

Từ vẻ mặt của cậu ấy xem ra, hình như không có vẻ gì là đã nghe hết lời bày tỏ của tôi lúc này. Tôi như trút được gánh nặng thở một hơi thật dài. Nhưng tôi vẫn còn cảm thấy ngại ngùng nên vẫn cúi thấp đầu,

dùng “hành vi” ăn uống để che dấu sự bất an trong nội tâm mình.

“Bộp!” Chân tôi bị đá trúng một cái đau điếng, khỏi nói tôi cũng biết ngay là do Hàn Tuyết Hàm làm. Tôi liền dùng ánh mắt như tóe lửa nhìn thẳng vào hân. Ủa... Hình như hân đang thị ý muốn nói cái gì đó? Hân vừa nhìn Chân Hy, vừa cầm cái ly lắc lắc. Không lẽ... hân kêu mình... Mời rượu Chân Hy? Tôi nhìn hân lắc đầu: không được đâu, tửu lượng của tôi kém cỏi vô cùng, nửa ly rượu đế cũng khiến tôi lăn đùng ra xin rồi. Hân liền “bộp” một tiếng, quăng dao nĩa vào khay, nâng ly rượu lên lườm tôi một cái, như muốn giết chết tôi ngay, rồi quay qua nói: “Nào. Anh hai. Em chúc anh hai sớm có thể cưới đại tẩu về nhà!”

Hàn Tuyết Hàm đáng ghét, dám dùng biện pháp khích tướng với tôi, nhưng Cinrella tôi đây cũng không hiền đâu. Tôi liền đứng phắt dậy, cầm lấy ly rượu nói: “Chân Hy. Tôi...” Nhưng lời nói của tôi cứ vướng trong cổ họng, nói không ra lời, khiến tôi ngại ngùng, đỏ gay cả mặt. Cuối cùng, cố sức lắm tôi mới nói ra một câu: “Cạn ly...” Sau đó tôi ngược đầu lên, đem hết hào khí ra mà nốc cạn nửa ly rượu vang trắng. Tuyết Hàm mắt mở to, miệng há rộng: “Đồ ngốc, ai cho phép cô uống nhiều rượu như thế?” Thứ dịch thể cay nồng đó chảy qua lưỡi thẳng trôi tuột vào cổ họng khiến cho tôi có một cảm giác nói không nên lời... Vô cùng tuyệt diệu! Bất giác tôi đã yêu thích cái thứ dịch thể cay nồng có thể khiến cho người ta lâng lâng như được làm tiên này ngay.

Chân Hy giữ lấy tay tôi lại: “Cinrella, đừng uống nữa...” Khi hai người đó bắt đầu ý thức được hậu quả nghiêm trọng của việc cho tôi uống say, thì tôi đã nốc gần nửa chai rượu mất rồi! Đầu óc tôi xoay vòng vòng, phảng phất như nghe thấy tiếng trách móc của Hàn Tuyết Hàm, “Trời ơi là trời. Sao cô ngốc thế không biết... Ngốc quá!” “Tiểu Tuyết. Mau bế cô ấy vào phòng đi, anh đi lấy thuốc giải rượu.” “Giúp em đưa tay cô ấy vào vai em... Trời ơi sao lại say thế không biết!” “Đi lấy ly nước đi!...” Trong ý thức mông lung, tôi loáng thoáng nghe thấy hai người ấy nói chuyện với nhau, và còn cảm nhận được sự lúng túng của họ. Còn tôi thì vô cùng thích thú với cái cảm giác này.

Trời xoay đất chuyển... Không có gì đáng để lo ngại... Toàn thân đều thả lỏng đến cực điểm... Ý thức của tôi như không còn ở trong thực tại nữa nhưng vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo... Tôi lẩm nhẩm nói một mình: “Xin lỗi cậu nha Chân Hy... Tôi... Đã khiến cho... Buổi tiệc sinh nhật của cậu... Trở nên mất vui...” Giữa nửa mộng nửa tỉnh, tôi phảng phất như cảm nhận được có một bàn tay nhẹ như nắm lấy bàn tay trái của tôi, vừa dịu dàng lại vừa bướng bỉnh... Tôi đang nằm mơ sao? Hay là do sau khi uống quá chén nên sản sinh ảo giác! “Cinrella, Cinrella!” Ai gọi tên tôi thế? Tiếng réo gọi lúc gần lúc xa, loáng thoáng như đang ở gần, thủ thủ bên tai tôi, lại có vẻ như đang vang vọng từ một nơi rất xa, vừa du dương, vừa thần bí...

Tôi vật vờ gắng sức mở mắt lên nhìn, thì thấy một hình bóng mơ hồ đang ở bên cạnh. Hình bóng đó có hơi thở vô cùng quen thuộc... Chân Hy? Có thật là Chân Hy đây không? Tôi thích thú nắm chặt lấy tay của cậu ấy, một luồng hơi ấm áp vô cùng thực tại mà tôi chưa bao giờ cảm nhận được đang lan tỏa khắp người. Trong không khí này, tôi dần dần mất đi ý thức, rồi chìm vào giấc ngủ...

“Cinrella. Thật ra cậu là một cô gái vô cùng khả ái. Đối với tôi... cậu thật vô cùng quan trọng...” Chân Hy đang nói đấy à? Tôi cố sức tập trung tư duy đang rã rời lại để lắng nghe, mặc cho đầu óc mơ hồ đến nỗi như sắp ngất đi... “Mỗi lần cậu ngỏ lời với tôi, tôi định từ chối dứt khoát ngay, để cậu không còn ôm bất kì hy vọng nào nữa... Nhưng tôi lại sợ sau khi từ chối cậu, sẽ đánh mất một người bạn thân vĩnh viễn, cho nên khi cậu ngỏ lời với tôi, tôi luôn trốn tránh, giả vờ không biết... Tôi cứ nghĩ rằng làm như thế, sẽ khiến cho tất cả tình cảm cậu dành cho tôi sẽ dần dần phai nhạt...”

Tôi đã nghe hết tất cả. Trời ơi! Sao tôi lại nghe rõ ràng hết những lời tận đáy lòng của Chân Hy chứ? Tôi nghĩ lúc này mình phải được nắm lấy bàn tay của hoàng tử, ôm giấc mộng ngọt ngào chìm vào giấc ngủ mới phải chứ?... Nhưng tại sao lại để cho tôi nghe thấy?... Tại sao ngay cả một hy vọng mỏng manh cuối cùng của tôi cũng bị ai đó nở nhả tâm đập nát chứ... Làm ơn đừng nói tiếp nữa!... Trái tim tôi như đã tan nát thành trăm mảnh, vô cùng đau đớn...

“Nhưng cậu vẫn cứ quan tâm đến tôi, lằng lằng mà vì tôi làm tất cả... Có khi trông thấy ánh mắt của cậu ánh lên về kì vọng hoặc thất vọng, lòng tôi lại đau như cắt. Nhìn cậu, tôi như nhìn thấy bản thân mình vậy, bởi ở trong mắt Thân Ân Thế... Tôi cũng giống y như cậu đúng không? Có chấp? Kiên trì? Đợi chờ một cách vô nghĩa... Nhưng dù có như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng giống như một thằng điên si tình lằng lằng mà quan tâm đến cô ấy... yêu cô ấy...”

Tôi muốn đổi lòng xem những lời nói của Chân Hy là một cơn ác mộng! Nhưng... Không hiểu sao trong khóe mắt tôi lại dâng trào ra... Mát lạnh, cay nồng, giống như rượu vang trắng, sau khi nuốt vào bụng... Không thể khắc chế được, tôi hất cánh tay đang lau nước mắt cho tôi của hoàng tử ra, xoay người chìm sâu vào giấc ngủ... Cứ xem tất cả như là một giấc mơ, cứ mặc... Tôi tiếp tục sống trong giấc mộng công chúa... Vĩnh viễn không tỉnh dậy...

28. Chương 28

Chương 28

Người khách đến từ nước Mỹ

Đêm trước buổi họp báo của giáo sư, là một đêm trằn trọc khó ngủ... Cho đến sáng ngày thứ Hai, tôi phải vội vã đeo túi đựng đồ nghề vào vai, miệng cắn vội một miếng bánh mì, hấp tấp chạy đến khách sạn năm sao nơi tổ chức hội nghị của giáo sư. Quả là vô quyết dày có móng tay nhọn, tôi cứ nghĩ rằng mình chính là người đến sớm nhất, ai dè những phóng viên khác đang bận rộn chuẩn bị đồ nghề chờ giáo sư xuất hiện để phỏng vấn, đứng đầy rẫy khắp khán phòng khách sạn. Tôi bắt đầu thấy lo lắng trong lòng, vì trong cái khán phòng có vẻ rộng lớn này đã không còn vị trí thuận lợi cho công việc phỏng vấn của tôi. Nhưng không thể nào gây khó dễ được với Cinrella này đâu. Chưa tới 10 phút, tôi đã len lỏi chen vào được đội ngũ phóng viên đứng ở hàng đầu rồi. Ha! Xem ra tổng biên tập chọn tôi tham dự cuộc phỏng vấn này là một quyết định sáng suốt, mặc dù lý do để chọn khiến tôi vô cùng bức mình.

Tôi thư thả mở camera điều chỉnh ống kính, thuận tay quay luôn cảnh hỗn loạn của các đồng nghiệp khác vì không chiếm được một vị trí tốt để tác nghiệp nên đã xảy ra xung đột với nhân viên an ninh. Hô hô! Khi buổi phỏng vấn kết thúc, nhất định tôi phải đem cho tổng biên tập và mọi người trong tòa soạn thưởng thức cảnh này mới được, để họ biết được Cinrella tôi đây giỏi giang như thế nào...

Á! Trong ống kính của tôi bỗng xuất hiện một bộ mặt không hòa nhập chút nào với tình cảnh hỗn loạn mà tôi đang quay: Khuôn mặt vô cùng rõ nét, làn da trắng mịn, mũi cao, nhưng bị cái nón đang đội trên đầu che mất đi đôi mắt. Tôi nhìn không rõ đôi mắt, nhưng khí chất nghiêng nước nghiêng thành lan tỏa từ người đó không hề bị cái nón che mất đi một chút nào, ngược lại càng phát huy khí chất đó đến cực điểm... Trời! Nơi này đâu phải là hiện trường tuyển mộ diễn viên? Nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú ẩn ảnh như thế lọt vào ống kính của mình, tôi cứ hoài nghi không biết mình có vào lộn hội trường không nữa. Tôi bắt đầu dùng mắt mình trực tiếp đảo dáo tìm kiếm người con trai bí ẩn vừa lọt vào ống kính của tôi...

Gì thế này? Tôi trông thấy cậu trai đó dùng tay mình kéo nón xuống che mất khuôn mặt, đảo mắt quan sát xung quanh với cử chỉ vô cùng đáng ngờ. Bỗng trong đầu tôi nảy ra hai từ nghi ngờ người đó là... Gián điệp? Hắn vô tình ngược nhìn qua hướng tôi một cái, khuôn mặt tuyệt mỹ, tỏa ra một chút tà khí... rất quen thuộc. Bất giác tôi cảm thấy mạch máu toàn thân như sôi lên... Hình như người đó là... Hàn Tuyết Hàm? Không thể nào! Làm sao có thể như thế được! Vô duyên vô cớ hắn chạy đến chỗ này làm chi?! Trong một giây ngắn ngủi, tôi đã đẩy lùi sự suy đoán của mình. Nhìn qua hướng đó một lần nữa thì người đó đã như một hồn ma biến mất, không còn tăm tích. Ảo giác? Hay là... phần tử khủng bố?

Buổi họp báo chính thức được bắt đầu, mọi người bắt đầu bước vào trạng thái chuẩn bị tác nghiệp. Giáo sư điềm đạm bước ra, các đèn chiếu sáng lập tức nhấp nháy không ngừng. “Tôi xin giới thiệu cho mọi người biết... Đây là con gái tôi.” Giáo sư không chỉ sử dụng tiếng nước tôi để giao tiếp, mà còn vô cùng sành sỏi. Sau khi nghe lời giới thiệu của giáo sư, mọi ống kính lập tức chĩa vào người con gái. Cô ta vừa thừa hưởng cái mũi cao thẳng của người phương Tây, vừa thừa hưởng đôi mắt long lanh và cái miệng anh đào bé xinh của người phương Đông; vừa cởi mở phóng khoáng như phụ nữ phương Tây, mà cũng vừa giữ được nét e thẹn dầm dề như các cô gái xinh đẹp của phụ nữ phương Đông.

Có một phóng viên không thể chờ được nữa, bắt tay vào phỏng vấn ngay. Mở đầu của cuộc phỏng vấn là một câu hỏi mà ai cũng đều muốn biết: “Giáo sư, xin hỏi con gái ông có phải là có dòng máu Châu Á trong người không ạ?” “Mẹ của con gái tôi là công dân của quý quốc, nên nó cũng có một cái tên phù hợp với

truyền thống của quý quốc. Mọi người hãy gọi nó là Bút Thúy Nhi...” “Ồ!...” Mọi người đồng thời ồ lên hưởng ứng lời giải thích của giáo sư.

Những phóng viên khác cũng tuần tự đặt câu hỏi với giáo sư, “Thưa giáo sư. Nghe nói ngài từ chối rất nhiều lời mời của những quốc gia khác. Vì nguyên cớ gì mà ngài quyết định đến đất nước chúng tôi tiến hành một cuộc hội đàm giao lưu về vấn đề y học vậy?” “A... Trước tiên là bởi vì quý quốc có một lượng lớn nhân tài về y học và tương đối có thành ý khi mời tôi đến. Ngoài ra tôi cũng muốn đến thăm viếng luôn nhạc phụ nhạc mẫu đang ở đây.” Mọi người đều thiện ý vỗ tay rần rần. “Nhưng chuyến đi lần này, tôi còn có một mục đích vô cùng quan trọng...” Giáo sư nói đến đây ngừng lại một chút, nhìn qua bên cô con gái cũng đang ngồi bên cạnh, sau đó giống như được sự đồng ý của cô ta, tiếp tục nói: “Lần này đến quý quốc, tôi còn muốn tìm lại một học sinh ở đại học Hàn Thâm mà tôi tâm đắc nhất. Tôi nghĩ giữa chúng tôi có một sự hiểu lầm nho nhỏ, hy vọng cậu ta sẽ cho tôi một cơ hội đính chính!”

“Oa!...” Cả hội trường bắt giắc trở nên rộn ràng. Mọi người như bắt được một thông tin tuyệt vời phần chần hấn lên. Các phóng viên như nắm bắt được cơ hội, liền tranh nhau đặt câu hỏi: “Giáo sư. Ngài muốn nhân thế tạo thời thế quảng cáo luôn cuộc hội đàm của ngài cho mọi người biết luôn phải không?” “Giáo sư. Ngài tìm kiếm người học trò đắc ý của mình một cách ồn ào như thế, có phải là còn có mục đích khác mà mọi người không biết có phải không?” “Giáo sư. Giữa ngài và người học trò đó rốt cục có ân oán gì mà khiến ngài phải trần trọc thế?”

Giáo sư như đã quen gặp trường hợp thế này nên vẫn giữ được sự điềm tĩnh, trên mặt ông vẫn mỉm cười ôn hòa. Tôi như bị các đồng nghiệp miệng lưỡi tinh ranh, đầu óc nhạy cảm này làm cho nhức đầu hoa mắt. Họ làm gì kì thế? Rõ ràng đã biết trước đây là buổi họp báo nói về vấn đề học thuật mà, sao đột nhiên lại trở thành chuyên đề “tìm kiếm cậu học trò đắc ý” vậy? Uống công tôi hôm qua làm sẵn tài liệu suốt cả ngày trời, bây giờ xem ra phải quẳng vào sọt rác mất rồi! Đáng ghét thật!

Người phụ trách bắt đầu bước ra duy trì trật tự lại: “Xin mọi người đừng hấp tấp. Từng người một đặt câu hỏi, nếu không giáo sư sẽ không biết bắt đầu trả lời từ đâu?!” Hừ, phải thế chứ! Tôi nhìn vào họ, tỏ vẻ chê bai. Không được rồi, tôi không thể im lặng như thế này hoài được, tôi vội vàng suy nghĩ để đặt câu hỏi cho giáo sư. Tiếc rằng những phóng viên hấp tấp kia không màng đến, cứ tràn lên sân khấu che mất tầm nhìn của tôi. Lực bất tòng tâm, tôi đành trèo lên ghế, lợi dụng ưu thế đứng ở chỗ cao tiếp tục chụp hình.

“Á!” Kết quả của sự tác nghiệp này là bị người tác nghiệp khác vô cùng “mặt dày” trèo lên tranh giành vị trí chụp hình, cái ghế dưới chân tôi bị ngã nghiêng sang một bên. Mất đi trọng tâm tôi đành phải quờ quạng đôi tay trên không... “Á! Cứu tôi với!...” Tiếng la hét thất thanh của tôi phút chốc đã lấn át mất tiếng ồn ào của xung quanh. Mọi người đều hướng cặp mắt lạnh lùng nhìn về phía tôi, và chờ đợi xem một màn kịch: “Xác chết nằm thẳng ở sảnh khách sạn.”

Chết... Chết rồi! Xong rồi!... Xong... Tư duy của tôi phút chốc đã ngừng đọng. Nhắm chặt đôi mắt, tôi chuẩn bị tiếp nhận một sự va chạm cào xé tâm can... Tôi ngất xỉu rồi sao? Tại sao không thấy đau đớn gì thế? Lẽ nào... Lẽ nào tôi đã mất hết tri giác? Tôi cẩn thận hé mở đôi mắt ra và lập tức la thất thanh: “Khủng bố!!!” Nói chính xác hơn, lúc này tôi đã ngã vào lòng của người con trai ngụy trang thần bí bằng cái nón to lúc này.

“Cô tưởng mình là siêu nhân hả? Trèo lên cao thế, đúng là đồ ngốc!” Cách nói chuyện táo tợn? Ánh mắt dừng dừng? Trời! Hàn Tuyết Hàm? Đúng là hấn đây sao? Tôi lặng cả người, nhất thời không còn phản ứng gì nữa. Hấn tỏ vẻ khó chịu: “Bà thím! Nhờ ơn của cô, bây giờ chúng ta đã nổi tiếng rồi đấy! Đứng dậy mau!” Tôi như tỉnh dậy từ trong giấc mơ, mặt đỏ ửng tai dưới sự chú ý của mọi người. Vô số máy quay phim máy ảnh chĩa về phía chúng tôi. Hàn Tuyết Hàm không tiếng không đang tính len lỏi từ dòng người trốn ra ngoài...

“Tuyết Hàm!” Âm thanh của tiếng gọi yếu ớt nhưng qua micro như tiếng sét vang lên trong không khí. Ngay lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn nhìn lên sân khấu, rồi quay sang nhìn Hàn Tuyết Hàm. Nhưng hấn chỉ đứng lại trong nửa giây, rồi lại vội vã chạy đi. Cả hội trường như chết lặng. Tôi nhìn lên sân khấu thấy vẻ mặt của Bút Thúy Nhi sầu não nặng nề... Hàn Tuyết Hàm và Bút Thúy Nhi có quan hệ gì nhỉ? Tôi ngỡ ngàng...

Buổi họp báo kết thúc, mọi người cười nói ra về. Còn tôi thì không chỉ không tìm được tin tức độc quyền,

mà còn diễn xuất một màn kịch “tuyệt luân”, thật xấu hổ chết đi được. Tôi âu sầu thu dọn đồ nghề, nghĩ nên giải thích thế nào về việc không có bài nộp với anh tổng biên tập như thế nào đây?...

Một bóng người nhẹ nhàng bước lại gần tôi, hỏi: “Hàn Tuyết Hàm bỏ đi rồi à?” Tôi không thèm ngược đầu lên nhìn, trả lời: “Không biết, hẳn lúc nào cũng khùng khùng điên điên như thế đấy.” Giọng nói đó có vẻ như rất vui sướng hỏi ngay: “Các bạn quen nhau à?” Bây giờ tôi mới ngược lên nhìn xem ai lại nhân lúc tôi đang buồn bực nào nề mà đến hỏi thăm đủ thứ như thế này? Bất giờ tôi lùi lại một bước, người hỏi chuyện tôi là... tiểu thư Bút Thúy Nhi!

Tôi trả lời cô ấy: “Ừm... Vâng, gã đó lúc nào cũng gây phiền phức cho tôi. Nhưng rất không may mắn tôi lại quen thân với hắn.” Bút Thúy Nhi nhìn vào tấm huy hiệu có đề tên đeo trước ngực tôi hỏi: “Cô là Cinrella?” Tôi lúng túng trả lời: “Vâng, tiểu thư.” Chết rồi! Không biết có phải là do thảm cảnh đã xảy ra lúc này phá hư buổi họp báo của cha cô ấy, nên cô ta mới đến hỏi tội mình hay sao? “Có muốn phỏng vấn ba tôi không? Trong lời nói của cô ta có một âm hưởng lạnh lùng, khiến tôi không hiểu được dụng ý của lời nói đó. “... Muốn!” Tôi vẫn lúng túng trả lời ngay, như sợ rằng sẽ dẫm một quả mìn. “OK! Vậy cô nhớ nhé: 2 giờ trưa thứ Bảy, phòng 1032 khách sạn Thiên Tế. Tôi sẽ sắp xếp tất cả dùm cô.” Tôi không dám tin đó là sự thật, liền hỏi lại: “Ý cô là... Đến phỏng vấn ba cô?” Cô ấy lên giọng nói: “Ừ! Là cuộc phỏng vấn dành riêng cho cô đó!”

Trời ơi! Có thật không vậy? Tôi cứ như đang nằm mơ vậy. Lẽ nào?... Lẽ nào nhờ tình cảnh xấu hổ kia ban cho, nên tôi mới “trong họa có phúc”, được tiểu thư Bút Thúy Nhi để ý đến? Bút Thúy Nhi mỉm cười: “Nhớ đấy nhé!” Chưa kịp đợi tôi trả lời cô ấy đã cao ngạo quay người bỏ đi. Thật là một cô gái kiêu sa. Tôi cũng không biết nên cảm ơn cô ta hay ghét cô ta nữa? Nói gì thì nói, lần này tôi đã có bà để nộp cho tòa soạn rồi. Vui quá!...

29. Chương 29

Chương 29

Không hiểu ánh mắt cậu ấy đang hướng về đâu?

Hôm nay lại là một buổi trưa buồn chán. Tiết học văn khô khan khiến cho con người vốn thiếu ngủ như tôi nhiều lần “gật gù” trong lớp. Rất không dễ dàng tôi mới chống cự được đến giờ ra chơi. Như mới được thả tự do, tôi liền chạy ào ra sân trường. Chân Tâm ở phía sau có ẽ mặt bắt mắt như mới vừa bị bỏ rơi chạy theo phía sau réo gọi: “Làm gì mà phấn khởi dữ vậy, đến nỗi quên cả tôi luôn?” Tôi vòng vo giải thích với cậu ấy: “Ha ha! Chân Tâm yêu dấu, tôi không cố ý bỏ rơi cậu lại đâu. Chẳng qua là tôi mới gặp được một chuyện tốt lành vui quá nên mới quên cậu thôi!” Chân Tâm mỉm cười truy hỏi ngay: “Ồ ối, chuyện đó có liên quan đến Chân Hy phải không?”

Tôi đáp: “Không! Đừng nói bậy, tôi vẫn còn là một quý cô độc thân.” Chân Tâm: “Thế thì kì thật. Theo tôi biết, ngoài việc đó ra thì còn việc gì khiến cậu vui đến thế nhỉ?” Vớ vẩn, lẽ nào Cinrella tôi đây dung tục đến nỗi ngoài chuyện yêu đương ra thì không còn chuyện gì để biểu lộ “hỷ nộ ái ố” sao?

Tôi nói: “Chuyện này nói cho cậu biết cậu cũng không tin đâu. Có bao giờ nghe đến danh tiếng của Viện Y Học Hán Thâm chưa?” “Có phải là cái viện y học ở Mỹ không?” “Ừ.” Tôi gật đầu và hỏi tiếp: “Thế còn giáo sư John, cậu có nghe qua danh tiếng của người này chưa?”

Chân Tâm đáp: “À, tôi có biết về người này chút ít. Hình như ông ấy nổi tiếng trong giới y học lắm phải không?” “Đúng rồi, hôm trước tôi mới tham gia một hội nghị họp báo do ông ấy tổ chức. Con gái của ông ấy còn hứa với tôi rằng sẽ sắp xếp cho tôi phỏng vấn riêng ông ấy nữa đó.” Tôi nói với vẻ đắc thắng.

Chân Tâm kinh ngạc vui sướng reo lên: “Câu giỏi quá Cinrella! Xem ra cậu cũng có tài đấy chứ!” Được khen tôi liền nở lỗ mũi trả lời rằng: “Đương nhiên rồi. Tưởng Cinrella tôi đây là ai chứ? Chuyện gì mà tôi không giải quyết được. Hi hi...”

“Cinrella!” Ý!... Ai gọi tôi thế nhỉ? Tôi đảo mắt nhìn khắp bốn phía... Ý! Chiếc xe hơi đang đậu trước cổng trường sao nhìn quen quá vậy? Cửa xe mở, một người từ trong bước ra, đích thị đó là cơn ác mộng lớn nhất ngày hôm nay của tôi: Đó là Thân Ân Thế! Cô ta ung dung đi về phía tôi. Chân Tâm liền thì thầm trong tay tôi: “Cậu quen với cô gái đó à?” Trong lòng tôi bắt đầu cảm thấy bồn chồn, tôi trả lời Chân Tâm: “Có thể nói là như thế...”

Thân Ân Thế với vẻ mặt rất ung dung tự tại chào: “Chào cậu. Cinrella” Tôi cũng lịch sự đáp trả: “Chào...” Không biết lần này cô ta đến đây có mục đích gì?... Không ngờ cô ấy chìa tay ra nói với tôi: “Cám ơn cậu!” “Cám ơn tôi?” Tôi cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng trước hành động của cô ta, cứ tưởng rằng cô ta đến đây chẳng qua chỉ vì muốn nêu ra một lý do nào đó về cái vụ đến đồn cảnh sát cho tôi nghe, hoặc là sẽ giở ra trò uy hiếp nào đó, để tôi im miệng không đem chuyện cô ta bị cảnh sát bắt cho mọi người biết... Nhưng sao cô ta lại làm khác những gì mình nghĩ nhỉ?

“Vâng! Tôi xin cảm ơn cậu đã không nói chuyện đó ra cho Chân Hy biết!” Khi cô ta nói câu này sắc mặt vẫn không vương vấn một tí cảm xúc, giống như một đóa hoa giả không có sinh mạng vậy. “Tôi...” Tôi cũng không biết nói gì thêm trong trường hợp này nữa.

“Tôi biết thật ra cậu cũng thích Chân Hy phải không? Nhưng... Cậu ấy đối với tôi vô cùng quan trọng, và cậu ấy cũng là người duy nhất đã cho tôi cảm giác an toàn khi ở bên.” Cái gì? Sao cô ấy lại biết?... Bất giác tôi cảm thấy trời đất như đang xoay vòng vòng! Nhớ lại hôm trước trong tình cảnh nửa say nửa tỉnh nghe được lời nói chân thật tận đáy lòng của Chân Hy, đúng như những gì cô ta đã nói. Chân Hy đích thật rất yêu cô ta, quan tâm đến cô ta. Còn tôi?... Chẳng qua chỉ là một người bạn có cũng được, không có cũng chẳng sao mà thôi. Mặc cho tôi có nói hết những gì không tốt của cô ta ra cho Chân Hy nghe, Chân Hy vẫn sẽ không tin đó là sự thật. Hoặc cho dù cậu ấy tin đó là sự thật thì sao? Chân Hy sẽ cam tâm rời bỏ cô ta sao? Nếu cậu ấy chịu rời bỏ cô ta, liệu có sẽ quay về bên cạnh tôi không? Cho dù Chân Hy có tiếp nhận tình cảm của tôi, nhưng cậu ấy vẫn sẽ yêu cô ta! Đó là sự thật không thể chối cãi.

Nhưng cô ta sao nói những lời như thế với mình nhỉ? Muốn xin tha? Hay thị uy? Hoặc có lẽ là muốn tôi biết điều rút lui không làm phiền đến Chân Hy nữa? Cô ta quả là một con người vô cùng đáng sợ!

“Hy! Bên này này!” Trước sự xuất hiện của Chân Hy, phút chốc Thân Ân Thế lại khôi phục vẻ rạng rỡ của mình, nụ cười chói chang ánh nắng mặt trời lập tức hiện đầy trên khuôn mặt lúc này vẫn còn bơ phờ phiền não. Chân Hy? Nghe Thân Ân Thế ngọt ngào réo gọi Chân Hy tôi lại rùng mình ớn lạnh. Trời ạ, không hiểu sao mỗi lần nghe thấy tên của cậu ấy tôi như đánh mất lý trí lúng ta lúng túng... Tôi liền vội vàng tranh thủ những phút giây cuối cùng khi cậu ấy sắp bước qua đây chỉnh lại dung nhan của mình, chuẩn bị một trạng thái thật tốt để nghênh đón cậu ấy.

Cách đó không xa, Chân Hy đang cười tươi như hoa đi về phía bọn tôi, đôi mắt cậu ấy vô cùng dịu dàng... Thật khiến cho người ta phải xao xuyến cõi lòng. Tiếc rằng... Khi tôi định mở rộng đôi tay muốn ôm cậu ấy vào lòng, mới phát hiện... Trong ánh mắt dịu dàng ngọt ngào đó không có hình bóng của mình. Tôi đành hụt hẫng chuẩn bị xoay người bỏ đi...

Ngay khoảnh khắc đó, một việc vô cùng đáng sợ xảy ra: Thân Ân Thế thấy Chân Hy vui mừng quá đến nỗi không chú ý xung quanh, vội vàng chạy về phía cậu ta. Đúng lúc đó có một chiếc xe tải đang chạy tới như bão táp!... Tôi liền thất thanh hét lên: “Coi chừng!!!...” và chạy ra cản cô ta lại theo bản năng. Chân Tâm cũng hét hoảng la lớn: “Cinrella! Đứng!...” Còn Chân Hy thì luống cuống hét lên: “Cẩn thận! Ân Thế!...”

Chiếc xe tải chạy lướt sát qua người bọn tôi. Dòng không khí mãnh liệt phát ra từ nó khiến bọn tôi té nhào xuống đất. Thấy chiếc xe tải đó đã chạy qua, tôi liền thở phào nhẹ nhõm. Chân Hy vội vã chạy qua tôi hỏi: “Cậu không sao chứ?” Tôi lắc đầu trả lời: “Không sao!” Nhưng... Ánh mắt của cậu ấy chỉ hướng về phía Thân Ân Thế... như muốn dùng muôn vàn yêu thương để bù đắp lại vô ý của mình. Tôi như điên dại cả người.

“Trời!... Cinrella chân cậu đang chảy máu kia!” Chân Tâm lo lắng khiến tôi càng cảm thấy đau khổ hơn. Tôi lùi thủi bỏ đi. Có lẽ Thân Ân Thế nói đúng, họ thật sự yêu thương lẫn nhau, còn tôi chỉ là một người qua đường mà thôi!

“Cinrella!” Chân Hy gọi tôi lại, bất giác tôi thở hắt ra, thì ra Chân Hy vẫn còn quan tâm đến tôi? Lòng tự trọng bị tổn thương của tôi dường như đã bị cái gọi của Chân Hy an ủi được đôi chút. Tôi giả vờ điềm tĩnh

quay đầu lại cố nhìn thẳng vào mặt Chân Hy, nở một nụ cười ngọt ngào, nói: “Tôi vẫn ổn, Chân Hy. Đừng quá lo lắng cho tôi.” “Ừ, thế thì tốt! À, cậu có mang theo băng keo cá nhân không? Ân Thế bị chảy máu...” Tôi vừa nhìn vào vết thương đang chảy máu ròng ròng của mình, vừa vật vờ lắc đầu...

“Cinrella...” Chân Tâm nhìn tôi bồi hồi. Tôi nhìn cậu ấy mỉm cười ngại ngùng, tự cười ngạo mình: “Xem ra, thật sự có việc Cinrella tôi đây không giải quyết được!” Hoặc có lẽ Chân Hy giống như một tâm ma mà tôi vĩnh viễn không có cách nào khống chế được, vẫn cam tâm tình nguyện vì cậu ấy chảy máu không ngừng, vẫn thản nhiên mỉm cười nói với chính mình: “Tôi rất hạnh phúc! Hồi hoàng tử cao quý! Có một ngày khi đã giải trừ ma chú, chàng có nhìn thấy trong tình yêu ngu si của mình, đã để lại bao nhiêu là vết thương lòng và kí ức tan nát trái tim tôi.”

30. Chương 30

Chương 30

Chú vịt con xấu xí bại lộ dưới ánh nắng mặt trời

“Này! Cô đang làm gì rầm rầm trên đó thế?” Ở bên dưới lầu vang lên giọng nói của Hàn Tuyết Hàm. Chẳng mấy chốc, hần đã chạy lên lầu, đứng ở sau lưng tôi nói tiếp: “Làm ơn đi bà thím. Đừng nhảy nữa. Quả thật đáng sợ. Địa chấn cấp 10 cũng không bằng cô nữa!” Tôi vẫn tiếp tục nhảy dây và lảm nhảm trong lòng rằng, hần quả thật giống như một âm hồn thoát ẩn thoát hiện thật khó lường.

131! 132! 133!... Tôi không thèm để ý đến sự tồn tại của hần, vẫn chú ý đếm số lần nhảy của mình. “Này! Bà thím!...” 145! 146! 147!... Hần mỉm cười trên ghẹo tôi: “Ha! Bị kích động gì thế?” Tôi liếc hần một cái, ra vẻ kêu hần hãy im miệng đi, nhưng hần vẫn tiếp tục lảm nhảm: “Tôi nói rồi mà không chịu nghe! Bây giờ mới nghĩ đến việc chơi thể thao giảm béo. Có quá trễ rồi chẳng?”

Tôi không kìm nén được cơn tức giận nữa liền hét lên: “Ông không mở miệng nói chuyện, không ai nói ông cầm đầu!” Mắt tôi nhìn hần kích động, dường như muốn từ trên người hần tìm ra đáp án câu hỏi không đầu không đuôi của mình. Hần vừa chạy vừa nhảy tại chỗ nói: “Không sao. Chỉ cần vận động thật nhiều thì sẽ có thể xức tiến quá trình đào thải chất thải không cần thiết trong cơ thể con người ra ngoài.” Tôi ngừng nhảy dây, có vẻ như đã hiểu được điều gì đó hỏi tiếp: “Chảy nước mắt và đổ mồ hôi có phải cũng là một quá trình để đào thải chất thải ra ngoài không?” Hàn Tuyết Hàm nhìn tôi đầy vẻ ngờ ngàng: “Cái này thì... Có thể là chất thải có thể thông qua đổ mồ hôi rồi thì sẽ không chảy nước mắt nữa...” Tôi như nhận được một sự tán đồng nào đó, tiếp tục nhảy dây hăng hơn.

“Tôi nay có rảnh có thể đến quán bar tìm tôi!” Xong hần không nói gì thêm nữa và quay lưng rời khỏi sân thượng. Nhìn bộ dạng của hần, tôi cười đau khổ một mình: Lại có thêm một người bị tôi làm cho sợ hãi mà rời bỏ nữa rồi. Lại thêm một người bị tôi làm cho sợ hãi mà rời bỏ nữa rồi. Rồi tiếp tục cắc chặc rằng, tôi nhảy dây điên cuồng... Thật không hiểu bây giờ mình là gì nữa? Một người tội nghiệp đến nỗi không ai thèm quan tâm đến? Hay chẳng qua chỉ là một con vịt xấu xí bại lộ dưới ánh nắng mặt trời? Tôi thật sự cảm thấy rất hoang mang... Lúc trước khi nghe Chân Hy kể lại những cuộc tình mới của cậu ấy cho tôi nghe, tôi lại cố sức an ủi mình rằng, không sao, không sao đâu, cuộc tình của cậu ấy chắc chắn sẽ tồn tại không lâu đâu, rốt cục, hoàng tử Chân Hy cũng sẽ quay lại với mình thôi mà... Nhưng lần này lại kéo dài lâu thế? Trên lịch sử tình trường của Chân Hy rõ ràng là không có cuộc tình nào kéo dài lâu đến vậy.

Lẽ nào... Lẽ nào việc đó đã nói lên mình đã hoàn toàn bị đá ra khỏi cuộc chơi rồi sao? Không! Tôi không muốn sự việc sẽ trở nên như thế. Tôi không muốn đánh mất Chân Hy. Bao nhiêu năm nay, Chân Hy đã trở thành một sự quen thuộc trong cuộc sống của tôi. Tôi đã quen nhìn thấy sự dịu dàng của cậu ấy, quen được cậu ấy giải quyết những vụ rắc rối, quen với việc tiếp nhận sự thật phũ phàng cậu ấy lại có cuộc tình mới, quen với việc chờ đợi cậu ấy mỗi món, thậm chí tôi còn tình nguyện xem tất cả thói quen cả cậu ấy là thói quen của mình. Tôi nghĩ rằng hoàng tử và tôi là một đôi trời định, dù cho có gặp phải biết bao nhiêu gian nan, đau khổ và khó khăn...

Tôi, y theo lời hẹn của Hàn Tuyết Hàm tôi đến quán bar chỗ hân làm. Hân đang bận rộn đến nỗi quên cả sự tồn tại của tôi. “Chân Hy! Cạn ly!” Đôi mắt mông lung của tôi, không hiểu sao nhìn đâu cũng ảo giác thấy thành bộ mặt tươi cười của Chân Hy... Có lẽ là tôi đã say mất rồi... Nồng độ của rượu whisky không một chút khách khí dày vò lục ngũ phủ tạng của tôi. Mặc dù Hàn Tuyết Hàm đã pha gấp đôi coca và bỏ rất nhiều đá vào trong đó, tôi vẫn không có cách nào có đủ định lực và dũng khí để chống chọi với men rượu. Giống y như mối tình mòn mỏi của tôi. Mặc cho tôi đã bỏ ra sự nhường bước và sự hy sinh to lớn, cũng không đổi lại được một chút xúc động của hoàng tử...

“Đồ ngốc, cô tưởng mình đang uống nước hả? Thật không biết quan tâm đến sức khỏe của mình là gì cả!” Trong chớp mắt, trong khi Tuyết Hàm đón tiếp khách vào quán, tôi cũng đã nốc cạn chai whisky để ở trước mắt. Hi! Thật không ngờ hân cũng có bộ dạng lúng túng biết quan tâm đến người khác như thế. Nhìn về mặt chau mày cau có trách móc của hân, bất chợt tôi cảm thấy trong lòng mình ấm áp hân lên...

“Richard! Come here!” Một đám con gái ăn mặc kì dị ra sức vẫy gọi Chân Hy qua đó. “OK! Qua ngay đây!” Tuyết Hàm đáp trả họ bằng một nụ cười dịu dàng. Ánh đèn mờ ảo trong quán bar ngừng đọng trước nụ cười trên khuôn mặt hoàn mỹ của hân trong một giây, khiến cho tôi lần đầu tiên bị nụ cười hút hồn của hân khuấy phục. Thì ra hân cũng có chỗ thu hút người khác đấy chứ? Giá như giữa tôi và hân không có nhiều cuộc chạm trán, có lẽ tôi cũng bị ngoại hình hoàn mỹ của hân làm cho chết mê chết mệt mất.

“Hãy ngồi đây. Đừng đi đâu hết, và hãy trông chừng rượu của mình. Không được uống rượu của người khác bưng qua, ngồi ở đây chờ đến khi tôi tan ca. Nghe chưa?! Dám cãi lời thì không xong với tôi đâu đấy!” Hân lườm bâu với tôi, rồi quay người hấp tấp chạy qua bên đám bên kia đám con gái cuồng loạn kia. Nhìn theo bóng dáng vội vã của hân, đầu tôi hiện ra một dấu chấm hỏi to tướng: Hân làm như thế thật sự cảm thấy vui sao? Hân không phải đã từng nói mình học y sao? Tại sao lại đến chỗ phức tạp thế này làm việc? Còn Chân Hy đâu, sao cậu ấy không nhắc nhở hân?

Chân Hy! Hic! Tại sao lại nhắc đến cậu ấy nữa thế này? Không hiểu sao mỗi lần nghĩ tới nghĩ lui, tôi lại nghĩ đến cậu ấy? Đã nghĩ đến cậu ấy thì trái tim tôi cảm thấy đau nhói. Rượu whisky như bị pha loãng bởi nước mắt chảy tèm lem trên mặt tôi cũng bị tôi nốc cạn, giống như một chiến sĩ bị tráng uống huyết lệ của mình vào lúc kết thúc sinh mạng...

“Chân... Chân Hy... Tôi... yêu cậu. Thật lòng rất yêu cậu. Cạn... ly!...” Tôi uống tiếp một ly nữa. Ý, không đúng. Tại sao lại là mình tự chuốc say mình? Tiềm thức của tôi như vẫn còn một chút thanh tỉnh. Không phải là tôi đã uống hết rượu rồi sao? Tại sao bây giờ?... Tôi ớn lạnh cả người, cố mở mắt lên, tai đã không còn nghe rõ tiếng nhạc ồn ào nữa, không còn nhìn thấy những cô gái ăn mặc xanh đỏ tím vàng nữa. Chỉ còn mơ hồ nhìn thấy một bóng người, một bóng người đàn ông...

“Chân Hy” Tôi ngạc nhiên la lên chạy đến ôm lấy cậu ấy, dúi vào tai cậu ấy rồi thì thầm tên của Chân Hy. Tôi muốn đem tất cả tâm tư, tất cả nhớ nhung, tất cả tình cảm của mình mà dứt khoát nói cho cậu ấy nghe hết. Tôi muốn nói rõ cho cậu ấy biết là Thân Ân Thế là một cô gái hư hỏng như thế nào, tôi muốn cậu ấy khinh bỉ cô ta, rời khỏi cô ta. Tôi muốn cậu ấy hiểu rõ tâm ý của mình, và không cho phép cậu ấy rời khỏi mình... Nhưng tại sao Chân Hy... Cậu ấy lại... Không ngừng chuốc rượu tôi thế?...

“Buông cô ta ra!” Bỗng tôi nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Hàn Tuyết Hàm. Tôi lảo bảm, lườm bâu không ngừng trong miệng: “Không... Tuyết Hàm... Cậu ấy... cậu ấy là Chân Hy... là Chân Hy của tôi...” Bởi tôi lo sợ người khác quá nhiều đến niềm hạnh phúc dường như đã nằm trong lòng bàn tay mình.

“Tên thối tha. Lo chuyện bao đồng hả?” Một giọng nói nổ lớn bên tai tôi.

Không! Đây không phải là Chân Hy của mình! Đã xảy ra chuyện gì thế này?! Tôi không còn sức lực, cả người mềm nhũn ra, không còn ý thức để phản kháng nữa. “Xoảng!” một tiếng, tôi cùng cái người đang ôm lấy tôi một lượt ngã xuống đất. Trong hoảng hốt, dường như tôi nhìn thấy Hàn Tuyết Hàm hùng dũng như một lực sĩ kèm theo vẻ mặt đáng sợ, trong tay còn cầm nữa cái chai vỡ. Xung quanh tràn đầy tiếng la hét sợ hãi. Còn tôi, giống như nàng công chúa được giải cứu, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người xung quanh, bị lực sĩ lôi ra ngoài quán bar một cách thô bạo, và bị nhét vào chiếc taxi.

Trời đêm lạnh cóng... Và đây chính là cảm nhận cuối cùng về đêm nay khi tôi vẫn còn ý thức...

31. Chương 31

Chương 31

Người đáng “nguyên rủa”

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chất cồn trong người tôi đã từ từ bốc hơi sạch, và hậu chứng của rượu whisky bắt đầu phát tác dữ dội. Đầu óc tôi choáng váng đau nhức dữ dội, cả cổ họng cũng bị khô rát. Tôi bật đèn ngủ để ở trên đầu giường lên, cái đồng hồ hình con gấu đang chỉ số 3. Hèn gì trời chưa sáng, thì ra là còn sớm như thế. Tôi vỗ vỗ vào cái đầu nhức như búa bổ của mình, lẳng lẳng ngồi dậy ra ngoài tìm nước uống.

Vừa mới mở cửa phòng, ngay lập tức có luồng ánh sáng gay gắt chiếu rọi vào mắt tôi. Chối mắt quá! Đã xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Sao ở bên ngoài trời lại sáng thế? Còn ở trong phòng thì tối thui? Tôi dụi đôi mắt mới bị ánh nắng chiếu rọi, sau đó nhìn lại căn phòng của mình một lần nữa. Thì ra nguyên nhân dẫn đến căn phòng trở nên tối thui là màn treo ở cửa sổ đã bị ai đó kéo kín mít, ngay cả một lỗ hồng để ánh nắng rọi vào cũng không có. Vậy bây giờ là 3 giờ chiều? Đáng ghét thật, thế là đi tong một buổi học, mà còn là buổi học của ông thầy dạy văn khó chịu nữa chứ! Thế là tôi chết chắc!

Tôi kêu la thảm thiết trong lòng phóng về nhà vệ sinh. Nhìn thấy Tuyết Hàm đang loay hoay làm gì đó trong bếp. “Biết dậy rồi hả? Đồ ngủ nướng!” Không biết có phải sau lưng hần có con mắt thứ 3 không nữa, sao hần lại biết có người ở sau lưng mình nhỉ? Tôi chống nạnh trả lời lại hần: “Còn dám nói nữa à? Sao không gọi tôi dậy? Ông thừa biết là hôm nay tôi phải đi học mà? Đúng là đồ xấu xa.” Hần liền quay người qua, cầm lấy cái muỗng múc canh để ở trong tay lên như làm vũ khí, rồi kích động chất vấn tôi: “Hả! Cô còn nhớ mình là học sinh à? Sao hôm qua nhìn cô uống rượu say sưa đầu có giống học sinh một tí nào đâu? Thật mất mặt chết đi được!”

Ý! Tôi phát hiện trên cổ tay hần có một vết sẹo mới? “Tay của ông?...” Bỗng hình ảnh đã xảy ra hôm qua đột nhiên từng chút một hiện ra trong đầu tôi. Đàn ông? Chai rượu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Tuyết Hàm nhíu mày khó chịu hỏi tôi: “Sao hôm qua cô lại dám cùng loại đàn ông đó uống rượu vậy? Cô có biết họ làm nghề gì không?”

“Người đàn ông nào? Tôi... Tôi nhớ là... Đó là Chân Hy mà?...” Biết mình xém lỗ miệng nói ra, nên tôi bịt miệng lại ngay, mặt đỏ vì xấu hổ. Ánh mắt hần nhìn tôi một cách chế nhạo: “Tưởng người ta là Chân hy phải không?” Đáng ghét thật! Lẽ nào mình đã bị hần nhìn thấu tâm can?

Hần vẫn nói tiếp: “Cho nên cô mới bám lấy người ta không buông, và không thèm từ chối lời mời uống rượu của tên đó phải không?” Hần nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi: “Cô thật sự yêu Chân Hy đến thế sao?...” Tư thế của hần lúc này như có thể nhìn thấu tâm can của người khác, tôi bị ánh mắt đó “chiếu tướng” đến nỗi không còn chỗ lẫn tránh, đành ngoan ngoãn mà buông xuôi.

Hàn Tuyết Hàm hình như vẫn còn vương vấn về âu lo, rất nghiêm túc mà trách móc tôi rằng: “Bắt đầu từ lúc cô uống say, trên miệng cô lúc nào cũng lẩm bẩm cái tên Chân Hy, nên quơ đại một người làm thế thân. Nhưng cô có biết là đang ở trong tình cảnh nguy hiểm lắm không? Cô có biết người đàn ông mời rượu cô là một người như thế nào không hả? Đồ ngốc! Nếu không nhờ đồng nghiệp của tôi kịp thời nhắc nhở, không biết bây giờ cô đã ra sao rồi đấy!”

Tôi đã nhìn quen bộ dạng lúc nào cũng tưng tưng, như không có gì để làm của hần, đột nhiên hần lại trở nên nghiêm túc như thế này, khiến tôi cảm thấy buồn cười, và... cảm động. Vì muốn che dấu ý nghĩ buồn cười sắp hiện ra mặt của mình, nên tôi liền vội vã hỏi hần ngay: “Hả! Vậy người đàn ông đó là người thế nào?” “Hần là trùm buôn thuốc lắc kinh doanh thuốc lắc trong quán bar đó đó.” “Cái gì?” Tôi kinh ngạc, bây giờ lại đến lượt tôi cảm thấy sợ hãi! Hàn Tuyết Hàm liếc xéo tôi một cái nói tiếp: “Cũng may là cô không phải là đối tượng để người ta bỏ thuốc.” Rồi hần lại quay vào bếp tiếp tục nấu cái gì đó, trên miệng vẫn còn treo lơ lửng một nụ cười chế nhạo.

Đáng ghét thật, mình đang sợ muốn chết, mà hấn vẫn còn tâm trạng trêu ghẹo người khác sao? Thoảng một cái, hấn xoay người lại, đặt một tô canh đen thui trước mặt tôi: “Hãy uống đi!” Tôi bịt mũi lại, lầu bầu: “Ý ẹ, nước gì mà ghê thế?” “Kêu cô uống thì uống đi! Phải uống một cách nhanh lẹ như hôm qua cô nốc rượu đó. Biết chưa?!” Tôi gật đầu lia lịa: “Tại sao phải uống thứ nước đen thui này chứ? Uống vào không chừng sẽ ngộ độc chết mất?”

Nghe tôi nói, Tuyết Hàm giận run cả người, lắc lắc những cọng tóc lỏa xòa trước cái mũi cao thẳng của mình nói: “Cô lại lì lợm nữa rồi. Cô tưởng tôi ăn xong không có gì làm nên vác cái nồi ra nấu thuốc chơi hả? Hành vi nốc rượu như điên của cô mới có thể chết người được. Thật tình... Tôi chưa gặp qua cô gái nào ngốc như cô: yêu người ta lại không dám nói, lại lao đầu vào men say để giải sầu. Tôi phải đích thân đi nấu canh giải rượu cho cô uống, vậy mà còn luôn mồm chê bai. Đúng là...”

Tôi nhìn vào tô canh chứa một thứ nước hỗn độn nghi ngờ hỏi lại hấn: “Là canh giải rượu à?” “Nhìn gì mà nhìn ghê thế? Trong đó lại chứa 18 loại thuốc bắc quý giá. Bình thường cô muốn uống cũng không có để uống đâu!” Hàn Tuyết Hàm cáu kỉnh. Tôi quên là Hàn Tuyết Hàm đã từng nói mình học y khoa. Hừm! Xem ra hấn vẫn còn có chút lương tâm. Tôi cầm tô canh lên, từng ngụm từng ngụm một nuốt vào bụng, mùi vị của tô canh thật là... Nhưng nghĩ đến tấm lòng của hấn, tôi lại cảm thấy mùi vị đó còn ngọt ngào hơn nước dâu tây mà tôi thường yêu thích nữa.

32. Chương 32

Chương 32

Cuộc hội đàm với giáo sư John

Cuối tuần, vào thứ Bảy, căn cứ theo thời gian đã hẹn trước, nên tôi đến khách sạn 5 sao Thiên Tế trước nửa tiếng, lúc 1 giờ rưỡi. Khi tôi vừa bước vào đại sảnh, một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên ghế nệm lập tức đứng lên bước về phía tôi, lịch sự hỏi: “Xin hỏi cô có phải là tiểu thư Cinrella?” Tôi gật đầu, sau đó liền lục lại trí nhớ của mình một hồi, xác định rằng chưa từng gặp qua người đàn ông này bao giờ, sao anh ta lại biết tên mình nhỉ?

“Anh là?...” “À... Tôi xin tự giới thiệu. Tôi là trợ lý của giáo sư John. Giáo sư đang ở trong phòng đợi cô.” Nói xong anh trợ lý liền dẫn tôi vào thang máy, cách cư xử nhã nhặn của anh ấy đã để lại một ấn tượng tốt trong lòng tôi. Tôi nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay: cách giờ hẹn nửa tiếng đồng hồ, sao giáo sư lại chờ mình sớm thế? Anh trợ lý như thấy được thắc mắc của tôi liền nói ngay: “Giáo sư John là một người vô cùng bận rộn. Nhưng hôm nay cố tình bỏ cả buổi thời gian để toàn tâm toàn ý tiếp nhận cuộc phỏng vấn của tiểu thư.”

Cái gì? Tôi thật sự không dám tin vào những gì tai mình đã nghe. Thật không ngờ giáo sư là một nhân vật lớn, danh tiếng hiển hách như thế lại vì một phóng viên vô danh như tôi bỏ ra cả buổi trời sao?

Thang máy lên tới nơi, anh trợ lý rút điện thoại ra gọi cho giáo sư: “Thưa giáo sư. Tiểu thư Cinrella đã tới.” Trên này vô cùng yên tĩnh, sau khi xuyên qua những hành lang dài dằng dặc, bước qua không biết bao nhiêu cửa quẹo, cuối cùng tôi và anh trợ lý đã đứng trước cánh cửa của căn phòng sang trọng bậc nhất của căn phòng. Cửa mở, tiểu thư Bút Thúy Nhi bước ra, mỉm cười thân thiện với tôi, làm tôi không còn cảm giác xa lạ như hôm trước nữa.

“Chào cậu, Cinrella! Mời cậu vào.” Sự nhiệt tình của Bút Thúy Nhi khiến tôi có chút e dè, ngại ngần bước vào trong. Ngay lập tức một cảnh tượng tuyệt vời đập ngay vào mắt tôi: trông căn phòng vô cùng sang trọng, nội thất sắp xếp vô cùng hoàn hảo, hoa lệ như ngoài sảnh khách sạn vậy. “Ba tôi đang ở trong thư phòng đợi cậu. Đi theo tôi.” Bút Thúy Nhi nắm lấy tay tôi một cách không thể thân mật hơn, dẫn tôi vào thư phòng.

Trong thư phòng không sáng sủa như bên ngoài, nói đúng hơn, trong thư phòng không bật đèn. Giáo sư đang quay lưng lại, bên bàn làm việc để ở gần cửa sổ đã bị màn che kín mít. Tôi không thể nhìn rõ khuôn

mặt của ông, nhưng qua những tia sáng yếu ớt rơi vào từ bên ngoài cửa sổ, tôi thấy bóng dáng của giáo sư hình như có một chút đó ưu phiền.

Bút Thúy Nhi nhanh nhẹn bật đèn thư phòng lên hỏi: “Sao ba không mở đèn vậy? Cinrella đến rồi này!” Tôi liền lễ phép chào giáo sư: “Chào ngài. Giáo sư John.” Giáo sư lịch sự gật đầu chào lại tôi, mỉm cười gượng gạo. Tôi nhìn giáo sư: Tóc bạc lòa xòa trên trán, những nếp nhăn như con dao sắc đâm đầy trên mặt. Điều đáng người khác phải kính nể là giáo sư có cặp mắt sắc nhọn như chim ưng, và tròng mắt màu xám của giáo sư trong trí tưởng tượng của người khác thường là, cổ lổ, nghiêm khắc, lạnh lùng... Nhưng xem ra giáo sư John có chút khác biệt với những hình ảnh đó.

“Cinrella, cậu có thể bắt đầu phỏng vấn rồi đấy.” Bút Thúy Nhi vỗ vào vai tôi nhắc nhở, sau đó cô bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Giáo sư nhìn tôi thân thiện: “Chúng ta bắt đầu nhé, cháu gái.” Nhìn giáo sư tôi có cảm giác ông giống như một người thân tôi đã lâu không gặp, bây giờ gặp lại bồi hồi dâng trào cảm xúc tình thân. Bất giác tôi đã nảy sinh thiện cảm với vị giáo sư này. Tâm trạng tôi lập tức nhẹ nhõm hẳn. Tôi hỏi ông: “Thưa giáo sư John...” “Hãy gọi tôi là bác John được rồi cháu gái, trông cháu cũng trạc tuổi với con gái bác mà!” Tôi có chút ngỡ ngàng trước lời đề nghị của giáo sư: “Vâng! Bác John...” Và cuộc phỏng vấn cứ tiến hành trong bầu không khí nhẹ nhõm như thế...

“...Nghe nói bác đến đây, ngoài việc tổ chức những cuộc hội đàm liên quan đến học thuật ra, còn một việc quan trọng khác là tìm lại cậu học trò cưng của mình phải không ạ?” Khi cuộc phỏng vấn sắp tới hồi kết thúc, cuối cùng tôi cũng đề xuất ra câu hỏi cực kỳ quan trọng này. Giáo sư John nghe xong liền ngó người ra một lúc, rồi nói: “Đúng vậy... Phải nói là cậu học trò đó là người lúc nào tôi cũng xem trọng.” “Nếu thế, xin hỏi bây giờ cậu ta đang ở đâu? Bác có biết không?” “Cái này thì... bác cũng không rõ lắm. Bác chỉ xác định được một điều là cậu ấy đã trở về nước thôi. Ý bác là nó đã trở về quý quốc.” “Giữa bác và cậu ấy đã xảy ra chuyện gì? Có thể tiết lộ một chút không ạ?”

Giáo sư thở dài: “Cậu ấy là một người có tài năng bẩm sinh. Mới 17 tuổi thôi thì đã được học viện Hán Thâm phá lệ tuyển thẳng vào học. Rất siêng năng và cũng rất phấn đấu, lúc nào mang theo một thùng thuốc nhỏ mà cậu ta rất trân trọng bên người, vì như thế có thể cứu giúp người gặp nạn bất cứ lúc nào. Có thể nói trong những người cùng lứa tuổi cậu ta là người xuất chúng nhất.” Giáo sư rủ rủ nói chuyện mà vẫn không thể che dấu vẻ tự hào và niềm an ủi của cậu học trò mang lại cho mình: “Cậu ta là trợ thủ đắc lực nhất của bác. Trong chuyện học tập dù cho có gặp phải khó khăn gì đi chăng nữa, cậu ấy cũng rất cố gắng đi tìm lời giải đáp. Có khi cậu ta còn suy nghĩ rất chu đáo, toàn diện hơn bác nữa đó. Có một khoảng thời gian, cậu ấy đã cùng bác chung tay nghiên cứu một đề tài mà bác đã bỏ vào một bên đã lâu. Kết quả cuộc nghiên cứu của bác và cậu ta đã thành công mỹ mãn, có vô số báo chí, đài truyền hình tranh nhau phát sóng tin tức này, và bác nhờ vào đó cũng trở nên nổi tiếng hơn. Nhưng...”

Giáo sư hoàn toàn chìm đắm vào hồi ức, vẻ mặt đầy tiếc nuối nói tiếp: “...Nhưng khi bác chuẩn bị phát biểu chia một nửa vinh quang từ cuộc nghiên cứu thành công đó cho cậu ấy, thì ngay lúc này lại xảy ra một sự cố làm mọi người đều chấn động...”

Tôi kinh ngạc nhìn giáo sư, như một kẻ đào mộ tham lam, muốn đem tất cả những vật quý báu ở trong ngôi mộ mà khám phá ra hết, liền hỏi giáo sư ngay: “Sự cố gì vậy ạ? Có liên quan đến cậu học trò cưng của bác phải không?” “Đúng vậy, một sự cố không nên xảy ra.” Nói xong, giáo sư quay cái ghế, nhìn vào cái cửa sổ đã bị màn che chắn hết những thứ ở thế giới bên ngoài. Ông tỏ ra dăm chiêu...

Ngay lúc này vai trò của tôi không còn thuần túy là một phóng viên nữa, mà giống như một thánh giả đang bồn chồn chờ đợi lắng nghe hồi kết của câu chuyện...

33. Chương 33

Chương 33

Vén màn bí mật

“Năm cậu ấy học năm thứ hai, bác nhớ hôm đó là thứ sáu. Như mọi khi cậu ấy đến quán ăn cơm, đột nhiên có một người đàn ông trung niên bệnh tim tái phát ngã lăn xuống đất bất tỉnh. Cậu ấy liền chạy qua xem người đàn ông đó, và phát hiện mạch đập của ông ấy vô cùng yếu ớt. Cậu ấy bình tĩnh đập mạnh bên ngoài cơ tim của bệnh nhân ngay...” Trông tôi có vẻ như không hiểu, giáo sư liền giải thích: “Tức là định vị rõ bộ vị ngực lệch sang phải một chút của bệnh nhân, dùng lực đánh thật mạnh vào đó từ 1 đến 2 cái, sau đó lập tức sờ vào động mạch cổ của bệnh nhân ngay. Nếu như có nhịp đập lại, có nghĩa là bệnh nhân đã khôi phục được nhịp đập của tim.

Tôi như giật mình tỉnh ngộ hiểu ra sự việc, liền gật đầu lia lịa.

“Nhưng rất tiếc. Bệnh nhân không hề có dấu hiệu trái tim đập trở lại. Cậu ấy liền căn cứ theo phương án A,B,C tiến hành cấp cứu ngay. A,B,C là cách gọi tóm tắt trong y học, tức là chỉ Airway (Khí đạo), Breathing (Hô hấp), Circulation (Tuần hoàn). Nhưng bệnh nhân vẫn không có dấu hiệu hồi phục nào cả. Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, cậu học trò của bác không màng đến sự can ngăn của bạn học, cố chấp đòi tiến hành Phẫu thuật xoa bóp tim can với bệnh nhân ngay. Cuộc phẫu thuật này phải mổ lồng ngực của bệnh nhân ra, lấy một cái xương sườn ra và thò tay vào xoa bóp trái tim của bệnh nhân. Có độ nguy hiểm tương đối lớn trong phẫu thuật này, nhưng vào 10 năm trước trong một cuộc phẫu thuật ở Australia từng có một tiền lệ thành công.”

“Cái gì?!...” Tôi kinh ngạc thét lên, dù tôi không rõ cuộc phẫu thuật đó có độ nguy hiểm thế nào, chỉ nghĩ là cậu ấy đang ở trong quán ăn thì làm sao có thể tiến hành cuộc phẫu thuật lớn đó chứ? Tôi không dám tưởng tượng tiếp, liền hỏi giáo sư: “Phẫu thuật ngay tại chỗ đó sao bác John?”

“Đúng vậy. Bác đã nói rồi, lúc nào cậu ấy cũng mang theo thùng đồ nghề nhỏ bên người. Cậu ấy nhanh nhẹn khử trùng và tiến hành phẫu thuật cho ông ta. Cậu ấy quả thật là một người vô cùng tài giỏi, bởi đã thành công cứu được sinh mạng của người đàn ông đó: nhịp đập trái tim bệnh nhân bắt đầu yếu ớt đập trở lại.” Nghe xong đoạn tốt đẹp của câu chuyện gây chấn động, tôi như nhẹ nhõm hẳn cả người, trong lòng bắt đầu cảm thấy khâm phục cậu học trò chưa hề biết mặt đó. Tâm trạng của giáo sư dâng trào lên rõ rệt, giáo sư thật sự cảm thấy kiêu ngạo vì có một người học trò tài giỏi như thế... Tiếc rằng tâm trạng đó kéo dài không được bao lâu, giáo sư lại tiếp tục trầm ngâm. Tôi cũng im lặng theo, và hy vọng giáo sư sẽ tiếp tục câu chuyện...

“Nhưng sau khi bệnh nhân được đưa vào bệnh viện không lâu, bác được báo tin rằng, bệnh nhân đó bởi vết thương quá lớn, nên bị nhiễm trùng dẫn đến hôn mê bất tỉnh, nghiêm trọng hơn thì có thể dẫn đến phát sinh các chứng bệnh khác và có thể tử vong. Tất cả những việc đó đều rất bất lợi với cậu học trò của bác. Người thân của bệnh nhân một mực đòi lên tòa án thưa kiện, và đối tượng bị thưa là Viện Y Học Hán Thâm.”

Tôi không còn kìm chế được tâm trạng bức xúc của mình nữa, bất bình thốt: “Thật không thể tin được. Họ lại lấy ân trả báo?” Giáo sư John gật đầu: “Học viện vì muốn bảo vệ thanh danh của mình, nên đã quyết định khai trừ cậu ấy ra khỏi trường.”

“Sao họ lại làm thế? Thật bất công. Lẽ nào ngồi ở một chỗ mở to mắt nhìn bệnh nhân chết dần chết mòn mới là triết lý sống của con người sao? Nếu như học trò của bác không ra tay cứu giúp, thì người đàn ông đó đã chết từ lâu rồi!” Tôi có chút kích động, nên hoàn toàn không còn chú ý đến người đang đối thoại của mình là một giáo sư danh tiếng hiển hách. Giáo sư lực bất tòng tâm run rẩy đôi vai nói: “Đành chịu thôi! Bởi nước Mỹ được trị vì bằng pháp luật, không có tình người gì cả, họ chỉ xem trọng kết quả và nguyên nhân dẫn đến kết quả đó, chứ không hề quan tâm đến động cơ của người khác. Chỉ còn một cách duy nhất là bệnh nhân đó mau tỉnh dậy, và thân nhân của bệnh nhân đó hủy bỏ việc thưa kiện. Như vậy, cậu học trò của bác mới đi học tiếp được.”

Tôi bắt đầu ý thức lại vai trò phóng viên của mình, cố gắng khắc chế lại tâm trạng quá mãnh cảm hỏi giáo sư: “Vậy... có phải là bệnh nhân đó đã tỉnh dậy rồi phải không?” “Không...” Giáo sư thở dài. “Lần này đến đây, bác định đem tác quyền của đề tài ESS chính tay giao lại cho cậu ấy.”

Tôi hỏi: “Bác làm như thế, có mang tính chất ý nghĩa gì không? Có thể giúp cậu ấy thoát được tội oan ức không?” Không hiểu sao những lời tôi đang nói, đều đứng về phía cậu học trò nghĩa hiệp đó, mặc dù chúng

tôi không hề quen biết nhau, nhưng tôi lại vô cùng lo lắng trước tình cảnh của cậu ấy, cứ như cậu ấy là một người bạn vô cùng quan trọng của tôi vậy.

“Khi bệnh nhân mới nhập viện, từng chụp một tấm hình X-quang điện tâm đồ. Lúc đó bác cũng đang tìm bằng chứng có lợi cho cậu ấy, nên bác đã lợi dụng quyền lực chức vị của mình, nhờ người khác tìm ra tấm hình X-quang đó rất nhanh. Điều đáng để vui mừng là, trên tấm hình X-quang hiển thị sức khỏe của bệnh nhân trước khi nhập viện, không hề có một dấu hiệu bị nhiễm trùng nào cả. Từ đó có thể kết luận rằng, bệnh nhân trước khi đưa vào bệnh viện vết thương không hề bị nhiễm trùng.”

“Thế thì tốt quá. Vậy là khi ra tòa, tấm hình X-quang đó sẽ là một bằng chứng hữu hiệu chứng minh cậu ấy trong sạch đúng không?” Tôi bắt đầu trở nên phấn khởi. Không hiểu sao tâm trạng vui buồn của tôi cứ theo diễn biến câu chuyện của cậu học trò mà tôi chưa hề biết mặt của giáo sư, trở nên vui buồn lên xuống thất thường.

“Chỉ trách bác quá sơ ý. Lúc đó đáng lẽ bác nên đem tấm hình X-quang đó về nhà giữ cẩn thận mới đúng. Nhưng bác lại ỷ y, để tấm hình đó lại vào kho tài liệu của bệnh viện. Thảm vui mừng vì đã nắm chắc phần thắng trong tay, đợi đến ngày ra tòa mới đi lấy tấm hình đó ra. Ai dè... tấm hình X-quang có thể chứng minh cậu ấy trong sạch đó lại không cánh mà bay biến đi đâu mất?” Sao lại như thế được nhỉ? Tôi cứ nghĩ rằng tình tiết như thế này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết hoặc trên phim ảnh thôi, ai ngờ lại xảy ra trong thế giới hiện thực của chúng ta? Tôi thật không dám tưởng tượng nổi, đối với một người trẻ tuổi có tương lai sáng lạn như cậu ấy, đây quả là một đòn chí mạng.

“Cho nên... Cậu ấy mới bắt đầu tránh né bác, nghi ngờ bác. Thậm chí... cậu ấy còn cho rằng tất cả những chuyện này đều do một tay bác sắp đặt.” “Nhưng, bác sao có thể làm ra chuyện như thế được chứ?” Tôi thật không hiểu, vị giáo sư lúc nào cũng lấy cậu học trò ưu tú của mình làm niềm kiêu hãnh, làm sao mà cò động cơ để làm những chuyện vô liêm sỉ như thế được? “Cậu ấy nghĩ rằng bác muốn độc chiếm đề tài ESS!” Giọng nói của giáo sư có chút đau lòng và bi ai.

Trực giác mách bảo tôi, giáo sư đích thật không nói dối. Nhưng tấm hình X-quang sao lại có thể biến mất một cách lỳ kỳ như thế chứ? Nhất sự tình còn nhiều chỗ mờ ám đây.

Bút Thúy Nhi xông cửa chạy vào nói: “Ba, trả lời phỏng vấn đến đây thôi. Sức khỏe của ba không tốt, đến lúc phải nghỉ ngơi rồi.” Sự suy đoán của tôi đứt đoạn. Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay, mới biết rằng cuộc trò chuyện của tôi và giáo sư John đã kéo dài gần 3 tiếng đồng hồ. “Thưa bác John, này giờ làm phiền bác lâu thế này thật là áy náy quá. Cuộc phỏng vấn hôm nay cháu sẽ sắp xếp lại thật nhanh, sau đó sẽ đưa cho bác xem qua nội dung, rồi sẽ chỉnh sửa sau.” Giáo sư đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình rất nhanh, bình lặng mà nói: “Không cần làm thế đâu cháu gái, chỉ cần cháu viết theo sự thật là được rồi, bác tin tưởng vào cháu mà!” “Nếu thế, bác John, tiểu thư Bút Thúy Nhi. Cháu xin ra về ạ.”

Tôi cúi đầu chào họ xoay người chuẩn bị bước ra cửa thì bị giáo sư gọi lại: “Đợi chút... Cin...” Nhất thời gấp gáp hình như giáo sư đã quên mất tên của tôi, lúng túng đứng ngay tại chỗ mà lục lọi trí nhớ của mình. “Ba, là Cinrella đó.” Bút Thúy Nhi mỉm cười bổ sung. Giáo sư cũng mỉm cười ngại ngùng nói: “Đúng rồi, là Cinrella...”

Tôi cố sức giả vờ làm bộ mặt phờ phạc, để họ nhìn vào không thể thấy được là tôi đang căng thẳng: “Dạ! Bác John gọi cháu lại có gì dạy bảo ạ?” Giáo sư rất khó khăn mà nói ra lời thỉnh cầu của mình: “Bác muốn... Bác muốn nhờ cháu giúp bác tìm một người...”

“Cháu cảm thấy rất vui khi được giúp bác. Nhưng cháu không biết có thể giúp bác đạt được nguyện vọng không nữa?” Tôi cảm thấy nhất định là giáo sư đã đánh giá con người tôi quá cao rồi. Tuy rằng tiếp xúc với giáo sư không được bao lâu, tôi lại có cảm giác rất quý mến ông già hiền từ này. Nhưng tôi lại sợ năng lực của mình có hạn giúp bác ấy không được. Tôi ghét nhất là nhận lời người khác rồi mà không giúp được họ.

“Cậu nhất định sẽ giúp được cha con tôi mà Cinrella. Người này cậu cũng biết mà...” Trong lời nói dịu dàng của Bút Thúy Nhi phảng phất một luồng khí thế như ép tôi phải nhận lời. Tôi kinh ngạc hỏi lại: “Tôi cũng biết à?” Giáo sư gật đầu nhẹ: “Chính là cậu học trò mà bác cất công đến quê quốc tìm đó.”

“Cậu học trò của bác?” Tôi càng cảm thấy khó hiểu hơn. “Cháu có quen biết cậu học trò của bác thật à?”

Tôi liền hồi ức lại những người bạn quen từ thuở học mẫu giáo, tiểu học, trung học... Nhưng không hề có người nào có dấu hiệu liên quan cả? Giáo sư chậm rãi mà nói ra tên của cậu học trò: “Cậu ấy tên là Hàn Tuyết Hàm.”

“Hàn Tuyết Hàm?” Tôi kinh ngạc tột độ, giống như gặp một quả mìn hẹn giờ hạng nặng, có thể khiến tôi hồn siêu phách lạc bất cứ lúc nào. Hàn Tuyết Hàm? Tại sao lại là Hàn Tuyết Hàm nhỉ? Trên hội nghị phóng viên hân hoan đội nón thật thấp... Khi gặp Bút Thúy Nhi không thèm quay đầu lại nhìn một cái liền chạy ra ngoài khách sạn... Còn cuộc phỏng vấn này Bút Thúy Nhi sắp xếp cho tôi... Tất cả sự thật dường như đã được vén màn. Tất cả những điều khó hiểu, bấy giờ xem ra đều đã được phơi bày.

34. Chương 34

Chương 34

Tùy cơ ứng biến

“Chuyện đó thì... Để tính sau vậy. Cháu nghĩ cháu nên về.” Xuất phát từ sự thận trọng, nên tôi không dám nhận lời ngay sự thỉnh cầu của giáo sư, và cũng không nói cho họ biết Hàn Tuyết Hàm đang tạm thời sống trong nhà mình.

“Cinrella, tôi chở cậu về nhé!” “Chờ... Chờ tôi về nhà á?” Tôi kinh ngạc nhìn thẳng vào mặt Bút Thúy Nhi. Cô ấy cũng đang mỉm cười nhìn tôi. Tôi liền lắc lắc tay từ chối: “Không cần đâu, làm phiền cậu quá. Bởi cậu cũng mới đến thành phố của tôi, dù sao cũng là khách, làm sao có thể làm phiền cậu chở tôi về nhà được chứ?”

“Ha ha... Cinrella, không sao đâu. Sợ tôi lạc đường à? Đừng quên tôi cũng là học sinh ưu tú của học viện Hán Thâm đấy!” “Cái gì? Cậu cũng là học sinh của trường Hán Thâm à?” “Thế... Cậu học chung với Hàn Tuyết Hàm à?” Tôi hỏi.

“Ừ! Cùng trường nhưng không cùng ngành, tôi học ngành y học giám định, người ta hay gọi là pháp y. Tôi học cao hơn cậu ấy hai khóa.” Thúy Nhi đáp. Pháp y? Ồ!... Tôi cố trấn tĩnh mình lại. Thật không ngờ một cô gái xinh đẹp như cô ấy lại chọn cái ngành suốt ngày phải mổ xẻ xác chết đó, thật không dám tưởng tượng nổi.

“Sao rồi? Cậu sợ rồi à? Sợ tôi sẽ cắt cậu ra từng khúc như giải phẫu thi thể hả?” “Không... Không phải!” Tôi ngập ngừng. Trong khoảnh khắc đó, nhìn nụ cười của Bút Thúy Nhi trông vô cùng đáng sợ. Chắc do tâm lý sợ hãi của tôi đây mà... Tôi tự cười ngạo trong lòng sự nhút nhát của mình. Bút Thúy Nhi vỗ vào vai tôi nói: “Chúng ta đi thôi!” Sau đó cô ta quàng cái túi xách cực kỳ xinh xắn vào vai rồi đi ra khỏi phòng. Tôi ngẩn người ra nhìn cô ấy đi ra khỏi phòng, sau đó mới như từ trong giấc mơ tỉnh dậy, vội vàng chào từ biệt giáo sư, rồi chạy theo sau cô ấy. Bút Thúy Nhi từ trong xe hơi ló đầu ra: “Nào lên xe đi!” Rồi cười hi hi khi thấy tôi đang ngẩn người ngẩn nhìn chiếc xe sang trọng của mình mê mẩn: “Sao còn chưa chịu lên xe nữa? Chê tôi chạy xe dỏm à?”

Hừ! Rõ ràng là cô ta đang tỏ vẻ khoe khoang với mình đây mà. Chiếc xe đua màu đỏ tươi sang trọng hiệu Nissan sản xuất giới hạn như thế này ai dám chê là xe dỏm chứ! Thật là bực mình, không hiểu sao mỗi lần tôi nhìn thấy một món đồ đẹp, mắt tôi lại phát ra ánh sáng long lanh kì quặc. Với tôi ánh sáng đó là một minh chứng tôi có mắt thẩm mỹ, còn người khác nhìn vào cứ cho rằng tôi là một con bé nhà quê mới lên thành phố, nhìn thấy gì cũng suýt xoa! Đáng ghét!

Vừa nghĩ ngợi tôi vừa bước chân lên xe, đóng cửa một cái thật mạnh và nói: “Không đâu. Chiếc xe tuyệt lắm, rất hợp với dáng người của Bút tiểu thư.” Bút Thúy Nhi khẽ nhìn lướt qua tôi, sau đó nhìn vào kính chiếu hậu ngắm nghía bản thân như thói quen nói: “Hãy gọi tôi là Thúy Nhi được rồi. Chúng mình cũng trạc tuổi nhau mà.” Tôi thật không cam tâm khi phải chấp nhận sự thật này, mặc dù trông Bút Thúy Nhi rất xinh đẹp. Nhưng trên người cô ấy lại không toát ra vẻ gì là một học sinh cả, hoặc có lẽ do cô ấy trang

điểm quá đậm chẳng? Nhưng cũng có thể là do ở Mỹ, nhất là học tập ở một ngôi trường hạng nhất như thế, nên các học sinh đều rất tự lập, nên Bút Thút Nhi mới toát ra vẻ chín chắn và điềm tĩnh chẳng phù hợp với lứa tuổi mới lớn.

“Cậu thân với Hàn Tuyết Hàm lắm à?” Sau khi nghe giáo sư nói Hàn Tuyết Hàm chính là cậu học trò mà mình đang tìm, thì lòng hiếu kì của tôi càng trở nên mãnh liệt hơn, thật khó mà tưởng tượng nổi Hàn Tuyết Hàm khi đứng trước mặt tôi, lúc nào cũng khoa trương tự cao tự đại, mà sau lưng hẳn lại có nhiều tình cảnh éo le như thế? Tôi cần phải điều chỉnh lại cách suy nghĩ, và đánh giá lại nhân cách của anh chàng càng ngày càng trở nên thần bí này mới được. Bút Thút Nhi mỉm cười bí hiểm hỏi tôi: “Tôi có thân với Hàn Tuyết Hàm không à? Có thể... Gọi là thân.”

Tôi vừa hỏi Bút Thút Nhi và cũng như hỏi lại chính mình: “Hàn Tuyết Hàm... Có thật sự là rất ưu tú như giáo sư đã nói không?” “À này Cinrella. Bên kia có phải là siêu thị Thời Thượng Quốc Tế nổi tiếng không?” Bút Thút Nhi đột nhiên phấn khởi la lên, có vẻ muốn lẩn tránh câu hỏi của tôi. Siêu thị Thời Thượng Quốc Tế? Đó chính là một trong những doanh nghiệp của ba Chân Hy đây mà? Đúng rồi! Xém chút là tôi quên mất, Hàn thúc cũng là ba của Hàn Tuyết Hàm.

“Cinrella. Khi ở bên Mỹ tôi hay nghe người khác nhắc đến chỗ này, tôi phải đến đó tham quan mới được, cậu làm người hướng dẫn du lịch cho mình nhé?” “Bây giờ à?” Tôi hơi lo lắng vì tối nay phải làm gấp bài phỏng vấn để nộp cho tòa soạn. Bút Thút Nhi tỏa ra ánh mắt kì vọng long lanh khiến người khác nhìn vào không thể từ chối: “Ừ... Được không vậy?” “Được thôi...” Bút Thút Nhi khi đi vào siêu thị mua sắm trông như một đứa trẻ phấn khởi nói không ngừng. Xem ra thái độ con gái đối với chuyện đi shopping đều giống nhau như thế cả.

Nhưng hôm nay, tôi không còn tâm trạng để lắng nghe những lời nói vui vẻ của Bút Thút Nhi nữa, trong lòng tôi cứ không ngừng suy nghĩ về việc của Hàn Tuyết Hàm. Thoáng nhìn, tính cách hẳn lúc nào cũng bướng bỉnh kì quái mà là học sinh đậu thủ khoa của trường đại học danh tiếng khắp toàn cầu đó sao? Hẳn lại gặp phải nhiều chuyện éo le thế này, tại sao không hề nghe hẳn nhắc đến? Gánh chịu nhiều chuyện như thế, chắc hẳn đau khổ lắm?... Giá như giáo sư sớm giao quyền sở hữu thành quả nghiên cứu gì đó cho hẳn, thì tình cảnh hiện giờ của Hàn Tuyết Hàm cũng không thê thảm như bây giờ.

“Cinrella!” Ai gọi tôi thế? Tôi ngoái đầu tìm nơi phát ra tiếng gọi, rồi trong khoảnh khắc suýt lẫn ra xỉu, ảo giác à? Chàng Chân Hy đã lâu không gặp lại đang nhìn tôi mỉm cười, bên cạnh Chân Hy... đương nhiên là Thân Ân Thế! Vẻ mặt đang tươi cười với Chân Hy của tôi, phút chốc bị tê cứng lại ngay, miệng tôi lép nhép không thành tiếng.

“Chân Hy!...” Ngược lại, Bút Thút Nhi đứng bên cạnh tôi thì lại gào cái tên Chân Hy lên. Tôi kinh ngạc quay qua nhìn Bút Thút Nhi, như đang nhìn một quái vật ngoài hành tinh xâm chiếm địa cầu vậy... “Bút... Bút Thút Nhi?” Chân Hy hiển nhiên cũng bị giật mình, trên mặt toát lên vẻ kì quái, cậu ấy nghi ngờ nhìn Bút Thút Nhi, rồi lại nhìn qua tôi, có vẻ như rất khó hiểu. Sau 5 giây im ắng, miệng của Chân Hy mới phát ra một câu: “Các cậu... Các cậu sao lại đi chung với nhau?” Bút Thút Nhi mỉm cười nói: “Ừ! Tôi mới ở bên Mỹ qua. Đang nhờ Cinrella làm hướng dẫn viên cho tôi!” “Ồ! Thế... Tuyết Hàm có biết không?”

Thật kì lạ, Chân Hy sao lại trở nên dài dòng thế này, không lẽ đây chính là do ma lực tình yêu người ta hay nói khiến cho cậu ấy trở nên như thế sao? Tôi mỉm cười đau xót trong lòng... “Thút Nhi, chúng ta đi thôi!” Tôi không có cách nào để dừng đứng nhìn Chân Hy và Thân Ân Thế tình tứ đi mua sắm, chỉ muốn rời khỏi nơi thị phi này ngay.

“Cinrella! Về đến nhà gọi điện cho tôi nhé?!” Nghe giọng nói của Chân Hy, khiến tôi có cảm giác bị thương dầy xé cõi lòng. Tôi lạnh lùng mỉm cười trả lời cậu ấy: “Ha ha!... Hàn Chân Hy. Đứng trước mặt người con gái mình yêu mà nói thế, có phải không đúng lúc lắm không?” Tôi nhìn lướt qua sắc mặt chột xanh lại của Thân Ân Thế, rồi xoay người bỏ đi một cách dứt khoát.

35. Chương 35

Chương 35

Cuộc tranh chấp giữa tôi và hẳn

“Xem ra, quan hệ giữa cậu và Chân Hy có vẻ khá tốt nhỉ?” Bút Thúy Nhi cuối cùng cũng đã phá tan đi bầu không khí. Tôi mỉm cười đau khổ, rồi hỏi: “Đúng rồi... Sao cậu lại quen với Chân Hy?” “À! Mấy lần trước Chân Hy đến học viện Hán Thâm thăm Tuyết Hàm, bọn tôi đã cùng đi dùng bữa với nhau.”

Chân Hy đến thăm Tuyết Hàm, mà cô ấy lại cùng đi dùng chung bữa với họ, xem ra quan hệ giữa cô ấy và Tuyết Hàm, nhất định không phải chỉ ở mức bình thường thôi đâu. Nhưng tôi không có hứng thú mà đi tìm hiểu chuyện này, và cũng thấy lười biếng mà nghĩ đến việc đó. “A, đúng rồi, hôm nay tôi đã không tận tình đưa cậu đi tham quan khắp nơi, lần sau tôi sẽ bù lại cho cậu.” Tôi cảm thấy rất khó xử. Vì dù sao cô ấy cũng vừa từ Mỹ sang đây, lẽ ra tôi nên thay mặt đất nước nhiệt tình tỏ lòng mến khách mà hướng dẫn cô ấy tham quan khắp nơi mới đúng chứ, đằng này tôi lại...

“Nhưng... Khi nào rảnh cậu cũng có thể đến gặp anh em nhà họ. Siêu thị Thời Thượng Quốc Tế là một trong những doanh nghiệp của ba các cậu ấy mà, cậu đến đó mua sắm có khi còn được giảm giá nữa đó!” Suýt chút thì tôi đã quên mất nói việc này cho cô ấy biết. Bút Thúy Nhi mở to đôi mắt hết cỡ: “Gì? Hàn Tuyết Hàm mà cũng có một gia thế hiển hách như thế này sao? Sao tôi chưa bao giờ nghe cậu ấy nhắc đến nhỉ?” Hẳn là một người rất bướng bỉnh. Đừng nhắc đến gia thế làm chi, ngay cả việc bị trường đuổi học nghiêm trọng như thế, Hàn thúc cũng chưa hề được hay biết, xem ra, hẳn thật sự không muốn dính líu gì đến cái gia đình hiển hách đó một tí nào...

Suốt đường về tôi cứ nghĩ vẩn vơ về việc đó suốt, cho đến khi xe ngừng lại trước Lâu đài thủy tinh. Bút Thúy Nhi nhìn ngôi nhà của tôi suýt xoa, không còn vẻ kênh kiệu mình là người giàu có, hỏi tôi: “Đây là nhà của cậu à?” Tôi có chút tự hào trong lòng, nhưng vẫn cố ý tỏ vẻ lạnh nhạt mỉm cười trả lời: “Ừ. Ngôi nhà đó do bố tôi thiết kế, lấy tên là Lâu đài thủy tinh.” Tuy rằng sự cao ngạo của Bút Thúy Nhi đối với tôi đã bớt đi rất nhiều, nhưng thật ra, ngoài Lâu đài thủy tinh này ra, tôi thật sự không còn gì để khoe với cô ấy nữa.

Bút Thúy Nhi vẫn cảm thán nói: “Trông mộng ảo quá! Quả là một ý tưởng thiết kế tuyệt vời! Tôi có thể vào đó xem được không?” “Chuyện này thì... Được thôi!” Tôi hơi do dự, nhưng vẫn đồng ý. Nói gì thì nói, tôi thật sự vô cùng mong muốn hiềm khích giữa giáo sư và Tuyết Hàm có thể được hóa giải, mà hiện giờ tôi cứ như một sợi dây nối giữa họ, dần dần kéo họ xích lại gần nhau.

Phòng khách vẫn chưa mở đèn, xem ra Hàn Tuyết Hàm chưa về. Tôi cũng không biết nên thất vọng hay nhẹ nhõm nữa. Vừa bước vào nhà, Bút Thúy Nhi phần khởi nhìn ngó khắp Lâu đài thủy tinh của tôi: “Cinrella, tôi có thể đi khắp nơi tham quan không?” Tôi vừa thu dọn đồ đạc để ở phòng khách mà trước đó chưa kịp dẹp, ngại ngùng nói: “Ừ... Cậu cứ tự nhiên.” Đúng ngay lúc Bút Thúy Nhi chuẩn bị bước lên lầu thì tiếng chuông điện thoại của cô ấy vang lên... Sau khi nghe điện thoại, Bút Thúy Nhi có vẻ như rất nuối tiếc nói với tôi: “Cinrella, tôi có chuyện gấp phải đi ngay. Lần sau rảnh rồi tôi nhất định sẽ tham quan hết cả nhà này.” Nghe cô ấy nói, không hiểu sao tôi lại thở một hơi dài nhẹ nhõm cả người, giống như vừa mới kết thúc một cuộc đón tiếp ghê tởm vậy.

Bỗng, ánh mắt hướng ra cửa của Bút Thúy Nhi như bị ngưng đọng lại, toát lên một vẻ ngạc nhiên, hoan hỉ, và pha lẫn một chút... hoang mang? Miệng của cô ấy lắp ba lắp bắp: “Hàn... Tuyết... Hàm...” Tôi nhìn theo tia mắt của Bút Thúy Nhi... Hàn Tuyết Hàm... Trái tim tôi bắt đầu ớn lạnh, xiu xuống. Thực ra tôi muốn họ gặp nhau thông thả, nhưng bây giờ thì...

Đó là Hàn Tuyết Hàm?! Sao hẳn lại đứng trước cửa trông cứ như bị một ngọn núi lớn đè vào khiến không thể thở nổi vậy? Còn vẻ mặt?... Trông giống như bức tượng, không một chút cảm xúc, lạnh lùng như khiến người khác phải ớn lạnh.

“Hàn...” Tôi định mở lời giải thích, nhưng hẳn cố tình như không nhìn thấy bọn tôi, chạy qua giữa hai bọn tôi, không nói không rằng thẳng lên lầu. Phút chốc, bầu không khí ớn lạnh đã bao trùm cả ngôi nhà của tôi. Tôi như lực bất tòng tâm, nhìn sang Bút Thúy Nhi: cô ấy đang cắn chặt môi, toát ra vẻ bị tổn thương.

“Các cậu... Sống chung một nhà?” Câu hỏi của cô ấy toát ra một vẻ không vui. Tôi nghĩ nhất định là cô ta đang oán trách tôi tại sao không sớm nói ra việc này cho cô ấy biết trước. Tỏ vẻ như rất có lỗi tôi gật đầu, và tính mở miệng giải thích với cô ấy rằng, không cố ý che giấu chuyện này. Bút Thúy Nhi đột nhiên trở lại bình thường như không có gì xảy ra, mỉm cười nói với tôi: “Tôi về nhé, Cinrella!”

Sau khi tiễn Bút Thúy Nhi, tôi không ngừng suy nghĩ về việc này mà vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Tôi quyết định truy hỏi Hàn Tuyết Hàm cho ra lẽ. Có lẽ đây chính là lần tiếp xúc đầu tiên, khi tôi đã hiểu rõ về con người của hắn, nên trái tim tôi không ngừng cảm thấy xôn xao bất an. Sau khi đi qua đi lại trước cửa phòng hắn rất lâu, cuối cùng tôi cũng dốc hết lòng can đảm mạnh dạn đưa tay lên chuẩn bị gõ cửa phòng hắn thì...

Cửa phòng tự động mở ra. Hình ảnh đầu tiên bắt gặp chính là.. Hàn Tuyết Hàm nhìn chăm chăm vào tôi! Trong ánh mắt đó, ngoài sự lạnh lùng, sắc nhọn, hờn dỗi ra còn pha chút chán ngán? Cánh tay của tôi đang đưa lên tính gõ cửa, phút chốc bị tê cứng, treo lơ lửng trong bầu không khí ngột ngạt. Quen với hắn bao lâu nay, tôi chưa bao giờ nhìn thấy Hàn Tuyết Hàm có vẻ mặt đáng sợ như thế. Nhìn vẻ mặt như muốn cách ly ngàn dặm đó, tôi không biết nên mở miệng nói ra những thắc mắc của mình như thế nào...

Nhưng hắn lại chủ động mở miệng lên tiếng trước: “Tại sao bà lại dẫn cô ta đến đây?” Tôi giống như con nít bị mắc lỗi, cẩn thận chậm rãi trả lời hắn: “Tôi... Cô ấy cứ một mực đòi chở tôi về... Tôi không có cách nào để từ chối...” “Cô sao vậy? Lẽ nào không có chân tự đi bộ về sao? Đồ con gái tham hư vinh. Lòng tự trọng của cô quăng đi đâu mất? Cô nghĩ rằng bắt quàng làm họ với cô ta sẽ trở nên danh giá hơn sao? Cô có biết cha con họ hại tôi thế thảm thể nào không?”

“Ăn nói đừng quá đáng như thế nhé!” Tôi bắt đầu nín nhịn không được nữa, tự trọng của mình đang bị hắn chà đạp không đáng một xu, nếu như không phản kháng lại, quả đúng là tôi đã “quăng mất lòng tự trọng”. Tôi nghiêng chặt răng từng câu một trả lại hắn:

“Thứ nhất, tôi gặp cô ấy do có hẹn phỏng vấn giáo sư John. Thứ hai, Bút Thúy Nhi cố chấp đòi chở tôi về, nhưng cô ấy không biết tôi sống chung với ông. Thứ 3... Ông hãy nghe cho rõ đây: Giáo sư lần này đến đây, mục đích chính là tìm ra ông, và đem tác quyền luận văn chính tay giao lại cho ông! Uống phí giáo sư luôn miệng nói ông nào là học trò tốt, học sinh ưu tú của ông ấy. Thật không ngờ con người ông chỉ biết nghĩ xấu về họ! Cuối cùng tôi phải nhắc nhở ông là, mặc cho giáo sư và Bút Thúy Nhi vì động cơ gì mà tiếp nhận cuộc phỏng vấn của tôi, nhưng từ đầu đến cuối tôi chỉ là một phóng viên, tôi chỉ làm những công việc của một phóng viên thôi, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ bắt quàng làm họ với ai gì cả. Cinrella tôi đây không bao giờ là loại người như thế!”

Một hơi nói hết những gì mình nghĩ trong lòng, lập tức tôi cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Thì ra Cinrella tôi đây có thể sống dứt khoát như thế...

Không khí trầm mặc trong 10 giây... Rầm! Sau mấy lần Hàn Tuyết Hàm tính mở miệng bắt bẻ tôi nhưng lại thôi, hắn bực tức đóng cửa phòng lại một cái thật mạnh. Đồ đáng ghét, có ngon thì mở cửa bước ra tranh luận với tôi! Tôi giận đến nổi cả đầu bốc khói, mạnh tay gõ cửa rầm rầm. Nhưng hắn không có một chút động tĩnh. Tôi đứng lầu lầu ngoài cửa phòng, “Đồ... Yếu lý rồi chỉ biết trốn trong phòng, đồ rùa rút đầu!” Rồi tôi đành bỏ đi, nhưng thật sự vẫn còn cảm thấy tức tối, không ngừng hít thở thật sâu, cô hết sức để mình bình tĩnh lại, nhưng tôi vẫn cảm thấy luồng khí nóng giận trong người như đã lớn lên đến cực hạn, sau đó, luồng khí nóng giận đó lại xôn xao dâng tràn lên đỉnh đầu tôi. Cơ thể tôi bắt đầu mất trọng tâm, choáng váng nhìn thấy trời đất như đang quay cuồng.

Khi tôi bắt đầu ý thức được tình hình không ổn, thì đã giống như một cọng bún, từ trên cầu thang ngã lăn xuống. Sau mấy cái nhào lộn tôi ngã lăn xuống đất, ý thức đầu tiên sau khi bị té ngã của tôi lại là dùng hết nội lực trong người gào lên: “Hàn Tuyết Hàm! Hic... Hic...” Sau đó là một trận khóc lóc nức nở.

Hàn Tuyết Hàm lúc này như điện xẹt xuất hiện trước cặp mắt lưng tròng nước mắt của tôi, dùng giọng điệu trêu chọc như mọi khi nói: “Cô quả là ngốc ngoại hạng!” Tôi vẫn suýt xoa vì vết thương đau đớn, tức giận lắm bầm: “Tránh xa tôi ra! Tôi không muốn nhìn thấy bộ mặt của ông nữa!” Khi hắn tính sờ vào vết thương của tôi, tôi la lên: “Đừng đụng vào!”

“Chảy máu rồi kia, dễ bị nhiễm trùng lắm!” Hắn nói. Lúc này tôi mới phát hiện, trên chiếc áo khoác và ống quần lấm lem vài vết máu đỏ tươi. “Tránh ra! Tránh ra đi!” Tôi vẫn đẩy Hàn Tuyết Hàm ra, từ chối lời quan tâm và sự an ủi của hắn. “Ồn ào quá đi! Ngoan ngoan nghe lời!” Hắn bực dọc la, không màng chú ý tôi đang gắng sức kháng cự, ầm tôi lên ghế nệm. Tôi bị tiếng hét của hắn làm cho sợ sệt, chẳng mấy chốc trở nên ngoan ngoãn, yếu ớt như con dê tơ đang chờ mổ thịt, để hắn làm gì thì làm.

“Xin lỗi! Chẳng qua tôi sợ cô bị cô ta lợi dụng thôi.” Bên tai tôi đột nhiên vọng lại giọng nói hạ thấp mình thủ thủ của hắn. Bất ngờ ghê! “Cinrella!” Tôi nghi ngờ mình đang nghe lầm, nếu như tôi nhớ không lầm

thì đây là lần đầu hấn gọi tôi một cách... bình thường như thế. “Mặc cho cô nói gì đi chẳng nữa, Bút Thúy Nhi là một người như thế nào, tôi hiểu rõ hơn ai hết. Sau này hãy tiếp xúc ít với cô ta thôi nhé!”

Tôi như cảm thấy mát lòng mát dạ, tên này nếu đã chủ động nhận sai, thì chị Cinrella tôi đây cũng không nhớ dai làm gì. Còn giữa Bút Thúy Nhi và hấn có tranh chấp gì, tôi cũng không cần biết.

36. Chương 36

Chương 36

Xao xuyến nhất thời

“Bin bin!...” Ngoài sân đột nhiên vang vọng một hồi tiếng kèn xe. Trời đã tối thế này, còn ai đến nhỉ? Tôi liền vội vã lau nước mắt, theo phản xạ nhảy lên. “Áy da!” Vết thương trên đầu gối lập tức rách toét, máu tươi trào ra thấm cả bông băng. “Đúng là ngốc. Lúc nào cũng như con mèo leo trèo nhảy nhót, không thể ngồi yên được sao? Ngồi xuống mau!” Lúc này trông vẻ mặt của Hàn Tuyết Hàm giống như một phụ huynh đang giáo huấn con cái nghịch ngợm. Tôi nín cười không được liền phì cười ngặt nghẽo, mặc dù chưa kịp “điều chỉnh” lại tâm trạng buồn bã của mình.

Nhìn Hàn Tuyết Hàm đang chuẩn bị thuốc đỏ bông băng cầm máu cho mình, tôi nói: “Này, ông ra xem ai đến đây!” “Đừng nhiều lời! Cầm máu trước đã!” Nói xong hấn liền gác chân tôi lên, chăm chú tháo bông băng cũ ra, bôi thuốc vào và thay băng mới. Cử chỉ ân cần của hấn khiến tôi cảm thấy lúng túng. Trước giờ, tôi và hấn lúc nào cũng cãi vã với nhau, cứ như mèo với chuột sống chung một nhà không đội trời chung. Lúc này hấn lại dịu dàng mà chung sống hòa bình với tôi, quả thật là hơi kì quái? Trông vẻ mặt đang tập trung của hấn thật khiến người ta phải... ngẩn ngơ ngẩn nhìn...

Ánh đèn dịu dịu rơi vào nửa mặt hoàn mỹ, một sóng mũi cao thẳng, cái cằm duyên dáng, và cặp lông mày dài rậm... Trời! Trông hấn cứ như một tác phẩm nghệ thuật. Mắt tôi nhìn chăm chăm vào hấn, nhịp tim tăng, thậm chí tôi còn tham lam muốn nhìn rõ cả lỗ chân lông trên khuôn mặt của hấn... Tôi lẩm nhẩm trong lòng, thật là hoàn mỹ, lẽ nào... Câu “Tuyệt sắc giai nhân” cũng có thể hình dung ở một người con trai sao? Nhưng... Sao hấn lại không thích con gái nhỉ? Tôi bắt đầu suy diễn lung tung...

“Xong rồi này! Mấy hôm tới nhớ chú ý giữ gìn vệ sinh vết thương nhé.” Hấn nhẹ nhàng nói. Hối Thượng Đế vạn năng, lẽ nào con bị rối loạn thần kinh hay sao? Tại sao lúc này con nghe giọng nói của hấn lại dịu dàng và hoàn mỹ đến thế nhỉ?... Không được, Cinrella, mày phải duy trì bình tĩnh... Mày phải...

Hàn Tuyết Hàm lạnh nhạt ngược đầu lên nhìn tôi ngỡ ngàng hỏi: “Cô... Muốn làm gì mà nhìn tôi ghê thế?” Bây giờ tôi mới để ý, bởi quá say mê nhìn ngắm hấn, không khống chế được cảm xúc của mình mà đưa nguyên khuôn mặt mình áp sát mặt hấn chỉ còn ngăn cách bởi một cái mũi... Suýt chút là... Tôi vội vã chống chế: “Không... Không có gì đâu? Chỉ là... hơi nhúc nhúc đầu một chút thôi!” Giả như hấn mà biết được nguyên nhân thật sự tôi nhìn hấn thì Cinrella tôi đây còn mặt mũi nào làm người nữa?

Hấn mỉm cười: “Ồ! Nhúc nhúc đầu! Có thật là... chỉ là nhúc nhúc đầu không đó?” Tôi trốn tránh ánh mắt của hấn: “Ừ... thật đó!” Hấn lại áp sát vào mặt tôi hơn, nói: “Muốn hôn tôi lắm à?” “Muốn... Muốn gì cơ?” Tôi hoàn toàn không còn cách nào bình tĩnh mà chỉ phớt cảm xúc đang hiện ra trên khuôn mặt của mình. Hấn dám đưa tay nâng khuôn mặt tôi lên mỉm cười: “nào, thả lỏng người ra đi, đừng cứng ngắc như khúc gỗ như thế chứ! Tôi có thể miễn phí tặng cho cô một nụ hôn đó.” Khuôn mặt tuyệt mỹ của hấn càng lúc càng áp sát mặt tôi, dường như tôi không còn cách nào khống chế hành vi của mình nữa! Thượng Đế ơi! Hãy ban cho con sức mạnh để tránh xa hấn... Nhưng không hiểu sao đôi chân tôi như bị bùa phép không thể nhúc nhích được, còn đôi tay thì mềm nhũn ra, chỉ còn sót lại cái cổ họng yếu ớt phản kháng lại hấn...

Ngay lúc khuôn mặt hấn chỉ còn cách môi tôi một li... Đột nhiên từ bên ngoài vọng lại một giọng nói: “Các cậu... Đang làm gì thế?” Bọn tôi liền cùng lúc mà hướng ánh nhìn ra cánh cửa.

“Chân... Hy?!” Chân Hy giống như mới từ trên trời rơi xuống, xuất hiện đứng trước mặt bọn tôi. Chân Hy giả vờ trách móc bọn tôi: “Cửa không có khóa, tôi mới đẩy là cánh cửa tự mở ra. Vào đây cả nửa ngày trời, mà các cậu vẫn chưa chú ý đến tôi là sao?” Khuôn mặt tôi bắt đầu nóng bừng lên... Chết! Sao lại để cho Chân Hy nhìn thấy cảnh hồi nãy chứ? Tôi như điên tiết trong lòng tự nhủ: Giá như thời gian có thể quay ngược và giây phút lúc này, tôi sẽ không một chút do dự mà xé nát Hàn Tuyết Hàm ra trăm mảnh.

Chân Hy có chút không vui hỏi tôi: “Cinrella. Sao cậu không gọi điện cho tôi?” Hừm! Nhắc đến chuyện đó, làm tôi nhớ lại sự ngại ngùng khi gặp họ tung tăng ở khu vui sắm, tôi lại nóng cả người lên.

Hàn Tuyết Hàm không hiểu chúng tôi đang nói về chuyện gì, liền hỏi: “Chuyện gì thế?” Tôi cố ý nhún nhún vai, tỏ vẻ bất cần: “Không có gì đâu, chỉ là một chuyện nhỏ thôi.” Chân Hy cuối cùng cũng đã phát giác ra vết thương trên người tôi, hỏi: “Cinrella. Cậu lại bị thương à? Sao hậu đậu thế?” Hừ! Đáng ghét thật! Người có bạn gái rồi có khác, ít quan tâm đến người khác, bây giờ mới để ý đến tôi bị thương, Chân Hy của ngày trước đâu phải thế?

Hàn Tuyết Hàm nói: “Ha ha! Có một cô ngốc thiếu canxi, từ trên cầu thang ngã lăn xuống đất!” “Ông mới là đồ ngốc đó. Vô duyên chết đi được. Không thèm nói chuyện với các cậu nữa!” Không hiểu sao hôm nay tôi có thể giận dữ như thế, xoay người một mạch chạy thẳng lên lầu, chui ngay vào phòng. Vừa bước vào phòng tôi nằm lăn ra giường, sờ vào vết thương bầm tím trên cơ thể mình, uất ức mà chảy dài từng giọt nước mắt... Họ đều là đồ xấu xa! Đáng ghét thật!...

37. Chương 37

Màn 7 YÊU CỨU VỐT

Chương 37

Cuộc tranh chấp giữa hai anh em

Không biết đã trôi qua bao lâu, tôi đột nhiên từ giấc ngủ sâu giật mình thức dậy...

“Em biết cô ấy từ Mỹ sang đây rồi, tại sao không đi tìm cô ấy? Bây giờ càng tệ hơn, cô ấy cứ bám lấy Cinrella, lẽ nào em còn chưa hiểu rõ tính khí của cô ấy à? Em không sợ cô ấy sẽ làm tổn thương Cinrella sao?” Tiếng cãi vã hình như phát ra từ phòng ngủ của Hàn Tuyết Hàm. Cái gì? Mình bị làm tổn thương? Giọng trách móc đó hình như là của Chân Hy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Mình ít khi thấy Chân Hy nói chuyện lớn tiếng như thế, họ đang tranh cãi gì thế? Tôi cảm thấy bất an nên rón rén đứng trước phòng họ chăm chú lắng nghe động tĩnh bên trong.

“Việc này không liên quan gì đến anh!” Hàn Tuyết Hàm lạnh lùng đáp trả lại Chân Hy. Rồi không khí bỗng trầm mặc... sự trầm mặc buồn bã. Đã xảy ra chuyện gì thế? Người con gái mà họ nhắc đến là ai? Tôi cố hồi ức lại tất cả. Có khả năng người con gái mà họ nhắc đến là Bút Thúy Nhi chăng. Là cô ấy thì sao nào? Giữa họ đã xảy ra xích mích gì? Không lẽ do Hàn Tuyết Hàm cầm thù sự hiểu lầm giữa hân và giáo sư nên trút giận vào Bút Thúy Nhi? Sao lại có thể làm thế được? Tất cả những việc đó rõ ràng chỉ là một sự hiểu lầm thôi mà? Hơn nữa, mặc dù Bút Thúy Nhi tính tình có chút kì quặc nhưng đâu đến mức độ sẽ làm tổn thương tôi chứ? Đúng là chuyện bé xé ra to...

Chân Hy vẫn chất vấn Hàn Tuyết Hàm: “Em tính xử lý thế nào đây? Trốn tránh hay chấp nhận?” “Dù là sự lựa chọn nào đi chăng nữa, em cũng không để cô ấy làm tổn thương Cinrella đâu!” Lời nói đó mà lại có thể xuất phát từ miệng Hàn Tuyết Hàm sao? Rốt cuộc họ lo lắng cho mình chuyện gì nhỉ?

Chân Hy tiếp tục chất vấn Hàn Tuyết Hàm: “Đúng rồi. Lúc này mới bước vào nhà, anh thấy các em đang làm gì thế?” Hình như... Hình như Chân Hy đang nhắc đến chuyện tôi và Hàn Tuyết Hàm suýt chút nữa thì hôn nhau? Thật tình, Chân Hy nhắc đến chuyện đó làm tôi không biết? Xấu hổ quá đi! Tôi lại bắt đầu như điên tiết trong lòng.

“Cinrella cho em ở nhờ, ít nhất em cũng phải kính trọng cậu ấy, chứ không phải... làm nhục cậu ấy!” “Làm nhục?” Hàn Tuyết Hàm không còn nín nhịn được nữa liền đáp trả lại ngay, “Hàn Chân Hy! Anh không có tư cách nói em xấu xa đến như thế! Anh nghĩ gì tưởng em không biết sao? Nếu anh quan tâm Cinrella như thế, tại sao còn làm bạn trai Thân Ân Thế chứ? Cô ta không tốt lành như anh nghĩ đâu, anh làm ơn hãy tỉnh ngộ đi!” “Chuyện anh không cần em phải quan tâm!” Rốt cuộc Chân Hy bị sao thế? Phải chăng trước đó tôi đã nghe sót gì không? Tại sao chỉ sau một giấc ngủ, hai anh em họ lại trở thành như thế?

“Tốt, anh đã quyết định chọn Thân Ân Thế rồi, tại sao lại còn sợ đánh mất Cinrella?” Tiếng Hàn Tuyết Hàm. Trời, các cậu làm ơn hãy thôi cãi nhau được không? Tôi còn chưa đủ xấu hổ sao? “Tâm tư Cinrella ngay cả em còn nhìn ra, lẽ nào anh lại không cảm nhận được? Nhưng anh vẫn không cho ra câu trả lời dứt khoát, mà vẫn còn cò thái độ ba phải để mọi người hiểu lầm, khó chịu, thậm chí đau khổ tốt cùng, nói chung... Anh không nỡ buông Cinrella ra, và không nỡ nhường cô ấy cho một người khác. Thật ra anh muốn giữ cô ấy ở bên cạnh mình mãi mãi, cho đến khi anh bị Thân Ân Thế bỏ rơi, anh sẽ lấy cô ấy làm người thay thế!”

Hàn Tuyết Hàm, rốt cuộc ông đang nói gì thế? Sao mỗi một từ mà ông nói ra đều như mũi nhọn con dao đâm thẳng vào trái tim tôi? Tại sao ông cứ nằng nặc nói ra tất cả, để tôi không còn chỗ dung thân chứ? Nhưng không hiểu sao những lời ông nói tôi đều có đồng cảm sâu sắc.

“Sao em lại nói như vậy?” Chân Hy có vẻ lúng túng. Hàn Tuyết Hàm vẫn xối xả: “Giả như một ngày nào đó, Thân Ân Thế bỏ rơi anh, anh sẽ danh chính ngôn thuận mà tiếp nhận Cinrella. Không lẽ anh không hề có ý nghĩ như thế?”

“Không, anh không có! Anh không hề nghĩ thế!” Chân Hy không ngừng lặp lại, như đang kiên định lòng quyết tâm... Không được kiên định của mình. “Anh chưa hề có ý nghĩ như thế thật sao?” Khẩu khí của Hàn Tuyết Hàm có vẻ ép người quá đáng. “Không! Anh không có thật!”

“Đó là do chính miệng anh nói đó nha. Vậy thì anh đừng có hối hận!” Giọng nói của Chân Hy có chút run rẩy. “Em muốn làm gì giờ đây đã không còn liên quan đến anh nữa rồi!”

Rầm! Tôi nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, và tiếng vật đổ ngã xuống đất! Không ổn rồi. Tôi kinh hãi!

“Em đừng có quá đáng! Nếu em làm tổn thương Cinrella, anh bảo đảm em sẽ không giống như bây giờ, có thể đứng lên lại được đâu!” Đó là giọng nói phẫn nộ của Chân Hy.

Lại một tiếng gầm thát thanh. “Người quá đáng là anh mới đúng!” Giọng nói của Hàn Tuyết Hàm giống như tiếng sét đánh ngang tai tôi, “Ha! Hàn Chân Hy! Đúng là một người đáng để thương hại... Anh nghĩ anh là ai chứ? Chúa Cứu Thế? Hay Thượng Đế? Anh biết rõ hạnh phúc mà Cinrella muốn có chính là sở hữu được trái tim của anh, nhưng anh không những không cho cô ấy hạnh phúc, mà còn nghĩ rằng để cô ấy tiếp tục đi trên con đường mà anh cho là hạnh phúc, thì cô ấy đã hạnh phúc rồi. Anh đúng là một thằng con trai nhu nhược!”

Tiếng khiển trách trải khắp phòng bị một câu truy hỏi làm cho đứt đoạn. Tiếp sau đó cuộc gây gổ kịch liệt như phong ba bão tố lại nổ ra ở trong căn phòng này Không biết họ đang làm gì thế? Đánh nhau à? Tôi nắm chặt cái nắm cửa, nhưng không dám đẩy cửa bước vào. Cinrella, mày bị sao thế? Mau vào trong ngăn họ lại đi! Nhưng không hiểu sao, tôi như không còn chút sức lực, như tay tôi đang cầm một món đồ thần bí, phút chốc đã hút sạch hết toàn bộ sức lực của tôi.

Rồi bên trong lại tĩnh lặng. Trầm mặc... Sự trầm mặc khiến người ta phải nghẹt thở... Rất lâu sau đó, cuối cùng Chân Hy chậm rãi nói ra một câu: “Em thật lòng mến Cinrella phải không?” “Vâng!” Hàn Tuyết Hàm! Ông rốt cuộc muốn gì thế? Hấn điên rồi à? Sao lại nói thế? Phút chốc trái tim tôi như nhảy lên cổ họng, sôi sục quay cuồng khiến người tôi như mềm nhũn ra...

“Vây... Anh chúc các em hạnh phúc!” Khi giọng nói mà tôi đã kì vọng rất lâu và kí gửi tất cả niềm hy vọng vào đó... chậm rãi phát ra, chẳng mấy chốc tôi giống như bại tướng chán giữ biên ai cuối cùng bị đánh bại, đứng không vững, đổ ngã xuống dưới đất, vào màn đêm thăm thẳm cuối đường chân trời... Hoàng tử mà cô bé Lọ Lem trông ngóng bấy lâu, trong cuộc so găng với ma pháp sư, đã không đánh mà bại... Đánh mất hoàng tử, cô bé Lọ Lem không còn cách nào tìm lại được chiếc giày thủy tinh còn lại, chỉ còn biết mỗi đêm đứng ngoài cổng thành chờ đợi mong ngóng, vô vọng vĩnh viễn... Nước mắt tôi nhỏ giọt xuống đất không một tiếng động...

38. Chương 38

Chương 38

Một buổi sáng chán ngắt

“Cinrella, Cinrella...” Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi khe khẽ của hai anh em họ, nhưng lại không còn sức lực mở mắt ra nhìn. Mặt sàn nhà mát mẻ như áp ủ cơ thể nóng hổi, tôi uốn người, mơ hồ lẩm bẩm, “Thoải mái quá...” Đó có lẽ là ý thức cuối cùng của tôi còn sót lại trong ngày hôm nay...

Khi tỉnh dậy, trời đã sáng rõ. Á! Tôi bị một bóng người đang nằm trên chiếc giường ngủ của mình làm cho giật mình. Hình như... là... Hàn Tuyết Hàm thì phải? Sao hắn lại ở đây? Hàn Tuyết Hàm nghe tiếng động, liền dụi dụi đôi mắt ngược đầu lên: “Cô dậy rồi à?” “Hôm qua... Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Tôi còn vương vấn chút ý thức mơ hồ. Hắn lái sang chuyện khác, ánh mắt như muốn tránh né: “Cô đúng là một người phiền phức. Ý trong nhà có bác sĩ và thuốc men miễn phí, nên cứ mặc nhiên mà mắc bệnh hoài!”

Phút chốc tôi nhớ lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra hôm qua, đối với những câu phát ngôn hồ đồ của hắn ở trước mặt Chân Hy biểu thị phản kháng ngay. “Nói gì thế?” Tôi nổi nóng: “Thật là nực cười, lời nói càng lúc càng không có đầu óc!” Hắn tỏ vẻ tức tối: “Không... Không có đầu óc à? Được rồi được rồi, người không có đầu óc này lập tức biến mất ngay!” Dứt lời Hàn Tuyết Hàm ngồi dậy ngoảnh mặt bỏ đi. Tôi dõi theo bóng dáng ngang bướng tự cao tự đại của hắn, nói với theo: “Đúng là một tên lộn xộn, nhỏ nhen!”

Đột nhiên hắn quay người lại, nói với tôi: “À, đúng rồi! Hôm qua Hàn Chân Hy đều ở đây bên cô suốt, anh ấy mới đi thôi.” Chân Hy! Khi nghe thấy cái tên này tôi lập tức phản xạ, nhịp tim gia tăng mà vẫn cố sức giữ bình tĩnh mà hỏi lại: “Cậu ấy ở đây làm gì?” Hàn Chân Hy, cậu không phải là đã buông xuôi việc níu kéo hạnh phúc của tôi rồi sao? Tại sao còn cho tôi hy vọng nữa chứ? “Cô nặng như con hà mã, mà còn nói xiu là xiu ngay, cô tưởng tôi có thể phân thân thành hai người để khiêng cô về phòng sao?” “Cậu ấy rời khỏi đây lúc nào vậy?” “Thân Ân Thế gặp phải chuyện gì đó, nên anh ấy vội chạy qua bên cô ta rồi!” Khi trả lời tôi, Hàn Tuyết Hàm vẫn giữ nét mặt lạnh nhạt, giống như đang nói về một việc không liên quan gì đến mình vậy.

Chút hy vọng còn vương vấn trong lòng tôi, phút chốc đã tan biến thành mây khói... “Cô ta lại làm việc xấu nữa à?” Tôi giống như tự lẩm bẩm với mình. Tại sao?... Tại sao Chân Hy lại chung tình với loại con gái đó thế? Rốt cuộc cậu ấy có hiểu cô ta là một người như thế nào không?

Hàn Tuyết Hàm nghiêng chặt răng dăng trào ra những lời thương tiếc: “Anh ấy là một tên đại ngốc, ngốc nhất trên thế gian này!” “Này...” Tôi bắt đầu đem uất ức phát tiết lên đầu Hàn Tuyết Hàm, “Sao ông lại nói cậu ấy như thế? Dù sao cậu ấy cũng là anh hai của ông mà! Còn nữa, hôm qua các ông bị điên rồi à? Anh em với nhau lẽ nào không thể thương lượng với nhau sao? Sao lại dùng biện pháp ngang ngược giải quyết vấn đề chứ?” Thần sắc của hắn trở nên hoang mang hỏi lại tôi ngay: “Cô nghe hết rồi à?”

“Cũng may là tôi đã nghe thấy hết, nếu không tôi vẫn cứ như một con ngốc tiếp tục chìm đắm trong ảo tưởng mãi. Hàn Tuyết Hàm! Sao hôm qua ông lại nói những lời đó? Rõ ràng là ông không thích con gái mà, sao ông lại nói là thật lòng yêu tôi mất rồi, ông có biết rằng nói như thế, Chân Hy sẽ càng rời xa tôi hơn không?” Tôi cảm thấy đau nhói cõi lòng, những cảnh hôm qua như cơn ác mộng bắt đầu tái hiện lại ngược đãi tôi...

“Cô tưởng tôi không nói thế, thì Chân Hy sẽ tiếp nhận tình cảm của cô sao? Anh ấy mặc dù đã biết hết tất cả thói hư tật xấu của Thân Ân Thế, nhưng anh ấy vẫn cứ lao đầu vào cô ta! Anh ấy đúng là một tên đại ngốc, là một tên ngốc hoang tưởng rằng chờ ngày Thân Ân Thế sẽ vì mình mà thay đổi! Còn cô nữa! Cinrella, cô cũng ngốc nghếch như thế đấy!” “Hàn Tuyết Hàm! Ông hãy câm miệng ngay, dù cho tôi có là đồ ngốc cũng không cần ông thương hại!” Tôi bị nói trúng tim đen, trong lòng như có thứ gì đó bị tan vỡ.

Hàn Tuyết Hàm liếc nhìn tôi một cái nói: “Cô tưởng tôi thích cô thật sao? Chẳng qua tôi chỉ vì lo cho Hàn Chân Hy, không muốn anh ấy vì loại con gái đó mà lãng phí thời gian mà thôi!” “Ý... ý ông là...” Tôi bắt đầu hoang mang, như cảm nhận một món đồ quý giá không thuộc về mình vậy, và không biết nên vì sự

hiểu nhầm ý của mình cho ra lời giải thích phản biện nào nữa? “Cô tưởng tôi có thể yêu một người đầu óc đơn giản, tính cách nóng nảy, và... xấu xí như cô sao?”

Hắn nhìn tôi cười ngạo, nói tiếp: “Tôi quá hiểu tính của Chân Hy. Chỉ giả bộ nói cho anh ấy biết chúng ta yêu nhau, thì anh ấy mới có thể chú ý đến bà thím lù khù như cô đấy!” “Hàn Tuyết Hàm!” Lòng tự trọng của tôi như bị một sự chà đạp trầm trọng trước giờ chưa hề có, ngay lập tức có luồng khí áp từ cơ thể tôi bộc phát ra ngoài ngay! “Đồ xấu xa, lúc nào ông cũng buông lời trêu ghẹo người khác như thế mà coi được à?” Hắn cười nhếch mép đáp trả tôi: “Thất vọng rồi sao? Không nỡ buông tôi ra phải không? Trong mắt Hàn Chân Hy, cô đã thuộc về Hàn Tuyết Hàm tôi đây rồi!”

“Cái gì?” Tôi thất sắc kinh ngạc?!... “Em thật lòng mến Cinrella sao?” “Đúng vậy!” “Nếu thế... Chúc các em hạnh phúc!...” Tôi nhớ rõ hôm một hôm qua đường như Chân Hy đã hỏi Hàn Tuyết Hàm những câu hỏi như thế, và cũng chúc phúc Hàn Tuyết Hàm như thế... Còn tôi thì...

Tại sao? Tại sao chứ? Rõ ràng là biết tôi thích cậu, tại sao cậu còn tàn nhẫn đối xử với tôi như vậy? Nếu như tôi mang đến phiền phức cho cậu, là gánh nặng của cậu, thì tôi có thể tuyên bố biến mất sẽ không xuất hiện trong cuộc đời cậu nữa. Nhưng... Nhưng cậu lại dùng biện pháp đó đuổi khéo tôi đi? Hàn Chân Hy, cậu khiến tôi cảm thấy mình như một con mèo hoang tội nghiệp không ai quan tâm đến, khiến tôi cảm thấy sự chờ đợi cậu quay về là vô vọng và đáng cười như thế nào... Nhưng... Lẽ nào cậu tốt với tôi, lịch thiệp với tôi, quan tâm lo lắng cho tôi mọi mặt đều chỉ là do tôi ảo tưởng ra sao? Tôi cứ nghĩ rằng nếu tiếp tục nghĩ, tất cả giả tạo đều có thể biến thành thật, tất cả ảo giác đều có thể hóa thành hiện thực. Vì vậy mà tôi không chút phản kháng chìm đắm vào đó, tình nguyện mà vì cậu đau lòng vỡ nát trái tim. Ai ngờ tất cả những việc đó chỉ càng gò bó tôi hơn, càng ngày càng lún sâu, cho đến khi thân tàn ma dại, cho đến khi nghẹt thở tử vong?... Đáng chết!

Tôi tự lẩm bẩm một mình, “Tưởng tôi là trái bóng bàn sao? Mà các người đẩy tôi đẩy lui?...”

Đình đông... Tiếng chuông cửa vang lên. Chắc là Chân Hy? Tôi liền chạy như một mũi tên lao ra mở cửa. Nhưng thấy người đứng ngoài cửa là một người đàn ông trung niên. Đầu tiên, tôi nghĩ người ra nhìn, sau đó cảm thấy người đàn ông này quen quen, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra từng gặp anh ta ở đâu.

“Chào cô, tiểu thư Cinrella.” Người đàn ông đó “kính cẩn” gọi ra tên của tôi, càng khiến tôi nghi hoặc hơn. “Xin hỏi... Ông Hàn Tuyết Hàm có ở nhà không ạ?”

“Anh đến đây làm gì?!” Sau lưng tôi văng ra câu hỏi chất vấn không chút tình cảm của Hàn Tuyết Hàm. Tình cảnh này... Tại sao... Lại quen thuộc quá nhỉ? À, nhớ ra rồi, hình như đó chính là người đàn ông trung niên lúc trước ở trước cửa khách sạn, lồi lõm kéo kéo, có hành vi mờ ám với Hàn Tuyết Hàm đấy mà? Tôi hít ngược một hơi lạnh, quay đầu nhìn Hàn Tuyết Hàm.

Trên mặt hắn đầy vẻ bất cần, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào người đàn ông trung niên đó. Kì lạ! Sao anh ta lại biết Hàn Tuyết Hàm ở đây? Không lẽ anh ta muốn cứ thế mà theo đuổi thẳng ngốc ngang bướng này sao? Ha ha! Lần này xem ông giải quyết thế nào đây, đồ tự cao tự đại!

Người đàn ông trung niên đó khi nhìn thấy Hàn Tuyết Hàm lập tức đứng thẳng mình, trên mặt cố nặn ra nụ cười giả tạo: “Chào cậu! Hàn thiếu gia!” Cái gì? Hàn thiếu gia? Tôi cảm thấy khó hiểu, phớt lờ cả đầu óc như rơi vào trạng thái chân không. Người đàn ông trung niên đó vẫy vẫy tay ra sau như chỉ thị: “Nhanh... Nhanh tay lên, nhẹ nhàng một chút đừng làm phiền Hàn thiếu gia nghỉ ngơi!”

Xảy ra chuyện gì thế này? Tôi cực kì cảm thấy khó hiểu trước những hành động của người đàn ông trung niên này. Người đàn ông đó gật đầu chống nạnh đứng qua một bên, lập tức có một đám người thân hình vạm vỡ khiêng từng thùng đi vào nhà tôi. “Các anh... Các anh làm gì thế?” Câu hỏi chất vấn của tôi không có được hiệu quả, mấy người khỏe còn hơn trâu đó tuyệt nhiên không hề xem lời nói của tôi ra gì? Thậm chí còn không thèm chú ý đến sự tồn tại của tôi mà ngang nhiên khiêng đồ chất vào phòng khách của tôi.

Đáng ghét thật! Đến giờ phút này rồi mà Hàn Tuyết Hàm vẫn cứ vô tư thọc tay vào túi quần nhìn tất cả mọi việc xảy ra, như đang xem một màn phim hay ho không hề liên quan đến mình vậy. “Hàn Tuyết Hàm!” Tôi dùng hết sức lực điên tiết gào lên: “Đây đều là việc tốt do ông gây ra cả, mau giúp tôi đuổi bọn họ ra khỏi đây mau!” Hắn tỏ vẻ khinh miệt nói: “Việc này có lợi với cô quá còn gì. Đồ ngốc!” Trời! Trên đời này còn có pháp luật gì nữa không? Họ cứ tiếp tục chất đồ vào thế này, cả nhà tôi chắc đều bị tràn ngập bởi

những thùng hàng này mất. Chết tiệt thật! Mới sáng sớm mà đã bị đám người không biết vương pháp này làm cho choáng váng mặt mày rồi, làm mình quên cả việc đến giờ đi học.

Tôi liền vội vàng thượng căng chân, hạ căng tay, thậm chí dùng cả thân người của mình cản bước những kẻ xâm lược bất hợp pháp này lại: “Các người! Các người hãy dừng tay lại mau!” Người đàn ông trung niên lúc này không biết từ đâu nhảy ra nở nụ cười tươi rói, liền nói: “Hi hi!... Thưa tiểu thư Cinrella, đây là chút tâm ý của tiểu thư nhà tôi, xin cô hãy thu nhận.”

Tôi liền hỏi lại ngay: “Tiểu thư của nhà anh là ai?” Hàn Tuyết Hàm liền trả lời thay: “Là Bút Thúy Nhi chứ ai!” “Vâng... Đúng vậy! Tiểu thư nhà tôi cố tình từ Mỹ đem những thứ này qua tặng cho Hàn thiếu gia. Tiểu thư nhà tôi đối với Hàn thiếu gia đích thật là một lòng một dạ!”

Bút Thúy Nhi? Một lòng một dạ với Hàn Tuyết Hàm? Nói như thế, người đàn ông trung niên quì gối trước cửa khách sạn, nài nỉ Hàn Tuyết Hàm quay về cũng chỉ là chỉ thị của Bút Thúy Nhi sao? Thì ra... Thì ra việc mình suy đoán hần là dân đồng tính là một sự hiểu lầm to lớn. Thì ra “nha đầu” Bút Thúy Nhi đích thật có tình ý với Hàn Tuyết Hàm! Trời! Đối với tôi, đây quả thật là một tin động trời, trước giờ tôi cứ nghĩ rằng... Nghĩ hần là... Không ngờ tôi lại cùng một người con trai “bình thường” sống chung một mái nhà lâu như thế này!

39. Chương 39

Chương 39

Kế hoạch cứu vớt tình yêu

“Hàn thiếu gia, tiểu thư Cinrella. Toàn bộ hàng đã được gửi đến, mời hai cô cậu từ từ hưởng dùng. Tôi xin cáo lui.” Bộ dạng cung kính tận tụy quá mức của người đàn ông trung niên đó, thật khiến người ta muốn phán chán. Đợi đám người đó rời khỏi nhà, tôi mới cẩn thận kiểm tra lại mấy thùng hàng đóng kín.

“Toàn bộ đều đóng dấu bằng tiếng Anh đó.” Hần lại bắt đầu giả giọng trêu ghẹo tôi, “Cô làm gì mà căng thẳng thần kinh thế? Trong đó chứa bom nổ chậm đâu mà lo!” Hàn Tuyết Hàm dùng chân đá mạnh vào đồng hàng chất cao như núi đó một cái, ngay lập tức tất cả đều đổ ập xuống, các thùng giấy tranh nhau rách toét, trào đổ ra ngoài hết... Nào là thanh long, nho xanh Mỹ, thạch lựu đen...

Oa! Gì thế này?! Khiến tôi hoa cả mắt... Sao bên trong lại chứa nhiều loại trái cây ngoại thế? Lẽ nào Bút Thúy Nhi muốn dùng nguyên một vườn trái cây để mua chuộc bọn tôi sao? “Này cô ngốc! Cái này... Hừm... Tất cả những thứ này tôi đều giao cho cô giải quyết hết!” Nói xong Hàn Tuyết Hàm một mạch chạy thẳng lên lầu. Xí Thái độ gì chứ! Tôi bất mãn nhìn hần lầu bầu: “Này... Ông nghĩ tôi là ai chứ? Ăn xin à?” “Cô lộn xộn quá đi, nhiều dây thức ăn vẫn chưa đủ nhét đầy miệng cô sao?”

Tôi bĩu môi: “Thật tình tôi không hiểu ông đang nghĩ gì nữa? Không thích cô ta sao lại nhận quà tặng của cô chứ, thật là kì cục!” Đột nhiên, sắc mặt Hàn Tuyết Hàm trở nên tái xanh, hần quay đầu lại nhìn, như muốn nghiền nát tôi thành trăm mảnh. Tôi sợ sệt, nhưng vẫn giả vờ nhẹ nhõm nói: “Này... Ánh mắt của ông làm toàn thân tôi nổi cả da gà. Ông hãy rút lại đi!”

“Để bọn họ tổn có chút tiền của thế này, cũng không thể bù đắp lại được nhưng tổn hại mà họ mang đến cho tôi nữa!” Hàn Tuyết Hàm mặt không chút cảm xúc. Nói xong những lời đó, hần xoay người chạy thẳng lên lầu đóng cửa phòng lại. Đúng là một người kì quặc?!

Chết thật! Trời đang đẹp thế sao bỗng dừng lại mây đen kéo tới ào ào che kín cả bầu trời vậy... Đúng là một bữa sáng kì quặc, không có chuyện gì vừa ý cả. Tôi cầm vội cây dù màu hồng mà mình rất yêu thích, hướng phía trường học tiến bước. Nhưng không hiểu sao, trong lòng cứ bồn chồn sợ sệt, cảm thấy như sắp có chuyện gì kinh khủng xảy ra vậy. Tất cả cũng đều tại hần cả, mới sáng sớm mà đã gây ra nhiều chuyện thế này, khiến cho thần kinh của tôi ở trong trạng thái cảnh giới cao độ? Không đúng! Cái cảm giác ớn lạnh đó càng lúc càng mãnh liệt hơn, nói chính xác hơn là cái cảm giác đó ở sau lưng tôi đang áp sát dần dần...

“Này... Bà thím. Cô cứ đi chậm như rùa bò thế này chắc đến trời tối còn chưa đến trường nữa quá.” Đúng như tôi tiên đoán, cảm giác không tốt của tôi bị giọng nói của hân ứng nghiệm mất rồi! Tôi lớn tiếng phản đối: “Đúng là âm hồn bất tan. Ông làm gì mà đi theo tôi hoài vậy?” Hàn Tuyết Hàm cười ngạo: “Làm ơn hãy tỉnh lại đi bà thím. Ở đó mà tưởng bỏ... Bộ tôi ra thả bộ cũng phạm pháp sao?” Hứ! Đúng là mặt dày! Tôi không thèm để ý đến hân nữa, một mạch chạy thẳng về hướng tàu điện ngầm.

“Kế hoạch đó... Cô suy nghĩ sao rồi?” Hân như nín nhịn muốn hỏi tôi đã lâu, chạy nhanh hai bước về phía trước hỏi tôi. Rõ ràng là hân cố tình đến đây tìm mình mà, đúng là đồ ngốc ham sĩ diện. Nhưng, kế hoạch? Tôi chẳng hiểu gì cả. “Kế hoạch gì?” Hân như ngây ngô nói: “Kế hoạch... cứu vớt Chân Hy đó!” Tôi mở to đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào tên không được bình thường này: “Đúng là gà nói với vịt, tội chẳng hiểu ông nói gì cả?”

“Này... Cô ngốc! Tôi đã chấp nhận hi sinh đến mức độ này, cô còn giả đồ ngây thơ gì nữa? Ý tôi là nói cái kế hoạch tôi với cô giả vờ làm... tình nhân với nhau, để Hàn Chân Hy biết được tầm quan trọng của tôi! Hiểu chưa?!” “Cái gì?” Tôi kinh ngạc mở to đôi mắt, tên này không phải uống lộn thuốc chắc hân cũng bị ám đầu rồi, thật là hoang đường, tình nhân mà cũng có thể giả vờ sao?

“Tôi... Tôi cũng muốn giúp ông lắm, nhưng... Tôi làm được gì chứ?” Tôi bị Hàn Tuyết Hàm làm cho hồ đồ, không biết hân đang nghĩ gì nữa? “Được chứ! Chỉ cần cô đồng ý, mọi việc cứ để tôi lo liệu!” “Ông... Ông thật sự mong muốn tôi và Hàn Chân Hy trở thành một đôi sao?” Hàn Tuyết Hàm nhăm nhắng nói: “Ít ra cô còn an toàn hơn đứa con gái ấy!” Tôi vẫn còn thắc mắc hỏi: “Sao ông... Sao ông đột nhiên lại tích cực... Muốn giúp tôi thế?”

Chưa qua 3 phút hân trở lại nguyên hình, hung tợn nói: “Cô sao vậy? Nói hoài mà không hiểu! Đây là một cuộc hợp tác của hai chúng ta. Là hợp tác đó hiểu chưa?!” “Hợp tác?” Tôi càng hồ đồ hơn?

“Tức là một mặt có thể giúp cho Chân Hy sớm thoát khỏi tình cảnh khốn đốn, một mặt còn lại có thể giúp tôi thoát khỏi sự đeo bám của Bút Thúy Nhi. Cô hiểu chưa?!” “Ông?” “Cô nghĩ rằng tôi thật lòng rất thích những thứ của Bút Thúy Nhi tặng à? Tôi chỉ có một cách duy nhất là nói cho cô ta biết là tôi đã có bạn gái rồi thì mới có thể không bị cô ta đeo bám nữa? Hiểu chưa? Hử?”

Hứ! Tôi sớm biết hân đâu có tốt lành gì mà bỗng dưng muốn giúp mình chứ, vậy mà hân còn dám mạnh miệng nói đây là kế hoạch cứu vớt Chân Hy. Chẳng qua là hân chỉ muốn giúp bản thân mình thôi! “Hàn Tuyết Hàm, tôi thật bái phục ông, bái phục ông đến nỗi có cả lòng quyết tâm đi chết nữa!...” Tôi giận dữ nói tiếp, “Đã thế, tôi sẽ để ông trời quyết định có giúp ông không nhé!” “Ý cô là sao?” Hàn Tuyết Hàm thắc mắc.

“Bây giờ chúng ta sẽ đứng trước cửa ra vào của ga tàu điện ngầm, nhìn số bước ra từ cửa tàu, từ 1 đến 25, nếu như có người cầm cây dù màu đỏ bước ra thì tôi sẽ đồng ý giúp ông!” Tôi từng từ một nói rõ ý nghĩ của mình, “Hứ! Để xem ông còn dắc ý nữa không. Lần này thần tiên giáng thế cũng không giúp ông được đâu!” Hân hiển nhiên không ngờ tới tôi sẽ xài nhiều này, nói: “Này... Sao cô có thể không giữ lời chứ?” Tôi không thèm để ý đến sự phẫn nộ của hân, bắt đầu đếm số người bước ra, “Một! Hai!...”

Hân cuối cùng cũng khuất phục, nói: “Được rồi! Được rồi! Bà thím lúc nào cũng lắm chuyện phiền phức thế này đấy!” Tôi ở đấy lòng nở một nụ cười chiến thắng... “22!” Số càng cao tôi càng nhẹ nhõm hơn. “23!” Số càng cao hân càng lúc càng căng thẳng. Ha ha! Lần này cho ông chết nhé, thật không ngờ Cinrella tôi đây cũng có ngày áp chế được hân. “24!” Tôi lên nhìn hân một cái, dường như hân đã từ bỏ kế hoạch mà mình cho là hoàn hảo, hân như suy sụp mà thở dài, thối phù phù vào những lọn tóc bay lên bay xuống trước mũi.

Nhìn hân thật là mắc cười, tôi không thể kìm nén được mà cười đau cả bụng. Trước khi người thứ 25 bước ra, chúng tôi đều không hẹn mà cùng nín thở, hồi hộp chờ đợi sự xuất hiện của người thứ 25...

“Là màu đen! A!...” Tôi mừng rỡ nhảy cẫng lên. “Nhìn cô lóc chóc chưa kia! Khó coi quá đi!” Hân có vẻ tức giận. Ha! Dầu sao mình cũng là người chiến thắng, cứ để hân nói gì thì nói! Tôi dôi mắt đưa tiễn cụ già đáng mến đó ra khỏi cửa ra vào tàu điện ngầm. “Chúc cụ vạn phúc!” Tôi cố ý lớn tiếng nói lên, nhìn về mặt tức tối của Hàn Tuyết Hàm, trong lòng vui vẻ như nở một đóa hoa mặt trời.

“Ý?!... A!... Là cây dù màu đỏ!” Đột nhiên Hàn Tuyết Hàm sung sướng la lên!? Tôi liền nhìn về phía bà cụ...

A! Xém chút nữa là tôi xỉu ngay tại chỗ. Ai dè... cây dù được bao vỏ màu đen đỏ, khi bà run rẩy bóc vỏ bao ra, bật lên lại là một cây dù màu đỏ huyết dụ! Quay đầu lại, tôi thấy Hàn Tuyết Hàm đang ngồi ở dưới cầu thang cười ngặt nghẽo đến nỗi muốn nằm lăn ra đất!

40. Chương 40

Chương 40

Hỏa tinh chạm địa cầu

“Hãy! Có nhớ anh không?” Từ trường học về vừa mới bước chân vào nhà, tôi đã nghe giọng nói trêu ghẹo dị hợm của hắn rồi, nghe mà muốn lăn đùng ra xỉu. Đồ chết tiệt, hắn dám nằm dài ra trên ghế nệm ở phòng khách kèm theo vẻ mặt đắc ý dị hợm. Hứ! Đáng ghét thật! Đúng là một bộ mặt mưu mô xảo quyệt! Tôi cố kìm nén nuốt nước bọt trong cổ họng, đè nén lại tất cả buồn bực của cả ngày hôm nay vào lòng... “Ồ đó lắm nhảm gì thế? Không phải ông đã cá cược thắng tôi rồi sao? Còn đắc ý gì thế?”

Hắn khoa trương mà bày ra vẻ mặt dễ ghét hỏi: “Sao rồi, cảm giác khi có bạn trai tuyệt chứ! Có phải hôm nay cô đã chui vào một góc nào đó cười thầm cả ngày không?” Đúng là một tên vô duyên! Làm như tôi lợi dụng hắn không bằng, nếu không vì muốn giúp Chân Hy, hắn có đóng gói tặng miễn phí, tôi cũng không thêm ngó ngang! “Này... Đầu óc ông cấu tạo bằng thứ gì thế? Suốt ngày ở đó mơ mộng hão huyền! Ông tưởng mình là tình thánh hả? Đúng là một người tự cao tự đại!” “Cô...”

“Bin! Bin!” Ngoài sân vọng vào nhà một hồi tiếng kèn xe. Chân Hy? Không hiểu sao tôi lại có một cảm giác mãnh liệt, khẳng định đó là Chân Hy! Nhưng... Mặc dù tôi rất muốn gặp cậu ấy, lại không tự chủ được bản thân mình, bước chạy lên lầu. Không biết tôi đang lo sợ gì? Hay là... Muốn trốn tránh điều gì nữa?

Hàn Tuyết Hàm từ trên ghế nệm ngồi bật dậy nói: “Em yêu! Đến lượt chúng ta phải xuất hiện chung với nhau rồi này! Sao nữa? Sợ à?” Mặc dù biết hắn đang nói khích, nhưng tôi lại không thể lấy hết dũng khí ra mà phản biện lại hắn. “Qua đây!” Hắn bước lên cầu thang, kéo tôi xuống” “Dám không phối hợp với tôi đang hoảng thì cô chết chắc!” Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, cứ để mọi việc tiếp tục tiến diễn.

Khi bóng dáng của Chân Hy hiện rõ dần dần đến gần tôi, Hàn Tuyết Hàm cố tình nói lớn với tôi: “Em! Qua đây mau, xem ai đến kia!” Đúng là một tên xấu xa! Tôi cúi thấp đầu ngại ngùng không dám nhìn thẳng vào Chân Hy. Có trời mới biết, tôi cùng hội cùng thuyền với Hàn Tuyết Hàm chỉ là một cuộc giao hẹn.

“Em...” Đột nhiên Hàn Tuyết Hàm như bị cứng họng không nói tiếp nữa mà nhìn chằm chằm về phía trước. Xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Tôi ngược đầu lên nhìn... Trời! Tại sao... Trong sân nhà mình, mới chớp mắt... Người ở đâu mà chui ra nhiều thế này? Chân Hy... Bút Thúc Nhi?!... Giáo sư John? Còn có cả... Tôi rùng mình ớn lạnh: Còn có cả Hàn Thúc nữa?! Mỗi người họ đều mang theo vẻ mặt lạnh nhạt và tâm trạng khác nhau mà quan sát Hàn Tuyết Hàm... Và cả... Người vô tội là tôi! Cảm giác không tốt bắt đầu nảy sinh, tôi cảm thấy ớn lạnh từ trên đỉnh đầu xuống gót chân.

“Mọi người... cùng hẹn nhau đến đây à?” Tôi choáng váng hỏi họ, bất chợt bắt gặp ánh mắt của Chân Hy. Trái tim tôi càng đau nhói hơn giống như ngàn kim xuyên tim vậy! Nhất định... Chân Hy đã nghĩ rằng tôi và Hàn Tuyết Hàm đã thật sự yêu nhau mất rồi... Nếu như tâm trạng của Chân Hy giống như Hàn Tuyết Hàm đã nói. Vậy... Tại sao Chân Hy không hề có một dấu hiệu quay về nào cả? Lẽ nào... Trong mắt Chân Hy mình thật sự không quan trọng như mình đã tưởng sao? Nếu thế, tại sao cậu ấy lại khó chịu với việc tôi thân mật với ai, và nói những lời ba phải chứ?...

Bút Thúc Nhi nhẹ nhàng: “Tuyết Hàm! Ba tôi đến thăm cậu này!” Gì thế nhỉ? Thật là hoang đường, không biết cô ta đang nghĩ gì thế? Tại sao lại dẫn giáo sư John đến đây? Đúng là một sai lầm tai hại. Lẽ ra mình không nên để cô ta chở về mới đúng. Đã thế... Còn Hàn Thúc và Chân Hy sao họ lại đến đây chung với nhau? Tôi như cảm thấy mình đã lọt vào cái bẫy to lớn.

Ngó người trôi qua nửa giây, Hàn Tuyết Hàm mới từ từ nặn ra một câu: “Hàn Chân Hy! Là anh gọi họ đến phải không? Anh muốn trả đũa tôi à?” Cặp mắt giận dữ của Hàn Tuyết Hàm như viên đạn sẵn sàng xẹt ra hoa lửa, còn ánh mắt của hắn thì sắc nhọn giống như một con dao bén đâm thẳng vào điểm chí mạng của Chân Hy.

“Trả đũa?...” Chân Hy chậm rãi lặp lại, bất chợt ánh mắt của cậu ấy như hòa quyện vào ánh mắt của tôi, nắc nhe lên một tiếng đau thương, rồi im lặng không nói gì nữa.

Hàn Tuyết Hàm mỉm cười lạnh lùng nói tiếp: “Ha ha! Anh đang đổ kị em khiến Cinrella dứt bỏ anh phải không?” Nghe hắn nói tôi ớn lạnh cả người, hắn bị điên rồi sao? Mặc dù là đang đóng kịch, nhưng cũng đâu cần ngay trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng này nói ra những lời như thế chứ?!

Hàn thúc sắc mặt lạnh băng không còn nín nhịn được nữa, thốt lên: “Đủ rồi! Đã phạm lỗi lầm lớn như thế này, mà còn dám ở đây yêu đương nhăng nhit à?” Nghe Hàn thúc nói mặt tôi liền đỏ ửng, giống như con nít mắc lỗi, tôi lúng ta lúng túng. Lần này mọi chuyện phải giải quyết thế nào đây? Sự việc càng lúc càng trở nên rắc rối...

Bút Thúy Nhi khôn ngoan cố gắng xóa bầu không khí khô khốc này, nói: “Hàn thúc, đừng nóng giận quá làm gì, cháu nghĩ... Chẳng qua Hàn Tuyết Hàm không muốn bác phải lo lắng thôi!” Nghe Bút Thúy Nhi nói vậy, Hàn thúc như bớt giận hẳn: “Thúy Nhi. Cháu không cần thay nó nói tốt làm gì. Giá như nó có một nửa thông minh đạt lý như cháu thì tốt quá! Hừ! Con không biết mau mời mọi người vào nhà à?”

“Vâng, vâng! Mời mọi người vào...” Tôi như mới tỉnh dậy trong kinh hãi, vội vàng lách người sang một bên và đẩy Hàn Tuyết Hàm đứng ngáng trước cửa từ này đến giờ sang một góc. Tôi muốn tận hết sức mình để bầu không khí hòa hợp hơn.

“Thích giao tiếp như thế, sao cô không đi làm tiếp viên đi, vớ vẩn!” Hàn Tuyết Hàm hất tay tôi ra, rồi lạnh lùng quay mặt bỏ đi. Thái độ gì thế? Quá đáng thật! Mọi việc bị hắn làm cho xáo trộn lên, mà còn không cho phép người khác thu xếp giùm hắn. Đúng là một tên không biết trời cao đất dày! Đáng ghét thật!... Gan ruột của tôi như bị hắn làm cho tức tối đến nỗi muốn nổ tung ra. Nhưng tôi vẫn làm ra vẻ như không có gì xảy ra, nặn ra bộ mặt tươi cười niềm nở, gồng mình giúp hắn thu xếp bãi chiến trường.

“Tuyết Hàm...” Bút Thúy Nhi vội chạy đuổi theo sau hắn, vừa vội chạy theo sau vừa nói gì đó với hắn. Trông tình cảnh đó không hiểu sao tôi lại cảm thấy đau nhói... Trời ơi! Cinrella, rốt cuộc mày đang nghĩ gì thế? Nhất định mày đã bị hắn làm cho hồ đồ mất rồi!

“Cinrella!...” Hàn thúc gọi tôi. “Dạ?...” Tôi vội thu ánh nhìn lại, trả lời.

“Cinrella. Từ bé bác đã trông cháu cho tới lớn, sớm đã xem cháu như con gái của mình vậy. Nhưng thằng đầu bò Hàn Tuyết Hàm con trai bác có tính khí kì quặc như thế... Cháu thật sự chịu đựng nổi sao?” Gì chứ! Tôi không hiểu, không lẽ ngay cả Hàn thúc cũng hiểu lầm tôi và Hàn Tuyết Hàm đang cặp bồ sao? Tôi hướng ánh mắt cầu cứu vào Chân Hy, nhưng sắc mặt cậu ấy vẫn cứ lạnh nhạt, không hề thay đổi một chút nào cả.

“Không... Hàn thúc, bác hiểu lầm rồi...” Tôi không ngừng lắc tay phủ nhận, “Cháu và Hàn Tuyết Hàm không như bác đã nghĩ đâu”. Tôi cũng không biết phải biện minh cho mình như thế nào nữa. Thượng Đế ơi! Xin người hãy mau để con được giải thoát! Để người khác nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình lúc này, chẳng thà đập đầu vào tường tự sát cho rồi.

“Đừng làm khó cháu gái này nữa!” Cuối cùng giáo sư John cũng đã giải thoát cho tôi. Tôi cảm động đến rơi lệ, chỉ chưa đến mức quì gối cảm tạ cụ già thoát nhìn có vẻ dữ dằn thật ra lại rất hiền lành này mà thôi. “Vì muốn giúp Hàn Tuyết Hàm giữ bí mật này, hắn cũng đủ làm khó cháu nó rồi!” Á! Câu bổ sung tiếp theo của giáo sư John, suýt khiến tôi lăn đùng xuống đất chết mà ngất đi... Thì ra cả giáo sư John cũng hiểu lầm quan hệ giữa tôi và Hàn Tuyết Hàm.

Tôi biết rằng chuyện này không nên tiếp tục bàn luận nữa, nên liền chuyển sang chuyện khác ngay: “Sao mọi người lại đến đây chung với nhau vậy?”

“Giáo sư John và tiểu thư Bút Thúy Nhi bận bịu ngập đầu mà còn bớt chút thời gian đến thăm viếng bác, thật tình bác cảm thấy áy náy lắm. Tuyết Hàm sang Mỹ du học bấy lâu nay, mà bác chưa lần nào chính

thức đến thăm viếng giáo sư!” Hàn thúc khiêm tốn nói những lời cung kính đó với giáo sư, sau đó sắc mặt ông chuyển sang phiền muộn và đau lòng than thở nói tiếp: “Nếu giáo sư không đến viếng thăm, thì bác vẫn còn bị anh em nó và cháu dẫu kín việc nó bị thôi học.”

Nghe xong, tôi mặt đỏ xuống tận cổ, không biết phải giải thích thế nào nữa. Bút Thúy Nhi đột nhiên từ sau lưng tôi xuất hiện kèm theo vẻ mặt rất ngây thơ: “Bác đừng nói thế. Chẳng qua các cậu ấy sợ bác lo lắng quá thôi! Nói chung, việc của Hàn Tuyết Hàm hãy để cháu giải quyết dần cho.” Nghe cô ấy nói vậy tôi nhẹ nhõm cả người. Tuy rằng có chút phản cảm với lời lẽ nịnh nọt của cô ta, nhưng nói gì thì nói, cô ta cũng đã giải vây, để tôi còn có chút thời gian hít thở. Hàn thúc cau gợn nói: “Thằng Tiểu Tuyết bỏ đi đâu này giờ vậy?” Bút Thúy Nhi lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Giáo sư John thất vọng nhìn ra cửa sổ: “Thúy Nhi, chúng ta nên về thôi! Thưa anh Hàn, về việc chuyển giao quyền đứng tên chúng ta sẽ tường tận tìm hiểu sau nhé!” “Nhất định, nhất định! Giáo sư, ngài hãy yên tâm!” Hai người không ngừng hàn huyên, rồi cung kính chào từ biệt nhau. Dõi theo bóng dáng chiếc xe chở giáo sư John và Bút Thúy Nhi dần dần rời khỏi nhà, tôi bắt đầu cảm thấy bất an. Một Hàn thúc hậm hực chờ đợi Hàn Tuyết Hàm quay về, một Chân Hy lạnh nhạt lạ thường từ nãy đến giờ vẫn cứ im thin thít, và cả... Hàn Tuyết Hàm không biết bao giờ mới chịu xuất hiện?...

Tất cả hiện tượng đó dường như đã hình thành một bầu không khí ảm đạm kì quái. Theo sự dịch chuyển của thời gian, không ngừng lớn lên... Cả tòa Lâu đài pha lê đều bị bao trùm bởi bầu không khí ảm đạm và sắp phải đối mặt với rạn nứt...

41. Chương 41

Chương 41

Đi tìm Hàn Tuyết Hàm

Đã 11 giờ, mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Hàn Tuyết Hàm quay về. Hàn thúc bắt đầu xôn xao đứng ngồi không yên, nóng nảy mà đi qua đi lại trong phòng khách... Hàn thúc càng ngày càng giận, bắt đầu không ngừng nói: “Đúng là thằng con khó bảo. Khi nào nó về tôi phải dạy cho nó một bài học! Lúc nào cũng búng bình, xem trời bằng vung...” “Ba... Ba không thể bình tâm nhỏ nhẹ trò chuyện với Tiểu Tuyết được sao? Đừng có cứ mỗi lần xáp gần lại y như rằng lại tranh cãi với nhau hoài được không?” Từ đầu đến cuối, Chân Hy không có nói một lời, cuối cùng cũng đã có phản ứng.

“Phù...” Tiếng than thở của Hàn thúc khiến cho tâm trạng mệt mỏi của mỗi một người trong bọn tôi càng thêm nặng nề. “Thật hết cách dạy thằng này rồi.” Hàn thúc bất lực lắc đầu, ánh mắt đầy vẻ u sầu. Ầm ầm...

Tôi và Chân Hy bất chợt bốn mắt giao nhau. Có lẽ... tình yêu trai gái so với tình cha con ruột thịt có vẻ như không quan trọng và đáng ngại bằng. Bọn tôi thông cảm với sự buồn rầu của Hàn thúc, và cũng lo lắng cho tình trạng của Hàn Tuyết Hàm... Hoặc có lẽ trong lúc này, bọn tôi đều cùng đứng chung một lập trường, nên mới dùng ngôn ngữ không lời hóa giải những khúc mắc ẩn giấu trong lòng của nhau.

“Cinrella. Cậu lên ngủ trước đi, ngày mai cậu phải đi học sớm cơ mà! Tôi và ba tôi đợi Tiểu Tuyết về...” Lời lẽ của Chân Hy vẫn dịu dàng như ngày nào, phút chốc tinh thần của tôi đã thanh thản phần chần hẩn lên gấp trăm lần... Á! Đột nhiên tôi chợt nhớ một việc: Có khi nào lúc này Hàn Tuyết Hàm đang làm việc ở quán bar không? Nhưng... Việc này không thể để cho Hàn thúc biết được. Nguy hiểm thật! Tôi lau mồ hôi trên trán tự trấn an. Suýt chút thì tôi đã tiết lộ ra một bí mật kinh thiên động địa có thể khiến cho mâu thuẫn càng thêm kịch liệt rồi! Tôi vội vàng điều chỉnh tâm trạng của mình lại, cố làm ra vẻ rất bình tĩnh nói với Hàn thúc và Chân Hy: “A... Tôi đột nhiên chợt nhớ một việc quan trọng phải làm ngay. Cậu và Hàn thúc cứ ở nhà đợi nhé!” Chưa kịp đợi hai người có phản ứng gì, tôi đã chạy ào ra ngoài như một mũi tên... Chân Hy vội vàng chạy theo réo gọi tên tôi: “Cinrella!” Tôi dừng chân lại, nhưng lại không có dừng khí quay đầu lại, lí nhí: “Ừm... Tôi sẽ quay về ngay thôi mà...”

“Có cần tôi chở cậu đi không?” Giọng nói của Chân Hy có vẻ hụt hẫng... Và kì vọng. Tôi lắc đầu từ chối: “Không... Không cần đâu, chỗ đó cách đây không xa. Cậu quay về đợi với Hàn thúc đi!” Nhưng... Cinrella! Mày thật lòng không muốn Chân Hy chở sao? Rốt cuộc mày còn mong đợi gì nữa chứ? Có phải mày đang

mong chờ Chân Hy sẽ kéo mây lên xe chở đi không? Chân Hy là chàng hoàng tử lịch thiệp, không thể nào giống như Hàn Tuyết Hàm khiến cho mây cảm thấy ngại dẫu... Hay... Mây vốn muốn trốn tránh... Bởi vì mây biết rõ tình yêu của mây đối với Chân Hy và vô vọng nên mới đổi lòng, lẩn trốn?

“Hãy khuyên nó về mau nhé!” Câu nói đó của Chân Hy ở sau lưng tôi vọng lên hồi lâu... Sao... Chân Hy biết mình đi tìm Hàn Tuyết Hàm?

Quả đúng như tôi đã nghĩ, vừa mới xông thẳng vào quán bar chỗ làm việc của Hàn Tuyết Hàm, mới lướt mắt thôi là tôi đã nhìn thấy hắn ngay. Chỉ là, hắn không như mọi khi pha chế rượu ở quán bar, mà đang cuồng nhiệt nhảy múa ngoài sàn nhảy. Hắn như bỏ mặc tất cả, dùng hết sức lực, nhảy múa điên loạn, suýt chút nữa là tôi quên luôn bộ dạng vốn có của hắn. Ở cạnh hắn, còn tụ tập còn có một đám con gái ăn mặc diêm dúa nhảy cặp. Tôi dụi cặp mắt, cầu mong rằng đó chỉ là do nhất thời hoa mắt nhìn nhầm...

Nhưng không hiểu sao?... Trái tim tôi lại không ngừng đau nhói, cảm thấy khó thở, giống như tiếng nhạc ồn ào trong quán bar, từng nhịp điệu mà chà xát trái tim tôi?...

“Hàn Tuyết Hàm! Ông bước ra đây mau!” Cuối cùng cơn giận dữ của tôi không ngừng tuôn trào, như cơn sóng dữ dội mãnh liệt không thể kiểm soát được tôi lao vào đám người cuồng say đó. Những người bao quanh Hàn Tuyết Hàm bất chợt liền nổi lên một cơn xao động nhỏ... Gần Tuyết Hàm nhất là một cô gái nhuộm tóc vàng, môi to son đen, nhìn thẳng vào tôi và dùng một giọng nói khàn khàn nạt nộ: “Con nhỏ điên khùng này là ai thế? Hãy rút đi, đừng cản trở tôi và Richard!”

Tôi bỏ ngoài tai những lời khoa trương của cô gái đó, cứ tiếp tục khí thế tiến về phía Hàn Tuyết Hàm, chậm rãi nói từng từ một: “Hãy-theo-tôi-về-nhà-ngay! Mọi người đang đợi ông đó!” Hàn Tuyết Hàm vẫn đứng đờ đẫn không có phản ứng gì, tiếp tục chìm đắm vào điệu nhảy quay cuồng. Cô gái tô son đen nhăn nhó nắm lấy tay tôi kéo ra ngoài, miệng lầu bàu: “Con nhỏ này cứng đầu thật, dám ở đây cản trở bọn tao hả?!”

“Tôi là bạn gái cậu ấy!” Nhất thời bức xúc, tôi lỡ lời nói ra câu nói làm ngay cả mình còn phải giật mình! “Ha ha! Còn tao là tình nhân của cậu ta đấy!” Sau đó đám bạn quái dị của cô gái tô son đen, không nói lý lẽ mà cùng nắm tôi lôi ra ngoài.

“Hàn Tuyết Hàm!” Tôi hoảng hốt nhìn thẳng về hướng hắn hét lên cầu cứu. Hắn vẫn không phản ứng gì cả! Trong tình cảnh bất lực này tôi bắt đầu điên loạn nạt nộ: “Ông còn muốn lẩn tránh đến bao giờ? Nếu còn là đàn ông thì hãy theo tôi về mau!”

Cả người tôi bị nhấc bổng lên không trung, tôi cố sức giãy giụa, tay chân vùng vẫy. Khoảng cách của tôi và Hàn Tuyết Hàm càng ngày càng xa, bóng dáng của hắn dần mờ nhòa, và về mặt không một cảm xúc của hắn... Ngay trong khoảnh khắc đó người tôi bị ném ra ngoài!

“Chết tiệt!” Tôi vừa xoa cái đầu gối bị trầy xước vừa khóc nức nở, tôi ngồi bệt giữa đường một cách thê thảm, uất ức dấm vào bắp đùi mình một cái thật mạnh vừa lầu bàu: “Hàn Tuyết Hàm. Cái đồ xấu xa. Tôi hận ông đến lúc chết mới thôi!” Đúng là một tên vô lương tâm, thấy chết mà không cứu. Hàn Tuyết Hàm! Ông đúng là loại rác rưởi!...

42. Chương 42

Chương 42

Phải chăng là tình yêu

“Cút ra ngoài!...” Cánh cửa của quán bar mở toang, một người bên trong lại bị tống ra như đồ rác. Ồ! Có thêm một người cùng chung cảnh ngộ với tôi? Tôi nhìn người đang nghiêng ngã nằm lẩn trên đất mà thương xót, vừa thầm nghĩ trong bụng, có nên qua đó hỏi thăm người ta không nữa? Chợt có một bóng đen lạnh lùng xuất hiện trước mặt tôi. Hàn Tuyết Hàm! Tôi kinh ngạc nhìn hắn, không biết tình cảnh trước mắt mình, là màn kịch nào nữa đây?

“Qua đó đánh tên xấu xa đó một trận! Chết tiệt! Dám đụng đến bạn gái của Hàn Tuyết Hàm này hả?!” Cái gì? Bạn gái của Hàn Tuyết Hàm? Hắn ám chỉ tôi sao? Tôi kinh ngạc mở to đôi mắt nhìn cái tên ăn nói lung tung này, xem ra hắn thật sự quá say rồi!

“Ha... Nhìn chăm chăm vào tôi muốn làm gì? Muốn... Nuốt lời à? Không... Không phải lúc này cô nói... Cô là bạn gái của Hàn Tuyết Hàm này sao?” Ý! Người đàn ông đang nằm lăn lóc trên đất đó, là cái người ném mình ra ngoài đây mà! Hàn Tuyết Hàm có để ý đến tôi! Tất cả mọi chuyện hắn đều nhìn thấy hết! Bất giác tôi cảm thấy mình như một cô gái yếu ớt được anh hùng cứu thoát. Ha ha! Thật không ngờ Cinrella tôi đây cũng có ngày được người khác bảo vệ! Nhưng... Tại sao tim tôi lại đập mạnh thế? Và không hề có ý nghĩ phản cảm khi hắn gọi mình là bạn gái của hắn?

“Thằng khốn! Ngược cặp mắt mày lên nhìn cho rõ! Đó là Cinrella. BẠN gái của tao. Rõ chưa?!” Hàn Tuyết Hàm vừa vặn đầu người đàn ông đó lên, vừa chỉ về hướng tôi để hắn xác nhận. Tôi chạy qua, đẩy cánh tay của Hàn Tuyết Hàm đang vặn chặt người đàn ông đó ra: “Thôi được rồi, đừng quậy nữa! Thật tình ý mình có men rượu vào, nhân cơ hội nổi điên luôn à?”

“Nổi điên? Ha ha ha...” Hắn cười phá lên, “Đúng đó, mọi người trên thế giới này đều tỉnh cả, chỉ có mình tôi là điên khùng! Ha ha ha!... Hay thật!” Hắn cười sặc sụa đi về hướng quán bar... Đột nhiên, đi loạng choạng thế nào vậy ngã vào lan can. Chết! Tôi liền bắn qua đó đỡ hắn dậy, và vung về hỏi hắn: “Ông... Ông có sao không vậy?” Hắn xây xẩm mặt mày, gắng sức ngọ quậy cái đầu, những lọn tóc rũ xuống che mất nửa khuôn mặt của hắn, trông hắn càng thê thảm và đáng thương hơn. “Ôm tôi đi...”

Gì chứ? Mình có nghe lầm không?

“Ôm con!” Hàn Tuyết Hàm từ từ khụy chân xuống, hai tay ôm vào vai, dùng hình thức uốn người như sa vào lòng mẹ... Nhìn hắn tôi rưng rưng nước mắt, trái tim tôi như bị đánh mất, cảm thấy vô cùng khó chịu. Bất giác tôi không thể kìm chế tình cảm của mình mà gơ hai tay ra theo phản xạ, như muốn an ủi một đứa bé có linh hồn mỏng manh đang đứng trước mắt... Những ngón tay của tôi từ từ chạm vào khuôn mặt đau khổ đến nỗi nhăn nhúm của hắn. Trước giờ hắn cứ làm ra vẻ bất cần, lạc quan sinh sống vui vẻ, thì ra là muốn che dấu tất cả bi thương cất giấu trong lòng. Tôi thương tiếc nhìn cậu bé chuốc rượu vào mới chịu miễn cưỡng tháo chiếc mặt nạ lạc quan ra, suy đoán những đau khổ khó hình dung tận đáy sâu con tim của hắn...

Chợt, hắn chồm người lên ôm chặt tôi vào lòng... Gì... Gì thế này? Toàn thân tôi tê cứng, ngoan ngoãn nằm yên trong lòng hắn, đầu óc dường như có chút choáng váng... Trời! An ủi là một chuyện, nhưng đầu thế để tôi phải hi sinh lớn như thế chứ?! Tôi cảm thấy huyền hoặc và bất an. “Cứ để tôi ôm chặt thế nhé!” Giọng nói tha thiết của hắn khiến tôi suy sụp hoàn toàn. Không hiểu tại sao tôi lại yên lòng mà tiếp tục chấp nhận tất cả, không hề có chút phản kháng gì, cũng không hề căm ghét và phản cảm. Tất cả đều như mặc nhiên mà diễn ra!

Ý, ý! Nước gì mà nhiều vào cổ tôi ướt vậy? “Hàn Tuyết Hàm! Ông chảy nước miếng phải không?” Tôi hét lên giãy dụa muốn thoát ra vòng tay siết chặt của hắn, nhưng trong khoảnh khắc ngược đầu lên nhìn, tôi ngẩn ngơ cả người: Hàn Tuyết Hàm đang... khóc! Lúc này trông hắn cực kì yếu đuối và đáng thương... Có thật... Đó là Hàn Tuyết Hàm đây không? Trái tim tôi nhói lên từng hồi như đang bị dao đâm vậy, nhưng lại không biết mở lời an ủi hắn thế nào nữa.

“Cinrella. Cô đúng là đồ ngốc!” Kéo dài chưa tới 10 giây, Hàn Tuyết Hàm lại khôi phục bản tính hung dữ của mình. Không hiểu sao mỗi lần hắn mở miệng nói chuyện lại khiến tâm trạng người khác bức mình nhỉ? Tôi không thêm ngồi yên nữa, cố sức giãy dụa ra vòng tay oan nghiệt của hắn. “Hử! Ý tôi mũi lòng thì ông có thể tùy tiện tiến hành nhân thể công kích sao?” Nhưng vòng tay đang ôm tôi càng lúc càng siết chặt, khiến tôi cảm thấy khó thở. “Ông buông tôi ra mau! Đồ đáng ghét, tôi bỏ mặc ông luôn bây giờ!” Tôi vừa tức tối vừa hấp tấp, tay chân giãy dụa loạn xạ.

“Tôi thích cô. Thích người con gái ngốc nghếch là cô!” “Hử?” “Rất thích... Siêu thích...” Hắn dần dần nới lỏng vòng tay ra và đẩy cửa bước vào quán bar. Tôi dùng tay bịt lấy trái tim đang không ngừng thổn thức đập loạn xạ, cảm thấy sợi dây đề phòng thắt chặt bấy lâu nay giây phút đó đã đứt lìa làm đôi...

“Mọi người cũng bước ra nhún nhảy nào!” Câu nói của MC khiến cho bầu không khí trong quán bar càng thêm sôi động. Ngay lúc Hàn Tuyết Hàm đẩy cửa bước vào, âm thanh xồng thảng vào màng nhĩ mỏng manh của tôi. Bám sát bước đi loạng choạng của hắn, lắng nghe điệu nhạc ồn ào, tôi cũng bắt đầu ngả nghiêng nhún nhảy. Đèn xanh rượu đỏ chất đầy ngay trước mắt tôi, mọi người đều hưng phấn tùy ý phát tiết tình cảm của mình, giải phóng linh hồn như đang bị giam cầm bấy lâu nay...

Ở trong này rất khác so với thế giới bên ngoài, dù không thuần khiết xinh đẹp như thế giới cổ tích, nhưng có thể cho người ta tạm thời quên hết sầu đau, trốn tránh thực tế, mặc dù chỉ là tạm thời. Tôi đột nhiên hiểu ra vì sao Hàn Tuyết Hàm lại chọn công việc này làm thêm. Sau cái vẻ cô đơn và đầy kiêu hãnh của Hàn Tuyết Hàm, ẩn dấu bên trong không biết chứa bao nhiêu là bi thương. Dưới vỏ bọc không ai thuần phục được đó, lại ẩn dấu một trái tim đầy rẫy vết thương...

43. Chương 43

Màn 8 YÊU TIẾP CẬN

Chương 43

Sự lãng mạn của hoa hồng phấn

“Hi hi... Hàn Tuyết Hàm? Sao... lúc trước ông hay giật ví tiền của tôi thế? Bộ trông tôi dễ ăn hiếp lắm sao?” Bước ra từ quán bar trời đã tối khuya, bọn tôi say tí bĩ cùng đi trên con đường vắng tanh, không chút e dè mà tựa vào nhau, thoạt nhìn cứ như một cặp tình nhân ngọt ngào vậy.

“Cô đúng là đồ ngốc... Ha ha... Ai bảo mỗi lần cô gặp tôi... lại đúng ngay lúc tôi đang viêm màng túi làm chi...” “Gì mà... Viêm màng túi chứ?” Tôi hip mắt mông lung, thần trí không được minh mẫn hỏi hẩn. “Lần đầu tiên lấy tiền cô là do bởi lúc đó... Tôi đang bị một cô gái bám theo, mà... trên người lại không còn một xu để đón xe... Còn lần thứ hai do đi tìm việc... Cho nên... Ha ha! Đáng đời nhé! Do cô xui xẻo thôi...” “Hứ!” Tôi chu mỏ lên tỏ vẻ không phục. Hắt... Xỉ! Đáng ghét thật, nửa đêm trời lạnh khiến tôi hắt xì mấy cái liền, cộng thêm man rợ chạy lên, khiến cho cái đầu tôi đau nhói như muốn nổ tung.

“Hàn Tuyết Hàm... ông đừng vội... quá đặc ý. Tôi...” Dường như không còn chống chọi được nữa, nhưng miệng tôi vẫn không ngừng lầu bầu. Hẩn tỏ vẻ chê bai: “Đồ ngốc... Cô nhìn lại mình kìa... Nước miếng văng tứ tung vào quần áo tôi hết rồi này! Không biết đâu. Cô phải chịu trách nhiệm đem cái áo này về giặt cho tôi...” Nói xong hẩn cởi áo khoác ra, khoác lên người tôi. Cái áo khoác vẫn còn vương vấn hơi ấm của hẩn, thoang thoang mùi hương thơm thanh nhẹ, thật say đắm lòng người, ấm áp đến nỗi khiến người khác phải si mê...

“Hoa hồng phấn?” Tôi kinh ngạc la lớn. “Gì chứ?” Hàn Tuyết Hàm cũng đầy vẻ ngỡ ngàng... Suýt chút nữa là tôi đã khoa chân múa tay, tôi nói: “Áo khoác của ông có mùi hương của hoa hồng phấn! Đó chính là loại hoa mà tôi rất thích!” Không biết có phải khi rượu vào con người ta đặc biệt dễ dàng phấn khởi không nữa, tôi có chút cảm thấy ngại ngùng trước cử chỉ kì cục của mình. “Hoa hồng à? Vớ vẩn!” Hẩn đã say tí bĩ mà vẫn không quên trêu ghẹo tôi! Tôi lí nhí nói: “Đó là loại hoa tôi thích mà... Nhất là hoa hồng phấn, tuy hoa hồng đỏ tươi càng có thể tượng trưng cho tình yêu hơn, nhưng nó lụi tàn rất mau, còn hoa hồng phấn thì lâu tàn hơn.” Không biết từ đâu khiến tôi có mớ triết lý này nữa. “Này... Còn ông thích hoa gì? Ha ha... Đừng nói là thích hoa dâm bụi nhé!” Tôi tự nói tự cười, còn hẩn ở sau lưng tôi không hề có một chút phản ứng. “Này có nghe không?...”

Tôi bực mình xoay người lại, thì có một luồng gió khê lướt qua mặt... Hàn Tuyết Hàm bỗng nhiên như con ma bốc hơi biến đi đâu mất, cả con đường lớn không còn một bóng người. “Ồ! Ha ha, ông tính chơi trò ú tim với tôi phải không?” Tôi nhúc nhích say sẩm chạy ngược về trước, “Đừng bày trò nữa, chị đây chẳng sợ đâu! Đừng hòng hù dọa chi cho mệt!” Tôi mở nắp thùng rác bên vệ đường một cái thật mạnh nói: “Ha! Tôi biết ông trốn...” Hả?! Không có ai ở trong này cả. Tôi tiếp tục loạng choạng đi tìm, tiểu tử, trò cốn con này không thể làm khó tôi đâu... “Ra đây mau! Tiểu tử Tuyết Hàm!” Tôi từ một ngõ nhỏ nhảy vọt ra, định cho hẩn một sự ngạc nhiên... Hứ! Lại không có ai cả, hẩn núp ở đâu nhỉ? Ra đây mau! Tôi léch thếch bước đi, bắt đầu hơi sợ hãi...

“Hàn Tuyết Hàm! Ông đang ở đâu?!” Tôi co người vào cái áo khoác lúng túng hững hờ, cứ như một ma pháp sư đột nhiên bị đánh mất cây trượng, ngồi trong màn đêm, không ngừng loay hoay tìm kiếm.

Chợt có một cái bóng từ xa dần dần tiến đến... Trời! Gì thế này? Tôi kinh ngạc đến nỗi nín cả thở. Cái bóng đó càng lúc càng tiến đến gần. Dường như... dường như đó là một bó hoa? Không! Nói chính xác hơn đó là một bó hoa to biết di động! “Hoa hồng phấn!” Tôi kinh ngạc thốt lên. Trời! Đúng là một bó hoa hồng phấn to lớn ở ngay trước mặt tôi. Không lẽ mình đang nằm mơ hay sao? Hay... tôi đã lạc vào khu vườn bí mật nào rồi chẳng? Bó hoa to lớn đó càng lúc càng tiến đến gần tôi, dường như tôi đã có thể ngửi thấy hương thơm của nó. Tôi không thể tiếp tục khống chế cảm xúc của mình nữa, liền lao qua đó, dúi cả đầu vào trong bó hoa, nhắm tịt mắt tận tình chìm đắm vào đó.

“Hắt... Xi!” Oa, ai thế? Hoa mà cũng biết hắt hơi sao? Tôi kinh hãi mở to đôi mắt, giật mình cả người, nhảy bắn ra xa sau bó hoa. Rồi sau những bông hoa đó, chầm chệ xuất hiện một khuôn mặt người. “Hàn Tuyết Hàm!...” Tôi đã kịp định thần nhìn rõ khuôn mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn này, đã có thể xác định không phải mình đang nằm mơ. Lúc này Hàn Tuyết Hàm đang ôm bó hoa hồng phấn to lớn vẫn còn nhiều nước này, thân thiện mà đứng ngay trước mặt tôi nói: “Cầm lấy mau! Cô ngốc!” “Tặng cho tôi à?” Tôi hí hửng nhận lấy niềm yêu thương của mình, chợt phát hiện trên tay hần có một vết xước rõ lớn vẫn còn rỉ máu tươi.

“Trời... Xảy ra chuyện gì thế?” Tôi không chút nghĩ ngợi liền lao qua dùng miệng mút lấy vết thương, không để nó tiếp tục rỉ máu nữa. Hàn Tuyết Hàm hốt hoảng rút tay ra nói: “Không... Không cần đâu! Chỉ bị trầy xước nhẹ thôi mà, có gì đáng để lo ngại chứ!” Đúng là một tên cố chấp! Tôi bắt đầu cảm thấy không ổn liền hỏi hần ngay: “Đúng rồi... Đổng hoa hồng phấn đó ông lấy ở đâu ra vậy?” Hần không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, đáp: “Tôi lượm đấy!” MÀN 8 YÊU TIẾP CẬN

44. Chương 44

Chương 44

Loài hoa duy nhất thuộc về tôi

“Ai? Dám đập phá cửa tiệm của tôi vậy trời!” Xa xa phía trước bỗng nhiên ồn ào hần lên, trong ánh mắt của Hàn Tuyết Hàm chợt tỏ ra hoang mang thốt lên: “Chết rồi! Làm gì mà đập phá cửa tiệm bán hoa chứ?” Tôi nhìn xuống cánh tay bị thương của Hàn Tuyết Hàm, loáng thoáng hiểu ra tất cả. Tôi cố ý truy hỏi hần: “Đồ ngốc! Bó hoa này ông lượm thật sao?” “Tôi... Tôi thấy bó hoa này để trong tiệm hoa chương mất quá, nên đập vỡ cánh cửa của tiệm hoa vào đó lượm bó hoa này đem ra ngoài!” “Trời... Ông?...”

“Thằng nhóc!... Đứng lại!” Chết rồi! Xa xa ở phía trước có hai viên cảnh sát đang chạy đến để tóm cổ bọn tôi... Men rượu trong người tôi bắt giác bay sạch, rồi nhìn chằm chằm vào Hàn Tuyết Hàm, tôi nghĩ lúc này trong người hần chắc cũng vậy! Bọn tôi bốn mắt nhìn nhau, cùng lúc hô lên: “Chạy!...” Do đó, trong nửa đêm khuya khoắt, trên con đường to lớn này bắt đầu diễn ra cuộc chạy đua giữa cảnh sát và kẻ cướp đặc sắc.

Hàn Tuyết Hàm nắm chặt tay tôi cầm đầu chạy. Hần hụt hơi thở phì phò nói với tôi: “Đồ ngốc như cô... Mà chạy... cũng nhanh nhỉ!...” Hứ! Trong tình cảnh cấp bách thế này, mà hần còn có thể nói đùa được sao? “Ông không biết rằng... Chị đây ngày trước từng... ở trong đội tuyển... bóng rổ sao? Ngày nào... mà... chẳng luyện... tập 500... mét!” Có lẽ từ trước đến giờ, đây chính là lần duy nhất tôi cảm thấy kiêu hãnh bởi sự cường tráng của mình. Tôi cười không được khóc cũng không xong, trong lòng lừng lợ chút cảm giác ấm áp hỏi hần: “Sao ông... Ông lại đi... đập phá cửa tiệm của... người ta làm gì chứ?...” “Hi hi... Trò chơi mèo bắt chuột... này... Cô không cảm thấy... Như thế... Như thế gay cần lắm... sao?...” “Gay cần... Cái đầu ông ấy!... Sao ông không đi cướp ngân hàng cho rồi! Làm... thế khi bị đuổi bắt, thì còn cảm thấy đáng hơn chứ... Nói ra... thật là tức cười... Ai lại chỉ vì... Một bó hoa mà bị người... ta đuổi bắt chứ?...”

Không ngờ tôi lại vừa cười vừa cầm đầu chạy trốn với hần, như giải phóng tuổi thanh xuân. Trong khoảnh khắc đó, dường như cả thế giới đều bị bọn tôi chà đạp dưới chân, huông chỉ là hai viên cảnh sát tép riu. “Không được!... Không... được rồi... Tôi phải dừng... lại nghỉ mệt...” Không biết đã chạy qua biết bao nhiêu

con đường hẻm, cuối cùng bọn tôi cũng đã thành công vượt khỏi sự đuổi bắt của hai viên cảnh sát đó. Lúc này bọn tôi đều đã rã rời chân tay, cả người lấm lem mồ hôi, men rượu cũng không còn một giọt. Chúng tôi cùng ngồi dựa vào tường thở hổn hển.

Hàn Tuyết Hàm tươi cười như trẻ con nói: “Trò chơi này tuyệt thật!” Bất giác tôi cũng vui vẻ hẳn lên. Từ trước đến giờ, tôi chưa bao giờ nhìn thấy Hàn Tuyết Hàm mỉm cười chân thật, phóng khoáng như thế này. Chỉ có ở trong lúc này tôi mới có thể cảm nhận được, niềm vui của hắn là chân thật và trong sáng. Suýt chút thì tôi đã bị nụ cười của hắn hút hồn, cứ thế mà nhìn chằm chằm vào hắn, tôi muốn đem khoảnh khắc này vĩnh viễn lưu trữ trong tâm trí.

Hắn dịu dàng gọi tên tôi: “Cinrella...” Tôi ngượng ngùng đầu cúi thấp, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hùng hực của hắn. “Tôi có thể... đề xuất một yêu cầu... được không?” Tôi đỏ mặt nhẹ nhàng gật đầu đồng ý, khuôn mặt bị men rượu làm cho đỏ gay càng trở nên hồng hào hơn.

“Xin hỏi... Cô Cinrella, tôi... Cô có thể rút tay mình lại được chưa ạ?” Tôi liền giật mình nhìn lại, mới phát hiện hai bàn tay chúng tôi nắm chặt nhau cùng bỏ chạy đến giờ vẫn chưa buông ra. Đáng ghét thật! Tên Hàn Tuyết Hàm xấu xa... Lúc nào cũng phải khiến cho người khác ngại ngùng đến nỗi muốn độn thổ mới vừa lòng. Tôi liền dùng hết sức lực rút tay ra ngay. Nhưng... lại không có cách nào rút ra được... Hắn muốn gì thế? Lúc thì bảo tôi buông tay, lúc thì hắn không chịu buông ra, bộ tưởng Cinrella ta đây dễ ăn hiếp lắm sao? Hừ! Xem ra chị đây không ra oai, thì hắn vẫn chưa biết mùi vị đau khổ là thế nào. Tôi hít sâu một hơi chuẩn bị phát tiết cơn giận dữ lên người hắn: “Ông... Ừm ừm...”

Ai dè lời nói mới lên đến cửa miệng bị trôi ngược vào trong. Hừm... Hắn dám dùng môi mình làm vũ khí bịt miệng, khiến tôi không còn sức lực để chống chọi và phản kích... “Hàn Tuyết Hàm!” Phút chốc tôi không ngừng ở trong lòng nguyên rửa hắn một trăm lần. Không! Một ngàn lần mới đúng. Xấu xa! Xem tôi là gì chứ? Bộ hắn là một tên điên thích hôn, muốn hôn lúc nào thì hôn sao? Đáng ghét thật!

Nhưng... không hiểu sao tôi lại không kháng cự, cố kìm nén nỗi hoang mang cực độ trong lòng mình, ngoan ngoãn đón nhận nụ hôn của hắn... Nếu đã cảm thấy phản cảm thế này, tại sao tôi lại không giãy dụa ra nhỉ? Tay chân của tôi chỉ cần kháng cự một chút, thì đã có thể không cần tốn chút sức lực mà thoát ra. Nhưng... tại sao tôi lại không ngăn lại, cứ để sự việc tiếp tục nhỉ?...

Trôi qua hồi lâu, đột nhiên Hàn Tuyết Hàm ôm lấy ngực, nhăn nhó: “Cinrella!” “Ông bị sao thế?” Tôi giật bắn cả người khi trông thấy sắc mặt trắng bệch của hắn. “Cinrella. Mau... Mau vứt bó hoa đó ngay đi!” “Ừ!” Tôi liền vội vàng đem bó hoa đang cầm trên tay vứt ra xa, “Bó hoa này có độc sao?” “Không phải... Tại tôi có chứng dị ứng với phấn hoa!” “Gì chứ?!” Tôi mở to mắt kinh ngạc, vừa cảm thấy cảm động vừa lo lắng trách hắn: “Sao ông không nói sớm?! Giờ phải làm sao đây? Quanh đây không có ai cả? Không được rồi! Tôi phải đưa ông nhập viện ngay!” Tôi căng thẳng, mồ hôi nhễ nhại.

Tôi đã cố gắng thử công hắn lên lưng, nhưng không nổi. Hắn mệt mỏi mắt nhắm nghiền, triệu chứng càng lúc càng tệ hại. Tôi hấp tấp lo lắng...

“Lần này thì hết chạy trốn nhé! Cô cậu đã bị bắt!” Như từ trên trời mới rơi xuống, hai viên cảnh sát chống nạnh thở hổn hển dữ dội nhìn chúng tôi, với vẻ mặt đắc ý như muốn nói với bọn tôi rằng, “Coi lần này tụi bây chạy đâu cho thoát!”. Lúc này trong mắt tôi xem ra các “chú mèo” này cứ như những thiên sứ được nhà trời phái xuống giúp đỡ. Hàn Tuyết Hàm được cứu rồi!

45. Chương 45

Chương 45

Niềm đau không ai biết

Từ trong phòng bệnh ló đầu ra, tôi trông thấy Hàn thúc đang rói rít cáo lỗi với cảnh sát! Còn người cảnh sát cao lêu nghêu mỉm cười gật đầu nói: “Không có gì, không có gì. Thì ra đó là công tử của Hàn đồng sự

trưởng. Ngài kí tên vào đây là được rồi!” Hey! Tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm, cũng may là họ nể mặt Hàn thúc nên mới không khởi tố trách nhiệm hình sự nào cả, chỉ bồi thường chút tiền bạc thôi! Bắt đầu từ lúc nhận được cuộc gọi báo tin liền tức tốc chạy đến bệnh viện đêm nay, về mặt của Hàn thúc chưa hề được thả lỏng. Mặc dù tôi đã rã rời cả người, nhưng cũng phải cố gượng mà ứng phó với Hàn thúc. Còn Chân Hy thì đang gà gât trên cái ghế dài để ở bên cạnh, chờ đợi gần cả đêm, chắc hẳn cậu ấy đã mệt mỏi lắm rồi!

Thấy Chân Hy và Hàn thúc vì bọn tôi mệt mỏi cả đêm, tôi bắt đầu tự khiển trách những hành vi đáng trách của bọn tôi. Tôi không những không khuyên nhủ Hàn Tuyết Hàm về nhà, mà còn cùng hân uống rượu quây phá. Bởi một lời nói thích hoa hồng phần của tôi, mà khiến cho sự trở nên rắc rối... Nhưng... Ngoài việc có chút xấu hổ bởi không làm tròn nhiệm vụ ra, tôi không hề cảm thấy ân hận.

Rượu không phải là một thức uống ngon lành gì, nhưng sau khi uống vào lại có thể khiến cho người ta tìm được cái tôi thật sự. Đó thật tình không phải là một việc xấu, hèn gì trên thế giới này lại có nhiều bọm rượu chìm đắm trong men say như thế? Thì ra những người sống trong thực tế lâu ngày, lắm lúc lại không hèn mà cùng nhau nhờ vào men rượu đi tìm kiếm một cửa ra tự do giải phóng linh hồn. Hàn Tuyết Hàm không phải cũng giống như thế sao?

Nhìn hân chìm vào giấc ngủ say trên giường bệnh thật là mong manh yếu ớt, nhưng trên khóe miệng vẫn còn đọng nụ cười hạnh phúc và nhẹ nhõm. Phải chăng hân đang vì chuyện mất mặt ngày hôm qua của mình không ngừng thở dài?... Hoặc có lẽ lúc này hân đang chìm đắm trong một giấc mơ tuyệt diệu nào đó không thể tỉnh dậy được chăng?... Ở trong lòng tôi như nói với hân, “Hãy ngủ thật ngon nhé! Nếu ở trong giấc mơ ông thật sự cảm thấy vui vẻ, thì ông cứ ngủ say vào.” Dừng cảm kiên cường bao lâu nay, một mình chống đỡ cực khổ như thế, nên lâu lâu hân buông thả mình cũng là một điều dễ hiểu. Hôm qua trông thấy hân đau khổ và tuyệt vọng như thế, không hiểu sao tôi lại cảm thấy đau nhói trong lòng. Những cử chỉ và lời nói khác thường của hân, và những biểu hiện tình yêu chân thành cất giấu trong tim hân... đều khiến cho tôi cảm động và chìm đắm si mê.

“Cinrella! Cinrella!” Chân Hy đứng thẳng người dậy gọi tôi. “Ừ! Minh đây!” Tôi như bừng tỉnh định thần lại, phát hiện ánh mắt của mình đang nhìn chăm chăm vào Hàn Tuyết Hàm đã rất lâu... Bất giác tôi ngại ngùng thẹn đỏ cả mặt, nhất thời không biết nên giải thích thế nào. “Mệt rồi phải không? Tôi đưa cậu về nhà nghỉ ngơi nhé!” Chân Hy không truy hỏi sự ngại ngùng của tôi, tuy nhiên lời nói hỏi han của cậu ấy vẫn ngọt ngào như ngày nào, nhưng không hiểu tại sao tôi lại cảm thấy sự ảm áp bớt đi. “Không... Không cần đâu!” Tôi hoang mang vấp tay từ chối. Bất giác tình cảm của chúng trở nên như xa vời vợi.

Hàn thúc đẩy cửa bước vào, mặt đầy vẻ mệt mỏi, lao tâm. Tôi cúi đầu thật thấp không dám nhìn thẳng vào Hàn thúc nói: “Xin lỗi Hàn thúc, lẽ ra cháu nên khuyên nhủ Hàn Tuyết Hàm về nhà sớm mới phải.” “Hà!...” Hàn thúc thở dài nói: “Việc này cũng không thể trách cháu được. Thằng Tiểu Tuyết tính nó vốn rất bướng bỉnh, một khi nó không chịu về dù cho có đưa mười con bò đến kéo nó về cũng không được.” “Chúng ta đi thôi!” Chân Hy như muốn làm gián đoạn cuộc nói chuyện này, kéo tôi ra khỏi phòng bệnh.

Suốt trên đường đi, tôi chỉ nghe thấy yên ắng ở xung quanh. Chúng tôi đều không nói gì cả, chỉ yên lặng mà tránh né vấn đề nhạy cảm đó. Cái máy MP3 phát ra bài hát “Savage garde”. Bất giác, giai điệu du dương của bài hát khiến cho tôi nhớ lại những tháng ngày giản đơn, vui vẻ ở bên cạnh Chân Hy. Những thời qua cảnh đổi, nụ cười ngày xưa thường hiện trên miệng của hai đứa, bây giờ đã trở thành một thứ xa xỉ. Chân Hy đã ý thức được bầu không khí ngại ngùng của lúc này, nên bắt đầu lần la phá tan bầu không khí trầm mặc này, hỏi tôi: “Hừm... Hôm qua... Các cậu uống nhiều rượu lắm phải không?” Tôi hơi khó xử gật gật đầu trả lời: “Ừ! Cũng khá nhiều...”

Lại im lặng... Bầu không khí trầm mặc khiến cho người ta phải ngệt thở.

“Hàn thúc và Tuyết Hàm... Lúc nào cũng gay gắt thế sao?” Tôi cảm thấy rất tò mò, từ Mỹ về nước, Hàn Tuyết Hàm dường như không hề có ý muốn báo cho ba hân biết, xảy ra việc lớn thế này, hân chẳng thà gánh chịu một mình. Cho đến khi Bút Thúy Nhi và giáo sư John đến thăm Hàn thúc mọi việc mới được phơi bày. Tại sao giữa cha con họ lại có sự thù oán như thế chứ?! Chân Hy nhẹ nhàng trả lời tôi: “Tiểu Tuyết... Là con riêng của ba tôi.” “Việc này tôi từng nghe cậu nói rồi, thế còn mẹ của cậu ấy đâu?” “Qua đời rồi!” “Qua đời rồi à?” Tôi kinh ngạc tột độ. “Chết bởi bệnh tim. Bởi do không có tiền chữa trị, nên mới kéo dài bệnh tình.” Lời nói của Chân Hy cứ như những tảng đá nặng nề đè vào trái tim tôi. “Nhưng... Sao lại... Không có tiền? Hàn thúc cũng không có sao?” “Mẹ của Tiểu Tuyết cũng bướng bỉnh như nó, thà

chết chứ không chịu tiếp nhận tiền bạc của cha tôi.” “Không lẽ... Bởi lý do này nên Tuyết Hàm mới đi học y sao?” “Sau khi mẹ nó qua đời, ba tôi đón nó về nhà. Nhưng Tiểu Tuyết rất căm ghét ba tôi, nó cứ cho rằng cái chết của mẹ mình, do ba tôi làm ra.”

Chân Hy hơi kích động, nhưng cũng rất mau khắc chế lại tâm trạng của mình nói tiếp: “Cho nên Tiểu Tuyết cứ cứng đầu suốt. Nó cố ý gây chuyện khắp nơi, đem lại nhiều sự phiền phức cho ba tôi. Nhưng dù có nó dày dạn mình như thế nào đi chăng nữa, có một việc nó vẫn rất cố chấp và kiên trì tiếp tục thực hiện, đó chính là học y, mẹ nó chết bởi bệnh tim, nên nó chỉ học chuyên về bệnh lý này.” Nếu quả thật như thế, Tuyết Hàm thật sự là một người tốt! Tôi nghĩ trong lòng.

“Nó rất thông minh, và cũng rất có tài năng, cho nên được học viện Hán Thâm phá lệ thu nhận. Nhưng tôi biết, nó chỉ vì muốn tránh gặp ba tôi nên mới chọn một nơi xa thế này để học.” Giọng nói của Chân Hy ngập tràn bi ai, “Xảy ra chuyện lớn thế này, đối với Tiểu Tuyết vô tình đã trở thành một vết thương chí mạng. Bây giờ tuy nó đã về nước, nhưng lại không thể hoàn toàn vứt bỏ can hệ. Nếu bệnh nhân không tỉnh lại, Tiểu Tuyết sẽ vẫn không được yên ổn, nó sẽ bị học viện Hán Thâm truyền gọi bất cứ lúc nào. Nó phải chuẩn bị vì hành động không màng đến hậu quả của mình trả giá bất cứ lúc nào.”

“Lẽ nào Hàn Tuyết Hàm không còn cách nào để thoát thân hay sao, dù rằng lúc đó cậu ấy chỉ vì muốn cứu lấy mạng người?” Tôi thật sự không thể lý giải tại sao thân nhân của bệnh nhân lại có thể đi tố cáo ân nhân cứu mạng. Chân Hy lắc đầu nói: “Trừ khi...” Chân Hy ngập ngừng một cái nói tiếp: “Trừ khi có thể tìm lại được tấm hình chụp X-quang chụp bệnh tình trước khi bệnh nhân đó nhập viện.” “Tấm hình chụp X-quang?” Tôi lặp lại, “Có phải là tấm hình có thể chứng minh bệnh nhân sau khi nhập viện mới bị nhiễm trùng không?” Chân Hy nhìn tôi một cách kì lạ hỏi: “Tại sao cậu lại biết?” “Lần phỏng vấn giáo sư John, do giáo sư nói cho tôi biết.”

“Lại là cái ông cáo già đó à?” Chân Hy vô cùng phẫn nộ khi nhắc đến người này, tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của Chân Hy. “Cinrella. Cậu nên ít tiếp xúc với ông ấy và Bút Thúy Nhi thì hơn, Tiểu Tuyết thậm hại thế này đều do họ gây ra cả đấy.” Ngay cả Chân Hy mà cũng cho rằng như thế sao? Không lẽ... Tất cả mọi việc đó đều do giáo sư sắp xếp sao? Nhưng, nếu động cơ là muốn độc chiếm thành quả đề tài ESS, thế thì tại sao giáo sư còn đích thân từ xa xôi đến đây tìm kiếm Hàn Tuyết Hàm, và còn có ý định sẽ đem tác quyền thành quả nghiên cứu giao lại cho hắn chứ? Lẽ nào tất cả những hành động đó của giáo sư, chỉ là một cuộc dạo chơi thôi sao?

46. Chương 46

Chương 46

Cô công chúa được ngàn vạn người sủng ái

“Cinrella...” Hử? Ai gọi tôi thế nhỉ? Buồn ngủ chết đi được, làm ơn cho tôi ngủ thêm một chút đi.” Tôi mơ hồ lầu bầu. “Cinrella, thầy lên kia!” Cái ghế của tôi bị đập một phát thật mạnh, suýt chút tôi bị té nhào xuống đất rồi. Không cần nói, đây chính là hành động của anh bạn cầu thủ bóng rổ Thiên Du nữa rồi, anh chàng này lúc nào cũng có lòng tốt nhưng hay làm hư chuyện cả. “Á!... Thầy đến!” Tôi như bị một bàn tay vô hình từ trong giấc mơ kéo ra, chưa kịp mở mắt đã nghe một câu hỏi: “Làm việc mệt mỏi lắm phải không? Mệt thì cứ ngủ thêm chút nhé!” Giọng nói dịu dàng này đến từ đâu thế? Ý thức của tôi mơ hồ tìm kiếm quanh quẩn...

Nếu như tôi nghe không nhầm, những lời nói dịu dàng này đang phát ra từ miệng của ông thầy dạy văn đang đứng cạnh tôi. Lần trước cũng bởi vì ngủ gật, bị phạt chép 100 câu “Lên lớp không được ngủ gật” cũng chính là ông thầy này. Nhưng... Nhưng tại sao trước sau lại có sự khác biệt lớn như thế này nhỉ? Thật khiến cho người ta phải nghi ngờ ông thầy có bị chứng tâm thần phân liệt không nữa? Tôi nghi hoặc nhìn chằm chằm vào thầy dạy văn đang tươi cười với cặp mắt nhỏ tí hí của mình. Tôi bất mãn trong lòng: Bộ dạng ngủ gật của em buồn cười lắm sao?

Đợi đến khi thầy quay lưng đi lên bục giảng, Chân Tâm lập tức quay phắt đầu qua nhìn tôi. “Gì thế?” Tôi chẳng hiểu gì cả, cảm thấy mình như một sinh vật ngoài vũ trụ vậy, không có cách nào có thể tiếp xúc với con người một cách bình thường. “Từ khi bài báo phỏng vấn giáo sư John của cậu được đăng tải khắp các

tạp chí danh tiếng, thầy Mất Ti Hí (biệt danh của thầy dạy văn) gặp ai đều nói cậu là học trò cưng của thầy. Nghe nói thầy ấy còn chuẩn bị mượn danh tiếng của cậu phát biểu một luận văn nội dung đại loại là Phương pháp dạy học nữa đấy. Thật là quá đáng!”

Thì ra là vậy, ở trên thế giới này quả thật là không có gì không thể xảy ra! Lẽ nào thầy ấy không biết quy định của nhà trường là “Trong thời gian theo học, học sinh không được làm thêm” sao? Thật không ngờ thầy lại vì chút tà niệm ích kỷ của mình mà dễ dàng tha cho tôi. Ha ha! Còn ông anh tổng biên tập “3 từ” ở tòa soạn của tôi thì từ khi tôi có được bài phỏng vấn riêng với giáo sư John, anh ta kích động đến nỗi nói quá 3 từ không biết bao nhiêu lần, còn không ngừng căn dặn tôi rằng, đợi đến khi tôi tốt nghiệp, sẽ lập tức từ vai trò phóng viên tập sự chuyển sang làm phóng viên chính thức cho tòa soạn. Lẽ nào cái thế giới này lại thực tế đến mức độ này sao?

Rất không dễ dàng tôi mới chống cự đến giờ ra tan học, thật ra thì suốt trên giờ học tôi cứ gà gât suốt. Tôi liền vội vã chạy qua lớp học của Chân Hy, dự định sẽ cùng cậu ấy đi thăm Hàn Tuyết Hàm. Nhưng tiếc rằng cậu ấy không có ở đó, có lẽ đang túc trực bên Hàn Tuyết Hàm ở bệnh viện chẳng? Tôi vội rời khỏi đó ngay, nếu không lỡ bị các cô nữ sinh trong lớp Chân Hy phát hiện ra tôi lại đến kiểm cậu ấy, chắc chắn sẽ bị la ó, tôi ăn cơm không vào mắt.

“Á!...” Một tiếng hét thất thanh vang lên làm tôi giật bắn cả người, suýt chút nữa là hồn siêu phách lạc. “Chuyện gì thế?” Tôi liền xoay người tìm kiếm nơi phát ra tiếng hét. Trời, trong lớp học của Chân Hy có rất nhiều nữ sinh đang lộ đầu ra nhìn tôi chằm chằm, như đang ngắm nghía một bảo vật vô giá vậy. Có gì nhầm lẫn không nhỉ? Tôi lúng túng sờ sờ mái tóc trên đầu, cứ nghĩ rằng chắc là do ngủ gật quá lâu nên trên đầu có những sợi tóc bất tri bù xù nổi lên chẳng? Sau đó tiếp tục kiểm tra quần áo giày dép. Tất cả đều bình thường mà! Đáng ghét! Chỗ không bình thường chính là đám người kì cục điên khùng đó. Tôi bực mình mà nguyên rủa họ trong lòng. Chắc chắn họ đang khoa tay múa chân chỉ chỉ trỏ trỏ về hướng tôi bàn tán xầm xì về mối quan hệ giữa tôi và Chân Hy đấy mà. Lần nào cũng thế! Phiền chết đi được, không thể có chút gì mới mẻ hơn sao?

Tôi giả vờ tỏ vẻ kiêu hãnh, không màng chú ý đến họ, ung dung tự đắc chậm rãi mà đi ngang. Tôi thật tự khâm phục sự điềm tĩnh của bản thân, khi gặp phải tình trạng này cuối cùng mình cũng đã có thể không cần hoảng loạn bối rối chạy trốn nữa.

“Ồ! Cô ta chính là Cinrella đó!” “Đúng vậy, đúng vậy! Chính là cái cô được mọi người đặt biệt danh là cô công chúa bé nhỏ được mọi người tung hô trong đêm hội pháo hoa của lần trước!” Ha ha! Gì chứ? Công chúa à? Cảm ơn quá khen! Tôi rùng mình sung sướng, chợt cảm thấy mình như dần dần trở thành một cô công chúa thật: Bước đi nhẹ nhàng... Váy áo lộng lẫy... Xung quanh có ánh hào quang tỏa sáng lấp lánh... Mọi thứ đều rất hoàn mỹ...

“Khó trách Chân Hy lại say mê như điều đó!” “Đúng rồi! Nghe nói cô ấy còn là phóng viên nữa đấy, và còn được phỏng vấn riêng giáo sư John danh tiếng lẫy lừng trong giới y học...” Những lời khen ngợi đó có chút nói quá chăng? Nhưng tôi cũng có lòng tham hư danh của con gái, nên không ngại ngùng mà tiếp nhận hết lời khen ngợi của họ. Khi một người tiếp nhận lời khen ngợi, cứ như đang uống một thức uống có cồn vậy, cơ thể dần dần như được một dòng khí lưu phình lên, sau đó cứ xông thẳng lên tràn ngập cả định đầu... Rồi lại nhẹ nhàng bay bổng khiến cho người ta phải đảo điên say đắm...

“Á!...” Đương nhiên, khi say đắm quá độ cũng phải trả giá trầm trọng. Ví dụ như tôi, khi lâng lâng bay bổng quá mức dẫn đến sản sinh ảo giác, xem những thứ có hình hài thành không có, mắt trừng trừng mà đụng vào cây cột điện đứng lồ lộ ngay trước mặt! Khi cảm giác đau nhói, trên dưới phát tán ra khắp mỗi một sợi dây thần kinh trong toàn cơ thể, tôi vẫn phải cố gượng đứng dậy bước đi ưu nhã của một cô nàng công chúa. Cho đến khi đã đi đến một góc đường không có người, tôi mới dám ôm lấy vết thương cắn chặt răng lợi lộ ra nguyên hình nhần nhố vốn có của mình.

47. Chương 47

Chương 47

Hộp cơm yêu thương

Khi đi ngang qua một gánh hàng rong đang tỏa ra mùi hương thơm của thức ăn ngon tuyệt, đột nhiên tôi nảy ra một ý tưởng tuyệt vời: Tại sao mình không tự tay làm ra một hộp cơm lớn để khao một tên dám vì mình mà chịu đựng sự mất cảm với phần hoa nhĩ? Nhân cơ hội này nhét đầy miệng hắn, để hắn khỏi lỡ miệng nói ra những chuyện xấu hổ xảy ra hôm trước nữa.

Nhưng hắn thích ăn món gì thế nhỉ? Từ lúc hắn dọn đến ở nhờ nhà mình, cũng có vào bếp nấu nướng được mấy lần, tay nghề cũng không hề thua kém gì đầu bếp cao cấp. Nhưng mình không hề để ý được hắn thích ăn món gì! Tôi hầu như phải quây tung cả đầu óc mình lên để ngẫm nghĩ... A! Nhớ ra rồi, mỗi lần hắn xuống bếp, đều làm món bít tết kiểu Mỹ cả, có lẽ đây đúng là món hắn thích chẳng! Ha! Không biết có phải là người nào từ Mỹ về cũng đều thích món này hay không nhỉ? Thôi mặc kệ, bít tết kiểu Mỹ tôi không dám đảm bảo có thể làm ra, đành làm món bít tết “kiểu Cinrella” vậy! Hi hi!... đúng là một ý tưởng kinh điển hay ho, sùng bái mình quá đi!

Nói là làm liền. Tôi đến siêu thị mua vật liệu, sau đó bù đầu với việc chế biến. Nhưng... Tôi gặp phải trục trặc rồi! Hic hic... Đối mặt với miếng thịt lắm lem máu tươi, người ít lần vào bếp như tôi đành đứng ngẩn ngơ. Phải làm sao đây? Trông ghê quá! Phải xử lý miếng thịt này thế nào đây?!

Tôi đành lúng túng lên mạng mò tìm cách chế biến bít tết, sau đó cứ theo sự lý giải của mình bắt đầu nấu nướng... Khi một miếng vật thể “bất minh” đen xì ra lò, nhà bếp của tôi đã trở thành một bãi chiến trường. Tôi chưa dọn dẹp, đã bỏ vùi miếng thịt không biết có thể gọi là bít tết không này vào hộp chạy vội đến bệnh viện ngay. Mặc dù vẻ ngoài hơi xấu xí, nhưng dù sao cũng đã hoàn thành, hơn nữa tôi phải cực khổ lắm mới làm ra được, nếu Hàn Tuyết Hàm dám chê thì... thì... tôi sẽ ăn hết luôn!

Vừa bước vào phòng bệnh, tôi bắt gặp ngay Bút Thúy Nhi đang ngồi cạnh giường bệnh của Hàn Tuyết Hàm. “Cậu đến rồi đấy à?” Bút Thúy Nhi vừa gọt táo vừa diêm dăm chào tôi, thái độ cứ như là một nữ chủ nhân vậy. Tôi miễn cưỡng nhìn cô ta mỉm cười, trong lòng có chút nhụt nhèo, cầm cái hộp đựng bít tết dấu ngay vào sau lưng. Sao cô ta lại biết hắn ở đây? Không lẽ lại là Chân Hy nói cho cô ta biết chẳng. “Hè! Ông khỏe lại chưa?” Tôi chuyển ánh mắt sang nhìn hắn.

Từ này đến giờ hắn cứ im lặng, tôi đã nhìn quen bộ dạng tái oai tác quái của hắn, cảm thấy không quen khi hắn im lặng thế này. Hắn lạnh nhạt liếc nhìn tôi, trong ánh mắt như vẫn còn ẩn chứa một chút bi ai và vẻ bất lực tòng tâm: “Không có gì! Chỉ là hơi quá chén chút thôi!” Tôi cứ nghĩ rằng hắn ngại nói ra việc này, nên tôi liền không chút khách khí mà vén nhược điểm của hắn ra. “Gì chứ? Rõ ràng là ông mắc chứng mất cảm phần hoa mà? Lẽ nào ông quên rồi sao?” Bút Thúy Nhi dường như rất thấu hiểu tâm trạng của Hàn Tuyết Hàm liền can thiệp: “Cái gì? Tuyết Hàm, rõ ràng cậu biết mình mất cảm với phần hoa, sao không tránh xa mấy cái hoa lá chết tiệt đó chứ. Khi còn ở Mỹ, cậu đều rất để tâm việc này mà?”

“Cái gì mà mất cảm với phần hoa? Thật là vớ vẩn! Tôi nói rồi do uống hơi quá chén, nên cái gì cũng quên hết rồi!” Hàn Tuyết Hàm xấu hổ nổi giận, lại khôi phục vẻ ngang bướng thường ngày của mình. Nhưng... Hắn quên hết thật rồi sao? Bao gồm cả những chuyện vui vẻ, điên cuồng xảy ra hôm qua? Cả... lời tỏ tình với tôi, lẽ nào... hắn cũng quên mất rồi sao? Lẽ nào tất cả những chuyện đó đều chỉ là một giấc mơ vừa ngắn ngủi?

“Tự nhiên lại đi uống nhiều rượu thế làm gì không biết?” Giọng nói dịu dàng của Bút Thúy Nhi cứ như từng cái xương cá mắc nghẹn ở cổ họng tôi, khiến tôi như ảm ức. Rồi tôi cảm thấy mình ở đây là dư thừa, nên quyết định rời khỏi. Xem ra họ đã làm lành lại với nhau. Không hiểu sao tôi lại cảm thấy có chút hụt hẫng, trái tim đau nhói... Thôi thì cứ xem chuyện đã xảy ra hôm qua là một sự hiểu lầm xinh đẹp vậy... Món bít tết nóng hổi đang cầm trên tay tôi dần dần nguội lạnh, nhưng tôi không có dũng khí đem nó trao cho Hàn Tuyết Hàm. Trong tình cảnh này, có lẽ những gì tôi làm đều là dư thừa cả?

“Cinrella...” Hàn Tuyết Hàm gọi, nhưng tôi không dám quay đầu lại nhìn hắn. Hàn Tuyết Hàm chậm rãi nói tiếp: “Báo cho cô biết một tin mừng, Thân Ân Thế bị ba cô ta ép ra nước ngoài du học rồi!” “Cái gì?” Tôi kinh ngạc xoay người qua, và bắt gặp ngay ánh mắt của Hàn Tuyết Hàm, rất lạnh lùng, trống rỗng và có cả chút giễu cợt nữa, “Việc này không đúng ý cô sao?” “Tôi... Tôi không...” Lòng dạ tôi rối bời, không biết nên lý giải câu nói của hắn thế nào. “Ha ha! Hay thật! Cuối cùng tôi cũng được giải thoát! Những tháng ngày giả làm người yêu với cô cuối cùng đã qua!” Hàn Tuyết Hàm như rất nhẹ nhõm mà thở một hơi thật dài.

Cái gì? Giải thoát? Trái tim tôi chợt như bị vô số móng vuốt sắc nhọn cào xé, cảm thấy đau nhói tột độ.

Phải rồi! Đây là điều mình đã mong đợi lâu rồi mà? Mình cố chờ đợi ngày này sẽ đến mà? Nhưng không hiểu sao khi có thể chạm vào hy vọng, tôi lại không hề cảm thấy vui sướng, nhẹ nhõm thế nhỉ? Khi hoàng tử của tôi đã có dấu hiệu tỉnh dậy, thì tôi lại “dậm chân tại chỗ”, không muốn đi tiếp nữa?

Tôi nhìn vào ánh mắt của Hàn Tuyết Hàm thăm dò, ánh mắt đó bây giờ trông thật lấp lánh mê ly, và cũng có một chút bi thương và tuyệt vọng mà hình như hần không dám nhìn nhận? Mọi việc xảy ra hôm qua nhất định là hần vẫn còn nhớ rất rõ. Nhưng hần lại chọn cách thức trốn tránh, chọn cách lãng quên. Làm như vậy, rốt cuộc hần đang vì Bút Thúy Nhi hay vì... Hàn Chân Hy? Tôi không dám nói ra miệng, vội vàng rời khỏi cái tình cảnh khiến người ta phải ngạt thở này ngay.

Chân Hy, Thân Ân Thế, Hàn Tuyết Hàm, Bút Thúy Nhi và cả... tôi. Rốt cuộc giữa bọn tôi đã xảy ra chuyện gì thế? Tại sao mọi việc cứ trở nên rối rắm đến như thế chứ? Nếu nói rằng hai người con trai đã có hạnh phúc của riêng mình, như thế, tình cảm của tôi đã định sẵn ở giữa họ vĩnh viễn sẽ không thuộc về tôi. Thì ra, tất cả đều chỉ là... chuyện hoang tưởng của mình tôi mà thôi.

48. Chương 48

Chương 48

Không nỡ buông cây trượng ma pháp ra

Thật không biết tinh thần của tôi ở dưới tình trạng nào khi rời khỏi phòng bệnh. Tôi chợt cảm thấy mình như một tên lính đào tẩu, dưới sự chứng kiến của mọi người không chút tự trọng mà giờ cao ngón cổ trắng đầu hàng.

“Cinrella!” Có người gọi tôi? Thoáng nghe thì tôi đã biết ngay đó là giọng nói ủy mị của Bút Thúy Nhi. Bực thật! Cô ta đuổi theo tôi ra đây làm gì thế không biết! Chắc là muốn xem bộ mặt thảm hại của tôi chứ gì? Mà đừng dừng lại Cinrella! Tôi cố tình tỏ vẻ như không nghe thấy tiếng gọi, đi nhanh hơn.

“Cinrella!... Cậu để quên đồ rồi này!” Giọng réo gọi của Bút Thúy Nhi như vang khắp hành lang bệnh viện, tôi tin rằng cả bệnh viện đều nghe thấy! Đáng ghét thật, nếu tôi còn giả vờ như không nghe thấy thì kì quá. Tôi điều chỉnh về mặt buồn bã mệt mỏi của mình, cố gắng thật tự nhiên mỉm cười với Bút Thúy Nhi: “Cậu gọi tôi à? Có việc gì không?” Bút Thúy Nhi chưa kịp mở miệng đáp lại, thì khuôn mặt mỉm cười của tôi bị tê cứng ngay: Trên tay Bút Thúy Nhi đang... cầm hộp bút tất của tôi!

Đáng ghét! Do lúc này vội vàng rời khỏi phòng bệnh, nên tôi mới bỏ quên ở đó. Tôi vò vò đôi tay bị phỏng rất do làm bút tất đó. Bây giờ tôi mới cảm nhận được trái tim mình đã tràn ngập từng cơn đau nhói... Bút Thúy Nhi mỉm cười đắc ý nói: “Cậu để quên đồ rồi này, Tuyết Hàm bảo tôi đem trả cho cậu!” “Gì chứ?” phút chốc đầu óc của tôi trở nên trống rỗng, tức giận đỏ mặt. “Còn có một tin tốt lành tôi muốn nói cho cậu biết, tôi và Hàn Tuyết Hàm đã làm lành với nhau rồi!”

Đủ rồi! Đủ rồi! Trông vẻ mặt giấu cợt của Bút Thúy Nhi, trong lòng tôi bắt đầu chấn động. “À! Cinrella, cậu có mừng cho tôi không? Tôi đã nói rồi mà. Người có duyên số với nhau làm sao có thể dễ dàng bị người khác chia rẽ được chứ?” Lời nói của Bút Thúy Nhi thật không thể nào thẳng thắn hơn nữa. Mỗi một câu đều giống như con dao bén đâm thẳng vào tim tôi. Không được, không được! Mình không được bị lời nói của Bút Thúy Nhi ảnh hưởng đến, nhỡ này chắc hẳn là muốn nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình đấy mà, Cinrella ta đây nhất định không thể bị cô ta kích bại được! Mặc dù Hàn Tuyết Hàm thật sự đã chọn cô ta, tôi cũng phải dứt khoát mà chúc phúc họ, sau đó mới ngã xuống...

Tôi miễn cưỡng gượng cười nói: “Thế à? Hôm nay người báo tin tốt lành cho tôi biết nhiều thật!” Trong đầu tôi lại hiện ra hình ảnh mỉm cười lạnh lùng của Hàn Tuyết Hàm, bất giác trái tim tôi như tan vỡ, đau nhói... Bút Thúy Nhi vẫn uyển chuyển mỉm cười: “Cinrella! Tôi thật lòng rất cảm ơn cậu, nếu không có cậu thì tôi không thể nào tìm ra Hàn Tuyết Hàm được. Trong khoảng thời gian đó Tuyết Hàm ở nhờ nhà cậu chắc hẳn đã mang lại nhiều phiền phức cho cậu đúng không? Nhưng tôi nghĩ... Sắp tới cậu ấy sẽ không làm phiền cậu nữa, cậu ấy sẽ dọn ra ngay thôi.” Tôi gật gật đầu xem như là hồi đáp, nói: “Ừ! Nếu không còn

việc gì khác, tôi xin cáo từ nhé, còn cái đó...” Tôi chỉ vào hộp bút tết, “Hãy vứt đi!” Trông vẻ mặt tươi cười đắc thắng của Bút Thúy Nhi, tôi buồn bã bỏ đi.

“Ha! Lạng mạn thật! Đập phá tiệm hoa của người ta chỉ vì muốn tặng cho người yêu một bó hoa.” Đúng thế! Nghe nói người con trai đó còn là con thứ ông Hàn Chí Ân. Trông đẹp trai lắm đấy!” “Hàn Chí Ân? Có phải là đồng sự trưởng của khu mua sắm siêu thị Thời Thượng Quốc Tế không?” “Đúng thế! Hay! Tụi công tử con nhà giàu đều biết cách lãng mạn thế đấy! Tôi còn nghe hai viên cảnh sát đưa họ vào đây nói, họ dám ở giữa đường hôn nhau đắm đuối nữa đó. Ôi, cảnh tượng đó thật là...” Trong phòng nghỉ của y tá, có hai cô y tá trẻ tuổi đang thao thao bất tuyệt về chuyện xảy ra hôm qua của tôi và Hàn Tuyết Hàm. Cứ như đang thảo luận một bộ phim tình cảm lãng mạn vậy.

Đồ “bà tám”! Dở hơi! Tôi bực cả mình mắng họ trong lòng! Nhưng... ít ra như thế đã nói lên còn có người có thể chứng minh tất cả chuyện xảy ra hôm trước thật sự có tồn tại. Khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng tuyệt tình của Hàn Tuyết Hàm, lần lúc tôi cứ ngỡ mình đã ảo giác, cho rằng tất cả mọi chuyện xảy ra đêm hôm trước chẳng qua chỉ là sự mê muội do uống quá nhiều rượu gây nên. Nhưng bây giờ thì, tôi đã có thể khẳng định cảm giác của mình là thật, và cuối cùng đã có thể nhận định tất cả mọi chuyện của đêm hôm trước đều là tình cảm chân thật xuất phát từ nội tâm bọn tôi, mặc dù bây giờ đối với tôi dường như không có lợi ích gì nữa cả? Tôi chỉ còn có thể nói với nội tâm của bản thân rằng, hãy đem tất cả hồi ức tốt đẹp đó trân trọng cất dấu vào tim, như thế là quá đủ rồi!

Bộp! Cái gì bị đánh rơi thế? Tôi phản xạ quay đầu qua nhìn: Bút Thúy Nhi? Bóng người che mặt vội vã bỏ đi đó không phải chính là con nhỏ Bút Thúy Nhi mà mình ghét cay ghét đắng đó sao? Nhất định là cô ta đã nghe thấy hết cuộc trò chuyện của hai cô y tá lắm chuyện rồi, nên mới phản nộ bỏ đi như thế. Tôi hít một hơi thật sâu, rồi thở ra từ từ, ngay trong khoảnh khắc đó trong lòng tôi bất chợt hiện ra một cảm giác vui sướng khó tả.

Cách đó không xa, món bút tết đã bỏ ra rất nhiều công sức mới làm ra của tôi đang nằm lẫn lóc dưới đất một cách khác thường, giống tâm trạng hiện giờ của tôi: ảm đạm, lạnh lẽo, xung quanh lan tỏa ra một luồng khí nặng nề.

“Này cô ơi...” Cô y tá lắm chuyện nhất lấy hộp bút tết tội nghiệp của tôi vội vàng chạy theo Bút Thúy Nhi: “Cô ơi! Cô đánh rơi đồ rồi này?” Ha ha! Tôi tính mở lời ngăn cô y tá làm một việc tốn hơi sức mà vô ích này lại, nhưng lời nói lên đến cửa miệng thì bị nuốt ngược lại vào trong. Khi Bút Thúy Nhi và Hàn Tuyết Hàm gặp lại hộp bút tết bị đánh rơi này, không biết họ sẽ có phản ứng như thế nào nữa? Chị y tá đáng thương ơi, cứ coi như đây là sự trừng phạt nho nhỏ về tội lắm chuyện mà Cinderella em đây dành cho chị vậy.

Tôi không phương hướng, một mình đi lang thang trên đường, qua từng con đường quen thuộc, tìm lại những hồi ức của ngày trước... Nhớ lại chuyện lần đầu tiên gặp hấn, bị hấn giật mất ví tiền. Nhớ lại lúc mình bị bệnh, hấn tận tụy chăm sóc cho tôi. Nhớ lại lúc tôi vô cùng buồn bã bị hấn cướp mất nụ hôn đầu đời. Nhớ lại lúc hẹn với Chân Hy lúng túng không biết mặc đồ gì, hấn đã giúp tôi thiết kế tạo hình. Nhớ lại lúc tôi không có quần áo phù hợp đến tham dự đêm hội pháo hoa, hấn đã thức trắng cả đêm giúp tôi may lại. Nhớ lại lúc tôi bị thương, hấn tỉ mỉ băng bó cho tôi. Nhớ lại khi tôi nói rất thích hoa hồng phấn, hấn không chút do dự mà đi đập phá tiệm hoa của người ta chỉ vì muốn tặng cho tôi một bó hoa hồng phấn...

Khi tôi một lần nữa lại đi đến con đường lần đầu tiên gặp hấn ở đây này, trong lòng bồi hồi một cảm giác khó tả, và cứ không ngừng ngóng trông. Ngóng trông hấn sẽ một lần nữa xuất hiện trên con đường này, vẫn với vẻ mặt lạnh lùng đáng ghét như lúc trước, một lần nữa cướp đi tiền tiêu vặt của tôi, hoặc biến mất như một hồn ma, sau đó lại ôm bó hoa hồng phấn thật to đột nhiên xuất hiện trước mặt... Nhưng... Mỗi lần tôi quay đầu qua nhìn, chỉ còn trông thấy ánh đèn hui quạnh làm bạn mà thôi...

Một mối rã rời, tôi về đến Lâu đài pha lê thì trời đã khuya. Đêm hôm trước, đúng lúc này tôi và Hàn Tuyết Hàm vẫn còn say sưa nốc rượu, vốn là tôi tính khuyên hấn về nhà, ai dè cũng bị hấn chuốc rượu cho say mềm luôn. Ha ha! Lúc đó công nhận vui thật... so với sự cô quạnh như bây giờ, thật khiến cho trái tim tôi càng thêm u buồn. Lúc say, bọn tôi đều cảm thấy vui vẻ vô cùng, còn khi tỉnh, đến nỗi có mấy ngôi sao trên bầu trời cũng đều có thể đếm được rõ ràng, lại cảm thấy nhức nhối như khắc cốt ghi tâm. Nghĩ đến việc không lâu sau nữa chỉ còn mình tôi sống trong Lâu đài pha lê rộng lớn này: Ngủ dậy một mình, dùng bữa một mình, dọn dẹp nhà cửa một mình... Tôi không biết sau này còn có thể gặp lại một người như hấn

nữa không? Một người chỉ biết cất dấu buồn phiền trong lòng, dùng hình thức ngang bướng bất cần, luôn cố làm ra vẻ vô ý quan tâm lo lắng cho tôi.

Có chẳng một người lúc nào cũng nghĩ ra các biệt danh kì cục đặt cho tôi, mặc cho tôi vui hay buồn, làm sai hay làm đúng, hắn cũng đều dùng giọng điệu đặc trưng của mình không ngừng réo gọi tôi là, “Cô ngốc! Cô ngốc!” Có chẳng một người lúc nào cũng mang lại sự ngạc nhiên cho tôi, khiến tôi từ trong trạng thái hận hấn thấu tận xương tủy chẳng mấy chốc lại chuyển sang cảnh giới cảm động đến rơi lệ. Có chẳng một người chỉ dùng phương thức của mình mà bảo vệ tôi, giống như ánh nắng mặt trời rọi sáng mỗi một góc ngách linh hồn của tôi? Nước mắt tôi cuối cùng cũng nhẹ nhàng tuôn rơi trong màn đêm...

Dưới màn đêm tĩnh lặng đến nỗi có thể trò chuyện với linh hồn này, qua đôi mắt long lanh nước, tôi đã đọc hiểu được tâm ý thật sự của mình. Lẽ nào cuộc gặp gỡ giữa tôi và hắn chỉ có thể nói là một sự hiểu lầm xinh đẹp? Tôi không hề hối hận khi gặp gỡ được hắn. Nếu hắn là người được ông Trời phái xuống trừng phạt tôi, tôi nguyện dùng cả sinh mệnh của mình để đổi lấy việc một lần nữa được gặp gỡ với hắn...

Màn đêm màu xanh đậm bao quanh tôi, không còn cảm nhận được làn hơi ấm áp đó nữa, sự ấm áp khi bị ôm chầm vào vòng tay... Cảm ơn hắn đã mang lại nhiều niềm vui cho tôi! Cảm ơn hắn đã dành rất nhiều yêu thương cho tôi! Cảm ơn Hàn Tuyết Hàm! Cây trượng ma pháp lung linh tỏa sáng trong tay của cô bé Lọ Lem, cô ấy biết rằng đây là ám hiệu của ma pháp sĩ. Anh ta đã hoàn thành sứ mạng dẫn dắt cô bé Lọ Lem đến bên chàng hoàng tử mong mỏi bấy lâu của mình, và cũng đã nói lên đến lúc anh ta phải cáo lui. Nhưng cô bé Lọ Lem lại đã quen ỷ lại sự bảo hộ của anh ta, quen được ở bên cạnh anh ta... Nên không nỡ buông cây trượng ma pháp trong tay mình ra để cho anh ta biến mất...

49. Chương 49

Màn 9 YÊU MẦU THUẦN

Chương 49

Cuộc gặp gỡ bất ngờ

Hôm nay là ngày cuối tuần rảnh rỗi. Không cần đến tòa soạn nộp bài, không cần hẹn hò với Chân Hy, cũng không còn nghe thấy lầu bầu ồn ào của Hàn Tuyết Hàm, cả Lâu đài pha lê im ắng đến nỗi khiến cho người ta như cảm thấy bất an. Tôi nằm thẳng cẳng trên giường, muốn ngủ cũng không được, ngồi dậy lại không biết nên làm gì? Nên tôi cứ trên giường suy nghĩ mông lung cho qua thời gian.

Do dự hồi lâu, cuối cùng tôi quyết định đến bệnh viện thăm Hàn Tuyết Hàm, mặc cho hắn có chấp nhận hay không, dù sao thì cũng bởi tại tôi hắn mới có bộ dạng thế này. Còn Bút Thúy Nhi, tôi thật sự không muốn gặp nhỏ này nữa, mỗi lần trông thấy vẻ mặt khoa trương tự cao tự đại của cô ta tôi lại muốn quăng cô ta ra khỏi cuộc đời của tôi! Giờ này chắc hắn cô ta đang theo Hàn Tuyết Hàm nữa bước không rời, và giả vờ tận tụy chăm sóc hắn? Đúng là một cô gái biết xử thủ đoạn, dễ ghét thật!

Reng!... Tiếng chuông điện thoại bàn trong nhà vang lên inh ỏi. Thật không biết điều gì cả, sao không gọi vào máy di động chứ? Mất công tôi phải vội vã hắt chăn mền ấm áp ra lết xuống lầu nhấc máy.

“A lô?... Ai vậy?!” Khẩu khí của tôi có chút giận dữ. “Chào cậu, Cinrella! Tôi là Thân Ân Thế đây!” “À... Chào cậu... Chẳng hay... Gọi cho tôi có việc gì không?” Đây là điều ngoài dự đoán của tôi, Thân Ân Thế không phải đã được ba mình đưa ra nước ngoài du học rồi sao? Không lẽ cô ta gọi điện quốc tế? Nhưng cô ta tốn công sức tìm tôi làm gì? Chẳng lẽ lại có việc liên quan đến Chân Hy nữa sao? “Um... Tôi muốn hẹn cậu ra ngoài nói chuyện được không?” Cái gì? Hẹn ra ngoài nói chuyện? Không lẽ cô ta vẫn còn ở trong nước sao? Tôi do dự hỏi, “Cậu... Cậu chưa đi du học sao?” “Um... chưa... Vậy... chúng ta gặp nhau ở Super Hall nhé?... À, đúng rồi, việc này xin cậu đừng nói cho Chân Hy biết!” Thân Ân Thế nói rồi cúp máy mất tiêu.

Gì mà kì cục vậy? Lúc nào cũng tự cao thế là sao? Chưa hỏi người ta có đồng ý không mà đã cúp máy rồi, làm như tôi khóc lóc van xin đòi được gặp cô ta không bằng! Thật không hiểu tại sao Chân Hy lại yêu loại con gái như cô ta. Phải rồi, cô ta lại muốn giở trò gì nữa đây? Tại sao lại không cho Chân Hy biết việc này? Lẽ nào cô ta lại gặp phải chuyện rắc rối gì nữa chẳng? Nhưng như thế thì mắc mớ gì đến mình chứ? Còn nữa, sao cô ta lại hẹn ở Super Hall nơi tôi yêu thích nhất? Những dấu hỏi không ngừng ngổ ngàng trong đầu tôi. Nhưng tôi vẫn quyết định thản nhiên đến điểm hẹn một phen, để xem cô ta lại muốn giở trò trống gì?

Từ xa, tôi đã trông thấy Thân Ân Thế đang ngồi ở một vị trí gần cửa sổ. Bằng tâm mà nói, cô ta đích thật là một cô gái nổi bật. Nếu tôi không từng nhìn thấy một bộ mặt khác không ai biết của cô ta, có đánh chết tôi cũng không dám tin một cô gái trang nhã thế này mà là một người từng trải.

“Chào cậu!” Tôi rất khách sáo mỉm cười chào hỏi, rồi ngồi xuống cái ghế ở đối diện với Thân Ân Thế. “Ồ...” Cô ta hiển nhiên như mới từ trong trạng thái trầm tư thoát ra, có chút hoang mang mà chỉnh lại tâm trạng trên khuôn mặt mình. “À, chào cậu!” Chẳng mấy chốc cô ta lại khôi phục vẻ điềm đạm thường ngày của mình, rồi ngoắc tay gọi phục vụ.

“Xin chào hai cô, xin hỏi hai cô dùng chi ạ?” Nhân viên phục vụ vẫn lễ phép như mọi khi mà hỏi chúng tôi. “Cho cô ấy một phần bánh vòng bọc đường và một bánh kem bơ sữa trái cây. Gọi vậy được không? Cinrella?” Thân Ân Thế vừa gọi món vừa trưng cầu ý kiến của tôi. Tôi không biết nên đồng ý hay không gật gật đầu. Nhưng... sao cô ta lại biết được tôi thích ăn bánh vòng bọc đường và bánh kem bơ sữa trái cây nhỉ? “Tôi cũng lấy một phần y như thế. Cậu còn muốn uống gì nữa không?” “Không.” Tôi lắc tay từ chối, trong lòng cứ không ngừng thắc mắc: Sao Thân Ân Thế lại gọi cùng món với mình nhỉ? Lẽ nào cô ta cũng thích mấy món đó?

“Lúc trước đến đây với Chân Hy, cậu ấy lúc nào cũng nhắc tôi gọi hai món đó. Cậu ấy cứ luôn mồm nói Cinrella thích ăn bánh vòng bọc đường và bánh kem bơ sữa trái cây lắm.” Thân Ân Thế có vẻ buồn rầu không ngừng dùng muỗng khuấy ly cà phê trong tay mình rồi nói tiếp. Nói đến đây, chợt vẻ mặt của Bút Thúy Nhi trở nên nghiêm túc: “Cinrella. Lòng đổ kị của con gái có khi đáng sợ lắm phải không?” “Có lẽ vậy!” Tôi hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, e dè trả lời.

Thân Ân Thế nhẹ nhàng thở phào một hơi, tinh thần có chút bi thương nói: “Mỗi lần ở bên Chân Hy, tôi đều bị áp lực đến từ cậu uy hiếp...” “Tôi?” Tôi kinh ngạc. “Mặc cho Chân Hy đi đến đâu, cậu ấy lúc nào cũng nói về những hồi ức liên quan đến cậu, từng việc một thổ lộ nói hết ra ngoài...”

Nhân viên phục vụ nhanh lẹ bê khay thức ăn để trên bàn ở trước mặt chúng tôi: “Mời hai cô dùng.”

Thân Ân Thế nói tiếp: “Cinrella. Thật ra cậu có biết không? Món mà tôi thích cũng là bánh vòng bọc đường và bánh kem bơ sữa trái cây đấy, trước giờ vẫn thế. Nhưng mỗi lần đến đây, tôi đều không gọi mấy món này, vì tôi sợ rằng cậu ấy sẽ lại liên tưởng đến... cậu và những hồi ức ở đây giữa các cậu...”

“Có lẽ do cậu suy nghĩ quá nhiều rồi.” Tôi cố tỏ vẻ điềm tĩnh khuyên nhủ Thân Ân Thế. “Không đâu... Cinrella, xin cậu hãy nghe tôi nói, được không?...” “Cậu cứ nói đi!” Ánh mắt cầu khẩn của Thân Ân Thế khiến cho tôi tình nguyện trở thành khán thính giả. “Cinrella, thật lòng mà nói, lúc trước tôi rất căm ghét cậu, cũng như cậu rất căm ghét tôi vậy. Trời sinh lòng đổ kị và dục vọng chiếm hữu của một người con gái, họ không thể nào dung nạp được việc một người con gái khác xuất hiện trong tâm trí của người con trai mà mình yêu. Đây là lẽ thường tình.” Tôi bất giác gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với quan niệm này. “Tôi từng cho rằng, với điều kiện của mình, việc giữ lấy trái tim của một người con trai là một việc vô cùng dễ dàng. Sự thật cũng như thế, tất cả con trai trên thế giới này đều ham mê sắc đẹp phù phiếm, tôi chỉ khẽ ngoắc ngoắc ngón tay thôi, thì họ liền như sói như cợn vồ qua ngay.”

Trong ánh mắt hiện giờ của Thân Ân Thế đang lan tỏa ra một luồng khí áp tàn bạo, lạnh lùng đến nỗi có thể đưa người khác xuống địa ngục... Trong đầu tôi bất giác lại hiện lên cảnh tượng cô ấy cướp giật ở trên đường xảy ra ở lần trước, không thể kìm nén được mà run lẩy bẩy... Sao cô ta lại căm thù đàn ông thế này? Dường như còn muốn giết họ tận gốc nữa. Nếu vậy... Còn tình cảm cô ta đối với Chân Hy phải giải thích thế nào? Lẽ nào Chân Hy cũng là một con mồi sẵn của cô ta chẳng?

“Cho đến khi gặp được Chân Hy... Tôi mới cảm thấy cuộc sống của mình có hy vọng... Tôi quyết định sẽ sống thật tốt với cậu ấy, sẽ vì cậu ấy mà thay đổi bản tính. Nhưng... Tôi không có cách nào khống chế được

mình.” Thân Ân Thế trong lòng như kích động, hai tay ôm lấy mặt mình, cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng.

Tôi càng nghe càng khó hiểu hơn. Phải chăng cô ấy có bí mật không thể nói cho người khác biết chẳng? Cô ta nói cuộc đời của mình trước khi gặp được Chân Hy không hề có một chút hy vọng? Nếu vậy, đã gặp được Chân Hy rồi đó, vậy mà tại sao cô ta vẫn chưa chịu trở thành một người tốt chứ? Cô ta làm mấy việc xấu xa đó, mục đích là gì chứ? Theo lý, cha cô ta là một nhà doanh nghiệp tiếng tăm, cô ta đâu cần phải vì tiền làm ra những việc ngốc đó chứ. Rốt cuộc cô ta là một người thế nào vậy?

Tôi cẩn thận nắm lấy tay cô ta hỏi: “Cậu có nỗi khổ riêng nào đó... Phải không?” Thân Ân Thế lau dòng nước mắt chân thành nhìn tôi: “Cinrella, cậu đúng là một cô gái tốt bụng. Lần trước... Sau khi bị cậu nhìn thấy chuyện đó, tôi cứ nghĩ rằng cậu sẽ đi mách cho Chân Hy biết, bởi vì tôi biết cậu cũng thích Chân Hy mà. Không ngờ... Cậu lại giữ kín chuyện đó...”

“Thật ra thì... Tôi...” Tôi hơi chột dạ, thật lòng tôi thật sự muốn tìm một cơ hội nào đó đem việc của Thân Ân Thế nói cho Chân Hy biết, nhưng mỗi lần nhìn thấy Chân Hy vì Thân Ân Thế đau lòng, tôi lại rút lui, tôi không muốn xát muối vào vết thương của Chân Hy nữa, và cũng không muốn tự làm khổ mình. Ai ngờ lại bị Thân Ân Thế hiểu lầm thành tôi giữ lời hứa giữ kín việc đó.

“Sao thế?” Thân Ân Thế cảm thấy khó hiểu trước sự do dự của tôi. “Không... Không có gì, chỉ là tôi rất hiểu kì tại sao cậu lại làm thế thôi!” Đã là một hiểu lầm thiện ý, không nên giải thích nhiều thì tốt hơn.

“Có lẽ mỗi người đều có nỗi khổ riêng của mình chẳng!” Thân Ân Thế cúi thấp đầu, uống một ngụm cà phê, rồi không nói lời nào nữa.

“Nghe nói cậu đi du học rồi mà?” Tôi liền chuyển sang chủ đề khác, vì tôi không thích bầu không khí buồn như lúc này. “Cinrella, cậu hãy hứa với tôi chăm sóc Chân Hy thật tốt nhé. Được không?” Tôi cố gắng hết sức làm ra bộ mặt nhẹ nhõm nói: “Thật ra tôi và Chân Hy đã là bạn tốt bao nhiêu năm nay. Không cần cậu nói tôi cũng sẽ đối xử thật tốt với cậu ấy!” “Ý tôi không phải như thế. Thật ra thì ngay cả bản thân Chân Hy cũng không rõ... Cậu ấy để tâm cậu đến dường nào...” Thân Ân Thế buồn bã nhìn ra cửa sổ tiếp tục nói: “Cậu ấy vĩnh viễn giẫy dụa không thoát khỏi những hồi ức với cậu, dù làm bất cứ chuyện gì, cậu ấy vĩnh viễn chỉ nghĩ đến Cinrella thế này thế nọ, chứ không phải là Thân Ân Thế thế này thế nọ. Tôi dám cam đoan, giả như chúng ta cùng lúc rơi xuống biển, cậu ấy nhất định mắt không chớp mà nhảy xuống cứu cậu trước.”

“Sai rồi!” Tôi chặn đứng sự suy đoán của Thân Ân Thế, “Chân Hy làm thế, chẳng qua chỉ là bọn tôi chỉ là bạn thân cực kì tốt với nhau thôi. Còn người mà cậu ấy yêu thật lòng... chính là cậu, Thân Ân Thế!” Tôi không biết tại sao mình lại nói thế, thật không hiểu mình đang nói tốt dùm Chân Hy hay đồng tình Thân Ân Thế nữa? Bản thân tôi cũng không rõ...

Thân Ân Thế vẫn nói: “Khi thật sự yêu một người, người đó sẽ có dự vọng độc chiếm mãnh liệt. Cũng giống như cậu và tôi, thật sự không có cách nào dung nạp được sự tồn tại của đối phương. Bên cạnh tôi không hề thiếu những kẻ đeo đuổi, nhưng Chân Hy chưa bao giờ vì việc này cảm thấy không vui, còn cậu thì khác... Cinrella. Vì cậu mà cậu ấy mới ấu dả với em trai mình. Tôi báo tin cho cậu ấy biết tôi phải đi du học, cậu ấy không nói thêm một lời nào cả liền đồng ý ngay, không hề có ý muốn giữ chân tôi lại. Bình thường cậu ấy quan tâm, yêu thương tôi, chẳng qua chỉ vì muốn nhận hết trách nhiệm của một người bạn trai. Có thể cậu ấy thích tôi, nhưng tôi cảm thấy cậu ấy thương hại tôi nhiều hơn. Tôi không cần tình yêu như thế... Tôi không cần...” Thân Ân Thế không ngừng lẩm bẩm, nước mắt đã thấm ướt hết khuôn mặt khả ái của cô ta. Trông cô ấy thật tội nghiệp, nhưng vẫn có chút... quật cường.

50. Chương 50

Chương 50

Sự bắt lực của tòa soạn

Từ Super Hall đi ra, trái tim tôi đập lộn xộn, không biết là hân hoan hay.. lo âu nữa! Nếu như tất cả những gì Thân Ân Thể nói là thật, như thế... tôi thật sự có thể thực hiện được ý muốn bấy lâu nay là cùng sống chung với Chân Hy? Nhưng, nếu thật như Thân Ân Thể đã nói, tôi vẫn không chút do dự mà tiếp cận Chân Hy sao? Mâu thuẫn... Mâu thuẫn!

“Xin hỏi cô cần mua hoa gì ạ?” Ý! Thật là kì lạ, trong lúc suy nghĩ miên man, bất tri bất giác tôi đã đi đến tiệm hoa tươi. Điên thật! Rốt cuộc mình đang nghĩ gì thế? Không lẽ... Không lẽ mình vẫn còn nghĩ đến cái tên chỉ vì một câu nói của mình mà đi đập vỡ cửa kính tiệm hoa tươi của người ta sao? Không được, không được! Tôi không kìm nén được, rùng mình rung lên mấy cái. Nhớ lại sự lạnh nhạt hôm trước của hắn và hộp bút tét mà tôi bỏ ra biết bao công sức chế biến, kết quả lại bị vứt lán lóc dưới sàn! Hắn đúng là một tên máu lạnh, ngang bướng, mưa nắng thất thường...

“Thưa cô, hay cô mua một bó hoa hồng phấn nhé?” Chủ tiệm hoa tươi mỉm cười ân cần quảng cáo với tôi. Trái tim tôi liền run lên lẩy bẩy. Đáng ghét thật! Sao lại nhắc đến loại hoa đó nữa vậy. Ông Trời ơi, có phải ông đang cố tình đùa giỡn với con không vậy?

“Cô chưa nghe qua câu chuyện, mấy hôm trước có một anh chàng công tử con nhà giàu, vì muốn theo đuổi người con gái mình thích, nên nửa đêm khuya khoắt đến đập vỡ cửa kính của chúng tôi, chỉ vì muốn lấy một bó hoa hồng phấn thôi.” Gì chứ? Tôi lúc này như người mất hồn lang thang đến đây, thật không ngờ lại đứng ngay cửa tiệm mà Hàn Tuyết Hàm đập phá. Điều quá đáng là... Chủ tiệm hoa lại... Lại lấy việc đó làm câu chuyện quảng cáo để tiêu thụ hoa của mình? Chợt tôi cảm thấy hoang mang, giả vờ chỉnh sửa tóc tai, thật ra là muốn thuận tiện dùng tay che dấu nửa khuôn mặt bị nói trúng tim đen trở nên vì ngượng của mình.

Chủ tiệm hoa vẫn say mê nói: “Ôi... Thật là lãng mạn. Giá như tôi là cô gái trong câu chuyện, thì sẽ hạnh phúc chết mất!” Tiệm hoa của cô bị đập phá thật là đáng đời! Tôi cảm phần phần bác trong lòng, thật tình lần đầu tiên tôi mới gặp phải người cửa tiệm của mình bị đập phá mà vẫn phần khởi như thế. Còn nữa, nếu như cô là cô gái đó, nhất định sẽ không nghĩ như thế đâu: Có Trời mới biết tên đó muốn giữ trò gì sau đêm khuya khoắt tỏ ra lãng mạn, hôm sau lại trở mặt không nhận, đừng nói đến hạnh phúc gì nữa.

Cuối cùng tôi cũng nói một câu: “Ồ! Cô chủ xui xẻo quá nhỉ, khi không cửa tiệm bị đập phá.” “Không đâu, không đâu! Cô biết không. Mỗi lần khách hàng đến, tôi lại kể cho họ nghe câu chuyện này, nhờ đó tôi đã bán được một số lượng lớn hoa hồng phấn đấy!” Cô chủ tiệm si mê cười sung sướng đến nỗi không thể ngậm miệng lại. Có gì nhầm lẫn ở đây không ông Trời? Sự xúc động sau khi say rượu lại sắp trở thành chuyện tình lãng mạn lưu truyền khắp nơi thế này sao? Chỉ là... Nam nữ nhân vật chính trong câu chuyện này lại không tốt đẹp như họ tưởng. Thậm chí... bây giờ ở trong quỹ đạo cuộc sống họ chỉ còn là hai đường dây không hề giao vào nhau, không một chút liên can, mạnh ai người nấy tiếp tục sống.

“Cô chủ, hãy lấy cho tôi một bó hoa bách hợp vậy!” Tôi gọi chủ tiệm hoa. Nói gì thì nói sự việc tiệm hoa này bị đập phá ít nhiều cũng có dính dáng đến mình, vì thế tôi quyết định mua bó hoa này, vì sự an ủi trên tâm linh, cũng vì cái truyền thuyết mĩ lệ do cô chủ tiệm hoa thêu dệt ra. “Cô thật sự không mua hoa hồng phấn sao?” “Không cần đâu, hoa đó hãy để dành bán cho những người thật lòng yêu nhau đi!” Tôi bắt đầu có thiện cảm với cô chủ tiệm hay mơ mộng rồi đấy. Hoặc có lẽ lúc này đối với tôi, hoa hồng phấn quá xa xỉ chẳng, nên tôi không có quyền lợi được sở hữu nó, hoặc có thể nói rằng, hoa hồng chỉ có một bó, nó đã vĩnh viễn cắm một góc ở trong trái tim tôi, ở trên thế giới này đó chính là bó hoa duy nhất thuộc về tôi.

Reng!... Điện thoại trong túi áo tôi réo lên inh ỏi. Tôi liền vội vàng bắt máy, “Xin chào! Tôi là Cinrella!” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói có vẻ gấp gáp của Tiểu Lâm làm bên tòa soạn, “Cinrella, cậu hãy đến tòa soạn ngay nhé, tổng biên tập có việc muốn tìm gặp cậu!” “Có việc gì không? Sao tìm gặp tôi gấp thế?” “Cậu qua đây ngay đi! Qua đây rồi sẽ biết chứ gì!” Lại có nhiệm vụ phỏng vấn gì mới chẳng? Từ lần trước cả tòa soạn hay tin tôi được phỏng vấn riêng giáo sư John, tôi được họ tiếp đãi nồng hậu trước giờ chưa từng có. Tất cả mọi người đều kính nể tôi hẳn lên, ngay cả ông anh tổng biên tập “3 từ” tính tình kì quặc cũng nhìn tôi bằng con mắt khác. Hơn nữa ông anh “3 từ” còn thậm trọng hứa hẹn với tôi rằng, đợi đến khi tôi tốt nghiệp, lập tức sẽ chuyển tôi thành nhân viên chính thức của tòa soạn. Lẽ nào gọi tôi đến tòa soạn gấp gáp thế là vì muốn bàn đến vấn đề này chẳng? Như thế có vẻ như gấp gáp quá không? Thời gian tôi tốt nghiệp còn hơn nửa năm mà?

Suốt trên đường đi đến tòa soạn, đầu óc tôi ngẫm nghĩ đủ mọi khả năng. Mới nghĩ đến chẳng mấy chốc

mình đã trở thành tiêu điểm nóng bỏng, bất giác tôi cảm thấy bước đi của mình nhẹ hẫng lên.

“Xin chào mọi người! Lâu quá không gặp!” Tôi nhiệt tình chào hỏi các đồng nghiệp trong tòa soạn. Hử! Gì thế này? Sao ai cũng lo làm việc, không thêm để ý đến tôi? Có lẽ công việc bận rộn quá chăng? Tôi thân thiện hỏi han: “Mọi người đang bận lắm đấy à? Vậy bó hoa bách hợp này xem như là phần khen thưởng công sức của mọi người nhé!” Nói xong tôi đem bó hoa cắm vào một bình hoa rỗng. Tôi hít một hơi thật sâu nhìn bình hoa: “Ồ... Trông đẹp quá nhỉ?”

Hử! Tại sao mọi người vẫn không màng chú ý đến mình nhỉ? Vẫn còn xem tôi như không có?! Tôi liền tức tối đi qua chỗ làm việc của Tiểu Lâm hỏi cho ra lẽ: “Đã xảy ra chuyện gì thế? Tiểu Lâm!” Tiểu Lâm tránh né ánh mắt của tôi chỉ chỉ vào phòng làm việc của anh tổng biên tập ở bên cạnh: “À... việc này... Cậu hãy vào hỏi anh tổng biên tập nhé!” Sau đó tiếp tục cắm cúi làm việc. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này? Trông vẻ mặt nặng nề của mọi người, bất giác tôi cảm thấy mây đen kéo về phủ kín đầu mình.

Tôi nhẹ gõ cửa hỏi: “Anh tổng biên tập ơi!” “Mời cô vào!” Thận trọng tôi đẩy cửa bước vào, sợ sệt như sợ mình sợ ý một cái thì sẽ dậm vào ngòi nổ của bom nguyên tử vậy. “Anh tổng biên tập tìm em có việc gì không ạ?” Anh tổng biên tập rút ra một xấp giấy trông như là văn bản, khẩu khí có chút trầm trọng nói: “Cô xem đi!”

Là tài liệu nhiệm vụ phỏng vấn mới sao? Tôi bất an lo lắng lật ra xem. Thì ra là bài lần trước phỏng vấn giáo sư John của tôi. Tôi nghi hoặc, không hiểu ý của anh tổng biên tập là gì liền hỏi lại: “Có vấn đề gì sao?” “Xem tiếp đi!” Giọng nói của anh ấy vẫn cứ lạnh lùng khiến người phải căng thẳng. Tôi liền từng trang một xem xét lại thật kỹ càng.

“Á!...” Khi lật tới trang cuối cùng, xem chút là tôi đã lặn đùng ra té xỉu, bởi tôi thấy trên tờ giấy đó là quyết định “Khai trừ phóng viên Cinrella của tạp chí BEN!” Tôi hít ngược một hơi lạnh, không dám tin đó là sự thật, thận trọng xem xét lại mấy lần, cuối cùng tôi có thể xác định đây không phải là một trò đùa. Lý do bị khai trừ của tôi là trong bài phỏng vấn giáo sư John thuộc Học Viện Hán Thâm, đã tiết lộ một lượng lớn thông tin cá nhân của giáo sư John ra ngoài, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống thường ngày của giáo sư.

Tôi run rẩy cầm tờ giấy quyết định xử phạt thốt lên: “Sao... Sao lại có thể như thế chứ?” Anh tổng biên tập lực bất tòng tâm lắc tay nói: “Hết cách rồi!” Tôi không thể kìm chế được mình nữa, sự phẫn nộ dường như xông thẳng lên đỉnh đầu, nhìn thẳng vào mặt anh tổng biên tập nói: “Việc em viết trong bài đều là sự thật, và cũng đã qua sự đồng ý của giáo sư, sao bây giờ giáo sư lại phản bác, và còn không ngừng thêm áp lực cho tòa soạn nữa chứ. Rốt cuộc ông ấy muốn gì thế?” Anh tổng biên tập sợ hãi thốt lên: “Bút Thút Nhi.”

Bút Thút Nhi? Nhiệt nóng giận tích tụ trong tôi như trong chớp mắt đã bị ba từ này làm cho tan biến hoàn toàn. Phút chốc tôi đã hiểu ra tất cả... Nhất định là nhờ Bút Thút Nhi ác độc từ miệng hai cô y tá lắm chuyện, đã hay biết tất cả việc giữa tôi và Hàn Tuyết Hàm, nên sinh lòng đố kị, cho nên mới giở trò hạ đẳng này ra để tôi biết khó mà rút lui.

“Ha ha!...” Tôi vỗ nát tờ giấy quyết định khai trừ, ngược đầu lên trời cười to: “Bút Thút Nhi! Xem như cô đã thắng! Sau này tôi không thể tiếp tục làm việc ở đây được nữa, cũng mất luôn nguồn sinh sống. Cô đã vừa lòng chưa hả?” Nhưng... tiếp theo mình phải làm gì đây? Phút chốc tôi như cảm thấy đất trời sụp đổ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“Cinrella...” Anh tổng biên tập gọi tôi. “Thật xin lỗi.” Anh tổng biên tập vẫn y như cũ không tỏ ra vẻ gì khi xin lỗi tôi. Tôi hướng về phía anh tổng biên tập cung kính cúi đầu chào: “Thành thật xin lỗi vì đã mang lại nhiều phiền phức cho anh!” Sau đó tinh thần tôi hoảng loạn đi ra phòng anh tổng biên tập, và cũng hoàn toàn không màng chú ý đến ánh mắt đồng tình, quan tâm, hỏi han của đồng nghiệp nữa. “Có phải Cinrella đã đắc tội với ai rồi chăng, nếu không sao lại nghiêm trọng như thế chứ?” “À! Đúng rồi chắc là do cô gái lúc trưa lên đây chăng, nghe nói cô ta là con gái rượu của giáo sư John...”

Sự bàn tán xôn xao ở sau lưng tôi như ong vỡ tổ, tôi cũng không còn tí sức lực nào ngăn cản hoặc giải thích gì nữa, chỉ cảm thấy vô cùng hụt hẫng muốn về nhà ngay.

51. Chương 51

Chương 51

Tâm chân tình của Hoàng Tử

“Này cô ngốc! Sao về muộn thế?” Một giọng nói không thể quen thuộc hơn ngay lúc tôi bước vào Lâu đài pha lê ập vào tai tôi. Tôi ngỡ ngàng thốt: “Hàn Tuyết Hàm?!”

“Tôi ở đây đợi cô suốt cả ngày trời. Thật không biết cô lết đi đâu tới giờ này nữa? Cô không biết hôm nay tôi xuất viện sao?” Vẫn là giọng điệu khó lọt tai như ngày nào, vẫn là vẻ mặt ngạo mạn nhìn trời bằng vung đó, song vào lúc này xem ra... lại có cảm giác êm dịu và thân thiết như đột nhiên gặp lại người thân lâu ngày không gặp vậy.

“Hu hu...” Tâm trạng uất ức kìm nén đã lâu của tôi cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa cũng phát tiết ra ngoài. “Nhìn thấy tôi cô không cần xúc động thế đâu!” Trong tình cảnh này mà hấn vẫn còn tâm trạng để nói đùa được nữa? Ghét thật. Tôi không màng để ý đến hấn nữa càng khóc lóc thảm thiết hơn, như muốn đem tất cả nỗi buồn trút hết ra ngoài.

“Này... Cô không sao chứ?” Hàn Tuyết Hàm tay chân lóng ngóng, như muốn an ủi tôi nhưng lại không biết an ủi thế nào, đành vung về đưa tay lên lau chùi nước mắt đang dính tèm lem trên mặt tôi. “Đúng là một tên đáng ghét!” Tôi hất cánh tay vung về của hấn ra, bởi cái tên hậu đậu này lau mặt tôi đau muốn chết.

“Đúng là không biết điều!” Hàn Tuyết Hàm bất phục mà không ngừng lau bầu, nhưng vẫn tiếp tục giúp tôi lau nước mắt. Tôi càng khóc lớn hơn, “Ai cần ông lau chứ?! Các người... Các người đều là đồ xấu xa! Tôi... Tôi không cần ông quan tâm đâu... Hơn nữa... tôi là một người vĩnh viễn bị người khác lãng quên rồi... Ông hãy để mặc tôi... sự sinh tử diệt vậy!...” Hàn Tuyết Hàm nhón người qua ôm chầm lấy tôi thật chặt, như sợ tôi sẽ chạy mất vậy. “Không đâu! Sao lại như thế chứ!” Hấn khe khẽ không ngừng lặp lại câu nói này an ủi tôi.

“Tôi... Tôi bị tòa soạn... khai trừ mất rồi!...” Nói xong tôi rúc vào lồng ngực săn chắc của hấn. Nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy yên lành như bây giờ.

“Tại sao vậy?” Hàn Tuyết Hàm hỏi. “Bài phỏng vấn giáo sư John của tôi... Họ nói là tôi đã xâm phạm đời tư của giáo sư?” “Nhất định lại là Bút...” Hàn Tuyết Hàm thốt ra rồi lại khựng lại. Tôi ngược đầu lên, kì vọng nhìn Hàn Tuyết Hàm hỏi: “Ông biết việc này do Bút Thúy Nhi gây ra phải không?” “Không... Tôi không biết...”

Ánh mắt trở nên ảm đạm. Hấn nhất định biết rõ mọi chuyện, nhưng tại sao lại không dám nhận chứ? Hấn đang lo cái gì? Hay muốn trốn tránh chuyện gì thế?

Chợt hấn giật thót như điện giật, hất tôi ra thốt lên: “Anh hai!...” Chân Hy? Tôi kinh ngạc quay đầu qua nhìn. Đúng là Chân Hy rồi! Cậu ấy đang thất thểu đứng trong bóng tối, lạnh lùng nhìn thấy hết tất cả... “Tôi lên phòng trước nhé...” Hàn Tuyết Hàm chạy thẳng lên lầu, tọt vào phòng như chạy trốn kẻ thù vậy, dường như muốn tránh né gì đó. Còn tôi ngại ngần lau vệt nước mắt còn lưu lại trên mặt, lúng túng, trong đầu không ngừng hiện ra lời nói của Thân Ân Thế.

Trầm lặng... Một bầu không khí trầm lặng khó tả... Hồi lâu sau, Chân Hy nhẹ nhàng xoa người đi, sầu đau rồi khỏi. Tôi liền vội vàng chạy lên trước kêu lên: “Chân Hy! Cậu đi đâu vậy?” “Ồ! Thì ở đây không ai hoan nghênh tôi đến nên tôi đành đi về nhà vậy thôi!” “Gì chứ! Lúc này... Hàn Tuyết Hàm hấn...” Tôi không biết mình đang nói gì nữa mà chỉ giải thích một cách vụng về.

“Được rồi, Cinrella. Không sao đâu. Tôi biết cậu vì mất việc làm nên mới không vui. Đúng không?” Tôi gật gật đầu. Không ổn, sao Chân Hy lại biết việc này? Nói thế, chẳng nhẽ diễn biến lúc này Chân Hy đều trông thấy hết rồi sao. Thật mất mặt quá! Tôi ngại ngần liền chuyển sang đề tài khác: “Cậu vào nhà ngồi nhé!” Nhìn bóng dáng có vẻ buồn rầu của Chân Hy, tôi cứ lưỡng lự không biết có nên nói cho Chân Hy biết việc Thân Ân Thế vẫn chưa đi du học không nữa? Song... mình nên mở miệng nói thế nào đây? Lẽ nào mình lại nói cho cậu ấy biết là nguyên nhân Thân Ân Thế rời bỏ cậu ấy là... vì tôi sao?

Chân Hy lo lắng nhìn vào khuôn mặt sầu não của tôi hỏi: “Sao thế Cinrella, có phải cảm thấy không khỏe không?” “Không... Không có gì... Tôi... Thân Ân Thế cô ta...” Tôi lắp bắp. Chân Hy buồn rầu nói: “Cô ấy đi rồi! Có lẽ làm thế cũng tốt cho tất cả!” Cái gì? Đây mà là lời nói phát ra từ miệng Chân Hy sao? Tôi khó hiểu liền hỏi cậu ấy: “Cậu... Lẽ nào không có một chút lưu luyến sao?” “Cô ấy cứ như một con nhím bao bọc kín mít bởi gai nhọn, bất luận tôi có nỗ lực thế nào đi chăng nữa, cũng không tài nào nhìn thấy được trái tim của cô ta.” Chân Hy lau lướt mặt mình một cái, rồi không còn tỏ ra vẻ gì nữa. “Bởi thế nên... Cậu để cho cô ấy ra đi à?” Chân Hy rầu rĩ ôm lấy đầu tóc không ngừng lau bầu, “Đừng hỏi nữa!”

Tôi giật mình, ngẩn ngơ đứng ngay tại chỗ, kinh hãi nhìn một Hàn Chân Hy mà tôi như chưa bao giờ quen biết. “Xin lỗi, Cinrella!” Chân Hy đột nhiên từ trên ghế nệm ngồi phất dậy, ôm chầm lấy tôi vào lòng, “Tôi không có ý dẫu. Xin lỗi, thật xin lỗi!” Chân Hy không ngừng nói xin lỗi với tôi. Tôi lắc lắc đầu, giãi dụa ra khỏi vòng tay của cậu ấy, rồi có chút thăm dò truy hỏi Chân Hy: “Có phải... Thân Ân Thế gặp phải chuyện gì rồi không?”

Im lặng chốc lát. Cuối cùng Chân Hy cũng chịu nói rõ thực hư, “Cô ấy bởi do thường xuyên phạm tội cướp bóc, nhiều lần bị bắt vào đồn cảnh sát, cho nên ba cô ấy mới quyết định đưa ra nước ngoài du học.” Những gì mình biết được đúng là như thế, thì ra Chân Hy cũng đều biết hết. “Nhưng... Tại sao cô ấy lại cướp bóc? Lẽ nào cô ấy lại thiếu tiền sao?” Việc này trước giờ tôi vẫn cảm thấy khó hiểu.

Chân Hy nói: “Khi Thân Ân Thế còn rất bé, quan hệ giữa ba mẹ cô ấy đã trở nên tồi tệ. Vào năm cô ấy 10 tuổi, người mẹ đột nhiên tự sát qua đời. Việc này đã trở thành vết thương lòng vĩnh viễn không thể xóa nhòa của cô ấy. Sau này cô ấy nghe bà ngoại mình kể lại: cái chết của mẹ mình, bởi do ba cô ấy thường xuyên ngoại tình. Bắt đầu từ lúc đó, cô ấy vô cùng căm ghét ba mình, thậm chí căm ghét tất cả đàn ông.”

“Hừm...” Tôi gật gật đầu. Hôm nay trò chuyện với cô ấy, tôi cũng có cảm giác như thế, không ngờ lại bởi do nguyên nhân này, khiến cho cô ấy căm ghét đàn ông đến tận xương tủy.

“Đến khi lớn lên được một chút, cô ấy bắt đầu biết cách xoay chuyển gạt gẫm đàn ông. Cô ấy muốn đem tất cả đàn ông nắm hết vào lòng bàn tay của mình, sau đó chơi chán rồi thì liền lạnh lùng vứt bỏ, để như trả thù. Sau này, ba cô ấy tái hôn, tiếp sau đó là sinh con, khiến cho cô ấy càng lúc càng cảm thấy mình là kẻ dư thừa, càng ngày càng cảm thấy mình không được người khác xem trọng. Do đó, cô ấy bắt đầu nảy sinh thói hư ăn cắp, và chuyên ăn cắp tiền của những tên háo sắc. Thậm chí cô ấy còn mong muốn sẽ được bị bắt vào đồn cảnh sát, để từ việc đó ba cô ấy sẽ bỏ ra chút lòng yêu thương nhỏ nhoi cho cô ấy...”

“Trời!” Tôi há hốc mồm kinh ngạc khi nghe Chân Hy kể lại chuyện này, thì ra cô ấy là một cô gái đáng thương và kiên cường như thế. Chân Hy cúi thấp đầu, đau thương tiếp tục kể chuyện của Thân Ân Thế, giữa đôi lông mày thoáng tỏ ra vẻ buồn bã: “Khi ba tôi giới thiệu Thân Ân Thế cho tôi quen biết, ngay lúc giữa hai công ty đang hợp tác làm ăn mật thiết, và công ty của ba tôi ở trong thời kì yếu thế hơn. Cho nên ba tôi hy vọng tôi sẽ đính hôn với Thân Ân Thế, làm như thế sẽ có thể kiến lập mối quan hệ hợp tác lâu dài tốt đẹp với đối phương...”

Tôi nói với Chân Hy: “Tôi nhớ lúc đó cậu còn cầm tấm hình của Thân Ân Thế hươu qua hươu lại trước mặt tôi hỏi, có muốn cậu đính hôn với cô ấy không? Đúng là đáng ghét!” Tôi giả vờ tức giận bêu xấu cậu ấy. Nghĩ lại lúc đó không biết mình đang ôm tâm trạng gì với việc này, mà vẫn còn nhẫn nhịn, xem như không có chuyện gì xảy ra, cùng cậu ấy thao thao bất tuyệt thảo luận cô gái trong hình thể này thế nọ...

“Ừ. Lúc đó, tôi chưa hề để cô gái nào vào trong lòng mình cả, cả khi sau đó ba tôi dẫn tôi đi gặp mặt Ân Thế. Tôi chỉ cảm thấy cô ấy trông rất xinh đẹp, chỉ có vậy thôi. Vì công ty của ba, tôi có thể chấp nhận cô ấy, nhưng...” Đến đây, chợt giọng nói của Chân Hy trầm lắng xuống, cậu ấy nhẹ nhàng nhún mày thở dài, “Nhưng... Cho đến một ngày tôi phát hiện khi đi chơi với tôi, Ân Thế nhân lúc tôi sơ ý lấy cắp ví tiền của tôi, việc đó khiến cho tôi rất tức giận. Tôi có thể chấp nhận hôn nhân không có tình yêu, nhưng không thể nào chấp nhận chung sống với một người nhân phẩm có vấn đề. Bởi thế tôi quyết định rời khỏi cô ấy, tuy đã mang lại ảnh hưởng nhất định cho công ty của ba tôi, nhưng tôi không hề cảm thấy hối tiếc.” “Chắc tại lúc đó cô ấy cũng đã quy loại cậu vào số đen những người đàn ông cô ấy phải trả thù rồi.” Tôi cười cười thay Thân Ân Thế biện hộ. Không hiểu tại sao, sau khi nghe Chân Hy kể lại thân thế của cô ấy, tôi có cảm giác đồng tình với cô ấy?

Chân Hy mỉm cười đau xót: “Có lẽ vậy! Nếu lần thứ hai không gặp lại cô ấy trong quán bar, tôi vẫn còn

tiếp tục hiểu lầm cô ấy.” “Quán bar?” Chợt tôi nhớ lại những câu hỏi về việc liên quan đến Thân Ân Thế làm việc ở quán bar của viên cảnh sát trưởng hỏi tôi trong đồn cảnh sát. Chân Hy gật gật đầu: “Ừ! Cô ấy làm hầu rượu trong quán bar!” “Có chuyện đó thật sao?” “Lúc tôi gặp lại Thân Ân Thế, thì cô ấy đã say tí bĩ đứng cũng không vững rồi, và còn bị hai người đàn ông kéo ra ngoài nữa chứ. Tôi cố tình giả vờ như không thấy gì hết, đi theo ra ngoài...” “Một mình cậu thôi sao?” Mới nghĩ đến tình cảnh đó thôi thì tôi đã thấy sợ rồi, “Sao gay cần li kì thế, cứ như đang đóng phim vậy.” “Ha ha, tại lúc đó không còn thời gian để tôi suy nghĩ nhiều nữa thôi, ngốc ạ!” Chân Hy trách yêu nhìn tôi, cảm thấy tôi như con nít đang chú tâm nghe kể một câu chuyện trinh thám vậy.

Chân Hy mỉm cười nói tiếp: “Tôi xông lên cho Thân Ân Thế một bạt tai, sau đó chửi mắng cô ấy: Đồ thói tha, sao cô cứ dày dạn mình mãi thế? Cô bảo tôi: Vậy các con ở nhà phải làm sao đây?” Nói xong Chân Hy ôm bụng cười ngấu ngiên, song thần sắc rõ ràng đã biểu hiện ra những tia trắng bệch và lạc lõng. “Cứ thế, Ân Thế đã từ miệng cộp thoát ra. Làm việc tốt phải làm đến cùng, tôi không nỡ để cô ấy say mèm nằm giữa đường, nên tôi dìu cô ấy về nhà, không rời nửa bước mà chăm sóc cô ấy cả đêm.” Tôi gật gật đầu đồng ý, Chân Hy là một người vô cùng có trách nhiệm, điểm này tôi rất tin tưởng, mặc cho là một người xa lạ, cậu ấy cũng không bàng quan đứng nhìn.

“Những việc tiếp theo tất cả đều thuận lợi mà phát triển tốt đẹp. Cô ấy tiêu trừ địch ý với tôi, và giải thích cho tôi nghe tại sao lại đi ăn cắp đồ và làm nghề hầu rượu. Tôi rất đồng tình và cũng rất thương xót cho cô ấy. Tôi từng nghĩ rằng bản thân thực sự rất thích cô ấy, và cũng tin rằng cô ấy sẽ vì người mình yêu sẽ dần dần thay đổi. Song... Cô ấy vẫn còn đóng kín nội tâm với tôi, và vẫn không hề thay đổi các thói hư tật xấu của mình. Tôi nghĩ rằng, cô ấy chưa thật sự yêu tôi, nên chưa thể vì tôi thay đổi. Nhưng trong lòng của cô ấy thì ngược lại, cô ấy lại cảm thấy tôi không có để hình bóng của cô ấy trong lòng, nên cô ấy cảm thấy vô cùng bất ổn...”

Chân Hy từ trong túi quần móc ra một gói thuốc lá, rút ra một điếu, châm lửa, phà hơi nhả ra từng vòng khói. “Cậu bắt đầu biết hút thuốc từ khi nào vậy?” Tôi rùng mình kinh ngạc, trong mắt tôi và tất cả mọi người, tại sao hoàng tử Chân Hy lại đột nhiên trở nên sa sút như thế chứ? Tôi hụt hẫng, bởi Chân Hy ở trước mắt mình không còn là Chân Hy lạc quan ôn hòa như trước nữa. Cứ như bị thiên sứ dày dạn xuống nhân gian, đã bị viêm nhiễm sự ảm đạm và phàm tục của người trần mắt thịt mất rồi. Chân Hy vẫn cầm điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay đưa lên xuống hút, cười đau khổ đáp lại tôi: “Thỉnh thoảng tôi lại muốn ỷ lại vào những thứ này để giải sầu. Có lẽ, bây giờ nghĩ lại, mối tình giữa tôi và Ân Thế hoàn toàn xây trên nền móng đồng tình và thương xót, cho nên mới có sự chuyển biến to lớn như thế này, hoàn toàn bởi do thân thể của Thân Ân Thế... quá giống cậu!”

Phút chốc thời gian như ngừng đọng. Toàn thân tôi như bị một luồng hơi kì diệu bao quanh, say xắm, có một cảm giác như không nói nên lời... Lẽ nào khi cô bé Lộ Lem nghe thấy lời tỏ tình trông ngóng bấy lâu của hoàng tử lại xuất hiện sự bình lặng như thế sao?

52. Chương 52

Chương 52

Sự bi thương giữa ba người

Rầm rầm!... Trên lầu bị động đất? Bầu không khí đang diễn ra tốt đẹp thế này, sao lại bị chèn vào thứ âm thanh không được hài hòa thế này?

“Tiểu Tuyết đang làm gì ở trên đó vậy?” Chân Hy hiển nhiên cũng thấy khó hiểu. “Hàn Tuyết Hàm!” Tôi liền như mũi tên bắn chạy thẳng lên lầu, song âm thanh đó dường như phát ra từ trên sân thượng. “Này... Hàn...” Tôi vừa lầu bầu vừa đi lên sân thượng. Vừa mới mở cửa, trông thấy cảnh tượng hiện ra trước mắt

mình khiến cho trái tim tôi như bị thắt chặt: Hàn Tuyết Hàm đang ở trên sân thượng dùng hết sức lực nhảy dây!

“Giả như cơ thể có thể thông qua chất thải trên người bài tiết hết ra ngoài, thì sẽ không còn nước mắt để trào ra nữa...” Trong đầu tôi bất giác hiện ra lời nói này, đó chính là lời nói cảm ngộ lần trước lúc thất tình tôi lên đây nhảy dây và đã nói cho hắn nghe. Hắn nghe xong còn nhìn chằm chằm hồi lâu như trông thấy quái vật, lẽ nào hôm nay hắn?...

“Tiểu Tuyết, cậu làm gì thế?” Chân Hy cũng đi theo tôi lên đây, thấy vậy hỏi Tuyết Hàm: “Trời tối thế này rồi mà còn ở đây chơi thể thao hả?” Hàn Tuyết Hàm vừa thở phì phò vừa nói: “Các cậu... Hãy tiếp tục... Tôi đang tập!” Không hề có một chút ý định dừng lại. “Ông nhảy dây thật không hề thua kém động đất cấp 10!” Tôi nhỏ tiếng lẩm bẩm, nho nhỏ trả đũa lại hắn, vì lần trước hắn đã chế nhạo tôi. Nhưng hắn cứ như uống nhầm thuốc vậy, càng nhảy càng hăng.

Teng!... Chiếc bông tai hình thánh giá đeo bên tai trái của hắn rơi xuống đất, sau đó không ngừng bị sợi dây hắn đang dùng để nhảy quất qua quất lại. Thấy thế tôi vội la lên: “Hàn Tuyết Hàm. Bông tai!... Bông tai bị rớt rồi kìa!...” Nhưng... Hàn Tuyết Hàm vẫn không thèm để ý đến, hăng hái mà quay sợi dây nhảy hăng hơn nữa. Đúng là một tên bướng bỉnh. Tôi sắp bị gã có tính khí kì quặc này làm cho phát điên lên đi mất. Trông thấy chiếc bông tai sắp bị bước nhảy vội vã của hắn sắp đập nát, tôi liền khum người xông vào vòng dây đang quất lia lịa hợp thành một luồng sáng đỏ nhạt lầy.

“Cinrella!...” Tiếng réo của Chân Hy vang vọng ở sau lưng tôi. “Á!...” Tôi bị té ngã xuống đất, tiếp sau đó, cảm giác đau nhói khó mà có thể chịu đựng được bắt đầu lan tỏa ra khắp mạch dây thần kinh của tôi. “Cinrella!” Hàn Tuyết Hàm giật mình kinh hãi, vứt sợi dây trong tay mình đi, vội vàng chạy qua đỡ lấy tôi, thân người đang rã rời bởi đau đớn. “Cô làm gì mà ngốc thế hả? Cô có biết làm vậy nguy hiểm lắm không?” “Cinrella...” Chân Hy cũng khẩn trương chạy qua: “Để tôi xem?...” Chân Hy cẩn thận kiểm tra mỗi một vết đau của tôi: “Trời... tay bị sưng vù rồi này!”

“Bông tai này.” Tôi hí hửng đưa chiếc bông tai trong lòng bàn tay mình lên, cứ như đã hoàn thành một sứ mạng to lớn vậy. “Đồ ngốc nghếch! Ai bảo cô nhặt dùm chứ?” Giọng Hàn Tuyết Hàm nắc nhen. Chợt hắn giật lấy chiếc bông tai vừa lau bầu: “Tôi không cần thứ này...” và dùng hết sức quăng nó đi thật xa, “Món đồ mà tôi không cần ai bảo cô nhặt chứ!” Nước mắt phút chốc đã nhạt nhòa khuôn mặt nhăn nhó của Hàn Tuyết Hàm. Tôi không cảm thấy giận, chỉ cảm thấy đau nhói... trong tim...

“Tiểu Tuyết, em sao thế? Đối xử với Cinrella như thế mà coi được à?” Giọng nói của Chân Hy giận dỗi. “Đúng. Tôi thế đấy, ngang tàng như vậy đó! Tôi nhảy dây của tôi, mấy người cứ tiếp tục chuyện tình lãng mạn của mình đi! Có gì đến quấy rầy tôi?...” Hàn Tuyết Hàm thốt hết những lời tận đáy lòng ra, giống như con vật bị thương bị ép vào đường cùng vậy.

“Mày...” Chân Hy cố kìm nén cơn tức giận, hất cánh tay đang đỡ tôi của Hàn Tuyết Hàm ra, một hơi bế tôi lên. “Anh muốn đưa cô ấy đi đâu vậy?” Khẩu khí của Hàn Tuyết Hàm mềm mỏng hơn đôi chút. “Bệnh viện!” Nói xong Chân Hy liền bế tôi đi thẳng xuống lầu. “Em chính là bác sĩ đây này...” Hàn Tuyết Hàm nói. Chân Hy liền từng từ một quát: “Mày-không-xứng-đáng!”

“Chân Hy!...” Tôi kinh hãi, can ngăn những lời nói như đánh mất lí trí của Chân Hy. Những lời nói đó cứ như đang xát muối vào vết thương của Hàn Tuyết Hàm vậy. Tôi thật sự không dám tin những lời nói này lại phát ra từ miệng Chân Hy, càng không dám tưởng tượng sau khi Hàn Tuyết Hàm nghe thấy sẽ dẫn đến hậu quả khủng khiếp gì, chỉ còn biết lo lắng mà dần dần chìm vào mê man.

Tôi quay lại nhìn Hàn Tuyết Hàm ngẩn ngơ đứng sững tại chỗ, vẻ mặt toát ra vẻ tang tóc, trong ánh mắt thất thần còn ẩn chứa sự tuyệt vọng khiến người khác không dám nhìn vào! Sự tuyệt vọng đó cứ lan ra khắp sân thượng, lan xuống cầu thang... lan sang cả trái tim chưa kịp thức tỉnh của tôi... Chợt tôi bừng tỉnh, lay động cơ thể muốn từ vòng tay của Chân Hy giãy dụa thoát ra, nói: “Chân Hy! Cậu thật quá đáng!” “Cinrella. Đừng cựa quậy. Tôi đưa cậu đến bệnh viện ngay.” “Không... Không cần đâu... Hãy để tôi xuống!...”

“Bốp!” Không suy nghĩ, tôi đã lỡ tay cho Chân Hy một bạt tai đau điếng! Trầm lặng... Bầu không khí trầm lặng khiến người ta phải nín thở... 1 giây... 10 giây... 40 giây trôi qua... Tôi kinh hãi nhìn vào cánh tay gây tội của mình, cảm thấy như có một luồng hơi lạnh từ sống lưng xông thẳng lên... Cuối cùng... đôi tay đang bế tôi của Chân Hy dần dần... dần dần buông lỏng... Ngay lập tức tôi mềm nhũn cả người ngồi bệt xuống

đất, dõi nhìn bóng dáng lạnh nhạt của Chân Hy dần dần bỏ đi... Cho đến khi nghe thấy tiếng xe rồ ga chạy đi, tôi mới biết Chân Hy đã rời khỏi đây.

Yên lặng quá... Tất cả đều như đã bình phục lại... Tôi ôm đôi chân, cảm nhận sự lạnh lẽo và lạc lõng đến với mình, dường như một góc nào đó trong tâm hồn tôi đã bị hiện thực cắt xén tan tành... Tôi lẩm bẩm một mình, “Chân Hy, thật xin lỗi, xin lỗi...” Nhưng trăm ngàn lời xin lỗi ở trong lúc này đều không thể bù đắp lại được sự ân hận của tôi. Đầu óc của tôi không ngừng ẩn hiện ra bóng dáng lúc bỏ đi của Chân Hy, rồi lại không ngừng lặp đi lặp lại... Giống như một màn kết thúc hoàn mỹ...

Đừng! Xin đừng. Chân Hy, cậu đừng rời bỏ tôi... Tôi bắt đầu bị vô số khủng hoảng bao vây. Tôi lo sợ Chân Hy sẽ tuyệt vọng buông xuôi... Tôi lo sợ Chân Hy sẽ vì giận hờn mà đồng ý đường ai nấy đi.. Tôi lo sợ anh em nhà Chân Hy sẽ không còn màng đến tình nghĩa anh em nữa...

Chợt có một đôi tay khe khẽ từ sau lưng tôi quàng qua. Tôi mừng rỡ ngược đầu lên hỏi: “Chân Hy! Là cậu phải không?” “Ừ...” Sau lưng phát ra một tiếng hồi đáp buồn bã, tôi liền mừng rỡ quay người qua. Một khuôn mặt quen thuộc, sự đau thương quen thuộc, một hơi thở quen thuộc... đập vào mắt tôi. Rõ ràng... Rõ ràng đây là Hàn Tuyết Hàm mà?... Nhìn ánh mắt bi thương đó, thật khiến người ta nhức nhối con tim... Đây rõ ràng chính là sự cô quạnh lạnh lẽo của một đứa con nít khi gặp phải uất ức mà ta mới có thể nhìn thấy được... Thượng Đế ơi! Xin người hãy giúp con, con phải làm thế nào đây? Một người rồi lại một người... Con phải làm sao đối mặt với những linh tinh bi thương trong màn đêm tăm tối này đây?... Tôi đã yêu thương họ, nhưng lại lúc nào cũng tổn thương họ sâu sắc, dù tôi cho ra sự lựa chọn nào đi chăng nữa, chung quy cũng không thể kết thúc mỹ mãn...

Ký ức đã đánh mất, phải làm thế nào mới tìm lại được? Nếu có thể cho tôi lựa chọn một lần nữa, tôi thà không chọn người nào cả. Dù có cho tôi một tòa lâu đài lớn, tôi vẫn không bằng lòng làm nô lệ của tình yêu, mặc cho không có hoàng tử, tôi vẫn là nàng công chúa đầy kiêu hãnh, tiếp tục câu chuyện cổ tích của riêng mình.

53. Chương 53

Chương 53

Cuộc trò chuyện khiến người ta phải nín thở

“Tít tít tít...” Đồng hồ báo thức hình con gấu lại bắt đầu rền vang inh ỏi. Biết rồi dậy rồi này! Tôi ấn vào nút tắt tiếng một cái thật mạnh, vươn người ngồi dậy. Vết thương hôm qua hơi nhói đau. Thật ra thì hôm qua sau khi được Hàn Tuyết Hàm tẩy trùng vết thương hôm nay cũng đỡ hơn khá nhiều, chỉ là nhớ lại những chuyện không vui xảy ra hôm qua tôi lại không thể kìm nén được mà buồn rười rượi.

Tối hôm qua tôi đã suy nghĩ rất lâu, cộng thêm sự khuyên giải và xúi giục của Hàn Tuyết Hàm, tôi quyết định hôm nay nhân ngày được nghỉ đến nhà của Chân Hy tạ lỗi với cậu ấy, sẵn tiện thăm Hàn thúc luôn. Vừa bước ra khỏi nhà, tôi bắt gặp ngay Hàn Tuyết Hàm đang ngồi đọc sách ngoài vườn. Hắn ngược đầu nhìn tôi hỏi: “Đi hả?” Trông đôi mắt của hắn có vẻ sùng húp, có lẽ... hắn cũng giống tôi, hôm qua nhất định cũng là một đêm trằn trọc khó ngủ chẳng? Tôi gật đầu. “Nói chuyện thật tốt với anh tôi nhé!” Hắn nói.

Sao hắn cứ lôi thôi thế không biết, tôi có chút cảm thấy không quen trước sự dịu dàng của hắn. “Biết rồi!” Tôi xoay người bỏ đi. “Thay tôi nói lời xin lỗi với Hàn Chân Hy nhé. Còn nữa... đừng trách anh tôi nữa. Chẳng qua do anh ấy quá quan tâm cậu nên mới như thế thôi!” Tôi quay ngoắt đầu, thận trọng đánh giá Hàn Tuyết Hàm lại, trong lòng tôi cứ nghĩ nếu hắn không bị trúng tà chắc hẳn là lương tâm cắn rứt, chứ nếu không sao đột nhiên lại trở nên thông tình đạt lý như thế chứ? Hàn Tuyết Hàm tránh né ánh mắt tôi: “Làm gì mà nhìn tôi ghê thế?” Tôi vẫn cứ thản nhiên tiếp tục nhìn, ánh mắt của tôi cứ như tia X-quang hoàn toàn nhìn xuyên thấu hắn. Hắn liền khôi phục vẻ mặt như mọi khi, nói: “Này... Cặp mắt của cô khiến tôi nổi cả da gà rồi đấy. Hãy rút lại mau đi!” Tôi biết trước hắn không tốt lành được bao lâu lại hiện nguyên hình mà... Tôi miễn nguyện xoay người, dứt khoát mà gơ tay “cáo từ” hắn.

Càng tới gần nhà Chân Hy, tôi lại càng lúc càng bất an. Giả như Chân Hy không chịu gặp mình thì phải làm sao đây? Hoặc cậu ấy cứ mưa nắng thất thường xoay tôi như chong chóng, khiến tôi sống không được mà chết cũng không xong thì sao đây?... Hoặc là?...

Á!... Từ trong nhà Chân Hy có một chiếc xe hơi màu đỏ tươi sang trọng chạy ra... Chiếc xe Nissan màu đỏ tươi? Sao trông quen mắt thế nhỉ? Tôi không ngừng lục lọi trí nhớ tìm ra chủ nhân của chiếc xe hơi... Chưa kịp đợi tôi có phản ứng gì, chiếc Nissan đã như mũi tên lướt qua người tôi. “Bút Thúy Nhi!” Ngay trong khoảnh khắc chiếc xe đó lướt qua, tôi đã tìm ra đáp án suy nghĩ của mình từ nãy giờ. Không sai! Chủ nhân của chiếc xe đó chính là Bút Thúy Nhi, người mà tôi muốn ăn tươi nuốt sống, băm thành trăm mảnh.

Cô ta đến đây làm gì nhỉ? Chắc để bàn giao vấn đề quyền đứng tên thành quả đề tài ESS với Hàn thúc nữa chứ gì? Sao cô ta không đích thân bàn giao với Hàn Tuyết Hàm chứ? Không phải họ đã nối lại tình xưa rồi sao? Tôi trừng mắt lườm chiếc xe một cái, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu như nuốt nhầm một con ruồi vào bụng vậy.

Bước đến trước cửa nhà Chân Hy, tôi hít một hơi thật sâu... Bình tĩnh! Bình tĩnh! Không còn cách nào nữa rồi, tạ lỗi đâu phải sở trường của mình... Nhưng ai bảo cậu ấy là Chân Hy làm chi? Phải cố gắng thôi! Chợt cánh cửa nhà Chân Hy mà tôi chưa kịp gõ mà đã tự mở ra. Tôi giật mình, và cả người mở cửa là vú Ngô quản gia của nhà Chân Hy cũng giật mình luôn!

“Ồ!... Cinrella đây à? Sao lâu quá không đến thăm vú vậy?” Vú Ngô vẫn phóng khoáng như ngày nào. “Ha ha! Vú khỏe không? Cháu đến thăm vú đây này!” “Làm như vú không hiểu rõ tính cháu vậy. Cháu làm gì cố tình đến thăm vú tốt lành như thế chứ? Cháu đến đây gặp ai mà vú không biết sao!” “Hi hi...” Tôi không ngừng gãi đầu cười trừ, đừng xem thường vú Ngô đã lớn tuổi, thật ra vú vẫn còn minh mẫn lắm, bắt kể chuyện gì cũng không thể giấu vú được.

“Nhưng... Từ suốt hôm qua, đến giờ thiếu gia vẫn chưa về!” “Cái gì? Chưa về à?” Tôi kinh ngạc tột độ.

“Vú Ngô, ai đến nhà ta vậy?” Từ trên lầu vọng xuống giọng nói trầm thấp của Hàn thúc. “Dạ! Thưa lão gia, là cô Cinrella ạ!” “Cinrella?” Không biết Hàn thúc đang kinh ngạc hay bất ngờ nữa.

“Xin chào Hàn thúc. Thúc khỏe không ạ?” Tôi hỏi. Hàn thúc vội vàng từ trên lầu chạy xuống nói: “Khỏe, khỏe! Cinrella, vừa đúng lúc thúc có việc tìm cháu!” “Tìm cháu?” Tôi bất ngờ: “Nhưng... Cháu nghe nói hôm qua đến giờ Chân Hy vẫn chưa về? Cháu... Cháu phải đi tìm cậu ấy ngay ạ!”

Trong lòng tôi đang thật sự cảm thấy bồn chồn. Hàn thúc thì ngược lại, không hề căng thẳng, chậm rãi cầm tách trà trên tay lên uống nói: “Nó là con trai, không cần phải lo lắng quá đâu.” “Dạ!” Tôi đành miễn cưỡng ngồi xuống ghế nệm chờ nghe ông nói. Hàn thúc uống tiếp một ngụm trà, rồi không biết có dụng ý gì nói với tôi rằng: “Cinrella, xem ra giao tình giữa cháu và hai thằng con trai nhà bác không phải tầm thường nhỉ?” Tôi thận trọng đáp: “Dạ... Có lẽ là vậy...” “Đặc biệt là thằng Tiểu Tuyết nhà bác. Có nhà không chịu ở, cứ ở lì nhà cháu.” “Không... Không phải thế đâu ạ!” Tôi vội lắc đầu phủ nhận. Không hiểu sao nghe những lời nói của Hàn thúc, tôi cảm thấy trong đó dường như còn ẩn chứa một hàm ý gì khác.

“Cinrella... Như thế cháu hãy nói thật với bác, quan hệ giữa cháu và Tiểu Tuyết rốt cuộc đã đến mức độ nào rồi?” Thật tình không biết Hàn thúc muốn biết gì đây, sao mỗi một câu hỏi của Hàn thúc đều khiến tôi nhức nhối đầu óc thế? “Hàn thúc! Có phải bác có gì muốn nói với cháu không? Xin bác hãy nói thẳng đi ạ!” Tôi thật sự không còn tâm trí nào để nói vòng vo với Hàn thúc nữa. Mới nghĩ đến việc không rõ Chân Hy bỏ đi đâu mất thôi, con tim tôi cứ như bị thắt chặt. “Được rồi! Nếu cháu đã mau lẹ thế này, thì bác không nói vòng vo với cháu làm gì nữa. Những lời bác sắp nói ra đều xuất phát từ lòng yêu thương, sự quan tâm con trai mình của một người cha, cháu nghe xong nếu thấy khó chịu hoặc cảm thấy bị tổn thương thì xin hãy lượng thứ cho bác.”

Chuyện gì là nghiêm trọng thế nhỉ? Trái tim tôi đập rộn ràng như đánh trống. “Có gì thế bác hãy nói rõ đi ạ!” Thái độ của tôi cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc.

“Việc Tiểu Tuyết bị trường Hán thâm đuổi học cháu cũng biết rồi đúng không?” “Dạ! Có biết chút ít ạ!” “Bây giờ bệnh nhân đó vẫn còn ở trong tình trạng hôn mê, gia quyền của bệnh nhân đó vẫn chưa rút lại việc kiện Tiểu Tuyết, bên trường học do bị họ áp lực nên mới đuổi học Tiểu Tuyết.” Tôi gật đầu tỏ vẻ biết rồi. “Bây giờ chỉ còn một hy vọng duy nhất đó chính là quyền đứng tên thành quả nghiên cứu đề tài của giáo sư John. Lần này giáo sư John rất có thành ý từ xa đến đây, hy vọng được đem quyền đứng tên đề tài ESS đích thân giao lại cho Tiểu Tuyết, làm thế mặc dù không thể hoàn toàn giúp cho nó trở về trường học được, nhưng từ góc độ khác xem ra, đó chính là điều kiện có lợi nhất cho việc Tiểu Tuyết có thể tiếp tục lưu trú ở Mỹ để tiếp tục học.”

Tôi không biết có nên tiếp tục gặt đầu đồng ý không nữa. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn cảm thấy chưa hiểu, sao Hàn thúc lại nói những việc này cho tôi nghe? Thật ra Hàn thúc không nói tôi cũng đã biết hết rồi mà?

“Cinrella! Cháu cũng biết việc Tiểu Tuyết và Bút Thúy Nhi rồi phải không?” Hàn thúc hạ thấp giọng điệu, dường như chính thức bắt đầu đi vào trọng điểm. “Có biết một chút ạ!” Tự nhiên lại nhắc đến việc này, khiến tôi cảm thấy không vui, chuyện nhỏ nhặt như vậy của họ tôi không có hứng thú để biết!

“Bút tiểu thư trước giờ vẫn rất thích Tiểu Tuyết nhà bác, có thể nói rằng chung tình! Hơn nữa Bút tiểu thư còn là một cô gái giỏi giang, có cô ấy ở cạnh Tiểu Tuyết bác cảm thấy rất yên tâm!” Hàn thúc nói. Trái tim tôi đột nhiên như rơi xuống vực thẳm, lạnh cóng cả người... Tôi dường như đã hoàn toàn hiểu rõ dụng ý của Hàn thúc, chẳng qua là Hàn thúc muốn tôi đừng đeo bám Hàn Tuyết Hàm nữa, và đừng cản trở hấn và Bút Thúy Nhi tiến triển tình cảm. Nhưng thật tình tôi đâu có làm gì cản trở họ?

“Tiểu Tuyết bây giờ đang ở trong thời kì nổi loạn, ngày mai là ngày giáo sư John mở họp báo về việc chuyển giao quyền đứng tên đề tài cho nó. Đây chính là bước quan trọng quyết định tương lai sau này của nó... Cho nên bác hy vọng nó có thể thận trọng làm theo. Tuy nhiên, việc này có thành hay không đều trông chờ vào cháu đấy, Cinrella!” Hàn thúc đã nói ra rõ thế, khiến tôi vô cùng ngại ngùng. Bác ấy đã nói đến thế, lẽ nào mình không đồng ý giúp? Còn cố sức giải thích, đồng nghĩa với việc Cinrella tôi đây đã chôn sống tương lai sáng sủa của Hàn Tuyết Hàm sao? Không cần nghĩ, tôi cũng biết, tất cả những việc này đạo diễn chỉ đạo sau lưng, ngoài Bút Thúy Nhi thì còn ai khác nữa?

“Hàn thúc. Xin bác yên tâm, cháu và Hàn Tuyết Hàm... không hề dính dáng quan hệ yêu đương gì cả. Bây giờ không, sau này vẫn không...” Câu trả lời của tôi dứt khoát như thế, nhưng dường như nghe thấy âm thanh tan vỡ?... Đầu óc tôi cùng lúc nứt vỡ tan tành, tri giác dần dần mất đi...

“Tốt! Nghe cháu nói vậy, bác hoàn toàn cảm thấy yên tâm. Tiểu Tuyết sẽ không làm phiền đến cháu nữa, nội trong hôm nay hoặc ngày mai bác sẽ sai người đến đón nó về nhà.” “Nhanh thế cơ à?” Trái tim tôi rung mình thổn thức, cảm giác hụt hẫng to lớn như mây đen kéo về che kín trái tim. Hàn thúc có vẻ như không vừa lòng trước phản ứng của tôi: “Đúng vậy! Để kịp lúc trước khi cuộc họp báo bắt đầu. À, phải rồi Cinrella. Nghe nói cháu không còn làm việc bên tòa soạn nữa phải không? Hay đến công ty của bác làm việc nhé! Bác sẽ sắp xếp ổn thỏa cho cháu...”

Hàn thúc cứ thao thao bất tuyệt mà nói không ngừng. Xem ra, Hàn thúc đích thật đã nhẹ nhõm cả người. Ngay cả chuyện tôi bị mất việc mà Hàn thúc cũng biết rõ như thế, tôi chợt cảm thấy cứ như đây là một cái bẫy to lớn đã được sắp xếp sẵn vậy, chỉ còn đợi con ngốc là tôi lọt vào bẫy mà thôi! Có thể thấy Bút Thúy Nhi đã sắp xếp mọi chuyện hoàn mĩ như thế, chắc hẳn cô ta đang hí hửng vui mừng bên cái “kiệt tác” không có một chút sơ hở của mình chẳng?

“Cám ơn bác, cháu nghỉ tạm thời cháu chưa cần việc làm, cháu còn lo đi học.” Tôi uyển chuyển từ chối khéo ý tốt của Hàn thúc, vì cứ cảm thấy đó cứ như là kí kết bán thân vậy! Thật khiến người ta ngao ngán. “Nếu bác không còn việc gì dạy bảo nữa, cháu xin cáo từ ạ!” Tôi cứ như chạy trốn mà rời khỏi nhà của Chân Hy, cứ như một con ruồi không đầu bay đâu đụng đâu...

54. Chương 54

Chương 54

RANH GIỚI GIỮA KHÓC VÀ CƯỜI

Mình bị sao thế? Rốt cuộc là thế nào?... Không hiểu sao lúc rời khỏi nhà Chân Hy đến giờ, tôi cứ cảm thấy khó thở và rung mình lạnh cóng thế này? Có một thứ gì đó ở tận sâu đáy lòng tôi đã nhẹ nhàng nứt ra, chưa kịp cảm nhận đau đớn thì đã tan biến mất...

Mắc mớ gì đến mình nhỉ? Hàn Tuyết Hàm có chọn ai mình đâu cần phải biết! Hỡi Cinrella ngốc nghếch, lẽ nào mày bị hấn trên trời còn chưa đủ sao? Hấn sắp rời khỏi lâu đài cuar mày rồi đấy, còn mày thì có

thể khôi phục lại cuộc sống đơn thân thanh tịnh như lúc trước, như thế không tốt sao? Sẽ không còn ai gọi mày là “Con nhỏ ngốc” đáng ghét nữa, sẽ không còn ai cứ nhí nhố kiếm chuyện với mày nữa, sẽ không còn ai mặt dày mặt dạn cướp nụ hôn đầu đời của mày, sẽ không còn ai chạy vào trường học chọc tức mày nữa...Như thế không phải tốt hơn hay sao? cái tên đáng ghét đó, cuối cùng cũng có thể rời khỏi cuộc sống của mày. Có thể khôi phục lại cuộc sống bình thường bình lặng của mày, cuối cùng mày đã có thể không cần kỵ này kỵ nọ, cùng chàng hoàng tử mong ước đã lâu của mày bắt đầu một cuộc sống hằng mong muốn của mày sao? Nhưng có sao... Mày lại cảm thấy khó chịu, đau lòng.. và không cam tâm thế...

...“Ôm... Ôm tôi!”... Trong đầu tôi không ngừng hiện ra ánh mắt đáng thương sau khi hấn bị say rượu, và cả những lời nói khiến người ta đau lòng nhưng lại rất say đắm, “Cinrella, đồ ngốc!” “Tôi...thích cô!Thích loại con gái ngốc nghếch là cô!” “Tôi rất thích..siêu thích”... Tất cả những thứ đó đều là một giấc mơ đây sao? Sao nó cứ khắc cốt ghi tâm tồn tại trong kí ức khiến người ta không có cách nào mở lòng?... Nhưng tất cả những sự việc đó đều tồn tại thật sự! Nếu đã như thế, vậy thì tại sao không đợi đến khi có kết quả như mong muốn, mà còn ở trong sự lạnh giá này, hoài niệm mãi mối tình duyên sắp biến mất tăm tích này chứ?!...

“Reng!”... Chiếc điện thoại di động trong giỏ xách của tôi bắt đầu phát ra tiếng nhạc chuông sao nghe bi ai...Là Hàn Tuyết Hàm! Trái tim tôi như bị sao chổi bay vụt qua... Sau khi trôi qua niềm hạnh phúc ngắn ngủi tôi lại chìm vào cô quạnh vô biên...

Xin lỗi! Tôi nhầm mắt, tuyệt vọng tắt máy. Nếu như sự li biệt sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, vậy thì cứ để chúng ta phân ly trong lúc này đi! Không hiểu sao nước mắt tôi cứ dâng trào ra ngoài, nhạt nhòa đi cái thế giới, mê ly nhưng mâu thuẫn này. Là tuyết đấy sao? Giữa tháng 3 ấm áp này, mà lại có tuyết rơi sao? Nhưng rõ ràng là tôi đang cảm nhận được tuyết đang tuôn rơi, lạnh cóng mà tuôn rơi xuống khoe mắt và lông mi của tôi. Đây không phải là tuyết sao? Hoặc, đây chẳng qua là cát bụi... Là thứ cát bụi bị nhiễm bẩn bởi bi thương chuyển hóa thành tuyết vọng...

“A! Hình như cô là cô gái lần trước mua bó hoa bách hợp phải không? Cô lại đến ma hoa bách hợp phải không ạ?” Bất giác tôi nhận ra mình lại lang thang đến tiệm bán hoa bị Hàn Tuyết Hàm đập vỡ cửa kính! Tâm Tinh Hoa Nghệ. Tôi nhìn chăm chăm vào cái bảng hiệu xinh xắn làm bằng gỗ của tiệm hoa, lẩm bẩm đọc theo. Vẫn là cô chủ tiệm hoa khả ái hôm trước tiếp đón tôi. “Trí nhớ của bà chủ tốt quá!” Tôi khen ngợi cô chủ tiệm hoa. “Đương nhiên rồi, một cô gái xinh đẹp như cô, ai nhìn một lần rồi sẽ không bao giờ quên được.” Đúng là miệng lưỡi của người làm ăn! Tôi hơi bực trong lòng, nhưng không thể không bái phục lời lẽ ngọt ngào của chủ tiệm, đích thật rất hữu dụng.

” Vậy...Cho tôi một bó hoa hồng phấn nhé!” Sắc mặt của cô chủ tiệm liền tỏ ra bối rối:“Hoa này... đã bán hết sạch rồi ạ!” “Mau thế sao?” Tôi hơi ngạc nhiên, lẽ nào mọi người sau khi nghe cô chủ tiệm hoa kể chuyện xảy ra hôm trước giữa tôi và Hàn Tuyết Hàm nên bắt đầu thịnh hành tặng hoa hồng phấn cho nhau, nên mới mua hết như thế chẳng? Tôi đảo mắt nhìn quanh một vòng tiệm hoa không mấy to lớn này: quả thật là không hề thấy vết tích một cành hoa hồng phấn nào cả!

Cô chủ tiệm hoa nói:“Hôm qua lúc cửa tiệm sắp đóng cửa có một người khách nam đến đòi mua hoa hồng phấn, song thời gian gần đây hoa hồng phấn bán đắt khách như tôm tươi, tôi đành cáo lỗi với vị khách này rằng hoa hồng phấn đã bán hết rồi. Nhưng vị khách này cứ khẳng khẳng đòi tôi tìm cách cho anh ta 10 bó hoa hồng phấn. Anh ta còn nói mình chưa từng trân trọng một cô gái ấy, dù cho phải ở đây đợi suốt cả đêm chờ hoa về anh ta cũng chấp nhận, để mang hoa về tặng cho cô gái mà mình yêu thương!” Cô chủ tiệm hoa lại tiếp tục xuất chiêu quảng cáo bằng miệng của mình, nhưng không hiểu sao tôi thấy câu gì nói ra rừ miệng cô chủ tiệm đều trở nên đậm ảm và lãng mạn cả.

“10 bó? Nhiều thế cơ à!” Tôi cười cười không chút ngạc nhiên, bởi sau khi đã lĩnh giáo tài năng thêm thắt tình tiết vào câu chuyện của cô chủ tiệm, tôi không còn lấy gì mà làm lạ cả. “Ừ! Tôi đành để anh ta đặt tiền cọc lại, và hứa với anh ta rằng, ngày mai sẽ đem hoa gửi đến nhà người con gái anh ta yêu thương ngay. Nào ngờ, sáng hôm sau vừa mới mở cửa tiệm lên. Tôi phát hiện anh ta vẫn còn ngồi trong xe đậu trước cửa tiệm hoa đợi tôi giao hàng...” Cô chủ tiệm lại bắt đầu cuộc suy diễn của mình: “Thật không biết cô gái nào tốt số thế! À đúng rồi, nếu cô cần mua loại hoa đó chắc phải đợi đến ngày mai mới có, cô có muốn đặt tiền cọc trước không?”

Đúng là đầu óc kinh doanh, vòng vo một hồi chẳng qua chỉ vì muốn nêu ra việc này! “Hừm!Thôi, tôi chỉ

tùy tiện hỏi đại vậy thôi.” Ngay cả hoa cũng làm khó dễ với tôi... Tôi buồn rười rượi rời khỏi Tâm Tinh hoa Nghệ.

“Này... Cô hoa bách hợp ơi!...” Giọng réo gọi xuyên thấu của cô chủ tiệm kéo dài vang vọng sau lưng tôi. Đang gọi tôi sao? Tôi do dự quay đầu lại hỏi: “Gọi tôi à?” “Đúng vậy, tôi chỉ muốn hỏi cô đã tìm được người thật lòng yêu mình chưa?” “Gì chứ?” Tôi giả vờ không hiểu ý của cô chủ tiệm. “A...Tôi không có ý gì đâu. Chỉ là lần trước, khi rời khỏi tiệm, cô từng nói với tôi rằng hoa hồng phấn chỉ dành cho những người yêu nhau thật lòng. Tôi nghĩ chắc hẳn là cô đã có được người yêu mình thật lòng rồi phải không?”

Tôi đột nhiên như bị cứng họng. Bản thân mình đau khổ bao lâu nay, ngẩn ngơ thất thần bao lâu nay rốt cuộc là vì ai? Tại sao mỗi khi bắt đầu nhìn không rõ đường tình cảm, tôi đều không tự chủ mà đi đến tiệm hoa có ý nghĩa đặc biệt này. Rốt cuộc mình đang tìm kiếm cái gì... Hay đang nỗ lực xác định cái gì... Có lẽ vậy. Tôi không biết nên đáp lời cô chủ tiệm ma lanh này thế nào, hoặc có lẽ người ngoài cuộc có thể nhìn rõ hơn, có khi những phản ứng vô tình, mới chính là sự lựa chọn thật lòng?

Tôi nhắc bước bỏ đi. “Nhất định phải đợi tôi quay về, nhất định phải đợi tôi quay về!” Tôi âm thầm cầu nguyện trong lòng, cầu mong Hàn Tuyết Hàm vẫn chưa bị Hàn thúc đón đi, cầu mong Tuyết Hàm vẫn còn ở trong Lâu đài pha lê, không chịu về nhà. Tôi nhất định sẽ lớn tiếng nói cho Hàn Tuyết Hàm biết, “Cinrella... quay về rồi đây!”

“Chú tài xế ơi, làm ơn chạy nhanh chút đi ạ!” Tâm trạng tôi đang như lửa đốt, nên mặc dù chiếc taxi đang chạy rất nhanh tôi vẫn cảm thấy chậm. Đầu óc tôi trong lúc này chỉ nghĩ đến Hàn Tuyết Hàm mà thôi, không còn dung nạp được chuyện gì nữa. Tôi cứ lo sợ rằng về đến nhà trễ một bước, tất cả mọi việc sẽ biến đổi, tất cả sẽ không còn cứu vãn được nữa. Cinrella! Cố lên! Hãy cố lên! Cô bé Lọ Lem thay đổi hành trình, bắt đầu chạy trốn tình yêu không thể biết trước! Mặc dù gian khổ đầy rẫy đang chờ ở phía trước, nhưng một khi đã kiên định ý chí, cô bé Lọ Lem sẽ không sợ gì hết, dũng cảm đi tới!

55. Chương 55

MÀN 10

” YÊU MÊ LOẠN ”

Chương 55

TRÒ ĐUA CỦA THẦN TÌNH YÊU

Xa xa, tôi đã trông thấy Lâu đài pha lê của mình như được bao bọc trong ánh hào quang tình nồng. Gần rồi, gần rồi... Trái tim tôi bắt đầu đập thình thịch hồi hộp. Cố lên! Cinrella, đừng từ bỏ, hạnh phúc đang ở phía trước đây... Chợt trong ánh nhìn của tôi xuất hiện một màu đỏ tươi như máu... Ồ! Chuyện gì thế này! Tôi dụi dụi cặp mắt. Chiếc xe Nissan màu đỏ! Không thể nào, không thể nào!... Nhất định là ảo giác!... Nhất định là do mình bị nhỡ Bút Thủy Nhi làm hại nhiều quá nên mới nảy sinh ảo giác này thôi!...

Nhưng bất luận tôi có dối lòng như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể trốn tránh sự thật đang bày ra ở trước mắt khi chiếc Nissan chạy lướt qua. Bên trong ngoài Bút Thủy Nhi ra còn có... Hàn Tuyết Hàm! Đầu óc tôi bất giác vụt ra một dự cảm không tốt. Không lẽ Bút Thủy Nhi đến rước Hàn Tuyết Hàm? Tôi đã thực mạng lao về đây, mà vẫn còn trễ một bước là sao chứ!... Tôi hụt hẫng ngồi thừ ra, toàn thân như bị phủ phép trở nên không còn sức lực, mềm nhũn. Tôi CẮN CHẶT RĂNG, KHÔNG NGỪNG NGUYỄN RỬA BÚT THỦY NHI, CON NHỎ NÀY TRONG CÙNG MỘT NGÀY DÁM HAI LẦN SẮP XẾP TẤT CẢ TRƯỚC TÔI MỘT BƯỚC?! ĐÁNG GHÉT THẬT! ĐÚNG LÀ THỨ ĐỘC HẠI!

TÔI NGẨN NGỢ, BẢY HOẢI ĐỨNG TRƯỚC CỔNG HỒI LÂU, DO DỪ KHÔNG BIẾT CÓ NÊN VÀO NHÀ HAY KHÔNG. TÔI MONG SAO KHI ĐẨY CỬA BƯỚC VÀO, VẪN NGHE THẤY MỘT GIỌNG NÓI NHƯ PHẪNG PHÁT, “ĐỒ NGỐC! LẠI LA CÀ ĐI ĐÂU ĐẾN GIỜ NÀY MỚI VỀ VẬY?”... HOẶC

Vẫn còn được nhìn thấy, trên ghế nệm hần vẫn đang nằm một đống, ngủ say như chết, khi thấy tôi đi vào, liền hé nửa con mắt lên lau bầu bất mãn... hoặc trên cái bàn lớn để trong phòng khách đã được hần sắp xếp các đồ ăn chỉnh tề, có cả món bít tết nóng hổi nữa...

Ngón tay tôi mới khẽ chạm vào cánh cửa sắt đang đóng kín mít, thì đã cảm nhận được ngay bầu không khí lạnh lẽo. Tôi vẫn cố chấp ôm lấy một tia hy vọng, đẩy cửa bước vào: tất cả mọi thứ vẫn hài hòa, tất cả vẫn giữ đúng bộ dạng trước khi tôi ra khỏi nhà. Chỉ khác là ở chỗ bầu không khí kèm theo cơn lạnh lẽo tận xương tủy mà thôi. Tôi lớn tiếng kêu: “Hàn Tuyết Hàm! Ông mau bước ra đây mau!” Ngoài tiếng hồi âm ngắn và lạnh lẽo ra, không còn ai đến xoa dịu trái tim tan vỡ của tôi.

Khi mở cửa phòng của hần, tôi đã trông thấy trong đó hoàn toàn trống trơn. Hần đã đem đi hết tất cả những thứ thuộc về mình, vội vàng như lúc hần mới dọn đến. Ly biệt... mà vẫn không kịp nói lời tạm biệt. Nước mắt ở trong sự tĩnh lặng khiến người ta kinh hãi này đóng băng, bi thương và luyến tiếc ở trong lúc này không còn bất cứ ý nghĩa thực chất nào cả, tôi chỉ đành ngã vào màn đêm tăm tối vô biên hồi ức lại những chuyện xảy ra không lâu...

Đột nhiên tôi phát hiện, trên cái ghế ở sau lưng vẫn còn quàng cái áo khoác đính nút kim loại của Hàn Tuyết Hàm. Tôi vội cầm nó lên tay, nhớ lại chuyện lần đầu tiên gặp hần, trên người hần mặc chính là cái áo khoác kỳ dị này. Thần sắc khoa trương cộng thêm cách ăn mặc quái dị của hần lúc đó, làm tôi cứ nghĩ rằng hần là một tên lang thang hoạt động trên địa hạt tăm tối. Bây giờ nghĩ lại sao thấy mình ngốc quá, có lẽ lúc đó hần vì muốn phối hợp với công việc ở quán bar nên mới cố tình ăn mặc như thế chẳng? Tôi khoác chiếc áo của hần lên người, nhẹ nhàng sờ vào chiếc áo, hít mùi thể hương còn lưu lại trên chiếc áo của hần, cảm thấy như hần rời tôi rất gần... rất gần...

Chợt tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng kèn xe hơi Hàn Tuyết Hàm? Tôi rùng mình vui sướng. Không lẽ... không lẽ hần quay lại?... Tôi lo sợ đó là ảo giác, cố sức ôm đầu lắc thật mạnh. Không thể nào đâu, nhất định là máy đang suy nghĩ quá nhiều thôi, không thể nào hần quay về được! Tôi lại nắm chặt áo khoác, chìm đắm vào những hồi ức về hần...

Cánh cửa đột nhiên mở toang. “Á!...” Tôi thật sự giật bắn cả người. “Chân ... Chân Hy!” Tôi kinh hãi mở to đôi mắt, từng cơn hơi lạnh từ sống lưng tôi xông thẳng lên não. Cái áo khoác của Hàn Tuyết Hàm đang mặc trên người tôi, như mắc phải lời nguyền càng lúc càng siết chặt, khiến tôi không thể thở nổi. Thảm rồi, thảm rồi! Chân Hy thấy hết cả rồi, Cinderella tôi đây cả đời anh minh đều bị hủy hoại hết trong phút chốc. Tôi không ngừng rối loạn trong lòng, bề ngoài thì lại cố hết sức tỏ ra tự nhiên mỉm cười với Chân Hy...

”Cậu ... Cậu đến đây à?!” “Ừ!”

Không biết Chân Hy có phát hiện ra hay không mà trả lời bằng một giọng bình thản như thế. “Cinderella. Cậu ra đây với tôi một tí!” “Gì chứ?” Tôi căng thẳng đến nỗi dường như nghe không hiểu tiếng nói của con người, cứ không ngừng cầu mong Chân Hy đừng phát hiện tôi đang mặc áo khoác của Hàn Tuyết Hàm. “Đi theo tôi!” Chân Hy mỉm cười bí hiểm, kéo lấy tay tôi đi ra ngoài. “Chân Hy!”

TÔI CHỢT NHỚ RA MỘT VIỆC VÔ VÙNG QUAN TRỌNG, “HÔM QUA... CẬU ĐI ĐÂU THẾ? SAO CẢ ĐÊM KHÔNG VỀ NHÀ?” “ĐỢI CHỨT CẬU SẼ BIẾT NGAY!” “CHỜ TÍ.” TÔI VỘI GIẤY DỰA RA, “CHỜ TÔI ĐI MẶC ÁO KHOÁC VÀO CÁI ĐÃ.” TÔI LIỀN CỎI VỘI CÁI ÁO KHOÁC CỦA HÀN TUYẾT HÀM ĐANG MẶC TRÊN NGƯỜI MÌNH RA.

” KHÔNG PHẢI CẬU ĐÃ MẶC RỒI ĐẤY SAO? ĐI THÔI!” CHÂN HY KHÔNG NÓI LÍ LẼ MÀ LÔI TÔI ĐI XUỐNG LẦU NGAY. PHÙ! MAY QUÁ! NHẤT ĐỊNH LÀ CHÂN HY VẪN CHƯA NHẬN RA ĐÓ LÀ ÁO KHOÁC CỦA HÀN TUYẾT HÀM. TÔI NHẸ NHỒM THỞ DÀI MỘT HƠI! XEM RA MÌNH ĐÃ TRÁNH ĐƯỢC MỘT KIẾP NẠN RỒI! TÔI LẦNG LẦNG MỪNG THẦM TRONG LÒNG.

TÔI BỊ CHÂN HY KÉO ĐI NHƯ BAY ĐẾN CÔNG VIÊN. “LÀM GÌ THẾ?” CHÂN HY ĐỘT NHIÊN DỪNG TAY CHE MẮT TÔI. CHUYỆN GÌ THẾ NÀY? SAO CẬU ẤY CỨ GIẤU GIẤU ĐIỂM ĐIỂM THẾ KHÔNG BIẾT?...CHÂN HY DỊU DÀNG NÓI VỚI TÔI:“CINRELLA... NGOAN NÀO...HÃY NHẮM MẮT LẠI ĐI. KHI NÀO TÔI BẢO CẬU MỞ MẮT MỚI ĐƯỢC MỞ NHÉ!...”

CÁI CẬU NÀY THẬT TÌNH... KHÔNG BIẾT CẬU ẤY ĐÃ HỌC THEO CÁCH CU XỬ BÍ HIỂM CỦA HÀN TUYẾT HÀM KHI NÀO VẬY? TÔI NHẮM MẮT CẨN THẬN ĐI VỀ PHÍA TRƯỚC, THẦM NGHĨ TRONG LÒNG: THÔI KÊ, CHỈ CẦN CHÂN HY KHÔNG PHÁT HIỆN ÁO KHOÁC MÌNH ĐANG MẶC LÀ CỦA HÀN TUYẾT HÀM, DÙ TÔI CÓ NHẮM MẮT CẢ NGÀY TRỜI CŨNG ĐƯỢC.

“ĐƯỢC RỒI! CẬU HÃY MỞ MẮT RA ĐI!” CHÂN HY HÍ HỦNG BUÔNG ĐÔI TAY CHE MẮT TÔI RA. “TRỜI... ĐÂY LÀ... ĐÂY LÀ THIÊN ĐƯỜNG ĐẤY SAO?” SAU KHI KHÔI PHỤC THỊ LỰC, SUÝT CHỨT NỮA TÔI ĐÃ NGHĨ NGỜ MÌNH NHƯ ĐÃ LỘT XÁC THÀNH NÀNG CÔNG CHÚA XINH ĐẸP TRONG TRUYỆN CỔ TÍCH. TÔI TRÔNG THẤY VƯỜN HOA RỘNG LỚN NÀY Ở TRƯỚC MẮT, CÓ VÔ SỐ HOA HỒNG PHẤN ĐƯỢC SẮP XẾP THÀNH MỘT HÀNG THẲNG. CÓ NỤ E ẤP KHẼ NỞ, CÓ NỤ NỞ TUNG KIỀU DIỄM... CÁC HÌNH THÁI KHÁC NHAU CỦA HOA HỒNG PHẤN NHƯ GIỐNG CÁC TƯ THÁI SINH MỆNH KHÁC NHAU, ĐANG Ở DƯỚI CHÂN TÔI LAN RA KHẮP NƠI...

CHẲNG MẤY CHỐC, TÔI CHỢT CẢM THẤY MÌNH NHƯ ĐANG PHẢN PHẤT ĐẮM CHÌM TRONG BIỂN HOA, TRONG BẦU KHÔNG KHÍ CỰC KÌ LẠNG MẠN NÀY CHỜ ĐỢI SỰ XUẤT HIỆN CỦA HOÀNG TỬ. NHỮNG NÚT THẮT TÌNH CẢM ĐÃ LÂU Ở TRONG LÒNG CHỚP MẮT NHƯ ĐÃ ĐƯỢC MỞ RA...

56. Chương 56

Chương 56

Yêu và thất vọng

Chân Hy nhẹ nhàng hỏi tôi: “Cinrella, cậu có thích không?” Tôi rùng mình từ trong huyền hoặc tỉnh dậy, “Ừ... Đẹp lắm!” Rồi nói tiếp: “Chân Hy... Chuyện hôm qua... cho tôi xin lỗi!” Tôi cứ như con nít làm sai hạ giọng líu nhíu tạ lỗi với Chân Hy.

“Ha ha! Ngốc ạ! Hôm qua... Thật ra tôi cũng hơi quá đáng...” Rồi sắc mặt Chân Hy lại tỏ ra rầu rĩ. Tôi chợt nhớ lại câu chuyện “Một ngàn đóa hoa hồng phấn” mà cô chủ tiệm hoa Tâm Tĩnh Hoa Nghệ đã kể, và liên tưởng đến sự việc Chân Hy cả đêm không về nhà, chợt như hiểu ra tất cả...

“Tiểu Tuyết nói cậu rất thích hoa hồng phấn, nên tôi mua về tặng cậu.” Có lẽ do biểu hiện của tôi không bất ngờ và phấn khởi như Chân Hy đã kì vọng, nên trong lời nói của cậu ấy vẫn còn chút e dè và do dự. “Hàn Tuyết Hàm?” Trái tim tôi như bị thắt chặt “Là hần nói cho cậu biết đấy à?” Tôi thật không dám tin,

tưởng rằng đây là bí mật cất dấu trong đáy tim chỉ thuộc về giữa tôi và hắn, ngờ đâu hắn lại dễ dàng đem chuyện này ra kể cho người khác nghe, mặc dù... người đó là hoàng tử Chân Hy mà tôi mong chờ bấy lâu.

Sự hụt hẫng to lớn như bao trùm cả người tôi. Tôi vốn xem câu chuyện mua hoa hồng phần là bí mật giữa tôi và hắn, nhưng cuối cùng lại không thuần thục như tôi nghĩ. Hành động của tôi hạ quyết tâm vì hắn vượt qua dầu sôi lửa bỏng bây giờ xem ra chỉ là một trò cười. Thì ra sự say đắm của đêm hôm đó chẳng qua chỉ là một trò đùa khi hắn say rượu?

“Ai bảo là tôi thích hoa hồng phần chứ? Tôi chúa ghét mấy thứ hồng hồng này lắm!” Tôi mất bình tĩnh mà phát tiết cơn giận của mình, cứ như mới bị người khác xâm phạm hồi ức quý giá của mình vậy... “Được rồi! Cậu không thích màu hồng, vậy thì thích hoa gì? Nói đi! Tôi lập tức đi đổi cho cậu ngay!” Chân Hy vẫn cứ nhún nhún mà nuông chiều tôi.

... “Anh ta nói rằng chưa bao giờ trân trọng cô gái đó thật tốt, nên bây giờ nhất định sẽ bù đắp lại gấp đôi cho cô ấy.” Trong óc tôi chợt hiện ra lời nói của cô chủ tiệm hoa! Nếu... người chờ trước cửa tiệm suốt cả đêm chờ mua hoa hồng phần là Chân Hy? Như thế... người con gái mà cậu ấy nói... chẳng lẽ lại là... tôi? “Không cần tốn kém vậy đâu. Thật ra... con người tôi chẳng có chút lãng mạn gì đâu. Mua hoa tặng tôi thật là uổng phí.” Cũng không hiểu, tại sao tôi lại bắt đầu tránh né lòng tốt của Chân Hy?

Thật ra trong khoảnh khắc khi trông thấy hoa hồng phần trải đầy dưới chân mình, trái tim tôi cũng cảm động và thấy mình như là một nàng công chúa tuyệt diệu hạnh phúc nhất. Nhưng tôi vẫn cứ cảm thấy trong lòng như bị một cảm xúc khác ngăn lại, không yên lòng đối mặt với hạnh phúc nằm trong tay ở ngay trước mắt?... Tôi sắp bị sự mâu thuẫn này ép bức đến mức tinh thần hỗn loạn.

“Không đâu! Vì cậu, phung phí bao nhiêu, tôi vẫn cảm thấy xứng đáng.” Lời nói của Chân Hy đã nói rõ ý đồ của cậu ấy, còn tôi thì vẫn hơi lo sợ, tránh né ánh mắt nồng nàn của Chân Hy, bắt đầu nói vòng vo. “Ừm... Thật sao? Nhưng... Bây giờ tôi cảm thấy hơi đói bụng. Hay hai chúng ta đi ăn chút gì nhé!” Không đợi Chân Hy có cơ hội trả lời, tôi đã ngồi vào xe Chân Hy ngay. “Được thôi!” Chân Hy vẫn vui vẻ, thật không biết cậu ấy có thể nuông chiều tôi đến mức độ nào nữa? Chân Hy vừa thắt dây an toàn vừa hỏi tôi: “Chúng ta đi đâu ăn đây?” Tôi không cần suy nghĩ trả lời ngay: “Super Hall”.

Có lẽ trong nội tâm tôi đang không ngừng lưỡng lự, bởi để dễ dàng buông xuôi mối tình phải trải qua rất nhiều gian nan mới có này, thật sự trong lòng tôi có một chút không cam tâm.

“Xin hỏi hai cô cậu dùng gì ạ?” Cô phục vụ bắt đầu lịch sự thực hiện nghĩa vụ của mình. Chợt tôi để ý thấy Super Hall đã thay đổi hết những người phục vụ. Trên mặt họ tất cả đều có nụ cười chuyên nghiệp, nhưng không cách nào khiến cho khách hàng cảm nhận được sự ấm áp. “Cho cô ấy một phần bánh vòng bọc đường, và một miếng bánh kem bơ sữa nhân trái cây. Đúng không Cinrella?” Chân Hy lịch thiệp hỏi tôi. Cử chỉ hỏi tôi của cậu ấy khiến tôi nhớ đến Thân Ân Thế hôm trước khi gọi món, cô ấy cũng hỏi tôi như thế.

“Không... Không đúng!” Đột nhiên tôi phản xạ mà chống lại, hoặc có thể nói rằng tôi không muốn nhìn thấy Chân Hy và người con gái khác vẫn còn một sự hiểu ngầm với nhau, mặc dù đó chỉ là một câu nói sơ ý. Cũng như Thân Ân Thế đã từng nói, lòng đố kỵ của phụ nữ vốn vô cùng đáng sợ mà?

“Cho tôi một ly cà phê đen và một bánh trứng dừa là được rồi! Lần nào cũng gọi mấy món đó, ngán lắm!” Tôi nhìn thẳng vào mắt Chân Hy mỉm cười giải thích: “Ừ! Cũng đúng.” Trong mắt của Chân Hy vụt qua một ánh nhìn hụt hẫng không có cách nào dễ dàng quan sát thấy được. Không biết có phải là do mình gọi món khác, hay do nhân viên phục vụ không còn là những khuôn mặt cũ nữa hay không, nên tôi cảm thấy không được thoải mái cho lắm. Tự nhiên tôi cảm thấy không muốn ăn, nên chỉ hớp mấy ngụm cà phê và không đụng vào món bánh ngọt nữa. Không biết Chân Hy có gì không ổn không mà cứ nhìn chằm chằm vào tôi, cứ như muốn nhìn xuyên thấu tâm trạng của tôi vậy. Sau đó cậu ấy chỉ cắn vài miếng bánh mì, rồi im lặng không nói năng gì nữa.

“Cậu sao thế? Thấy không được khỏe hả?” Trên đường đưa tôi về nhà, cuối cùng Chân Hy cũng đã thốt ra câu hỏi để trong lòng mình với tôi. “Không... Không có đâu! Chỉ là tôi đang nghĩ đến việc cái tên Hàn Tuyết Hàm sau khi dọn về nhà có hòa thuận với Hàn thúc không ấy mà!” Tôi trả lời. Chân Hy khe khẽ lườm tôi một cái, như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không thể thốt ra. Tôi chợt nhớ ra Hàn thúc

có nhắc đến việc giáo sư John mở họp báo liền hỏi Chân Hy: “Ngày mai giáo sư John có một buổi họp báo, cậu có đến dự không?” Chân Hy hơi do dự: “Ngày mai... tôi có tiết học quan trọng.”

Thật ra tôi cũng không biết nên đến dự không, bởi tôi đã bị mất vai trò phóng viên rồi, dường như đã không còn lý do nào để đến dự cả, hơn nữa tôi không muốn nhìn thấy ánh mắt ép người quá đáng của Bút Thúy Nhi, và cũng không muốn cô ta tỏ ra thân mật với Hàn Tuyết Hàm ở giữa chôn đông người. Thôi nhứt đầu quá, không suy nghĩ lung tung nữa, tôi liền nhắm nghiền đôi mắt dưỡng thần. Sự trầm lặng của màn đêm cộng thêm đêm hôm trước mất ngủ làm đầu óc tôi hơi choáng váng, trong điệu lắc lư của chiếc xe, tôi dần dần chìm vào giấc ngủ...

57. Chương 57

Chương 57

Gặp rắc rối trước khi họp báo

Anh tùy tùng phụ trách tiếp đãi đưa một lá đơn cho tôi nói: “thưa cô, mời cô hãy điền vào lá đơn này ạ!” “gì thế?” tôi nghi hoặc, đến tham dự họp báo mà cũng cần phải điền đơn xác nhận thân phận sao? Trước giờ tôi chưa gặp phải trường hợp này bao giờ! “chuyện là vậy! Bởi danh sách khách mời có hạn, nên chúng tôi cần phải tiến hành việc này, sẵn tiện mời cô xuất trình luôn thẻ phóng viên và thiệp mời ạ.” ấy chết! Do dự rất lâu không dễ dàng mới trốn học ra đây tham dự buổi họp báo, lẽ nào chỉ vì thế mà mình không vào trong được? Cũng may thẻ phóng viên của mình vẫn còn, có thể đem ra ứng phó trước. Tôi loay hoay điền đơn, và nghĩ cách trốn vào trong. “ờ! Có... Có...” tôi cố tỏ ra vẻ điềm tĩnh trả lời anh tùy tùng, thật ra thì trong lòng đang căng thẳng đến nổi vã cả mồ hôi!

Anh tùy tùng ân cần nhìn tôi đang vụng về cầm chiếc áo khoác điền đơn một cách khó khăn nói: “cô ơi, có cần tôi cầm hộ cô cái áo khoác không?” “áo khoác?...” hai từ mẫn cảm này lập tức lan ra khắp cả hệ thần kinh của tôi, tâm trí tôi bất giác lại hiện ra những cảnh của hôm qua, sau khi theo chân hy ra khỏi supper hall, tôi ngủ say trên xe của cậu ấy.

“cinrella... Cinrella...” sau khi đã đến lâu đài pha lê, chân hy lúng túng gọi tôi đang chìm đắm trong giấc ngủ say dậy. “hôm qua... Cậu ngủ không được tốt à?” chân hy dịu dàng mỉm cười, trong ánh mắt chứa đầy sự yêu thương và quan tâm. Tôi e thẹn: “cảm ơn cậu, chân hy!” “sao cảm ơn tôi?” chân hy cảm thấy không hiểu hỏi lại. Thật ra tôi muốn nói cảm ơn sự quan tâm và dụng tâm của cậu ấy đối với tôi, tôi cảm thấy rất cảm động, song lời nói đó vừa lên đến cửa miệng lại biến thành: “cảm ơn cậu đã tặng hoa cho tôi!” thật khâm phục bản thân mình? Nói xong, tôi liền tạm biệt chân hy đi vào nhà ngay.

“cinrella!” chân hy gọi tôi lại. “hả? Còn việc gì à?” “áo...” chân hy chỉ chỉ vào người tôi: “áo khoác đó... Có cần tôi thay cậu trả lại cho tiểu tuyết không?” nghe chân hy hỏi thế, chợt như có luồng khí trong người tôi lập tức lớn lên, suýt khiến cho chiếc áo khoác vốn đã rất chật này như muốn rách ra, về mặt lúc đó của tôi tê cứng còn hơn kim cương. Tôi mấy móc mà ngoan ngoãn cởi áo khoác trên người mình ra đưa cho chân hy, và chỉ biết dúi nhìn chân hy giả vờ như không có chuyện gì xảy ra lái xe chạy đi. Tôi thẹn thùng hết sức...

Anh tùy tùng gọi tôi: “cô ơi... Cô... Không sao chứ?” “không... Không sao...” tôi cứ như người mới tỉnh mộng, vội thu lại ánh mắt xuất thần của mình. Anh tùy tùng lại chỉ vào lá đơn trước mặt tôi hỏi: “cô ơi... Cô viết gì thế này?” “oái!...” bản thân tôi cũng giật mình. Xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Lúc đang liên tưởng đến chuyện hôm qua, lá đơn ở trước mặt đã bị tôi mất tự chủ viết lung tung vào đó.

“à... Tôi đang thử bút của các anh có tốt không ấy mà.” tôi mỉm cười cầu tài nhìn anh tùy tùng. Anh này đang nhìn tôi chằm chằm cứ như tôi là một sinh vật lạ vậy. “anh làm ơn cho tôi xin lại lá đơn khác nhé.” gượng cười cáo lỗi, cuối cùng vào lúc chỉ còn một phút nữa thôi là khai mạc buổi họp báo, tôi cũng đã điền xong lá đơn. May ghê, vẫn còn kịp giờ. Tôi vội vàng dúi nhìn vào hội trường, vừa hươ hươ thẻ phóng viên trước mặt anh tùy tùng, thầm nghĩ phải chạy vào ngay mới được. “đợi chút... Cô ơi, còn thiệp mời của cô đâu ạ?” tôi đoán chắc anh tùy tùng này chắc lúc trước từng làm bảo vệ thì phải, nếu không sao tay chân lại lạnh lẽo như thế chứ?! Tôi đã chạy thục mạng vào hội trường len vào dòng người, mà vẫn còn bị anh ta bắt lại.

“tôi gặp phải loại người như cô nhiều rồi!” anh tùy tùng bắt đầu không nể mặt răn đe:” muốn thoát khỏi tay tôi chạy vào trong đó à? đúng là hoang tưởng!” làm ơn thôi đi đại ca, giữa chốn đông người như thế này hãy nể tình chút đi mà! Tôi tha thiết cầu khẩn trong lòng, trên mặt vẫn lững lờ nụ cười ngại ngùng. Tôi liền giải bày:“đến đây vội quá nên tôi quên đem theo thiệp mời rồi, anh hãy thông cảm đi ạ!”“người nào cũng kêu tôi thông cảm, cứ tiếp tục thế này cả hội trường sẽ nổ tung mất! Tất cả đều do những người như cô cả, nên cả hội trường mới lộn xộn thế này!” anh tùy tùng dùng tay chỉ qua hướng bên kia, ý muốn tôi qua đó đứng ngay. Tôi liền đổi mắt nhìn sang hướng chỉ của anh tùy tùng: ồ không! ở đó đang có một đám phóng viên không có thiệp mời mặt mày bí xị đang chờ “xét xử”. Anh ta đúng là một người vô tình máu lạnh.

Bất chợt,“hãy để cô ta vào trong đi!” sau lưng tôi vang lên một giọng nói khiến tôi hí hửng. Nhưng... Sao giọng nói này... Lại nghe quen tai thế nhỉ? Bút thúy nhi! Tôi dần dần ý thức được chủ nhân của giọng nói này là của người con gái tôi ghét cay ghét đắng. Trời, sao mình lại để cho con nhỏ đó bắt gặp mình đang ở trong tình cảnh xấu hổ này chứ? Tôi đau nhói như ngàn móng xuyên tim! Nhìn bóng dáng ngạo mạn của bút thúy nhi, tôi cảm nhận được nụ cười chế nhạo và khinh thường của cô ta đều đã thấm thấu vào sống lưng của tôi...

58. Chương 58

Chương 58

Tình trạng đột phát trong buổi họp báo

Quá trình được vào hội trường tuy rằng có một chút uất ức và khó khăn, nhưng cũng may Cinrella tôi đây là một người biết nhẫn nhục, không thêm trách cứ cô ta làm gì cho mệt. Hơn nữa, mục đích đến đây đâu phải vì muốn đấu tranh với cô ta? Nói đến việc đến đây gặp một người... Hừm! Đường như chẳng thấy bóng dáng của hần ở đâu cả. Thật không biết cái tên Hàn Tuyết Hàm này lại muốn giở trò gì nữa đây? Cuộc họp báo sắp phải bắt đầu rồi, mà hần vẫn chưa xuất hiện là sao? Không lẽ hần vẫn chưa tha thứ cho giáo sư John?

Giáo sư John và Bút Thúy Nhi đã ngồi vào ghế để trên khán đài ngay ngắn, còn ghế dành cho Hàn Tuyết Hàm thì vẫn trống không. Đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Tôi nóng lòng ngó nghiêng khắp 4 phía xem Hàn Tuyết Hàm đến chưa. Thật không hiểu cái tên này sao lại khoái lấy tiền đồ của mình ra làm trò đùa chứ, thật hồi hộp chết đi được. Ủa! Người đó không phải là Hàn thúc đây sao?

Hàn thúc được một người phụ trách ở đây dẫn bước lên khán đài, sau khi đã thi hành lễ tiết xã giao với giáo sư John, sắc mặt Hàn thúc chuyển sang nặng nề ghé tai giáo sư thì thầm gì đó. Thần sắc của giáo sư thì càng lúc càng trở nên căng thẳng, còn Bút Thúy Nhi ngồi ở bên cạnh cũng căng thẳng không kém, bấm gọi điện. Tôi nghĩ chắc hần cô ta đang gọi cho Hàn Tuyết Hàm.

Mọi người bắt đầu xôn xao, các phóng viên chờ đợi đã lâu bắt đầu bàn tán trách móc. “Gì chứ, bắt nhiều người ở đây chỉ chờ một mình cậu ta xuất đầu lộ diện, đúng là quá đáng!” “Nghe nói giáo sư John và cậu học trò đó từng có xích mích với nhau. Không chừng cậu ta sẽ không đến dự đâu.” “Không phải chứ? Chúng ta từ xa đến đây, cậu ta nói không đến là chúng ta phải ra về tay không à?”

Hàn Tuyết Hàm ngốc, rốt cuộc ông đang ở đâu thế? Ông có biết đang có rất nhiều người đổ mồ hôi hột vì ông không hả? Cầu xin ông đừng làm mình làm mẩy trong lúc này nữa được không? Lòng bàn tay tôi vã mồ hôi, không ngừng bấm nút gọi điện cho hần, song lúc nào cũng chỉ nghe thông báo: “Số điện thoại này hiện không liên lạc được, xin quý khách hãy gọi lại sau...” Rốt cuộc hần muốn trốn tránh gì chứ? Hần muốn trốn tránh đến bao giờ? Hàn Tuyết Hàm! Rốt cuộc ông đang nghĩ gì vậy? Tại sao gặp phải chuyện gì ông cũng thích chọn cách trốn tránh và im lặng chứ? Tình cảm của ông đối với tôi như thế, tôi không còn gì để nói nữa, nhưng lúc này đang mở họp báo liên quan đến tiền đồ sáng lạng của ông mà ông không đến dự, ông đúng là một tên siêu đại ngốc!

“Xin chào các bạn phóng viên xin chúc các bạn có một buổi sáng tuyệt vời!” Người chủ trì bắt đầu mở màn, đám người đang nhón nháo dần dần bình lặng lại, ai nấy vào vị trí bắt đầu bước vào trạng thái làm việc

căng thẳng. Không lẽ Hàn Tuyết Hàm đến rồi sao? Tôi mừng thầm trong lòng, nhón chân lên chăm chú đảo mắt nhìn quanh.

“Vô cùng cảm ơn mọi người đã đến dự cuộc họp báo nhượng quyền đứng tên đề tài ESS của giáo sư John Berenn. Tôi biết rằng sự quan tâm đến cuộc họp báo này của quý vị vô cùng cao. Nhưng... Tôi không thể không thay mặt giáo sư John chuyển báo cho mọi người một tin xấu...” Người chủ trì áy náy tuyên bố, xem ra anh ta cũng đang rất khó xử. “Học trò cưng của giáo sư John ông Hàn Tuyết Hàm không biết do nguyên nhân gì mà đến giờ vẫn chưa có mặt? Nên giáo sư John xin tuyên bố hủy bỏ cuộc họp báo hôm nay. Xin hẹn mọi người vào một dịp khác, chân thành cáo lỗi...” Người chủ trì không ngừng hướng xuống khán đài cúi đầu tạ lỗi, cứ như người làm thành hậu quả này là anh ta vậy.

Mọi người liền như ong vỡ tổ nhốn nháo hẳn lên. “Thật là quá đáng, hẳn tưởng hẳn là ai chứ? Nói không đến là không đến?” “Lần sau chúng ta nhất định sẽ không đến tham dự họp báo này nữa...!”

Đợi chút đi! Mọi người hãy đợi thêm một chút nữa đi mà! Tôi thầm van nài họ trong lòng, bởi tôi vẫn còn tin rằng Hàn Tuyết Hàm nhất định sẽ đến dự. Trên khán đài cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn. Tôi thấy giáo sư John và Bút Thúy Nhi bắt đầu lớn tiếng với nhau, Hàn thúc cũng giận run cả người quay sang nói gì đó với người phụ trách. Cả hội trường như tràn ngập thuốc nổ, tôi có cảm giác rằng chỉ với một ngọn lửa heo hắt nhỏ xíu thôi thì đã đủ khiến cho cả hội trường to lớn này nổ tung!

“Mọi người, xin hãy dừng bước!...” Đúng ngay lúc mọi người lục tục bỏ về, Bút Thúy Nhi liền nhào lên cầm lấy mic rô bắt đầu cuộc độc diễn của mình: “Thưa các anh chị phóng viên. Chắc hẳn các vị đều đang rất mệt mỏi và bất mãn, với việc cậu học trò cưng Hàn Tuyết Hàm không thể đến dự họp báo này của cha tôi, tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Song... điều tôi muốn nói chính là, tuy rằng anh Hàn Tuyết Hàm không đến hiện trường, nhưng với vai trò là người phát ngôn của anh ấy, tôi xin thay mặt anh tiếp nhận quyền đứng tên đề tài ESS do cha tôi chuyển giao!”

Tất cả các phóng viên bắt đầu chen lấn lẫn nhau chạy dồn về phía trước khán đài, chụp hình phóng vấn lia lịa, bởi không ai muốn bỏ qua cơ hội lấy cái thông tin thú vị hơn tin chuyển nhượng quyền đứng tên này. Đúng là một sự tự tin không biết xấu hổ! Không biết cô ta bằng cái gì mà dám một tay che mắt thiên hạ, tự biên tự diễn thay mặt Hàn Tuyết Hàm tiếp nhận tất cả?

“Bút tiểu thư, xin hỏi cô và cậu Hàn Tuyết Hàm có quan hệ gì ạ?” “Bút tiểu thư, xin hỏi cô làm thế có phải do cậu Hàn Tuyết Hàm ủy thác không ạ?” “Bút tiểu thư, cô có thể tự ý quyết định sao?”... Các phóng viên hỏi dồn dập, còn giáo sư John ngồi ở một bên, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi. Chắc hẳn ông ấy không nghĩ đến, lời nói có một không hai chắc như đinh đóng cột của mình, hôm nay ở đây lại bị chính con gái cưng của mình làm trái ngược.

Tôi chợt hiểu ra dụng ý để tôi vào hội trường của Bút Thúy Nhi, chẳng qua cô ta chỉ vì muốn chứng minh cho tôi xem, cô ta đối với Hàn Tuyết Hàm quan trọng đến thế nào. Chẳng qua chỉ vì muốn tôi biết khó mà tự rút lui, đừng làm phiền cô ta ép bức dụ dỗ Hàn Tuyết Hàm. Đúng là một cô gái độc ác!

“Xin mọi người đừng quá nóng vội. Tôi nhất định sẽ để cho cuộc họp báo này tiếp tục tiến hành thuận lợi, và xin mọi người hãy tin rằng... Bút Thúy Nhi tôi đây, hoàn toàn có thể toàn quyền thay Hàn Tuyết Hàm quyết định tất cả.” Bút Thúy Nhi nói lớn. Cô ta nghĩ mình là ai vậy? Sao lại ngang nhiên mà tuyên bố lập trường của mình thế này? Giá như Hàn Tuyết Hàm thật sự muốn đến dự, thì sẽ không cần mọi người phải tốn sức thế đâu! Cô ta đúng là một người tự cao tự đại cực kỳ đáng ghét!

Rầm!... Trên khán đài vọng lên một âm thanh như có một vật nặng bị đổ ngã xuống đất. Mọi người liền thi nhau chạy lên trước xem đã xảy ra chuyện gì? Cả hội trường đều chìm vào cơn hoảng loạn! Xảy ra chuyện gì thế?! Trái tim tôi như bị thắt chặt.

“Giáo sư John!” “Ba!...” Trên khán đài chợt phát lên tiếng hét ớn lạnh. Tôi liền dùng hết sức nhón chân lên nhìn... Trời! Sao giáo sư John lại đột nhiên ngất xỉu, lăn đùng trên mặt sàn vậy. Mọi người hoảng loạn, Bút Thúy Nhi lo lắng đến nỗi mặt trắng bệch, đỡ lấy giáo sư John không ngừng réo gọi: “Ba ơi!... Ba ơi!... Mau gọi xe cấp cứu ngay... Mau lên!” “Chết! Không còn kịp nữa rồi, ở đây có ai là bác sĩ không?” Người phụ trách như điên tiết gào thét lên: “Có ai là bác sĩ không? Giáo sư bị bệnh tim rồi!”

Bệnh tim? Bản thân giáo sư không phải là bác sĩ chuyên trị bệnh tim đấy sao? Sao lại mắc phải loại bệnh

đó chứ? Thật là đáng thương, trước giờ ông ấy không biết đã cứu chữa biết bao nhiêu người, trong thời khắc quan trọng thế này lại không tự cứu mình được. Làm sao đây? Biết phải làm sao đây? Tôi vừa nhìn giáo sư càng lúc càng yếu mà hoảng sợ, và trái tim của tôi cũng đập thình thịch trong cơ thể đến nỗi khiến tôi không thể thở được.

59. Chương 59

Chương 59

Sự lựa chọn trong thời khắc quan trọng

“Xin tránh ra! Làm ơn tránh ra!...” Trong đám người đó chợt vọng ra một giọng nói.

“Trong tình cảnh này, mà lại có người dám xông lên lấy tin à? Lỡ có xớ xẩy gì anh ta có chịu trách nhiệm không?” “Đúng là một người không có đạo đức nghề nghiệp!” Mọi người bắt đầu phẫn nộ đồng thanh chỉ trích cái tên xông lên hình như muốn lấy tin đó. Lớp người ở phía trên đã che mắt tâm nhìn, khiến tôi không thể rõ ràng nhìn rõ cái người ích kỷ này.

Chợt tôi cảm thấy như có một luồng khí lưu, chẳng mấy chốc đám người đó tan ra, mở một lối đi. Bút Thúy Nhi là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí tang thương này, kinh ngạc mừng rỡ reo lên: “Tuyệt Hàm!” Hàn Tuyệt Hàm?! Tôi cố gắng hết sức từ trong đám người lộ đầu ra nhìn. Thật... thật sự đúng là... Hàn Tuyệt Hàm rồi! Tôi biết trước hẳn nhất định sẽ đến dự mà! Tôi thầm mừng rỡ, như bắt được một ánh hào quang hy vọng vậy.

Hắn nhanh nhẹn xua đám người đang vây quanh giáo sư ra, chẩn đoán tình trạng sức khỏe của giáo sư. Chốc chốc lại phủ người xuống áp tai vào lồng ngực của giáo sư nghe nhịp tim, lúc thì đưa tay ngay mũi giáo sư khám hơi thở, lúc thì áp đôi tay vào lồng ngực giáo sư tiến hành sơ cứu. Tất cả các động tác đều tuân tự tiến hành một cách thành thạo. Bút Thúy Nhi đứng bên cạnh thút thít, ánh mắt chan chứa muôn vàn hy vọng nhìn Hàn Tuyệt Hàm hỏi: “Tuyệt Hàm... Ba tôi sao thế?”

Hàn Tuyệt Hàm lạnh lùng phán ra một câu: “Không còn nhịp đập.” Đám người ở xung quanh ồ lên kinh ngạc, tiếp sau đó, lại chìm đắm vào bầu không khí chết lặng... Hàn Tuyệt Hàm như không hề bị ảnh hưởng, tập trung hết tinh thần vào việc cứu chữa giáo sư John. Ấn áp lồng ngực một cái... Hai cái... Ba cái... Chín cái... Tôi cũng ôm ngực như muốn chặn trái tim của mình đang chực nhảy tung ra, nín thở, lặng im nhìn Hàn Tuyệt Hàm làm động tác cấp cứu mà vã cả mồ hôi. Cố lên... Tuyệt Hàm... Bình tĩnh... Nhất định phải bình tĩnh...

“Tuyệt Hàm... Làm ơn... Hãy cứu ba tôi!...” Bút Thúy Nhi bắt đầu nước mắt lưng tròng cầu cứu Hàn Tuyệt Hàm, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt kì vọng lên Hàn Tuyệt Hàm.

“Không được rồi... Sắp không chịu đựng được nữa...” Hàn Tuyệt Hàm sau khi đã làm tất cả các thao tác cấp cứu cần thiết mà giáo sư vẫn không có dấu hiệu hồi tỉnh, hắn lau mồ hôi chảy dài trên trán, rồi quay sang nói với người phụ trách: “Với tình trạng này, đã không còn khả năng phục hồi. Trừ khi...” Hắn nhíu mày, có vẻ do dự. “Trừ khi cái gì? Hãy nói mau... Bây giờ việc cứu sống một mạng người là trên hết!” Mọi người bắt đầu không đứng yên được nữa, liên tục nói: “Đúng đó, đúng đó! Anh bạn hãy can cứ theo phương pháp mà mình cho là chính xác nhất cứu người đi!”

“Tiểu Tuyệt... Trông chờ vào con đấy, hãy xuống tay làm đi!” Không biết từ khi nào Hàn thúc đã đứng ở sau lưng của Hàn Tuyệt Hàm lên tiếng khích lệ, trong khẩu khí tỏa ra sự tín nhiệm và tin tưởng. Hàn Tuyệt Hàm như tiếp nhận được sự khẳng định và cổ vũ này, hít một hơi thật sâu, dùng tay trái nắm chặt vành tai mình, bình tâm lại tâm trạng hỗn loạn... Hàn Tuyệt Hàm lẩm bẩm: “Có lẽ chỉ còn cách tiến hành bước sau cùng này thôi...” Rồi hắn lại nắm chặt vành tai mình, cuối cùng như đã cho ra một quyết định gian nan, kì lạ?

Từ trước đến giờ sao tôi lại không phát hiện tên này khi căng thẳng có thói quen nắm chặt vành tai mình nhỉ? Bước cuối cùng là thế nào? Tôi lo lắng tập trung nhìn vào khuôn mặt chăm chú và hồi hộp của Hàn Tuyết Hàm. Không biết hần sẽ cho ra hành động gì ngoài dữ liệu của mọi người đây? Hàn Tuyết Hàm thành thạo lấy từ trong túi áo khoác moi ra một thứ sáng loáng màu bạc. Hử? Đó là gì thế? Cổ nhón chân vươn người hơn, tôi muốn xem cho ra lẽ. Hình như... Hình như thứ đó đại loại là một con dao bằng inox thì phải. Cái tên này... Sao lại tùy thân mang theo dao bên người nhỉ? Tôi hồ nghi nhìn ngắm tất cả mọi việc hần sắp thực hiện.

“Dao phẫu thuật?” “Anh ta mang theo dao phẫu thuật?...” Những người xung quanh từ trong sự kinh ngạc dần dần suy giảm.

“Có bật lửa không?” Hàn Tuyết Hàm vội vã ngược đầu lên hỏi những người xung quanh. Rồi nhìn thẳng vào nhân viên phục vụ ra lệnh: “Mang chai rượu qua đây mau!” Hần muốn làm cái gì nhỉ? Trong đầu tôi xuất hiện vô số dấu chấm hỏi. Bật lửa và chai rượu được mang đến tận tay của Hàn Tuyết Hàm ngay, hần vừa dùng bật lửa và rượu đốt khử trùng dao phẫu thuật vừa ra lệnh cho mọi người xung quanh: “Hãy cởi áo giáo sư!” Sau đó hần đem rượu vẩy vào vị trí lồng ngực của giáo sư và tay mình, dùng tay chăm chăm xoa bóp ngực... Sau 10 giây trôi qua, hần bắt đầu dùng tay trái ước lượng vị trí của trái tim, sau đó dùng bàn tay phải đang nắm chặt dao phẫu thuật dứt khoát và tinh tế mà... rạch một đường vào vị trí lồng ngực của giáo sư.

Máu tươi phun ra tung tóe. Trời!... Hần... Hần đang... làm gì thế?! Bất giác tôi cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như bị đảo lộn hết vị trí, có một luồng hơi chua buồn nôn từ trong dạ dày mình dâng trào ra...

“Cậu không sao chứ?” Một cánh tay dịu dàng đặt lên vai tôi. Ôi, sao giọng nói nghe có vẻ quen thuộc và dịu dàng thế này? “Chân Hy!...” Tôi suýt chút chết lặng không nói nên lời: “Cậu... Cậu cũng đến dự à?” Chân Hy trả lời tôi một cách nhẹ nhàng: “Tôi cảm thấy không yên tâm, nên quay lại xem... Cinrella. Tôi và cậu ra ngoài ngồi đợi nhé? Cuộc phẫu thuật này... Tốt nhất cậu không nên xem...” “Tại sao chứ?” Tôi không hiểu: “Lẽ nào cậu không lo lắng cho Hàn Tuyết Hàm sao?” Tôi nghĩ rằng, trong tình cảnh như lúc này, người càng thân cận với Hàn Tuyết Hàm càng nên ở lại động viên hần. Song... Chân Hy lại muốn trốn tránh, việc này khiến tôi có chút không vui...

Chân Hy bắt đầu bắt an giải thích: “Không phải thế đâu. Chẳng là tôi không muốn nhìn tâm nhìn thấy bị kịch như lần trước sẽ tái diễn một lần nữa.” Bị kịch, tái diễn? Tôi càng trở nên hoang mang, gia tăng thêm sự khựng hoảng và lo sợ của mình. “Lần trước Tiểu Tuyết thực thi phẫu thuật xoa bóp tim với một bệnh nhân ở Mỹ đến giờ vẫn chưa hồi tỉnh, tỉ lệ thành của loại phẫu thuật này dường như là số 0...”

“Xoa bóp tim?!” Tôi lại bắt đầu bị sự ám ảnh vô hình bao quanh... Xoa bóp tim? Thủ thuật xoa bóp tim mà Chân Hy nói... Không lẽ chính là... Loại phẫu thuật có tính nguy hiểm cực cao... Và cũng chính là nguyên nhân khiến Hàn Tuyết Hàm bị học viện khai trừ... Đó là một loại phẫu thuật lấy xương sườn ra xoa bóp trái tim mà lần trước giáo sư John từng nhắc đến đấy sao? “Đừng... Tuyết Hàm... Làm ơn đừng!...” Tôi không ngừng kêu gào trong lòng. Một lần thất bại đã đủ khiến cho hần thân bại danh liệt, mất hết tất cả, lẽ nào như thế vẫn chưa đủ sao? Sao ông Trời lại nhẫn tâm thế, vẫn còn để hần đi lại con đường cũ sao?

Nhìn mọi người bắt đầu tỏa ra phản ứng không tốt, khiến tôi ý thức được sự việc đã đến mức độ không thể cứu vãn, mềm nhũn cả người dựa vào người Chân Hy, không còn dũng khí tiếp tục xem nữa. Thật khó mà tưởng tượng, dưới hàng trăm cặp mắt, nhất là dưới cặp mắt sắc bén của các tay phóng viên của những tờ báo danh tiếng của thành phố, giả như cuộc phẫu thuật này thất bại, không biết hần sẽ phải đối diện với cục diện gì nữa đây?! Sự kiện phẫu thuật ở hiện trường và hình ảnh của Hàn Tuyết Hàm sẽ được giới truyền thông, truyền hình, báo chí đăng tải khắp nơi, hần sẽ bị hàng trăm người chỉ trích. Như thế, sự ra tay giúp đỡ trước tình trạng khẩn cấp này của Hàn Tuyết Hàm, sẽ bị những người phản kích ngộ nhận thành đó là một hành động ngu xuẩn, là một trò chơi trội... Hàn Tuyết Hàm dù có đi đến đâu, đều sẽ bị người ta chỉ trích xì xầm bàn luận sau lưng.

Trời ơi! Hàn Tuyết Hàm thật đáng thương, tâm linh mỏng manh của hần làm sao có thể gồng gánh được gánh nặng này chứ, linh hồn mẫn cảm và yếu ớt của hần làm sao có thể nhẫn nhục được những lời chỉ trích không mấy tốt lành đó chứ?... Tôi bắt đầu rưng rưng nước mắt, không chút ngưng ngừng khóc lớn. Ngay lập tức tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía tôi. Những con mắt đó như những con dao sắc nhọn có thể làm tổn thương con người... Tôi càng khóc không thể nín được.

“Cinrella... Cinrella...” Chân Hy vội vàng bịt miệng tôi lại, “Sao thế... Cậu sợ à?” Tôi cố sức gạt đầu rồi lại cố sức lắc đầu, giống như con nít mắc phải uất ức, không thể biết chính xác rõ nguyên nhân bị thương của mình. Chân Hy vừa không ngừng cáo lỗi với những người xung quanh, vừa kéo tôi rời khỏi cái nơi có bầu không khí căng thẳng, máu me đó.

“Cậu hãy nói đi... Hàn Tuyết Hàm có thể thành công không?” “Không biết... Giáo sư John xử quá đột ngột! Một triệu chứng cũng không có?...” Tôi thở than: “Sinh mạng con người đúng là phản phức vô thường...” Chân Hy nói: “Tiểu Tuyết vẫn còn đang cố gắng, đừng nói những lời nhụt chí như thế.” “Nhưng... Không phải cậu nói tỉ lệ thành công của loại phẫu thuật đó là không cao sao? Thì ra cậu vẫn còn ôm hy vọng chờ đợi à?...”

Chân Hy nói: “Tôi nghe giáo sư nói lần trước phẫu thuật, trước khi bệnh nhân nhập viện vết thương không hề bị nhiễm trùng. Từ đó nói rõ cuộc phẫu thuật của Hàn Tuyết Hàm là vô cùng thành công.” “Nhưng kết quả tại sao cậu ấy lại bị khai trừ chứ?” Ngồi trên chiếc ghế dài, tôi lo âu bám lấy Chân Hy, rõ ràng biết rõ cậu ấy cũng đang lo lắng bất an như mình, song tôi vẫn không thể nín nhịn được mà hỏi cậu ấy, làm phiền cậu ấy liên tục. Làm như thế trái tim đang treo lơ lửng của tôi có thể được một chút nhẹ nhõm và an ủi. Tôi không ngừng cầu nguyện trong lòng, cầu mong kì tích sẽ xuất hiện, cầu mong Hàn Tuyết Hàm sẽ kiên cường đối mặt với tất cả, cầu mong các đồng nghiệp phóng viên xem rõ sự thật khoan hậu đối đãi, cầu mong...

Đồ Hàn Tuyết Hàm xấu xa, một mình ông lo sợ đủ rồi, sao lại còn liên lụy người khác lo lắng với ông chứ. Rõ ràng biết rõ đây là một việc tổn sức không có ích lợi gì cả, không chừng còn hủy hoại đến tương lai của mình một lần nữa, mà vẫn còn cố chấp tiếp tục tiến hành. Rõ ràng đã nếm trải qua sự cố nghiêm trọng, mà vẫn mỉm cười xôn lên. Rõ ràng biết rõ đối phương là ông giáo sư mà mình căm ghét, mà vẫn không hề tính toán, ngay trong thời khắc quan trọng đứng ra giúp đỡ, không màng đến tất cả trách nhiệm và hậu quả mình có khả năng gánh chịu... Ông bị làm sao vậy? Nhiều yếu tố bất lợi như thế này mà ông vẫn kiên trì tiếp nhận cuộc khiêu chiến gian nan và khó khăn này. Hàn Tuyết Hàm! Ông đúng là một con hà mã ngu ngốc nhất trần gian!...

60. Chương 60

Chương 60

Đối kháng ngoan cường

Rầm rập!... Âm thanh bước chân rộn rã vang khắp khách sạn yên ắng. Những người ở trong hội trường từ nãy đến giờ vẫn ở trong bầu không khí căng thẳng bắt đầu bất an xao động lên. “Gì thế này? Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi ngồi phắt dậy, theo phản xạ nắm chặt lấy bờ vai của Chân Hy. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, rầm rộ như tiếng sấm, những ánh máy xăm xịt, như bắt đầu lan khắp cả tòa khách sạn. Trái tim của tôi cũng đập rộn lên với những bước chân...

Trời! Có một đám cảnh sát hướng thẳng vào hội trường mà tiến bước. Loáng thoáng, có một số bác sĩ và y tá đi kẹp giữa đội ngũ khổng lồ đó. Tôi liền đi theo sau đội ngũ bước vào hội trường, còn cào lo lắng cho tình cảnh của Hàn Tuyết Hàm.

“Anh đang làm gì vậy?! Còn không mau ngừng lại hành vi ngu xuẩn của anh đi hả?!” Quả thật như tôi dự đoán, một nhân vật như là sếp của đám cảnh sát đứng ra bắt đầu khí thế hùng dũng, nhìn thẳng vào Hàn Tuyết Hàm gào lên. Không có phản ứng, Tuyết Hàm vẫn đứng đưng, tập trung tinh thần tiến hành phẫu thuật.

“Thật... Thật là... hoang đường?! Một... một... bé con lại ở đây làm... làm.. phẫu thuật? Mà... mà... còn lại là loại... loại... phẫu thuật... nguy hiểm như thế... thế... này chứ?!”

Hả! Sếp của toán người “Thiên thần áo trắng” lại là một người có tật nói lắp? Mọi người bắt đầu phá lên cười ròn rã. Tôi len người vào, muốn xem xét một cách tỉ mỉ hiện trạng của Hàn Tuyết Hàm. Cũng may vị

trí phẫu thuật đã được 4 người dùng khăn bàn che chắn, nên tôi không thể vì nhìn thấy bộ dạng lồng ngực của giáo sư John bị mổ xẻ mà ngất xỉu bất tỉnh nhân sự.

“Mau ngừng tay lại! Có nghe không hả?!” Sếp của đội ngũ cảnh sát khoa cây gây cảnh sát mà ra lệnh cho Hàn Tuyết Hàm. Nhưng thật đáng tiếc cho ông ấy, vì trời sinh ông ấy có một khuôn mặt dễ thương như búp bê, mặc dù có tức giận đến đâu, cũng khiến cho người ta cảm thấy như nhìn thấy một đứa bé đang làm nũng rất tức cười. “Thưa anh cảnh sát, phẫu thuật sắp được hoàn thành xong, anh đừng nóng vội quá...” Nhân viên giúp việc đứng ở bên cạnh vỗ về viên cảnh sát mặt búp bê đáng yêu này. Mặt Búp Bê điển tiết nói: “Đúng là hổ lớn! Các người sao lại có thể để cho một tên bác sĩ không có giấy phép hành nghề ở đây làm phẫu thuật chứ?”

Không có giấy phép hành nghề? Tôi rùng mình hít ngược một hơi lạnh. Sao ông ấy lại biết vậy? “Không có giấy phép hành nghề à?” Mọi người bắt đầu xôn xao. “Không phải chứ?! Ai đã để cho nó vào đây vậy?” “Trời ơi! Việc nghiêm trọng thế này sao không nói sớm?!...” Mọi người bắt đầu bàn tán ầm ĩ, sự tin nhiệm về Hàn Tuyết Hàm phút chốc đã hạ xuống nhanh chóng. “Không phải thế đâu! Không phải thế đâu!...” Tôi nóng vội giải thích, song tiếng gào yếu ớt của tôi bị tiếng hò hét của đám người át mất.

“Tuyết Hàm!... Tuyết Hàm!” Bút Thúy Nhi bắt đầu không ngừng réo gọi: “Hãy giao ba tôi lại cho bác sĩ thì tốt hơn!” Cái gì?

Tôi nổi giận sùng sục, ngay cả cô ta cũng hoài nghi Hàn Tuyết Hàm là sao? Lồng ngực của tôi bắt đầu lên xuống không yên, khí áp lớn đến mức độ không thể tiếp nhận được nữa, cuối cùng tôi đã xông lên trước chỉ vào mặt Bút Thúy Nhi hét to: “Bút Thúy Nhi! Cô thật quá đáng, cứ luôn miệng gọi Tuyết Hàm, Tuyết Hàm! Vậy mà trong thời khắc quan trọng này cô lại lừa theo đám người ngu ngốc thiếu hiểu biết kia là sao?”

Toàn hội trường đều im phăng phắc! Tất cả mọi người đều há hốc miệng nhìn: tôi thì đang tức giận điên người, còn Bút Thúy Nhi cũng mặt mày đỏ tía tai. “Hừm...” Hàn thúc cuối cùng đã không còn yên lặng nữa: “Xin mọi người hãy yên lặng nghe tôi nói. Với thân phận là cha của vị bác sĩ này, tôi xin đảm bảo: con trai tôi tuyệt đối có thể hoàn thành cuộc phẫu thuật này tốt đẹp. Xin mọi người...”

“Bảo đảm? Bảo đảm? Ông đảm bảo thì có ích lợi gì chứ? Lấy ba tôi làm vật thí nghiệm hả? Ba tôi có bề gì, các người có thể chịu trách nhiệm nổi không?” Bút Thúy Nhi bị tôi chọc giận, bắt đầu cũng như điên lên, hoàn toàn không thềm mềng đến Hàn Tuyết Hàm đang cần yên tĩnh toàn lực cứu chữa cho ba cô ta. “Cảnh sát, hãy bắt giam họ đi, hãy đưa ba tôi vào bệnh viện ngay!” Trên mặt Bút Thúy Nhi không còn chút bi thương như lúc nãy, so với vẻ mặt van nài Hàn Tuyết Hàm cứu ba cô ta khi nãy thì vẻ mặt bây giờ của cô ta là khác xa.

“Có lộn không vậy! Lúc này mà đưa vào bệnh viện còn cứu được sao?” “Đúng đó, trước sau gì cũng chết, tại sao không để ở đây thử vận may chứ!...” Mọi người bắt đầu đưa ra các ý kiến của mình, khuyênh hướng bàn tán hoàn toàn đổ sang ủng hộ Hàn Tuyết Hàm, tôi cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Á?!... Đám cảnh sát đó muốn làm gì thế? Họ đang xông lên, muốn kéo Hàn Tuyết Hàm ra.

“Làm gì vậy?!” Chân Hy không còn đứng nhìn được nữa, xông lên như một mũi tên, đứng trước mặt Hàn thúc đang che chắn cho Hàn Tuyết Hàm, nói to: “Các người hãy để em trai tôi hoàn thành cuộc phẫu thuật này đã!!!” “Thằng... Nhóc... Mày... Muốn chết hả? Tôi... Tôi...” Lại là cái tên bác sĩ nói lấp lánh chết đó, chưa kịp đợi ông ta nói xong thì “Mặt Búp Bê” đã đẩy ông ta sang một bên: “Tránh ra. Đợi ông nói xong thì bệnh nhân đã chết mất rồi.” Nói xong, ông ta ngạo mạn liếc nhìn Chân Hy một cái, giễu cợt nói: “Mày tưởng mày có thể cản tao được sao? Chỉ cần tao ngoắc tay một cái, thì mày và người nhà mày chỉ còn biết cút xéo mà thôi!”

“Ông!...” Chân Hy giống như con sư tử phẫn nộ, một cú đâm thẳng vào mặt của “Mặt Búp Bê”! Người cút xéo bây giờ đổi vai thành là “Mặt Búp Bê”! “Tuyệt vời! Chân Hy! Cố lên!” Tôi giống như cổ động viên cho Chân Hy... Song tôi lại lập tức hối hận về cử chỉ của mình, tại vì tôi nhìn thấy “Mặt Búp Bê” giữa thập mục sở thị bị Chân Hy làm nhục, tức giận ngồi dậy, trong ánh mắt hoang dại chứa đầy sát khí... Chết rồi! Bọn họ nhiều người như thế, chúng tôi lại cô thế như thế này sao địch nổi?

Tôi hấp tấp nhìn khắp 4 phía, hy vọng sẽ tìm được một số chi viện. Khi ánh mắt tôi lướt nhìn trúng Bút

Thúy Nhi, phát hiện cô ta dường như đang nháy mắt ra hiệu với ai đó, ý cô ta hình như là muốn kéo Hàn Tuyết Hàm ra. Tôi theo hướng nháy mắt ra hiệu của cô ta nhìn qua. Trời! Không phải ai khác, mà là cái viên sếp cảnh sát “Mặt Búp Bê” mới bị Chân Hy đánh. Tôi chợt dạ, một cảm giác không tốt vụt hiện lên trong đầu: Lẽ nào bọn họ đã quen biết nhau? Không, phải nói là họ cùng một giuộc với nhau mới đúng!

Nhưng... Nhưng Bút Thúy Nhi tại sao lại hòa với họ ngăn cản Hàn Tuyết Hàm đang vì ba cô ta phẫu thuật chứ? Lẽ nào cô ta thật sự nghi ngờ y thuật của Hàn Tuyết Hàm sao? Nhưng... Giả như cứ thế mà đưa vào bệnh viện, giáo sư John sẽ mất mạng như chơi! “Tránh ra!...” “Mặt Búp Bê” lại múa máy gây cảnh sát trên tay mình dần dần tiếp cận Chân Hy. Cả hội trường đều im phăng phắc. Làm sao đây? Làm sao đây? “Chân Hy! Mau tránh ra!...” Mắt nhìn “Mặt Búp Bê” điên loạn giơ cao cánh tay sắp nện vào Chân Hy, tôi liền vội vàng vừa hét vừa lao qua. Trong mông lung dường như nhìn thấy một luồng sáng trắng từ đỉnh đầu của tôi vụt qua... Thế là hết! Tôi nhắm tịt mắt chờ đợi ăn một gậy chí mạng...

“Ngừng tay!...” Một tiếng hét vang lên lay động cả hội trường, tất cả dường như phút chốc đều bị ngừng đọng. Tôi kiệt sức ngồi bệt xuống đất!

“Bác... Bác Châu...” Giọng nói của Bút Thúy Nhi có chút hoảng loạn: “Sao bác lại mặc đồng phục vậy? Cháu suýt chút nữa không nhận ra bác...” Tôi định thần nhìn lại ân nhân cứu mạng của bọn tôi: Ấy da! Đó... Đó không phải là anh tùy tùng phiền phức khi này không chịu cho tôi vào hội trường đây sao? Lẽ nào là anh ta cứu bọn tôi? Tôi cứ nghĩ rằng mình không phải là sợ quá hóa điên thì cũng là mất bị quáng gà. Cái người tùy tùng ngang bướng vô lý đó vốn là người máu lạnh, không nể mặt gì mà, lẽ nào anh ta lại?...

“Ha ha! Sao cháu lại nhận ra chú vậy? Trong mắt cháu chỉ để ý đến những người mặc áo vét quần tây chỉnh tề, chứ đời nào chú ý đến những người mặc đồng phục phục vụ đâu?” Anh tùy tùng trong lời nói có lời răn đe, Bút Thúy Nhi hơi ngại ngùng, nhưng lại như không cam tâm mất mặt trước nhiều người, chỉ đành cười trừ: “Chú Châu thật biết nói đùa...” Cái người bị Bút Thúy Nhi gọi là chú Châu rốt cuộc lai lịch là thế nào vậy? Sao nói chuyện có thể bất kính như thế, và còn có thể khiến cho

Bút Thúy Nhi phải hạ giọng như thế? “Xoẹt, xoẹt!” Các phóng viên ở hiện trường bắt đầu khôi phục lại bản năng, cầm máy chụp hình lên xông thẳng về phía chú Châu chụp hình lia lịa.

Bây giờ tôi mới phát hiện, trong lúc tôi sắp ăn gậy của “Mặt Búp Bê”, trong thấy một luồng sáng... Hình như cũng là luồng sáng đèn chụp hình này... “Châu đồng sự trưởng, sao hôm nay ngài lại ăn mặc như tùy tùng thế. Ngài muốn thử phong cách mới sao?” “Ông đồng sự trưởng, xin hỏi ngài quan biết với Bút tiểu thư à?...”

Đồng sự trưởng? Tôi kinh ngạc tốt độ đứng ngay tại chỗ, há hốc mồm to đến nỗi có thể nhét nguyên trái táo vào. Cái người... Người tùy tùng xấu tính, cổ lỗ sĩ đó lại... Lại là đồng sự trưởng của cái khách sạn 5 sao này sao?

The end

p.s: sách do nxb phát hành chỉ có 60 chương thôi nên mọi ng' đừng thất vọng nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-thuy-tinh-yeu>